

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YAZ ŞÖVALYESİ

“Hem takipçiler hem de yeni başlayanlar
kendilerini bu sürükleyici maceraya kaptıracaklar.”

PUBLISHERS WEEKLY

JIM BUTCHER

ithaki

JIM BUTCHER, 1971 yılında Independence, Missouri'de doğdu. Yazdığı *Dresden Dosyaları* ve *Codex Alera* serileri ile fantezi edebiyatının öne çıkan isimlerinden biri haline geldi. Eskrimle uğraşan, şarkı söylemeyi, kötü bilimkurgu filmleri, canlı aksiyon oyunlarını seven Butcher eşi Shannon, oğlu James Joseph ve bekçi köpeğiyle birlikte Independence'ta yaşamaktadır.

Jim Butcher

DRESDEN DOSYALARI 4. KİTAP

YAZ ŞÖVALYESİ

Çeviri

Ulaş Apak

Jim Butcher
Dresden Dosyaları 4. Kitap / Yaz Şövalyesi
Orijinal Adı: *Dresden Files Book 4 / Summer Knight*

İthaki Yayınları - 860

Yayın Hazırlayan: M. İhsan Tatari
Kapak Tasarım: Şükrü Karakoç
Sayfa Tasarımı: Şükrü Karakoç
1. Baskı, Haziran 2013, İstanbul
ISBN: 978-605-375-297-4
Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Ulaş Apak, 2012
© İthaki, 2013
© Jim Butcher, 2002

Bu eserin tüm hakları Donald Maass Literary Agency ve
Onk Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Cumüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 25001

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu kitap küçük kardeşlerini boğmayacak kadar sabrı olan bütün ablalar –özellikle de çoğuna göre daha sabırlı olan kendi ablalarım– için. Her ikinize de çok şey borçluyum.

Ve annem için –bunun sebebi o kadar açık ki söylemeye gerek yok– ama o baston şekerlerden ve uykuya dalarken gıcirtısıyla bana eşlik eden o sallanan sandalyeden bahsetmeden olmaz.

TEŞEKKÜRLER

Yazar (yani ben) diğer kitaplarda teşekkür etmiş olması gereken herkese teşekkür eder – elbette Ricia ve A.J.'ye ve ulu Jen'e. Ayrıca başından beri eserlerimi şevkle desteklemiş olan herkese, Wil ve Erin'e (ilk seferinde tanışmadığım bu ikili bana Chicago hakkında çok değerli bilgiler verdi), Fred ve Chris'e, Martine ve Caroline'a, Debra, Cam, Jess, Monica ve April'a teşekkürler.

Ayrıca kitaplarımı okumaları insanları için kandıran ulu kütüphanecilere ve fark edilmem için canla başla uğraşan kitapçı çalışanlarına (ve kitapçılarda pusuya yatan meraklılara) da teşekkürler. Biraz afalladığımı itiraf ediyorum, ama hepini-ze çok minnettarım.

O kadar çok insana teşekkür borçluyum ki, büyük olasılıkla herkesi hatırlamam imkânsız. Eğer birini unuttuysam, Shannon'a haber verin. Başıma bir beyzbol sopasıyla vurup hatamı gösterecektir.

(Not: Shannon ve J.J., her zaman olduğu gibi size de teşekkürler. Bu kadar kaçık olmayacağıma söz verirdim, ama *bunun* ne kadar süreceğini hepimiz biliyoruz.)

BİR

Beyaz Konsey'in şehre geldiği gün gökten kurbağa yağdı.

Tosbağa modeli, külüstür, eski bir Volkswagen olan Mavi Kaplumbağa'dan çıktım ve yaz ortası güneşinin altında gözlerimi kısıtım. Meadow Gölü Parkı, Chicago Döngüsü'nün* biraz güneyinde ve Michigan Gölü'nün kıyısından uzun bir koşu mesafesindedir. Normalde burası son zamanlarda yaşadığımız sıcak günlerde bile insanlarla dolu olurdu. Bugünse parkın çevresinde sendeleyerek yürüyen, alışveriş arabalı ve uzun palto lu yaşlı bir kadın dışında ıssızdı. Daha öğlen bile olmamıştı, ama eşofmanım ve tişörtüm bu hava için fazla geliyordu.

Bir müddet gözlerimi kısarak parka göz gezdirdim, çimlerin üzerinde bir-iki adım yürüdüm, sonra da nemli ve yumuşak bir şeyin başıma çarpmasıyla afalladım.

Geriye çekilip saçıma bir şaplak attım. Küçük bir şey yüzümün yanından yere, ayaklarımın dibinde doğru düştü. Bir kurbağa. Çok büyük değildi – avuç içime rahatlıkla sığardı. Yere çarptıktan sonra birkaç saniye bocaladı, ardından hımbılca vırakladı ve sarhoş gibi sıçrayarak uzaklaşmaya başladı.

Çevreme bakındığımda yerde başka kurbağaların olduğunu

* Chicago Döngüsü: Pek çok gökdelenin ve iş merkezinin bulunduğu merkez bölge. –yhn

da gördüm. Sürüyle kurbağa. Ben parkın içine doğru yürürken vıraklamalarının sesi giderek arttı. Birkaç amfibik hayvan daha, sanki Ulu Tanrı onları bir çamaşır bacasından aşağı atmış gibi, gözlerimin önünde gökten yere indi. Her yanda kurbağalar sıçırıyordu. Zemini tamamen kaplamamışlardı, ama onları gözden kaçırmanız imkânsızdı. Her saniye yeni bir kurbağanın iniş sesi duyuluyordu. Vıraklamaları, kalabalık bir odada konuşup çene çalan insanların gürültüsünü andırıyordu hayal meyal.

“Tuhaf, değil mi?” dedi hevesli bir ses. Başımı kaldırdığımda geniş omuzlara ve güven dolu bir yürüyüşe sahip kısa boylu, genç bir adamın bana doğru geldiğini gördüm. Bir eşofman altı ve siyah renkli, düz bir tişört giymişti Kurtadam Billy. Bir veya iki yıl önce bu kıyafetler sahip olduğu fazladan yirmiyirmi beş kiloyu gizliyor olurdu. Şimdiyse o kiloların yerine koyduğu kasları gizliyorlardı. Billy gülümseyerek elini uzattı. “Sana ne demiştin Harry?”

“Selam Billy,” diye cevap verdim. Elimi gereğinden biraz fazla sert sıktı. Belki de bu benden çok daha güçlü olduğu içindi. “Kurtadam işi nasıl gidiyor?”

“İlginçleşiyor,” dedi Billy. “Son zamanlarda devriyeye çıktığımızda birçok garip şeyle karşılaşır olduk. Bunun gibi.” Başıyla parkı işaret etti. Birkaç metre ötede gökten bir başka kurbağa daha düştü. “Büyücüyü bu yüzden çağırdık.”

Devriyeye çıkıyorlardı demek. Kanunsuz düzen sağlayıcılar adına Batman. “Buraya hiç normal insan geldi mi?”

“Üniversiteden birkaç meteoroloji uzmanı dışında hayır. Louisiana’da ya da öyle bir yerde birkaç hortum çıktığını, muhtemelen kurbağaları buraya atan şeyin de o fırtınalar olduğunu söylediler.”

Homurdandım. “‘Büyü kaynaklı’ daha inandırıcı bir açıklama olmaz mıydı?”

Billy sırttı. “Merak etme. Eminim çok geçmeden biri gelip bu olayın uydurma olduğunu ilan edecektir.”

“Hı-hı.” Kaplumbağa’ya geri döndüm ve kaputu açıp ön bagaj bölmesini alt üst etmeye başladım. Naylon bir sırt çantası buldum, içinden iki küçük bez çuvalı çekerek çıkardım ve birini Billy’ye attım. “Benim için birkaç kurbaga kapıp çuvala koyar mısın?”

Çuvalı yakalayıp kaşlarını çattı. “Neden?”

“Gerçek olduklarından emin olabileyim diye.”

Billy kaşlarını kaldırdı. “Olmadıklarını mı düşünüyorsun?”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Bak Billy, sadece dediğimi yap. Uyumadım, en son ne zaman sıcak bir yemek yediğimi hatırlamıyorum ve bu geceden önce yapmam gereken bir sürü şey var.”

“Ama neden gerçek olmasınlar ki? Gerçek görünüyorlar.”

Sıkıntıyla oflayıp sinirlerime hâkim olmaya çalıştım. Bu, son zamanlarda pek yapamadığım bir şeydi. “Sana gerçek gibi görünebilir ve gelebilirler, ama sadece birer kurgu olmaları mümkün. Yok Diyar’ın malzemesinden yapılmış ve büyüyle canlandırılmış olabilirler. Umarım öyledirler.”

“Neden?”

“Çünkü bu sadece bir perinin sıkıldığı ve bir oyun oynadığı anlamına gelir. Kimi zaman bunu yaparlar.”

“Tamam. Peki ya gerçeklerse?”

“Gerçeklerse çılgınca bir şeyler dönüyor demektir.”

“Çılgınca derken?”

“Ciddi biçimde çılgınca. Gerçeklik dokusunda delikler.”

“Bu kötü mü olur?”

Gözlerimi ona diktim. “Evet Billy, kötü olur. Bu büyük bir şeyin meydana geldiği anlamına gelir.”

“Peki ya—”

Asabım bozuldu. “Bugün ders vermeye ne zamanım ne de niyetim var. Kapa lanet çeneni.”

Billy yatıştırıcı bir şekilde elini kaldırdı. “Tamam adamım. Her neyse.” Parkta yürürken bana ayak uydurdu ve kurbağaları toplamaya başladı. “Ee, şey, seni görmek güzel Harry. Ben ve çete acaba bu hafta sonu bize uğrayıp biraz sosyalleşmek ister misin diye merak ediyorduk.”

Ben de bir kurbağa kaptım ve gözlerimi şüpheyile Billy’ye diktim. “Ne yaparak?”

Sırıttı. “Arcanos oynayarak adamım. Senaryo giderek daha eğlenceli bir hal alıyor.”

Rol yapma oyunları. Tek heceli bir ses çıkardım. Alışveriş arabalı yaşlı kadın yanımızdan geçti, arabasının tekerlekleri gıcırdayıp sallanıyordu.

Billy, “Cidden, çok iyi,” diye ısrar etti. “Lord Malocchio’nun kalesine hücum ediyoruz, ama bunu gece yarısında ve kılık değiştirerek yapmamız gerekiyor, böylece Gerçek Konseyi onu alaşağı eden kanun dışı düzen sağlayıcıların kim olduğunu anlamayacak. Büyüler, iblisler, ejderhalar filan var. İlgin çeker mi?”

“İşime fazla benziyor.”

Billy homurdandı. “Bak Harry, bütün bu vampir savaşı meselesi yüzünden diken üstünde olduğunu biliyorum. Ve de huysuz. Ama son zamanlarda bodrum katına çok fazla kapanır oldun.”

“Hangi vampir savaşı?”

Billy gözlerini devirdi. “Haber yayılıyor Harry. Geçen sonbahar Bianca’nın mekânını yakmandan sonra vampirlerin Kırmızı Meclis’inin büyücülere karşı savaş ilan ettiğini biliyorum. O zamandan beri bir-iki kere seni öldürmeyi denediklerini de biliyorum. Hatta büyücülerin Beyaz Konsey’inin ne yapılacağına karar vermek için bu yakınlarda şehre geleceğini bile biliyorum.”

Ona ters ters baktım. “Ne Beyaz Konsey’i?”

İçini çekti. “Bu bir münzeviye dönüşmen için iyi bir zaman değil Harry. Yani, kendine bir bak. Tıraş olalı ne kadar oldu? Duş alalı? Saçını kestireli? Çamaşırlarını yıkatmak için dışarı çıkmalı?”

Bir elimi kaldırıp yüzümü kaplayan fırça gibi sakalı kaşıdım. “Dışarı çıktım. Hem de kaç kere çıktım.”

Billy bir kurbağa daha kaptı. “Ne zaman mesela?”

“Seninle ve Alfalarla birlikte o futbol maçına gittim.”

Billy homurdandı. “Evet. O ocaktaydı Dresden. Haziran ayında.” Billy yüzüme bir göz atıp kaşlarını çatı. “İnsanlar senin için endişeleniyor. Yani, bir proje ya da o tür bir şey üzerinde çalıştığını biliyorum. Ama bu yıkanmamış çılgın adam görünümü sana yakışmıyor.”

Eğilip bir kurbağa yakaladım. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

“Sandığından daha iyi biliyorum,” dedi. “Susan ile ilgili, değil mi? Geçen sonbahar ona bir şey oldu. Geri çevirmeye çalıştığın bir şey. Belki de vampirlerin yaptığı bir şey. Şehri bu yüzden terk etti.”

Gözlerimi kapatıp elimdeki kurbağayı ezmeye çalıştım. “O konuyu kapa.”

Billy ayaklarını sımsıkı yere bastı ve çenesini ileri çıkardı. “Hayır, Harry. Lanet olsun, kayıplara karışıyorsun, bürona nadiren uğruyorsun, telefonuna cevap vermiyorsun, çoğu zaman kapını bile açmıyorsun. Biz senin dostlarız, senin için endişeleniyoruz.”

“İyiim,” dedim.

“Çok kötü bir yalancısın. Söylentiye göre Kırmızılar şehre takviye kuvvet getiriyormuş. Müritlerine aralarından seni ilk öldüren kişiyi tam bir vampir yapma sözü vermişler.”

“Vay canına,” diye mırıldandım. Başım ağrımaya başlamıştı.

“Dışarıda tek başına dolaşmanın zamanı değil. Gündüz bile.”

“Bebek bakıcısına ihtiyacım yok Billy.”

“Harry, seni çoğu kişiden daha iyi tanıyorum. Başkalarının yapamadığı şeyler yapabildiğini biliyorum – ama bu seni Süpermen yapmaz. Herkesin bazen yardıma ihtiyacı olur.”

“Benim yok. Şu anda yok.” Kurbağayı çuvalıma tıktım ve başka bir tane aldım. “Bunun için zamanım yok.”

“Ah, zaman dedin de aklıma geldi.” Billy eşofmanının cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp üzerinde yazanları okudu. “Saat üçte bir müşteriyle randevun var.”

Gözlerimi kırparak ona baktım. “Ne?”

“Bürona uğradım ve mesajlarını kontrol ettim. Bayan Sommerset diye biri sana ulaşmaya çalışıyordu, bu yüzden onu aradım ve senin için bir randevu ayarladım.”

Sinirlerimin yine gerildiğini hissettim. “Ne yaptın ne?”

Billy’nin yüzüne kızgınlık dolu bir ifade yerleşti. “Postanı da kontrol ettim. Büronun sahibi tahliye ihbarı göndermiş. Eğer bir halta içinde borcunu ödemezsen seni dışarı atacak.”

“Hangi hakla gidip büromu karıştırabiliyorsun Billy? Ya da müşterilerimi arayabiliyorsun?”

Dik dik bakarak karşıma geçti. Göz göze gelme riskinden kaçınmak için burnuna odaklanmam gerekti. “Bırak dayılanmayı Harry. Ben senin dostunum. Bütün zamanını dairende saklanarak geçiriyorsun. İşini kurtarmana yardımcı olduğum için mutlu olmalısın.”

“Onun benim işim olduğu konusunda kesinlikle haklısın,” dedim öfkeyle. Alışveriş arabalı kadın, arabasının tekerlekleri gıcırdayarak arkamda yürürken görüş alanımın içinde bir daire çizdi. “Benim işim. Yani seni ilgilendirmez.”

Çenesini ileri çıkardı. “Pekala. O halde mağarana geri girip seni oradan da çıkarmalarını beklemeye ne dersin?” Ellerini iki yana açtı. “Tanrı aşkına be adam. Bir insanın hayatının baş aşağı gittiğini görmek için büyücü olmak gerekmiyor. Acı çekiyorsun. Yardıma ihtiyacın var.”

Bir parmağımı göğsüne bastırdım. “Hayır, Billy. Daha fazla yardıma ihtiyacım yok. Tek bir numara öğrendiler diye dişleri ve kuyruğu olan maskeli süvariler olmaya hazır olduklarını zanneden bir avuç çocuğun bana bebek bakıcılığı yapmasına ihtiyacım yok. Vampirler bana erişemediklerinde çevremdeki insanları hedef alacaklar diye endişelenmeye ihtiyacım yok. Ben çuvalladım diye *başka* kimin incineceğini düşünerek kendimi yiyip bitirmeye ihtiyacım yok.” Yere uzanıp bir kurbağa kaptım, doğrulurken de bez çuvalı Billy’nin ellerinden çektim. “Sana ihtiyacım yok.”

Doğal olarak, saldırı tam o anda gerçekleşti.

Bütün suikast girişimleri gibi bu da çok sinsice değildi. Bir motor kükredi ve elli metre ötede siyah, kompakt bir kamyo-

net kaldırımı aşarak parka girdi. Sıçradı ve güneş yüzünden sararmış çimlerin üzerinde tekerlek izleri oluşturarak bizden yana döndü. İki adam kamyonetin arka kısmındaki denge demirine tutunmuştu. Baştan aşağı siyah renkli giysileri, kıyafetlerini tamamlayan siyah güneş gözlükleri ve siyah kar maskeleri vardı. Silahları da buna uygundu: Mini-Uzi türünde otomatik silahlar.

“Geri çekil!” diye bağırdım. Sağ elimle Billy’yi yakalayıp arkama ittim. Sol elimle bileğimdeki bir sıra küçücük, orta-çağ tarzı kalkanla kaplı bileziği silkeledim. Sol elimi kamyona doğru kaldırdım, irademi toplayarak bileziğe odaklandım ve aniden saydam, ısıtılar saçan bir yarım küre oluşturup yaklaşan kamyonetle arama yaydım.

Kamyon bir fren gıcirtısıyla durdu. İki silahlı adam kamyonun durmasını beklemedi. Aksiyon filmi dublörlerini aratmayan bir silah kullanma becerisiyle uzilerini bana doğrulttular ve aralıksız bir biçimde ateş ederek şarjörlerini boşalttılar.

Önümdeki kalkandan kıvılcımlar sıçrarken kurşunlar inleyip tıslayarak her yöne sekti. Kalkanın enerjisi odaklanmanın sınırlarını zorladığı için bileziğim bir-iki saniye içinde rahatsız edici derecede ısındı. Mümkün olduğu kadar kalkana kurşunları havaya yansıtmak bir aç veremeye çalıştım. O mermilerin nereye gittiğini ancak tanrı bilirdi – sekip yakınlardaki bir otomobile veya yayaya isabet etmeyeceklerini umuyordum.

Şarjörler boşaldı. İki adam sarsak, profesyonellikten uzak hareketlerle silahlarını yeniden doldurmaya başladı.

“Harry!” diye bağırdı Billy.

“Şimdi olmaz!”

“Ama—”

Kalkanı indirip sağ elimi kaldırdım – enerji oluşturan tarafımı. İşaret parmağıma taktığım gümüş yüzükte kolumu her hareket ettirdiğimde birazcık kinetik enerji biriktiren bir tılsım vardı. Yüzüğü aylardır kullanmamıştım ve artık çok kuvvetli olmalıydı – onu silahlı adamlara karşı kullanmaya zar zor cesaret edebiliyordum. Böylesine bir güç içlerinden birini öldürebilirdi ve bu da temel olarak vücudumu kurşunlarla doldurmalarına müsaade etmemle aynı şey olurdu. Sadece gerçekleşmesi biraz daha fazla zaman alırdı. Beyaz Konsey, Büyünün İlk Kanunu’nu çiğneyen kişileri hoş karşılamıyordu: Öldürmeyeceksin. Bir keresinde bu kuralı teknik olarak çiğnemiştım, ama bu bir daha olmayacaktı.

Dişlerimi sıktım, silahlı adamların hemen yanına nişan aldım ve yüzüğü harekete geçirdim. Görünmez fakat somut olan saf güç, havayı kamçıladi ve ilk silahlı adamın gövdesine üstünkörü bir biçimde çarptı. Adamın otomatik silahı göğsüne sertçe çarptı. Darbe bir yandan güneş gözlüğünü başından uçururken bir yandan da giysilerini lime lime edip onu arkaya, pikabın ötesine doğru fırlattı. Adam aracın diğer tarafındaki bir yerlerde zemine çakıldı.

İkinci adam patlamadan daha az etkilendi. Darbe sadece omzuna ve başına isabet etti. Silahını elinde tutmayı başardı, ama güneş gözlüğü beraberinde kar maskesini de alarak gitti ve sade görünüşlü, oy bile veremeyecek yaştaki bir oğlanı ortaya çıkardı. Aniden gelen ışık karşısında gözlerini kırıştırdı, sonra da silahını beceriksizce doldurmaya devam etti.

“Çocuklar,” diye hırlayıp kalkanımı yeniden kaldırdım. “Peşimden çocukları yolluyorlar. Lanet olsun.”

Derken bir şey ensemdeki tüyleri öylesine diken diken etti

ki az kalsın yerimden sıçıyordum. Silahlı çocuk yeniden ateş etmeye başladığında omzumun üstünden geriye göz attım.

Alışveriş arabalı yaşlı kadın aşağı yukarı beş metre arkamda durmuştu. Artık düşündüğüm kadar yaşlı olmadığını görebiliyordum. İhtiyarlık makyajının altındaki soğuk, karanlık gözlerinin ısıltısı dikkatimi çekti. Elleri genç ve pürüzsüzdü. Alışveriş arabasının derinliklerinden kısa namlulu bir pompalı tüfek çıkartıp bana doğrulttu.

Takırdayan otomatik silahtan çıkan kurşunlar kalkanıma çarpıyordu ve yapabildiğim tek şey onu yerinde tutmaktı. Üçüncü saldırıya karşı bir büyü yapmaya kalkarsam konsantrasyonumu ve onunla birlikte de kalkanımı kaybedecektim ve kamyonetteki silahlı çocuk ne kadar deneyimsiz olursa olsun etrafa o kadar çok kurşun saçıyordu ki bunlardan biri eninde sonunda bana isabet ederdi.

Öte yandan, eğer kılık değiştirmiş suikastçı o pompalı tüfekle beş metre mesafeden ateş etme şansı yakalarsa kimse beni hastaneye götürmeye bile gerek görmeyecekti. Dosdoğru morga gidecektim.

Kurşunlar kalkanımı döverken üçüncü saldırının tüfeğini doğrultmasını çaresizce izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordum. İşim bitmişti ve büyük olasılıkla Billy de benimle beraber ölecekti.

Billy harekete geçti. Tişörtünü çoktan çıkarmıştı ve dalgalanacak kadar çok kası vardı – düz, sert kaslar; sporcu kasları; haltercilerin özenle yontulmuş adaleleri gibi değil... İleriye, tüfekli kadına doğru atıldı ve havada uçarken eşofman altını da çıkardı. Üzerinde hiçbir şey yoktu.

O anda Billy'nin kullandığı büyüünün yarattığı dalgalanmayı

hissettim – keskin, hassas ve odaklanmış. Yaptığı büyüde ne bir ritüel hissi ne de gücün serbest bırakılmak üzere yavaşça toplandığına dair bir işaret vardı. Hareket ederken bulanıklaştı, ardından bir nefeslik sürede Çıplak Billy’den Kurt Billy’ye, bir Danua* büyüklüğündeki koyu kürklü bir canavara dönüşerek saldırganca çarptı ve dişlerini pompalı tüfeğin ön dipçliğini tutan ele geçirdi.

Kadın haykırarak elini geri çekti, parmaklarından kan fışkırıyordu, silahını bir sopa gibi Billy’ye savurdu. Billy kıvrıldı ama darbe omzuna isabet etti, bir hırıltı koyuverdi. Neredeyse takip edilemeyecek bir hızla kadının diğer eline saldırdı ve pompalı tüfek yere düştü.

Kadın yeniden çılgık atarak elini geri kaçırdı.

İnsan değildi.

Elleri, omuzları ve çenesi gerilip uzadı. Çirkin, kaba pençelere dönüşen tırnaklarını Billy’ye savurup çenesini boydan boya yardı ve bu sefer acıyla havlama ile hırıltı karışımı bir ses çıkarmasına neden oldu. Billy yana doğru yuvarlandıktan sonra ayağa kalktı ve sırtını bana dönmesini sağlamak için diş yaratığın etrafında daireler çizmeye başladı.

Kamyonetteki silahlı çocuğun şarjörü yeniden boşaldı. Kalkanı indirip hızla ileriye, pompalı tüfeği kapmak için yere doğru atıldım. Silahla beraber doğruldum ve, “Billy, uzaklaş!” diye bağırdım.

Kurt yana doğru sıçradı, kadın da kendi etrafında hızla dönerek benimle yüzleşti. Çarpılmış yüz hatları hiddetle doluydu, fillerinkileri andıran dişlerinin çevresi salyayla kaplanmıştı.

* Danua: Alman mastifi veya Danimarka tazısı olarak da bilinen iri bir köpek cinsi. Meşhur çizgi-film karakteri Scooby Doo da bir danuadır. –yhn

Karnına nişan alıp tetiği çektim.

Silah gürleyip geri teperek omzuma sertçe çarptı. Bunlar ya 10 kalibrelik ya da saçmalık kurşunlardı. Kadın bir haykırıyla iki büküm oldu ve geriye doğru sendeleyip yere düştü. Orada uzun süre kalmadı. Neredeyse sekerek tekrar ayaklandı. Yırtık pırtık giysisi kızıla boyanmıştı ve yüzü artık tamamen insanlıktan çıkmıştı. Koşarak yanımdan geçip kamyonetin arka tarafına atladı. Silahlı çocuk suç ortağını yanma çekti ve sürücüyü motoru çalıştırdı. Kamyonet harekete geçmeden önce etrafa biraz çimen saçtı, sıçrayarak yeniden caddeye çıktı ve trafiğin içinde gözden kayboldu.

Bir saniyeliğine, nefes nefese kalmış bir vaziyette arkalarından baktım. Tüfeği indirdim; bunu yaparken yerden aldığım kurbağayı her nasılsa hâlâ sol elimde tutmayı becerdiğimi fark ettim. Yaratığın canla başla kıvranıp debelenmesine bakılırsa ezilmesine ramak kalmıştı, bu yüzden elimi onu serbest bırakmayacak kadar gevşetmeye çalıştım.

Billy'yi görmek için döndüm. Kurt, yere attığı eşofmanının üzerinde dolandı, bir anlığına parladı, sonra da yeniden çıplak, genç bir adama dönüştü. Yüzünde çenesine paralel iki uzun kesik vardı. Boğazından aşağı ince bir şerit halinde kan akıyordu. Billy kendini gergin bir şekilde taşıyordu, ama bu acı çektiğinin tek belirtisiydi.

“İyi misin?” diye sordum.

Başıyla onayladı ve eşofmanı ile tişörtünü çabucak giydi. “Evet. O lanet olasıca şey de neydi öyle?”

“Gulyabani,” dedim. “Muhtemelen LaChaise çetesinin bir üyesi. Kırmızı Meclis’le beraber çalışırlar ve benden pek hoşlanmazlar.”

“Neden o?”

“Birkaç kere başlarını ağrıttım.”

Billy tişörtünün bir kenarını kaldırıp yüzündeki kesiklere bastırdı. “Pençeleri beklemiyordum.”

“Çok sinsidirler.”

“Gulyabani, ha? Ölü mü?”

Başımı iki yana salladım. “Hamamböcekleri gibidirler. Her şeyi atlatırlar. Yürüyebilecek halde misin?”

“Evet.”

“İyi. Gidelim buradan.” Kaplumbağa’ya doğru yöneldik. Giderken kurbağalarla dolu çuvalı yerden aldım ve silkeleyerek içindeki hayvanları boşaltmaya başladım. Ezmeme ramak kalan kurbağayı da yanlarına attım, sonra da elimi çimlere sildim.

Billy bana gözlerini kısarak baktı. “Neden serbest bıraktın onları?”

“Çünkü gerçekler.”

“Nereden biliyorsun?”

“Tuttuğum kurbağa elime pisledi.”

Billy’yi Mavi Kaplumbağa’ya oturttum, ben de diğer taraftan bindim. Koltuğumun altındaki ilkyardım kutusunu çıkarıp ona uzattım. Billy bir bezi yüzüne bastırarak dışarıdaki kurbağalara baktı. “Bu, durumun kötü olduğu anlamına mı geliyor?”

“Evet,” dedim, “durum kötü.” Bir dakikalığına sessiz kaldım, sonra da, “Hayatımı kurtardın,” dedim.

Omuz silkti. Bana bakmadı.

“Randevuyu saat üçe almıştın, değil mi? İsim neydi? Sommerset mi?”

Bana şöyle bir göz attı. Yüzündeki gülümsemeyi bastırmayı başardı – ama gözlerindeki değil. “Evet.”

Sakalımı kaşıdım ve başımla onayladım. “Son zamanlarda aklım başka yerlerdeydi. Belki önce bir temizlenmeliyim.”

“İyi olabilir,” diye onayladı Billy.

İçimi çektim. “Bazen tam bir eşek oluyorum.”

Billy güldü. “Bazen. Sen de hepimiz gibi insansın.”

Kaplumbağa’yı çalıştırdım. Motor biraz nazlandı, ama zor da olsa çalıştırmayı başardım.

Tam o anda bir şey sert, ağır bir gümlemeyle kaputuma çarptı. Sonra bir kez daha. Ardından bir başka sert darbe tavana indi.

Başım dönmeye, midem bulanmaya başladı. Bu his o kadar ani ve şiddetli bir şekilde geldi ki bayılmamak için direksiyon simidini kavramam gerekti. Uzaktan Billy’nin bana iyi olup olmadığını sorduğunu duyabiliyordum. Değildim. Güç, dışarıdaki havada hareket edip kımıldanıyordu. Yoğun bir bozulma vardı, normalde pürüzsüz ve sessiz bir düzenle hareket eden büyü güçleri aniden arbedeli, yıkıcı, çıldırtıcı bir karmaşaya dönüşmüştü.

Bu hisleri uzaklaştırmaya çalıştım ve gözlerimi açmak için çaba harcadım. Gökten kurbağalar yağıyordu. Öyle arada bir cup diye düşmüyor, bardaktan boşanırcasına yağıyorlardı, öyle ki gök kapkara kesilmişti. Zavallı şeyler çamaşır bacasından düşer gibi hafifçe de konmuyordu. Dolu taneleri gibi iniyor, betonun ve Kaplumbağa’nın kaputunun üzerinde parçalanıyorlardı. Bir tanesi o kadar hızlı çarptı ki ön penceremde örümcek ağını andıran çatlaklar oluştu. Hemen vitesle takıp gaza bastım. Birkaç yüz metre sonra dünya dışı yağmuru geride bıraktık.

İkimiz de çok hızlı nefes alıp veriyorduk. Billy haklıydı. Kurbağa yağmuru büyü bakımından ciddi bir şeylerin döndü-

ğü anlamına geliyordu. Beyaz Konsey bu gece savaş hakkında görüşmek için şehre geliyordu. Görüşmem gereken bir müşteri vardı ve besbelli ki vampirler işi iyice ciddiye bindirmişti, bugüne kadar cesaret edebildiklerinden çok daha açıkça saldırmışlardı bana.

Silecekleri çalıştırdım. Kurbağanın kanı çatlamış camda kızıl şeritler bıraktı.

“Tanrı aşkına,” dedi Billy.

“Evet,” dedim. “Aksilikler hep üst üste gelir.”

İKİ

Billy'yi kampüsün yakınlarındaki dairesine bıraktım. Gulyabasının zabıt tutturacağını sanmıyordum, ama yine de pompalı tüfeği sildim. Billy silahı Kaplumbağa'nın arka koltuğundaki bir havluya sarıp imha etmeye söz vererek yanında götürdü. Ondandır otuz santim uzun, fıdan boylu bir kız olan sevgilisi Georgia, koyu renkli bir şort ve kırmızı bir bikini üstü giymiş halde dairenin balkonunda bekliyor, etkileyici biçimde bronzlaşmış teninin büyük bir bölümünü bir yıl önce aklıma bile gelmeyecek bir güven ve albeniyle sergiliyordu. Tanrım, çocuklar nasıl da büyüyorlardı.

Billy arabadan indiği anda Georgia başını keskin bir hareketle kitabından kaldırdı ve burun delikleri genişledi. Evin içine yöneldi ve oğlanı bir ilkyardım kutusuyla kapıda karşıladı. Endişeli bir ifadeyle arabaya göz attı ve beni başıyla selamladı. Elimi sallayarak dostane görünmeye çalıştım. Georgia'nın yüz ifadesine bakılırsa başardığım tek şey huysuz biri gibi görünmek olmuştu. Daireye girdiler, ben de biri çıkıp benimle sosyalleşmeden arabayı harekete geçirdim.

Bir dakika sonra kenara çektim, motoru susturdum ve gözlerimi kısarak Kaplumbağa'nın dikiz aynasında kendime baktım.

Manzarayı görünce şok oldum. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum, ama evimde ayna bulundurmam. Çok fazla yaratık aynaları pencere, hatta kapı olarak kullanabilir, bu da almayı hiç istemediğim bir riskti. Haftalardır aynaya bakmamıştım.

Berbat görünüyordum.

Yani her zamankinden de berbat demek istiyorum.

Yüz hatlarım genellikle uzun, ince ve keskin açılıdır. Koyu renk gözlerime uyan neredeyse siyah saçlarım vardır. Şimdiyse gözlerimin altında gri ve morumsu halkalar vardı. Derin halkalar. Yüz hatlarım, yani birkaç aydır tıraş edilmemiş sakallarla kaplı olmayan kısımları, bir iş kartvizitinin kenarları kadar keskin görünüyordu.

Saçım sakalım birbirine karışmıştı – seksi ve genç rock yıldızı tarzında değil, ‘köpeği kuaföre götürmenin zamanı geldi’ tarzında. Simetri avantajım bile yoktu, zira sipariş verebilecek kadar param olduğu günlerde bir pizza kutusunun içinde gizlice evime sokulan yanıcı bir madde yüzünden saçımın hatırı sayılır bir kısmı yanıp gitmişti. Cildim solgundu. Hatta macun kıvamındaydı. Çok hasta görünüyordum, birinin Boston Maratonu’na zorla dahil ettiği Ölüm gibi görünüyordum. Yorgun görünüyordum. Yıpranmış. Bitkin.

Koltuğumda arkama yaslandım.

Haksız çıkmaktan nefret ederim. Ama görünüşe göre Billy ve kurtadamlar (yıldızlar aşkına, böyle deyince kulağa kötü bir rock grubu gibi geliyor) haklıydı. En son ne zaman saçımı veya sakalımı kestirdiğimi hatırlamaya çalıştım. Geçen hafta bir duş almıştım. Almıştım, değil mi?

Titreyen ellerimi yüzümde gezdirdim. Son zamanlarda geceler ve gündüzler birbirine karışmıştı. Zamanımı dairemin

altındaki laboratuvarımda geçiriyor, yedi gün yirmi dört saat araştırma yapıyordum. Laboratuvar alt bodrumdaydı, tamamen nemli taştandı ve penceresi yoktu. Yirmi dört saatlik ritim de neymiş? Geceyi ve gündüzü bir kenara bırakmıştım. Kafamda öyle önemsiz ayrıntılara dikkat etmeyecek kadar çok şey vardı.

Yaklaşık dokuz ay önce kız arkadaşımın benim yüzümden ölmesine, hatta daha da kötü bir akıbete uğramasına ramak kalmıştı.

Susan Rodriguez ile tanıştığımda *Midwestern Arcane* adında, asparagas haberler yayınlayan bir gazetede muhabirdi. Doğaüstü şeylerin gerçekliğini kabul etmeye hazır olan birkaç kişiden biriydi. Öğrenebileceği her ayrıntıyı, her haberi, her kanıt kırıntısını tırnaklarıyla kazıyarak halkı bu konuda bilinçlendirmeye çalışırdı. Bu amaç uğruna beni takip edip bir vampir partisine geldi.

Ve canavarlar onu ele geçirdi.

Billy o konuda da haklıydı. Vampirler, yani Kırmızı Meclis onu değiştirdi. Belki de ona hastalık bulaştırmışlardı demek daha doğrudu. Teknik olarak hâlâ insan olsa da, vampirlerin o korkunç kana susamışlığını verdiler ona. Eğer kana duyduğu bu arzuyu tatmin ederse tamamen onlardan biri haline gelecek. Bir parçası ölecek ve hem vücut hem de ruh olarak bir canavara dönüşecek.

Araştırmayı bu yüzden yapıyordum. Ona yardım etmenin bir yolunu arıyordum. Bir aşı yaratmaya, ya da bedenini temizlemeye çalışıyordum. Bir şey yapmalıyım. Herhangi bir şey.

Ondan benimle evlenmesini istedim. Hayır dedi. Sonra da şehri terk etti. *Arcane*'deki köşesini okuyordum. Yazılarını edi-

törüne postayla gönderiyor olmalıydı, yani en azından hayatta olduğunu biliyordum. Onu takip etmememi istedi, ben de etmedim. Onu içine soktuğum bu beladan kurtarmanın bir yolunu bulana kadar da edemem. Yapabileceğim *bir şey* olmalıydı.

Olmalıydı. Olmalıydı.

Başımı öne eğdim, suratımı o kadar ani ve sertçe ekşitmiştim ki yüzüm kasıldı, ağrıdı ve için için yandı. Göğsüm sıkışıyor, vücudum adeta yararsız, zayıf bir alevle yanıyordu. Ben bir büyücüyüm. Susan'ı koruyabilmem gerekirdi. Kurtarabilmem gerekirdi. Yardım edebilmem gerekirdi. Daha zeki, daha hızlı ve daha iyi olmam gerekirdi.

Çok geç olmadan ona onu sevdiğini söylemen gerekirdi. Değil mi, Harry?

Ağlamamaya çalıştım. Yıllardır aldığım eğitim, edindiğim deneyim ve kazandığım disiplinle ağlamamaya çalıştım. Bu hiçbir işe yaramayacaktı. Beni Susan için bir çare bulmaya bir adım bile yaklaştırmayacaktı.

Öyle yorgundum ki.

Ellerimi yüzümden çekmedim. Birinin hüngür hüngür ağladığını görmesini istemiyordum.

Kendimi yeniden kontrol altına almam uzun sürdü. Ne kadar sürdüğünden emin değilim, ama toparlandığımda gölgeler kısılmıştı ve pencereler açık olduğu halde arabada pişiyordum.

Sokakta, apaçık görülebilecek bir yerde oturup vampirler için çalışan diğer haydutların beni bulmasını beklemenin ne kadar aptalca olduğu kafama dank etti. Yorgun, kirli ve açtım, fakat yiyecek bir şeyler alacak param yoktu, hatta çorba içmek için daireme gidecek zamanım bile yoktu. Yani eğer Bayan Sommerset ile randevuma yetişmek gibi bir niyetim varsa.

Ve o randevuya ihtiyacım vardı. Billy o konuda da haklıydı. Eğer yeniden para kazanmaya başlamazsam büromu ve dairemi kaybedecektim. Dar bir ara sokaktaki mukavva bir kutuda yaşarken çok fazla büyü araştırması da yapamazdım.

O halde harekete geçme vakti gelmişti. Parmaklarımı boşu boşuna dağınık saçlarımın arasından geçirerek onları düzeltmeye çalıştım ve büroma yöneldim. Yanından geçtiğim bir saat, randevuya şimdiden iki dakika geciktiğimi gösteriyordu. Derbeder görüldüğüm yetmiyormuş gibi bir de geç kalacaktım, müşterimi çok etkileyeceğim kesindi. Bugün giderek daha da güzelleşiyordu.

Bürom şehir merkezindeki bir binadadır. Öyle pek ahım şahım bir bina değildir, ama yine de o gün benim için hâlâ fazlasıyla iyi görünüyordu. Alt kattaki ihtiyar güvenlik görevlisinin dik bakışlarına maruz kaldım ve önceki karşılaşmalarımızdan beni tanıdığı için kendimi şanslı hissettim. Yerinde yeni biri olsa herhalde gözünü kırpmadan beni kovardı. Görevliyi başımla selamladım, gülümsedim ve bir iş adamı gibi görünmeye çalıştım. Heh.

Merdivenlere doğru yürürken asansörün yanından geçtim. Üzerinde bozuk olduğunu belirten bir yazı vardı. Asansör, dev bir akrep kabinlerden birini yırtarak içeri girdiğinden ve birisi büyük böceği çatıda ezmek için bir rüzgar oluşturup kabinin boşluğun tepesine fırlattığından beri eskisi gibi olmamıştı. Sonrasında kabin ta zemin kata kadar düşmüş ve binanın geneline büyük hasar vererek herkesin kirasını yükseltmişti.

En azından ben öyle duymuştum. Bana öyle bakmayın. Başka biri de olabilirdi. Tamam, belki dördüncü kattaki ortodontist ya da altıncı kattaki psikiyatr olmazdı. Yedinci kattaki

sigorta ofisi ya da dokuzuncu kattaki muhasebeci de olmazdı. Herhalde en üst kattaki avukatlık bürosu da olmazdı. Herhalde. Ama işlerin iyice sarpa sarmasına neden olan tek kişi ben değilim.

Her neyse, hiç kimse bir şey kanıtlayamaz.

Merdivenlere giden kapıyı açtım ve büromun olduğu beşinci kata çıktım. Holü, sonra da katın büyük bölümünü kaplayan danışmanlık şirketinin alçak sesli mırıltısını geride bırakarak büromun kapısına ulaştım.

Buzlu camda HARRY DRESDEN – BÜYÜCÜ yazıyordu. Kapıyı açmak için elimi uzattım. Elimle kapı tokmağı arasında birkaç santim kaldığında bir kıvılcım parmağıma sıçradı ve cildime çarparak keskin, küçük bir rahatsızlık hissi yarattı.

Duraksadım. Binanın kliması çalışıp vızıldıyor olsa da ortam *o kadar da* serin ve kuru değildi. Bana paranoyak diyebilirsiniz, ama birileri sizi güpegündüz öldürmeye çalıştığında ister istemez ihtiyatlı oluyorsunuz. Yeniden bileziğime odaklanarak gerek duyarsam bir kalkan hazırlamak için endişemden yararlandım.

Diğer elimle büromun kapısını iterek açtım.

Bürom genellikle oldukça derli topludur. Her hâlükarda hiç o anki kadar dağınık göründüğünü hatırlamıyordum. Son zamanlarda oraya ne kadar az uğradığım düşünülürse bu kadar kötü durumda olması hiç adil gelmiyordu. Kapının yanındaki, üzerinde “Çaylaklar için Büyü” ve “Ben Bir Büyücüyüm – Bana Sorabilirsiniz” gibi isimleri olan broşürleri bulundurduğum masa, duvarın dibine çökmüş halde duruyordu. Broşürler masanın yüzeyine ve yere dikkatsiz bir şekilde saçılmıştı. Çok hafif de olsa uzun zaman önce yanmış kahve kokusu alabili-

yordum. Makineyi açık unutmuş olmalıydım. Ups! Diğer masa gibi çalışma masam da küflü kâğıtlarla kaplıydı, dosya dolaplarımların birkaç çekmecesi açıktı ve dosyalar dolapların tepesine yığılmış, ya da dolapların üzerinde çıkıntı yapmalarına neden olacak şekilde yanlamasına yerlerine tıkıştırılmışlardı. Tavan pervanem hımbıl hımbıl dönüyor, her turunda tıkırdıyordu.

Görünüşe göre biri büroyu derleyip toplamaya çalışmıştı. Postam üç farklı yığın halinde düzenlenmişti. Metal çöp kutularının ikisi de şüphe uyandıracak şekilde boştu. Billy ve tayfası herhalde.

Büromun yıkıntılarının ortasında erkekleri dostlarını öldürmeye ve savaşlar başlatmaya sevk edecek kadar güzel bir kadın duruyordu.

Çalışma masamın yanında kollarını kavuşturmuş, yüzünü kapiya dönmüş, kalçalarını bir yana eğmiş, yüzünde kuşkulu bir ifadeyle duruyordu. Saçları beyazdı. Beyazımsı sarı ya da platin değil. Kar kadar, en kaliteli mermer kadar beyaz saçlarını tutsak edilmiş bir bulut gibi tepeden bağlayarak narin boyununun hatlarını açığa çıkarmıştı. Cildinin nasıl olup da o saçın yanında solgun görünebildiğini bilmiyordum, ama öyleydi. Neredeyse şok edecek derecede pürüzsüz ve güzel olan yüzündeki dudakları dondurulmuş dut rengindeydi, eğik gözleri de koyu yeşildi, fakat başını yana eğip bakışlarını bana diktiğinde bu renk maviye çaldı. Yaşlı değildi. Genç de değildi. Sadece çarpıcıydı.

Ağzımın yere düşmesini önlemeye çalıştım ve kıyafetini inceleyerek beynimi bir şeyler yapmaya zorladım. Kusursuz kesimli, kömür grisi bir bayan takım elbisesi giymişti. Eteği, bacaklarını tam da bakmamanızı güçleştirecek kadar örtüyor-

du, koyu renk ayakkabılarının topukları tam da aklınıza bazı fikirleri üşüştürecektir yükseklikteydi. Ceketinin altına kemik beyazı, V yakalı bir kazak giymişti ve göğüs dekoltesi tam da insanı belki derin bir nefes alır diye izlemeye teşvik edecek derinlikteydi. Gümüş içine kakılmış opaller kulaklarının ve boynunun üzerinde parlıyor, kendilerinden beklenmeyecek bir renk yelpazeyle ışıltıyordu – çok fazla kırmızı, menekşe ve lacivert vardı. Her nasılsa tırnakları da aynı renklerle parlıyordu.

Parfümünün kokusu burnuma geldi. Vahşi ve zengin, ağır ve tatlı, orkidelerinkine benzeyen bir kokuydu. Kalbim hızlandı ve beynimin testosteron odaklı kısmı banyo yapabilmiş olmayı diledi. Ya da tıraş olabilmemiş olmayı. Ya da en azından üzerimde eşofmandan başka bir şey olmasını.

Dudakları hafifçe kıvrılarak bir gülümsemeye dönüştü ve solgun kaşlarından birini kaldırıp hiçbir şey söylemeden aval aval bakmama izin verdi.

Bir şey kesindi – böyle bir kadının çok parası olurdu. Hem de çok parası. O parayı kullanarak kiramı ödeyebilir, yiyecek alabilir, hatta belki biraz müsriflik edip dairemi daha kolay temizleyebilmek için bir el arabası bile satın alabilirdim. Yalnızca bir kalp atımı süresince tereddüt ederek Beyaz Konsey’in tam teşekküllü bir büyücüsünün parayla bu kadar ilgilenmesinin münasip olup olmadığını düşündüm. Kararımı çabucak verdim.

Harikulade evrensel güçlere lanet olsun. Ödemem gereken bir kira vardı.

Nihayet, “Eee, Bayan Sommerset, sanırım,” demeyi başardım. Nezaket konusunda kimse elime su dökemez. Biraz

daha çaba gösterirsem bir şeylere takılıp düşebilir ve imajımı tamamlayabilirdim. “Ben Harry Dresden.”

“Sanırım geç kaldınız,” diye cevap verdi. Sommerset’in sesi de kıyafeti gibiydi – zengin, davetkar ve kültürlü. İngilizcesinde çıkaramadığım bir aksan vardı. Belki Avrupalı aksanı. Kesinlikle ilginç. “Asistanınız bana gelmem gereken saati söyledi. Bekletilmeyi sevmem, bu yüzden içeri girdim.” Önce masama, sonra da bana baktı. “Neredeyse keşke girmeseymişim diyecektim.”

“Evet. Geleceğinizden biraz geç haberim oldu da...” Ümitsiz bir şekilde büroma bakındım ve kapıyı arkamdan kapadım. “Bunun hiç de profesyonelce görünmediğini biliyorum.”

“Tam üstüne bastınız.”

Müşteriler için masamın karşısında bulundurduğum sandalyelerden birinin yanına gittim ve aceleyle üzerini temizledim. “Lütfen oturun. Bir fincan kahve ya da başka bir şey ister misiniz?”

“Kulağa pek sağlıklı gelmiyor. Neden risk alayım ki?” Sırtını dik tutarak sandalyenin ucuna oturdu ve ben masanın etrafından dolanırken gözleriyle beni takip etti. Bakışları üzerime soğuk, fark edilir bir yük bindiriyordu. Kaşlarımı çatarak masama oturdum.

“Risk alan biri misinizdir?”

“Kendimi riskten korumayı severim,” diye mırıldandı. “Örneğin siz, Bay Dresden. Bugün buraya sizin yetenekleriniz üzerine büyük bir kumar oynayıp oynayamayacağıma karar vermek için geldim.” Duraksadı, sonra da, “Şu ana dek pek de iyi bir izlenim bırakmadınız,” dedi.

Dirseklerimi masanın üstüne dayayıp parmaklarımı kavuş-

turdum. “Evet. Biliyorum, tüm bunlar muhtemelen beni şey gibi gösteriyor...”

“Çaresiz bir adam gibi mi?” diye araya girdi. “Açıkça başka konulara kafayı takmış bir adam gibi.” Başıyla masamda duran zarf yığınlarını işaret etti. “Borçlarını ödemezse kısa süre sonra işyerini kaybedecek bir adam gibi. Bence bu işe ihtiyacınız var.” Doğrulamaya başladı. “Ve böyle küçük konuların bile çaresine bakamıyorsanız, benim işime yarayacağınızdan kuşkuluyum.”

“Bekleyin,” dedim ayaklanarak. “Lütfen. En azından sizi dinlememe izin verin. Eğer size yardım edebileceğime kanaat getirirsem—”

Çenesini kaldırdı ve çaba harcamadan sözümü kesti. “Ama mesele bu değil, öyle değil mi?” diye sordu. “Mesele benim bana yardım edebileceğinize kanaat getirip getirmeyeceğim. Ve yardım edebileceğinizi düşündürecek hiçbir şey göstermediniz.” Duraksayıp yeniden yerine oturdu. “Ama yine de...”

Ben de karşısındaki yerime oturdum. “Yine de?”

“Sizin yeteneklerinize sahip insanlar hakkında rivayetler duydum, Bay Dresden. Gözlerinin içine bakabilme yeteneği hakkında.”

Başımı yana eğdim. “Ona bir yetenek diyemem. Kendiliğinden oluyor.”

“Ama gözlerinin içini görebiliyorsunuz? Buna ruh bakışı diyorsunuz, değil mi?”

Başımı ihtiyatla sallayarak onayladım ve kafamda bir sürü küçük parçayı bir araya getirmeye başladım. “Evet.”

“Onların gerçek doğasını ortaya çıkarıyorsunuz? Gözlerinin içine baktığınız kişinin gerçek yüzünü görüyorsunuz?”

“Ve onlar da aynı şekilde beni görüyor. Evet.”

Soğuk ve tatlı bir şekilde gülümsedi. “O halde haydi birbirimize bakalım Bay Dresden. Siz ve ben. Böylece işime yarayıp yaramayacağınızı öğrenebileceğim. Bana hiçbir şeye mâl olmayacağı kesin.”

“Yerinizde olsam o kadar emin olmazdım. Bu hep sizinle kalan bir şeydir.” Apandisit ameliyatından doğan bir yara izi ya da kellik gibi. Birinin ruhuna baktığınız zaman onu unutmazsınız. Asla. Bu işin gittiği nokta hoşuma gitmiyordu. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Ama neden?” diye bastırdı. “Uzun sürmeyecek, değil mi Bay Dresden?”

“Konu bu değil.”

Dudakları bir çizgi haline geldi. “Anlıyorum. O halde, izninizi istiyorum—”

Bu sefer ben onun sözünü kestim. “Bayan Sommerset, ben-ce tahminlerinizde yanılmış olabilirsiniz.”

Gözleri bir an soğuk ve uzak bir öfkeyle ışıldadı. “Öyle mi?”

Başımın onayladım. Masamın çekmecesini açtım ve bir deste kâğıt çıkardım. “Evet. Son zamanlarda zor bir dönemden geçiyorum.”

“Bunun beni ne kadar az ilgilendirdiğini tahmin bile edemezsiniz.”

Bir kalem aldım, kapağını çıkardım ve kâğıt destesinin yanına koydum. “Hı-hı. Derken buraya geliyorsunuz. Zengin ve göz kamaştırıcısınız – adeta gerçek olamayacak kadar iyisiniz.”

“Ve?” diye sordu.

“Gerçek olamayacak kadar iyisiniz,” diye tekrarladım. 44 kalibrelik revolverimi masamın çekmecesinden çıkardım, ona doğrulttum ve horozu çektim. “Bana çılgın diyebilirsiniz, ama

son zamanlarda eğer bir şey gerçek olamayacak kadar iyiye muhtemelen değıldir diye düşünür oldum. Ellerinizi masanın üzerine koyun lütfen.”

Kaşlarını kaldırdı. O muhteşem gözlerini aklarını tamamen sergileyecek kadar açtı. Yutkunarak ellerini hareket ettirdi ve avuçlarını masanın üzerine koydu. “Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” dedi.

“Bir kuramı test ediyorum,” dedim. Silahı ve gözlerimi üzerinde tutarak bir başka çekmeceyi açtım. “Anlarsınız ya, son zamanlarda nahoş ziyaretçilerim oluyor. Bu da beni ne tür bir bela bekleyebileceğim üzerine düşünmeye sevk etti. Ve sanırım sizin ne olduğunuzu çok iyi biliyorum.”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Bay Dresden, fakat eminim—”

“Nefesinizi boşa harcamayın.” Bir çekmeceyi karıştırdım ve ihtiyaç duyduğum şeyi buldum. Bir an sonra çekmecedeki metalden yapılmış eski, basit bir çivi çıkardım ve masanın üstüne koydum.

“O nedir?” dedi neredeyse fısıldayarak.

“Turnusol testi,” dedim.

Ardından bir parmağımla hafif bir fiske atarak çiviye masanın diğer tarafına, kadının kusursuz bir şekilde manikürlenmiş ellerine doğru yuvarladım.

Çivinın eline temas etmesine çok kısa bir an kalana kadar hareket etmedi – ama sonra kımıldadı, oturduğu sandalyeyi devirip bulanık bir hareketle geriye doğru iki uzun adım atarak masadan uzaklaştı. Çivi masanın kenarından yuvarlanıp bir çingırtıyla yere düştü.

“Demir,” dedim. “Soğuk demir. Perilerin hoşuna gitmez.”

Yüzündeki ifade silindi. Daha demin yüzünde küstah bir kibir, mağrur bir üstünlük, kaygısız bir özgüven vardı. Ama bu bir anda kaybolarak yerini soğuk, güzel, mesafeli ve her türlü duygudan, insana ait bütün özelliklerden yoksun yüz hatlarına bıraktı.

“Peri Annem ile yaptığım anlaşmanın bitmesine daha aylar var,” dedim. “Beni bir yıl bir gün rahat bırakacaktı. Anlaşma buydu. Eğer yan çizmeye çalışıyorsa sinirleneceğim.”

Uzun bir müddet daha bana o boş sessizliğiyle bakmayı sürdürdü. Bu kadar güzel bir yüzün bu kadar yabancı görünmesi rahatsız ediciydi, sanki o hatların arkasında benimle çok az ortak noktası olan ve anlamak için çaba göstermeye niyetli olmayan bir şey saklanıyordu. O boş maske boğazımı sıkıştırıyordu ve elimdeki tabancanın titrememesi için çaba göstermem gerekti. Ama sonra daha da yabancı, daha da korkutucu görünmesine neden olan bir şey yaptı.

Gülümsedi. Hafif, kancalı bir bıçak gibi zalim bir gülümseme. Konuştuğunda sesi en az deminki kadar güzeldi. Ama artık boş, alçak ve tedirgin ediciydi. Konuşmaya başladığında onu daha iyi duyabilmek için yakınına eğilmek istedim. “Zeki-ce,” diye mırıldandı. “Evet. Düşünemeyecek kadar dikkatiniz dağılmamış. Tam ihtiyacım olduğu gibi.”

Sırtım soğuk soğuk ürperdi. “Bela istemiyorum,” dedim. “Sadece gidin ve ikimiz de hiçbir şey olmamış gibi yapalım.”

“Ama oldu,” diye mırıldandı. Sadece sesinin tınısı bile odanın daha soğuk hale gelmesine neden oldu. “Bu maskenin arkasını gördünüz. Kendinizi ispat ettiniz. Nasıl başardınız bunu?”

“Kapı kolunda statik elektrik vardı,” dedim. “Kilitli olması

gerekliyordu. Buraya girememeliydiniz, demek ki içinden geçmiştiniz. Ayrıca sorularımı yanıtlamak yerine savuşturdunuz.”

Gülümsemeye devam ederek başını salladı. “Devam edin.”

“Çantanız yok. Üç bin dolarlık bir elbise giyip de dışarıya çantasız çıkacak fazla kadın yoktur.”

“Hmmm,” dedi. “Evet. İş için biçilmiş kaftansınız Bay Dresden.”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” dedim. “Artık perilerle bir alâkam olsun istemiyorum.”

“O şekilde anılmayı sevmiyorum Bay Dresden.”

“Alışsınız. Çıkın büromdan.”

“Bay Dresden, büyük küçük demeden türümün tüm üyelerinin gerçeği söylemeye mecbur olduğunu bilirsiniz.”

“Bu aldatma kabiliyetinizi azaltmamış.”

Gözleri ışıldadı ve gözbebeklerinin yavaşça değişerek ölüm-lü kürelerden kedilerinkine benzeyen yarıklara dönüştüğünü gördüm. Kedimsi gözlerini kırpmadan beni süzdü. “Yine de doğruyu söyledim. Bir kumar oynamayı planlıyorum. Ve sizin üzerinize oynayacağım.”

“Eee... Ne?”

“Hizmetinize ihtiyaç duyuyorum. Kıymetli bir şey çalındı. Onu bulmanızı istiyorum.”

“Bakalım doğru anlamış mıyım,” dedim. “Sizin için çalınmış bir malı bulmamı mı istiyorsunuz?”

“Benim için değil,” diye mırıldandı. “Gerçek sahipleri için. Hırsız bulup yakalamanızı ve beni temize çıkarmanızı istiyorum.”

“Kendiniz halledin,” dedim.

“Bu hususta tek başıma hareket edemem,” diye mırıldandı.

“İşte bu yüzden sizi elçim olarak seçtim. Temsilcim olarak.”

Ona kahkahalarla güldüm. Bu da o kusursuz, solgun hatlara başka bir şeyin yerleşmesine neden oldu – öfke. Gözlerinde soğuk ve korkunç bir öfke parladı ve boğazımdan yükselen kahkahayı neredeyse dondurdu. “Sanmıyorum,” dedim. “Türünüzle başka anlaşma yapmayacağım. Kim olduğunuzu bile bilmiyorum.”

“Sevgili çocuğum,” diye mırıldandı, sesini yavaşça keskinleştirerek. “Anlaşma yapıldı bile. Güç karşılığında hayatını, servetini ve geleceğini verdin.”

“Evet. Ama o anlaşma Peri Anne’mleydi ve hâlâ tartışmaya açık.”

“Artık değil,” dedi. “Ölümlülerin dünyasında bile borç kavramı bir elden diğerine aktarılıyor. İpotek satmak deniyordu, değil mi?”

Midem ürperdi. “Ne diyorsunuz siz?”

Keskin ve beyaz dişlerini gösterdi. Bu bir gülümseme değildi. “Ölümlü çocuk, senin ipotegİN satıldı. Onu ben satın aldım. Benimsin. Ve bu konuda bana yardım edeceksin.”

Silahı masama koydum ve en üstteki çekmeceyi açtım. Zarf açacağını çıkardım. Ağır, düz bir bıçağı ve vida şeklinde bir sapı olan standart bir açacaktı. “Yalan söylüyorsun,” dedim. Sesimdeki inkar tonu bana bile aşikâr geliyordu. “Peri Annem bunu asla yapmaz. Bana kalırsa beni kandırmaya çalışıyorsun.”

Gülümseyerek parlak gözlerle beni izledi. “Pekala, o halde sana doğruyu söylediğimi ispat edeyim.”

Sol avucum hızla masaya indi. İrkilerek sağ elimle zarf açacağını korku filmlerindeki adamlar gibi kavrayışımı izledim. Panik içinde elimi kontrol etmeye, açacağı bırakmaya çalıştım,

ama kollarım bir başkasına aitmiş gibi kendiliğinden hareket ediyordu.

“Bekle!” diye bağırdım.

Soğuk, mesafeli ve ilgili bir şekilde beni süzdü.

Zarf açacağını hızlı ve sert bir biçimde elimin üzerine indirdim. Masam ucuzdur. Açacağın çelik ucu başparmağımla işaret parmağım arasındaki eti delip geçti ve masaya saplanarak beni mıhladı. Yaradan kan akmaya başlarken acı kolumdan yukarıya hücum etti. Mücadele etmeye çabaladım, fakat paniklemişim ve çok fazla kontrol uygulayacak halde değildim. Ağzımdan bir inilti kaçtı. Çeliği çekmeye, elimden çıkarmaya çalıştım, ama kolum sadece kıvrılarak zarf açacağını saatin tersi yönünde çevirdi.

Acı beni ezip geçti. Çığlık atacak kadar bile nefesim kalmamıştı.

Kadın, peri, aşağı uzandı ve parmaklarımı zarf açacağından uzaklaştırdı. Açacağı keskin, kararlı bir hareketle çekti ve masanın üzerine koydu. Her tarafı kanımla parlıyordu. “Büyücü, sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bana bağlı olmasaydın, senin üzerinde böyle bir gücüm olmazdı.”

O anda en iyi bildiğim şey elimin acıdığıydı, fakat bir yanımda bulanık bir şekilde de olsa onun gerçeği söylediğinin farkına vardım. Periler öylesine yanınıza gelip kuklacıyı oynayamazlar. Onları davet etmeniz gerekir. Yıllar önce, daha genç ve daha aptalken Peri Annem Lea'yı davet etmişim. Önceki yıl onu atlatmış, hakkını askıya almaya zorlamışım. Bunun beni bir yıl bir gün boyunca koruması gerekiyordu.

Ama şimdi dizginleri başkasına vermişti. İkinci anlaşmaya dâhil olmayan birine.

Başımı kaldırıp ona baktım, acı ve ani öfke sesimi alçak, sert bir hırıltıya dönüştürdü. “Kimsin sen?”

Kadın rengarenk ışıyan tırnağını masamdaki kanımın üzerinde gezdirdi. Kaldırıp dudaklarına götürdü ve aylakça diline dokundurdu. Daha yavaş ve şehvetli bir biçimde, ama yine aynı yabancılik hissiyle gülümsedi. “Birçok adım vardır,” diye mırıldandı. “Ama sen bana Mab diyebilirsin. Hava ve Karanlık Kraliçesi. Sidhe Kış Meclisi’nin Hükümdarı.”

ÜÇ

Ağzım bir karış açık kaldı.

Bir Peri Kraliçesi. Büromda bir Peri Kraliçesi vardı. Bir Peri Kraliçesi'ne bakıyordum. Bir Peri Kraliçesi ile konuşuyordum.

Ve beni köşeye sıkıştırmıştı.

Of, bir de önceden hayatımın çok kötü durumda olduğunu düşünüyordum.

Korku, kelimenin tam anlamıyla buzlu suya benzer. Yutduğunuz, boğazınızdan aşağı yuvarlanan ve göğsünüzün içine yayılan soğuk bir duygu gibidir. Nefesinizi kesip kalbinizin durup dururken güm güm atmasına neden olur, karnınıza ve kalçalarınıza doğru yayılır ve ardında titremeler bırakır. Sonra uyluklarınıza, dizlerinize yönelir (bazen arada mahcup edici bir yerde duraklar) ve koşarak uzaklaşmak için kullanmanız gereken uzun kaslarınızdaki enerjiyi çekip alır.

Bir ağız dolusu korkuyu yutarak gözlerimi masamın öte yanında oturan zehirli ve güzel periye diktim.

Bu Mab'i gülümsetti.

"Evet," diye mırıldandı. "Korkacak kadar akıllısın. Kısmen de olsa anlayacak kadar. Bildiğin şeyi bilmek nasıl bir his çocuk?"

Sesim titrek ve istediğimden daha kısık çıktı. “Godzilla kumsala çıktığında Tokyo’nun hissettiği gibi.”

Mab başını bir yana eğip o gülümsemeyle beni izlemeyi sürdürdü. Belki de göndermeyi anlamamıştı. Ya da belki de otuz katlı bir bina büyüklüğündeki kertenkeleyle karşılaştırılmaktan hoşlanmamıştı. Belki de *hoşlanmıştı*. Yani, nereden bilebilirdim ki? İnsan kadınları anlamaya çalışırken yeterince zorluk çekiyorum zaten.

Mab’in gözlerine bakmadım. Artık bir ruh bakışından korkmuyordum. Bunun olması için her iki tarafın da bir ruhunun olması gerekir. Ama eğer yeterince uzun süre göz teması kurarsanız bir sürü şey size ulaşabilir. Bu eylem her türden duygu ve metaforu taşır. Elim acıyla yanarken Mab’in çenesine baktım ve hiçbir şey söylemedim, çünkü korkuyordum.

Korkmaktan nefret ederim. Bu dünyada en çok nefret ettiğim şeydir. Çaresiz bırakılmaktan nefret ederim. Bana kabadayılık taslanmasından da nefret ederim ve Mab’in yaptığı şey yemek paramı benden zorla istemekten farksızdı.

Peri Kraliçeleri kötü haberdur. Çok kötü haber. Ak saçlı, yaşlı bir tanrıyı çağırmadığım veya Beyaz Konsey’e meydan okumadığım sürece Mab kadar saf güç sahibi bir şeyle karşılaşma ihtimalim yoktu. Ona beklenmedik bir büyü yumruğu atabilir, onu saf dışı bırakmaya çalışabilirdim, fakat şartlar eşit olsa dahi saçını bile dalgalandırabileceğimden şüpheliydim. Üstelik elinde benimle ilgili bir anlaşma, bir büyü kanalı vardı. Göndereceği her türlü şey savunma hattımı aşıp geçerdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kabadayılar beni çıldırtır ve sinirlendiğimde aptalca şeyler yapmamla ünlüyümdür.

“Unut gitsin,” dedim hararetli bir sesle. “Anlaşma yok. Haydi bitir şu işi, patlat beni. Giderken kapıyı kilitlemeyi de unutma.”

Cevabım onu rahatsız etmişe benzemiyordu. Kollarını kavuşturup mırıldandı. “Ne öfke ama. Ne ateş. Evet, geçen sonbahar Peri Annen Leanansidhe’yi çıkmaza sokuşunu izledim. Bunu becerebilen fazla fani yoktur. Cesurca. Arsızca. Böyle bir kuvveti takdir ederim büyücü. Bu tür bir kuvvete ihtiyacım var.”

Kâğıt mendil kutusunu buluncaya dek masamı elimle yokladım ve yarayı incecik bir kâğıtla sarmaya başladım. “Neye ihtiyacın olduğu umurumda değil,” dedim. “Beni zorlamadığın sürece ne senin elçin ne de başka bir şeyin olacağım. O zaman da pek işine yarayacağını sanmıyorum. Yani ya ne yapacaksan yap, ya da büromdan çık git.”

“Umurunuzda olmalı Bay Dresden,” dedi Mab. “Bu sizi yakından ilgilendiriyor. Borcunuzu size bir teklifte bulunmak için satın aldım. Size yükümlülüklerinizden kurtulma şansı vermek için.”

“Oldu. Boşa konuşma. Ilgilenmiyorum.”

“Hizmet edebilir ya da servis edilebilirsin büyücü. Yemek olarak. Özgür olmak istemiyor musun?”

Başımı kaldırıp ona ihtiyatla baktım. Ağzımda bir elmayla, kızartılmış olarak bir masanın üstünde yatan halim geçti gözümün önünden. “‘Özgür’ derken neyi kast ediyorsun?”

“Özgür,” dedi. Sözcüğü söylerken donmuş dutu andıran dudaklarını öyle bir yuvarladı ki dikkat etmeden edemedim. “Sidhe etkisinden, önceden Leanansidhe’ye, sonra da bana karşı olan yükümlülük bağlarından kurtulacaksın.”

“Bütün mesele bitecek mi yani? Hepimiz kendi yolumuza mı gideceğiz?”

“Kesinlikle.”

Başımı eğip yaralı elime baktım ve somurttum. “Özgürlük kavramıyla bu kadar ilgili olduğunu sanmıyordum Mab.”

“Varsayımlarda bulunmamalısın büyücü. Özgürlüğe bayılıyorum. Sahip olmayan herkes onu ister.”

Derin bir nefes aldım ve kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalıştım. Ne korkunun ne de öfkenin benim yerime düşünmesine izin verebilirdim. İçgüdülerim silaha tekrar davranıp şansımı denemem için haykırıyordu, ama düşünmem gerekiyordu. Ancak bu sayede periden kurtulabilirdim.

Mab teklifinde samimiydi. Bunu öylesine ilkel, öylesine içgüdüsel bir düzeyde hissedebiliyordum ki kuşkuya yer kalmıyordu. Teklifini kabul edersem beni serbest bırakacaktı. Bedeli çok yüksek olabilirdi elbette. Henüz oraya gelmemiştii. Ayrıca perilerin daha sonraki anlaşmalarınızın sizi serbest bırakmak yerine daha derine çekmesini temin etmek gibi bir huyu vardı. Tıpkı kredi kartı şirketleri ya da öğrenci kredisini ödemeyi taahhüt eden tipler gibi. İşte kötülük budur.

Mab’in tıpkı Tweety’yi izleyen Sylvester gibi beni izlediğini hissedebiliyordum. Bu düşünce beni neşelendirdi. Çünkü hikâyenin sonunda Tweety genellikle Sylvester’in canına okur.

“Tamam,” dedim. “Dinliyorum.”

“Üç görev var,” diye mırıldanarak görsel yardım olsun diye üç parmağını kaldırdı. “Zaman zaman senden bir istekte bulunacağım. Üç isteği de yerine getirdiğin zaman bana karşı yükümlülüğün sona erecek.”

Oda kısa bir süreliğine sessizliğe gömüldü. Gözlerimi kırp-
tım. “Ne? Hepsi *bu* mu?”

Mab başıyla onayladı.

“Herhangi üç görev? Herhangi üç istek?”

Mab başıyla onayladı.

“O kadar basit mi yani? Yani öyle bir söylüyorsun ki, sana üç kere tuzu uzatınca bitecekmiş gibi geliyor.”

Buzulları andıran yeşil-mavi gözlerini benden ayırmadı. Gözünü bile kırpmadı. “Kabul ediyor musun?”

Yavaşça ağzımı sıvazladım ve teklifi zihnimde evirip çevirdim. Peri anlaşmaları düşünüldüğünde bu basit bir anlaşmaydı. Bazı anlaşmalar çok karmaşık olabiliyor, uzun sözleşmeler filan içerebiliyordu. Mab bana bir Cadılar Bayramı şekeri kadar harika, hoş, şık ve güzel bir paket sunuyordu.

Bu da içinde jilet ve siyanür olup olmadığını kontrol etmezsem aptalın teki olduğumu gösterirdi.

“Hangi istekleri yerine getirip getirmeyeceğime karar verebiliyor muyum?”

“Evet.”

“Bir isteği reddedersem senden misillemeler veya cezalar gelmeyecek.”

Başını yana eğip gözlerini yavaşça kırpıstırdı. “Kabul. Hangi istekleri yerine getireceğine ben değil sen karar vereceksin.”

En azından bir mayın bulmuştum. “İpoteğimi satmak da yok. Uşaklarına seni temsilen beni dövmelemlerini veya taciz etmelemlerini söylemek de yok. Bu mesele ikimiz arasında kalacak.”

Güldü ve sesi çanlar kadar neşeli, berrak ve hoş çıktı – sanki hâlâ çalmaya devam ederlerken biri onları dişlerime bastırmış gibi. “Peri Anne’nin yaptığı gibi. ‘İkinci kere aldanırsam bana yazıklar olsun’ diyorsun, öyle mi büyücü? Kabul.”

Dudaklarımı yalayarak kafa patlattım. Ona açık bir nokta bırakmış mıydım? Bana başka bir şekilde erişebilir miydi?

“Ee, büyücü?” diye sordu Mab. “Anlaştık mı?”

Bir saniyeliğine daha az yorgun olmayı diledim. Ya da daha az acı çekiyor olmayı. Günün olayları ve bu akşam yapılacak Konsey toplantısı yüzünden zihnim çok iyi müzakere edebilecek bir halde değildi. Ama bir şeyi kesinlikle biliyordum. Eğer Mab’in ipoteginden kurtulmazsam çok geçmeden ya ölecektim ya da ölmüşten beter olacaktım. Harekete geçmeyip gelişigüzel bir şekilde ezilmektense harekete geçip yanılmak daha iyiydi.

“Pekala,” dedim. “Anlaştık.” Sözcükleri söylediğim anda ense kökümde küçük bir ürpertinin başladığını ve omuriliğim boyunca aşağı indiğini hissettim. Yaralı elim ağrı ve acıyla zonkladı.

Mab gözlerini kapayarak o koyu renk dudaklarıyla bir kedi gibi gülümsedi ve başını eğdi. “Güzel. Evet.”

Tam hızla uçurumdan boşluğa koşup ne yaptığını fark ettiği anda Coyote’nin yüzünde beliren ifadeyi biliyor musunuz? Aşağı bakmaz, ama bir ayak parmağıyla çevreyi yoklar ve tam o anda, düşmeden hemen önce yüzüne ilkel bir korku ifadesi yerleşir.

Ben de tam öyle görünmüş olmalıyım. En azından tamamen öyle hissediyordum. Ama yapacak bir şey yoktu. Belki de ayaklarımın altında bir zemin olup olmadığını kontrol etmeseydim sonsuza dek böyle hissetmeye devam edecektim. Mab’dan öte yana baktım ve mümkün olduğu kadar elimle ilgilenmeye çalıştım. Hâlâ zonkluyordu ve yarayı dezenfekte ederken çok daha fazla acı verecekti. Dikişe ihtiyacı olduğunu sanmıyordum. Eh, bu da bir şeydi.

Manila bir zarf masama çarptı. Başımı kaldırdığımda Mab’in bir çift eldiven giymekte olduğunu gördüm.

“Nedir bu?” diye sordum.

“İsteğim,” diye cevap verdi. “İçinde bir adamın ölümünün ayrıntıları var. Katilin kimliğini öğrenip ondan çalınan şeyi geri getirerek beni temize çıkarmamı istiyorum.”

Zarfı açtım. İçinde yirmi santime yirmi beş santim boyutlarında parlak, siyah-beyaz bir ceset fotoğrafı vardı. Yaşlı bir adam bir merdiven boşluğunun dibinde yatıyordu. Boynu omuzlarına dik bir açıyla duruyordu. Kıvrıkcık beyaz saçları, tüvit bir ceketi vardı. Fotoğrafa *Tribune*’den alınmış YEREL SANATÇI GECEYARISI KAZASINDA ÖLDÜ manşetli bir haber eşlik ediyordu.

“Ronald Reuel,” dedim, habere göz atarak. “Adını duydum. Galiba Bucktown’da bir stüdyosu var.”

Mab başıyla onayladı. “Amerikan sanat kültürünün öngörülül isimlerinden biri olarak övülüyordu. Ama bu ifadeyi çok sık kullandıklarını varsayıyorum.”

“Burada ‘Hayal dünyalarının yaratıcısı’ olduğu yazıyor.* Artık öldüğü için hakkında pek çok güzel şey söyleyeceklerdir herhalde.” Haberin devamını okudum. “Polis bunun bir kaza olduğunu söylemiş.”

“Değildi,” dedi Mab.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Nereden biliyorsun?”

Gülümsedi.

“Ve niye umurunda olsun?” diye sordum. “Polisler senin peşinde değil ya?”

“Fanilerin kanunları dışında yargı mercileri de var. Adale-

* Ronald Reuel adı, aslında Yüzüklerin Efendisi’nin yazarı John Ronald Reuel Tolkien’e bir göndermedir. Kendisi fantastik edebiyatın babası, yani bir nevi “hayal dünyalarının yaratıcısı” olarak addedilir. -yhn

tin yerini bulmasını istediğimi bilmen yeterli,” dedi. “Bu kadar basit.”

“Hı-hu,” dedim kaşlarımı çatarak. “Ondan bir şeyin çalındığını söyledin. Nedir o?”

“Anlayacaksın.”

Fotoğrafı zarfa geri koydum ve masamın üzerinde bıraktım. “Düşüneceğim.”

Mab, “Bu isteği kabul edeceksin Büyücü Dresden,” diye beni temin etti.

Kaşlarımı çatıp dişlerimi sıktım. “Düşüneceğim dedim.”

Mab kedimsi gözleri parlayarak gülümseyince bembeyaz dişlerinden birkaçını gördüm. Ceketinin cebinden koyu renkli bir güneş gözlüğü çıkardı. “Bir müşteriye kapıyı göstermek nezaket icabı değil midir?”

Ona dik dik baktım. Ama sandalyemden kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Geçerken Peri Kraliçesi’nin ağır parfümü, o uyusukluk verici *kokusu* biraz başımı döndürdü. Çaba harcayarak kendimi topladım ve kaşlarımı çatık tutmaya çalışarak sarsak bir hareketle çıkması için kapıyı açtım.

“Elim hâlâ acıyor mu?” diye sordu.

“Sence?”

Mab eldivenli elini yaralı elimin üzerine koydu ve ani, katıksız, korkunç bir soğuk dalgası donmuş bir neşter gibi yaraya çarptı, sonra kolumdan yukarı akıp dosdoğru kalbime saplandı. Nefesim kesildi, kalbimin bir-iki saniyeliğine durakladığını, sonra atmaya devam ettiğini hissettim. Soluğumu tutup sallandım, beni yere devrilmekten kurtaran tek şey kapıya yaslanıyor olmamdı.

Sesimi yükseltmemeye çalışarak, “Lanet olsun,” diye mırıldandım. “Bir anlaşmamız vardı.”

“Seni beni reddettiğinde cezalandırmamayı kabul ettim büyü. Seni bir vekil vasıtasıyla cezalandırmamayı veya taciz etmemeyi kabul ettim.” Mab gülümsedi. “Bunu sadece garezimden yaptım.”

Homurdandım. “Bu yaptığın vakayı alma olasılığımı arttırmayacak.”

“Alacaksın elçi,” dedi Mab, güven dolu bir sesle. “Bu akşam mevkidaşınla karşılaşmaya hazır ol.”

“Hangi mevkidaş?”

“Sen bu konuda Kış’ın elçisi olduğuna göre Yaz da kendi çıkarlarını temsil edecek birini bulacaktır.”

“Bu akşam planlarım var,” diye homurdandım. “Ayrıca vakayı almış da değilim.”

Mab koyu renk gözlüğünü aşağı kaydırıp kedimsi gözlerini benimkilere dikti. “Büyücü. Tilki ile Akrep’in hikâyesini bilir misin?”

Başımı iki yana sallayıp bakışlarımı kaçırdım.

Mab alçak ve tatlı bir sesle, “Tilki ile Akrep bir dereye gelmişler,” diye mırıldandı. “Dere genişmiş. Akrep Tilki’den kendisini sırtında taşımasını istemiş. Tilki de, ‘O zaman beni sokmaz mısın Akrep?’ diye sormuş. ‘Eğer sokarsam bu ikimizin de ölümü anlamına gelir,’ demiş Akrep de. Tilki kabul etmiş ve Akrep sırtına tırmanmış. Tilki yüzmüş, ama derenin yarısına geldiklerinde Akrep ölümcül iğnesiyle onu sokmuş. Tilki nefesi kesilerek, ‘Aptal, ikimizin de sonunu getirdin. Neden?’ diye sormuş. ‘Ben bir akrebim,’ demiş akrep, ‘Tabiatım böyle.’”

“Hikâyen bu mu yani?” dedim. “Her zaman yaptığın işini bırakma.”

Mab kadife bir soğuklukla gülerek tekrar içimi ürpertti. “Bu

vakayı kabul edeceksin büyücü. Sen busun. Tabiatın böyle.” Sonra da dönüp ilgisiz, sessiz ve soğuk bir tavırla koridor boyunca yürüdü. Kapıyı kapatmadan önce bir müddet arkasından dik dik baktım.

Belki de laboratuvarıma çok uzun bir süre kapanmıştım fakat Spenser, Peri Kraliçesi’nin böylesine muhteşem bir poposu olduğundan hiç bahsetmemişti.*

Evet, böyle şeyler dikkatimi çekiyor. Dava edin beni.

* Edmund Spenser (1552 – 1599): İngiliz edebiyatının en ünlü şairlerinden biri. En çok tanıdan eseri “Peri Kraliçesi” adlı epik şiiridir. –yhn

DÖRT

Gözlerimi kapatıp kapıma yaslanarak düşünmeye çalıştım. Korkuyordum. O yarı tatlı, adrenalin yüklü biçimde değil, usulca korkuyordum. Tıbbi testlerin sonuçlarını bekler gibi korkuyordum. Bu, düşüncelerinizin önüne katlanır sandalye koyan ve yanında da bir soğutucu dolusu içecek getiren mantıklı bir korkudur.

Habis perilerin kraliçesi için çalışıyordum – eh, en azından Unseelie perilerinin Kış Kraliçesi için. Unseelie perileri, hepsi de kibar ve bilge olan Seelie yani Yaz Perileri’nden genel olarak daha habıs ve kötü değildi. Kış perileri isimlerini aldıkları mevsime oldukça benziyorlardı – soğuk, güzel, gaddar ve kesinlikle acımasız. Sadece bir aptal gönüllü olarak onlarla işbirliği yapardı.

Gerçi Mab bana pek bir seçenek bırakmamıştı, ama teknik olarak bir alternatif vardı. Onu reddedebilir ve başıma gelecekleri kabul edebilirdim.

Dudağımı ısırdım. Yaptığım işi göz önüne alarak iyi bir emeklilik planı aramak için fazla zaman ayırmaya gerek görmemiştim. Büyücüler çok ama çok uzun bir süre boyunca yaşayabilirler, fakat uzun yaşayanların çoğu evlerinde, çalışma

odalarında kalmayı tercih edenler olur. Aralarında benim kadar çok kişiye meydan okuyan pek yoktur.

Birkaç kez zekâmla, birkaç kez de şansımla yakayı kurtarmış ve düşmanlarımdan hep bir adım önde olmuşum – ama eninde sonunda zarlar hepyek gelecekti. Bu kadar basitti ve bunu biliyordum.

Korku. Belki de Mab'in teklifini kabul etmemin sebebi buydu. Susan'm hayatı korkunç bir şekilde berbat olmuştu ve bu benim hatamdı. Çarpışarak yenilmeden önce ona yardım etmek istiyordum.

Ama zihnimin arkasında küçük bir ses işler ciddiye bindiğinde kendini geriye çeken birine göre fazla asilce davrandığımı söylüyordu. O küçük ses bana bahaneler uydurduğumu söylüyordu. Çok fazla inanıp güvenmeyen bir yanımsa o kadar da alçak olmayan bir sesle onu reddettiğim takdirde muhtemelen beni ölmekten beter edecek bir varlığa hayır demekten düpedüz korktuğumu söylüyordu.

Her hâlükarda artık soru sormak için çok geçti. Ne olursa olsun anlaşılmayı yapmıştım. Eğer kötü bitmesini istemiyorsam peri politikasına bulaşmadan bu işten kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Bunu Ronald Reuel vakasını kabul ederek yapamayacağımdan adım gibi emindim. Mab eğer şu ankinden daha fazla bulaşmama neden olacağını düşünmese vakayı bana teklif etmezdi. Beni metafiziksel bir kısıpaca almış olabilirdi, fakat bu her “kurbağa” dediğinde zıplayacağım anlamına gelmiyordu. Başka bir şey düşünebilirdim. Kaldı ki kafamda başka sorunlar da vardı.

Akşamki Konsey toplantısına fazla zaman kalmamıştı, bu yüzden toparlandım ve gitmeye hazırlandım. Bir şeyi unut-

tuğumda baş gösteren o rahatsız edici hisse kapılarak kapıda duraksadım. Gözlerim ödenmemiş fatura yığınının takılınca hatırladım.

Para. Buraya bir vaka almaya gelmiştim. Biraz para kazanmaya. Faturalarımı ödemeye. Şimdi boğazıma kadar belaya batmışım, denize açılıyordum ve ne avans almış ne de tek bir sent para kazanmışım.

Kendime küfrettim ve kapıyı arkamdan çektim.

Hazır ruhumla kumar oynuyorken Mab'den saatlik elli dolar artı harcamaları istemeyi de düşünmem gerekirdi.

İşleri halletmek için dışarı çıktım. Her büyük Amerikan şehrinde olduğu gibi Chicago'da da trafik bir kâbusa dönüşebilir, ama o öğleden sonra her zamankinden de kötüydü. Yol ilerideki bir kaza yüzünden tıkanınca Kaplumbağa'nın içi bir fırına döndü ve zamanımı terleyip yeterince modern bir iklimin çalışmasını önleyecek kadar büyücü olmamayı dileyerek geçirdim. Büyü yeteneğinin zararlarından biriydi bu. Etrafta çok fazla büyü'nün uçuşması teknolojiye iyi gelmez. İkinci Dünya Savaşı civarından sonra üretilmiş her şey bir büyücü yaklaştığında arızalanmaya yatkın oluyordu. Mikro devreleri, elektrikli bileşenleri ve buna benzer parçaları olan şeyler en çok sorun çıkaranlardı, ama Kaplumbağa'nın havalandırması gibi daha basit şeyler bile pek uzun dayanmıyordu.

Gecikmişim. Daireme uğradım ve enkazın içinden geçerek toplantı için ihtiyacım olan eşyalarımı aradım. Her şeyi bulamadım ve düş alacak zamanım da yoktu. Buzdolabı boştu ve yiyecek namına tek bulabildiğim önceden başlayıp yarım bıraktığım bir çubuk şeker oldu. Onu cebime tıktırdım, sonra da Büyücülüğün Beyaz Konseyi'nin toplantısına yöneldim.

Terbiyem, hijyenim ve doğal zarafetimle büyük dikkat çekeceğim kesindi.

Dünyanın en büyük kongre merkezlerinden biri olan McCormick Mekân Kompleksi'nin karşısındaki park alanına girdim. Beyaz Konsey toplantı için küçük binalardan birini kiralamıştı. Güneş batmaya başlamıştı, ufuk çizgisine doğru yaklaştıkça daha büyük ve kırmızı bir hal alıyordu.

Kaplumbağa'yı kapalı otoparkın nispeten daha serin olan en alt katına park ettim, arabadan çıktım ve ön tarafa yürüyerek bagajı açtım. Motoru gürleyip takırdayan bir aracın yaklaştığını duyduğumda cüppemi giyiyordum. Yuvarlak çamurlukları ve ahşap çıtalı yan kısımları olan, 1937 model siyah bir Ford kamyonet benim yanımdaki boş yere yanaştı. Hiçbir yerinde pas olmayan eski makine yeni atılmış cilayla ışıldıyordu. Yolcu bölmesinin arka duvarındaki ahşap bir rafın üzerinde eski püskü bir av tüfeği, yanındaki gözde de yıpranmış, eski bir büyücü asası vardı. Ford dinozorumsu bir sağlamlıkla durdu, bir saniye sonra da motoru sustu.

Kısa boylu, tıknaz, beyaz tişört ve mavi kot tulum giymiş bir adam olan sürücü kapıyı açtı ve meşgul bir adamın zinde hareketleriyle kamyonetten aşağı atladı. Kafası kenardaki ince tüylü beyaz püsküller dışında keldi, ağzıyla çenesi gür ve beyaz bir sakalla kaplıydı. Adam kaygısız bir kuvvetle kapıyı kapadı, sırtıttı ve, "Selam Hoss! Seni yeniden görmek güzel," diye gürledi.

Aynı kulak çınlatan gürlikle olmasa da, "Merhaba Ebenezer," diye yanıtladım. Onun sırtışına sırtarak cevap verdiğimi hissettim, uzattığı eli sıkamak için yanına doğru ilerledim ve sertçe sıktım – sadece kendimi savunmak için. Bir ıspanak

konservesini kolaylıkla ezebilecek bir kavrayışı vardı. “Av tüfeğini saklasanız iyi olur. Chicago Emniyeti silahlı insanlar konusunda titizdir.”

“Her aptalca şeyi dert etmeyecek kadar yaşlıyım,” dedi Ebenezar, burnundan soluyarak.

“Missouri’nin dışında ne yapıyorsunuz efendim? Konsey toplantılarına gelmediğinizi sanıyordum.”

Gür bir kahkaha attı. “En son katılmadığımda bana zorla yaramaz ve genç bir çırak verdiler. Artık hiçbirini kaçırmaya cesaret edemiyorum. Onu tekrar yanıma gönderebilirler.”

Güldüm. “O kadar da kötü değildim, ha?”

Burnundan soludu. “Ahırımı yaktın Hoss.* Ve o kediyi bir daha asla görmedim. Çamaşırhaneye yaptıklarından sonra dışarı sıvıştı ve geri dönmedi.”

Sırıttım. O zamanlar eski hocasını büyü düellosu addedilen bir olayda öldürmüş, on altı yaşında aptal bir yetimdim. Şanslıydım, yoksa yanıp kül olan yaşlı Justin değil, ben olurum. Konsey’in Yedi Büyü Kanunu vardır ve bunlardan birincisi ‘Öldürmeyeceksin’dır. O kanunu çiğnediğinizde sizi sorgusuz sualsiz idam ederler.

Ama diğer büyücülerden bazıları hoşgörüyü hak ettiğimi düşünüyordu ve kara büyüye karşı kendini savunmak amacıyla ölümcül büyü kullanmak için bir emsal vardı. İdam edilmedim, ama korkunç bir şartlı tahliyeye tabi tutuldum, kanunları bir daha ihlal edersem derhal ve çabucak idam edilecektim.

* Bonanza adlı meşhur kovboy dizisine bir gönderme. Dizide ailenin reisi olan ihtiyar Ben Cartwright, ortanca oğlu Eric’i “büyük ve dost canlısı” anlamına gelen Hoss lakabıyla çağırır. Ebenezar, Harry’ye bu şekilde hitap ederek onu oğlu gibi gördüğünü ima eder. “Çekirge” veya “Padawan” gibi düşünülebilir. -çn & yhn

Ama daha on altı yaşındaydım ve yasal olarak reşit değildim, yani bir yere gitmem gerekiyordu – tercihen Konsey’in gözünü üstümde tutabileceği ve güçlerimi daha iyi kontrol etmeyi öğrenebileceğim bir yere.

Ebenazar McCoy herkesin hatırlayabildiği kadar uzun süredir, en az iki yüzyıldır Missouri’nin Hog Hollow kasabasında yaşıyordu. Yargılanmamdan sonra Konsey beni onun çiftliğine gönderdi ve onu eğitimimin kalan kısmını tamamlamakla görevlendirdi. Ebenezar için eğitim gündüzleri çiftlikte canla başla çalışmak, akşamları ders çalışmak ve geceleri de iyi bir uyku çekmek demekti.

Ondan fazla büyü öğrenmedim, fakat daha önemli bazı şeyler öğrendim. Sabretmeyi öğrendim. Bir şey yaratmayı, kendi emeğimle zahmete değecek bir şey yapmayı öğrendim. Ayrıca orada ergenlik çağındaki birinin bekleyebileceği kadar huzur buldum. O zamanlar benim için iyi bir yerdi, Ebenezar bana ihtiyaç duyduğum saygıyı ve mesafeyi vermişti. Her zaman ona minnettar kalacaktım.

Ebenezar kaşlarını çatıp arkamdaki Kaplumbağa’ya gözlerini kısarak baktı. Bakışlarını takip ettim ve arabamın kanlı dolu tanelerine tutulmuş gibi görüldüğünü fark ettim. Kurbağa kanı kuruyarak koyu karamel kahverengisine dönüşmüştü, sadece sileceklerimin çalıştığı yerler temizdi. Ebenezar yeniden bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

“Kurbağa yağmuru,” diye açıkladım.

“Ah.” Çenesini sıvazlayarak kısıp gözlerle önce bana, sonra elime sardığım beze baktı. “Ya o?”

“Büromda bir kaza oldu. Uzun bir gündü.”

“Hı-hı. Biliyor musun, pek de iyi görünmüyorsun Hoss.”

Başını kaldırıp sabit gözler ve çatık kaşlarla bana baktı. Bakışına karşılık vermedim. Yıllar önce birbirimizin ruhuna bakmıştık, bu yüzden yeniden olmasından korkmuyordum. Sadece yaşlı adamın yüzüne bakıp da orada hayal kırıklığı görmek istemiyordum. “Duyduğuma göre başın burada bir miktar belaya girmiş.”

“Bir miktar,” diye kabul ettim.

“İyi misin?”

“Üstesinden gelirim.”

“Hı-hı. Bana söylenenlere bakılırsa Kıdemli Konsey oldukça sinirliymiş,” dedi. “Bu senin başına dert açabilir Hoss.”

“Evet. Tahmin ettim.”

İçini çekti ve başını iki yana sallayıp burnunu kırıstırarak beni tepeden tırnağa süzdü. “Genç büyücülüğün olağanüstü bir örneği gibi görüldüğün söylenemez. O şeyi giyerek de pek iyi bir izlenim uyandırmayacaksın.”

Savunmaya geçerek kaşlarımı çattım ve masmavi ipek atkıyı başıma sardım. “Hey, bir cüppe giymem gerekiyor. Hepimizin giymesi gerekiyor.”

Ebenezar bana acı acı bakarak kamyonete döndü. Arka taraftan bir takım elbise çantası çıkarttı ve koyu renk kumaştan yapılma gösterişli bir cüppe çıkarıp kollarından birinin üzerinde katladı. “Nedense istedikleri şeyin ekose kumaşlı pazen bir bornoz olduğunu sanmıyorum.”

Eski bornozumun kemerini bağladım ve atkıyı ona uyuyormuş gibi göstermeye çalıştım. “Kedim iyi cüppemi kum kabı olarak kullandı. Dediğim gibi, uzun bir gün oldu efendim.”

Homurdandı ve silah rafından güdük, eski büyücü asasını

aldı. Ardından kızıl atkısını çıkarıp cüppenin üzerine doladı. “Burası bu lanet şeyi giymek için fazla sıcak. İçeride giyeceğim.” Başını kaldırarak mavi renkli parlak ve solgun gözlerini park alanında dolaştırdı.

Kaşlarımı çatıp başımı eğerek ona baktım. “Geç kaldık. Toplantıya gitmemiz gerekmiyor mu?”

“Birazdan. Bazı insanlar biz çemberi kapatmadan önce konuşmak istiyor.” Yana, bana doğru göz attı ve daha alçak sesle, “Kıdemli Konsey,” dedi.

Keskin bir nefes aldım. “Neden bizimle konuşmak istiyorlar ki?”

“Bizimle değil. Seninle. Çünkü ben istedim evlat. İnsanlar korkuyor. Eğer Kıdemli Konsey işlerin bütün Konsey için açık bir oylamaya dönüşmesine izin verirse bu senin için kötü sonuçlanabilir. Bu yüzden sana zarar verebilecek kararlar almaya başlamadan önce içlerinden bazılarının seninle bizzat tanışmasını istedim.”

Ebenazar kamyonetine yaslanıp kollarını göbeğinde kavuşturdu, başını öne eğdi ve gözlerini neredeyse tamamen kapatacak kadar kıstı. Başka bir şey demedi. Kalın boynu ve sağlam omuzlarından tutun da boğumlu, çalışmaktan sertleşmiş ellerinin hareketsizliğine kadar hiçbir yerinden gergin olduğu anlaşılmıyordu. Ama içinde bir yerlerde o gerginliği hissettim.

Kısık sesle, “Benim için riske giriyorsunuz, öyle değil mi?” dedim.

Omuz silkti. “Belki biraz.”

Öfkenin karnımda kabardığını hissettim ve çene kaslarımı sıktım. Ama sesimi sakın tutmak için çaba harcadım. Ebenazar benim için bir öğretmenden öte olmuştu. Elimde hiçbir

şey kalmadığı bir zamanda bana akıl hocalığı yapmıştı. Birçok başka insan düştüğümde beni tekmelemek – daha doğrusu öldürmek – isterken o bana yardım etmişti. Birçok bakımdan hayatımı ona borçluydum.

Ne kadar yorgun veya incinmiş olursam olayım, öfkeye kapılmam hata olacaktı. Kaldı ki yaşlı adam muhtemelen beni benzetebilirdi. Bu yüzden ses tonumu hafifleterek, “Ne yaptığınızı zannediyorsunuz *efendim*? Artık sizin çırağınız değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim,” demeyi başardım.

Sesimdeki öfkeyi fark etti. Sanırım iyi bir poker oyuncusu değilim. Başını kaldırıp bana baktı ve, “Sana yardım etmeye çalışıyorum evlat,” dedi.

“Katlanabileceğim kadar yardım alıyorum zaten,” dedim. “Vampirler ensemde, gökyüzünden kurbağalar düşüyor, her yerden tahliye edilmek üzereyim, Konsey toplantısına geç kaldım ve burada durup Kıdemli Konsey üyelerinin lehime oy kullanması için onlara dalkavukluk edecek *değilim*.”

Ebenezar çenesini öne çıkardı ve cümlelerini vurgulamak için esasını zemine vurdu. “Harry, bu bir oyun değil. Bekçiler ve Merlin sana tamamen karşı. Harekete *geçecekler*. Kıdemli Konsey’in desteği olmazsa başın belaya girecek Hoss.”

Başımı iki yana salladım ve Mab’in buz gibi bakışını düşündüm. “Şu an başımda olan beladan daha kötü olamaz.”

“Bal gibi olur. Seni günah keçisi yapabilirler.”

“Yapacaklar ya da yapmayacaklar. Ne olursa olsun şimdi Konsey üyelerine yaltaklanmaya başlayacak değilim, Kıdemli olsun veya olmasın.”

“Harry, diz çöküp yalvarman gerektiğini söylemiyorum, sadece bir—”

Gözlerimi devirdim. “Ne? Onlara birkaç iyilik yapmayı mı önereyim? Oy hakkımı partilerden birine mi satayım? Siktir edin. Küfür ettiğim için kusura bakmayın. Onlarla olmadan da yeterince—” Aniden cümlemi yarıda bırakarak gözlerimi kısıtım. “Sizin Konsey politikasına bulaşmamı söyleyecek en son kişi olduğunuzu düşünürdüm.”

Ebenezar bana sert sert baktı. “Öyle mi?”

“Evet. Hatta en son seferinde bana o bulaşık suyu püskürten aylak serseri takımı birbirlerini istiridyeye çevirse bile umurunuzda olmadığını söylemişsiniz.”

“Öyle bir şey demedim.”

“Dediniz.”

Ebenezar’ın yüzü kızardı. “Evlat. Sana—”

“Kendinize saklayın,” dedim. “Haydi beni yumruklayın ya da ne yapacaksanız yapın, ama tehditler artık bana eskisi gibi sökmüyor.”

Ebenezar burnundan soluyup esasını bir kere daha betona vurduktan sonra dönüp birkaç adım uzaklaştı. Orada bir süre kendi kendine söylenerek durdu. Ya da ben söylendiğini sandım. Bir an sonra ses boğuk bir kakhahaya dönüştü.

Somurtarak sırtına baktım. “Ne?” diye sordum. “Neden gülüyorsunuz bana?”

Ebenezar sıranın karşısındaki açık bir park yerine doğru döndü ve, “İşte. Memnun musunuz?” dedi.

Karşımda ne bir güç fısıltısı ne de kımıldayan bir büyü nefesi hissettim. Nasıl bir örtü kullanılmışlarsa benim denemeye bile yelteneceğimden çok öteydi. Büyü söz konusu olduğunda pek de beyin cerrahı sayılmam. İyi anlarım olmuştu, fakat çoğu zaman işimi büyülerime yarısı dışarı taşsa bile bir şey

fark etmeyecek kadar fazla enerji iteleyerek hallederim. Büyü bakımından kaslı bir kabadayıyım ve çok ama çok gürültü-cüyümdür.

Bu örtü iyiydi, neredeyse kusursuz ve tamamen sessizdi. Önümüzdeki yirmi yıl boyunca yapabileceğimden çok daha iyiydi. Örtü düşer ve hiç hissetmediğim iki kişi aniden önümde ortaya çıkarken şaşkınlık içinde bakakaldım.

İlki bir seksen boyunda bir kadındı. Gri saçları ensesinin üzerindeki bir filede toplanmıştı. Cildiyle hemen hemen aynı renkte, siyah ipekten resmi bir büyücü cüppesi giymişti ve mor atkısı boynundaki kıymetli taşlarla uyumluydu. Kapkara kaşlarından birini kaldırarak hiç de eğleniyormuş gibi görünmeyen bir tavırla önce Ebenezar'a, sonra da bana baktı. Konuştuğunda sesi alçak, gür bir alto şeklinde çıktı. "Aylak serseri takımı mı?"

"Matty—" diye başladı Ebenezar, sözcükleri hâlâ gülüşle yüklüydü. "Konsey politikasından bahsederken nasıl olurum biliyorsun."

"Bana 'Matty' deme, Ebenezar McCoy," diye çıkıştı kadın. Bakışları eski akıl hocamı geçip bana odaklandı. "Büyücü Dresden, Beyaz Konsey'e gösterdiğiniz saygısızlık hiç hoşuma gitmedi."

Çenemi kaldırdım ve kadınla göz göze gelmeden ona dik dik baktım. Bu öğrenmesi zor bir numaradır, ama eğer yeterince motivasyonunuz varsa yapabilirsiniz. "Ne tesadüf. Beni gözetlemeniz de benim pek hoşuma gitmedi."

Siyahi kadının gözleri parladı, ama ikimiz de daha fazla sinirlenemeden Ebenezar araya girdi. "Harry Dresden," dedi kuru bir sesle, "Martha Liberty ile tanış."

Kadın ona bir bakış fırlattı ve açıkça, “O küstah, Ebenezar. Tehlikeli,” dedi.

Burnumdan soludum. “Gelmiş geçmiş bütün büyücüler öyledir.”

Martha hiç konuşmamışım gibi devam etti. “Karamsar. Sinirli. Takıntılı.”

Ebenezar kaşlarını çatı. “Bana öyle olmak için iyi bir sebebi var gibi geldi. Sen ve Kıdemli Meclis’in diğer üyeleri de bunu gördü.”

Martha başını iki yana salladı. “Başlangıçta onun için neyin planlandığını biliyorsun. Çok büyük bir risk.”

Parmaklarımı iki kere şaklattım ve başparmağımı göğsüme bastırdım. “Hey, hanımefendi. O tam burada.”

Gözleri parladı. “Ona bir bak Ebenezar. Harap halde. Neden olduğu tahribata bir bak.”

Ebenezar Martha’ya doğru iki hızlı, öfkeli adım attı. “O genç kadını öldürecekler diye Kızıl Meclis’e meydan okuyarak mı? Hayır, Matty. Hoss o zamandan bu yana olanlara neden olmadı. Onlar oldular. Raporunu okudum. Onlara karşı çıkmamanın çok gerekli olduğu bir zamanda karşı çıktı.”

Martha kollarını kavuşturdu, cüppesinin önünde güçlü ve kahverengi görünüyordular. “Merlin diyor ki—”

“Ne dediğini biliyorum,” diye mırıldandı Ebenezar. “Artık söylediğini duymam bile gerekmiyor. Her zamanki gibi yarı yarıya haklı, yarı yarıya haksız ve tam anlamıyla bir korkak.”

Martha uzun ve sessiz bir an boyunca kaşlarını çatarak ona baktı. Sonra da bana bakıp, “Beni hatırlıyor musunuz Bay Dresden?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Bütün yargılama boyunca başıma

bir kukuleta geçirmişlerdi ve Bekçi Morgan'ın iki yıl önce düzenlediği toplantıyı da kaçırdım. O sırada kalamdan bir kurşun ıkartıyorlardı.”

“Biliyorum. Ben de bugüne kadar yüzünüzü hiç görmedim.” Sonra hareket etti, koyu kırmızı ahşaptan yapılmış, ince bir asayı kaldırdı ve bana doğru yürüdü. Asası her adımında takırdıyordu. Onunla yüzleşerek kendimi hazırladım, ama gözlerime bakmaya çalışmadı. Uzun bir an boyunca yüz hatlarımı inceledi, sonra çok alçak bir sesle, “Gözlerinizi annenizden almışsınız,” dedi.

Eski bir acı içimi kapladı. Ancak fısıltıyla cevap verebildim. “Onu hiç tanımadım.”

“Hayır. Tanımadınız.” Geniş, ağır ellerinden birini kaldırdı ve sanki dokunmadan saçımı dzeltirmiş gibi başımın her iki yanında dolaştırdı. Ardından gözlerini üzerime dikti ve sarılı elime dikkatle baktı. “Yaralısınız. Büyük acı çekiyorsunuz.”

“Kötü değil. Birkaç güne kadar geçer.”

“Elinden bahsetmiyorum ocuk.” Gözlerini kapayıp başını ne eğdi. Sesi sanki dudakları sözcüklerin aralarından geçmesini istemiyormuş gibi ağır ve yavaşça ıktı. “Pekala, Ebenezar. Seni destekleyeceğim.”

Bir adım geriye giderek benden uzaklaştı ve ortaya çıkan ikinci kişinin yanına döndü. Onu neredeyse unutmuştum; şimdi ona baktıkça bunun nedenini anlamaya başlıyordum. evresinde hissedilecek kadar güçlü bir hareketsizlik aurası vardı – algılaması kolay, fakat tanımlaması zordu. Yüz hatları, duruşu, bütün özellikleri arka plana karışıyor, ayın ve güneşin altındaki bir taş kadar sabırlı ve sessiz olan o hareketsizlik tarafından yutuluyordu.

Normal boydaydı, 1,72, belki 1,75. Yüz hatlarını kızıl bir güneşin altında bronzlaşmış, sıcak ve yıpranmış bir deri gibi kıvrıtıran yaşına rağmen hâlâ siyah olan saçları uzun bir örgü halinde aşağı iniyordu. Gümüş kaşlarının altındaki gözleri siyah, esrarengiz ve çarpıcıydı. Saç örgüsü kartal tüyleriyle süslüydü, boynunda kemik parçalarından yapılmış bir kolye vardı ve bir kolunda da siyah cüppesinin altından dışarı çıkan boncuklu bir bilezik takılıydı. Yıpranmış eliyle basit, yontulmamış bir asa tutuyordu.

“Hoss,” dedi Ebenezar, “bu da Rüzgarı Dinleyen. Ama bu her zaman bana gerçek bir Illinois büyücü doktoru için bile fazla abartılı gelmiştir. Ben ona kısaca Kızılderili Joe diyorum.”

“Nasıl—” diye başladım. Belki de nasılsınız diye sormanın ilk hecelerinde bir ironi bulunabilirdi, ama bir şey ayağıma sürtününce cümleyi yarıda bıraktım. Ayaklarımın yakınında hızla hareket eden bir kürk görünce ciyakladım ve ne olduğuna görmek için beklemeden geriye sıçradım. O günlerden biriydi işte.

Kendi asama takılıp yere kapaklandım. Sırtüstü debelenecek bacaklarımı her an saldırbileceğini düşündüğüm o hırlayan şeyle yüzümün arasına koymaya çalıştım ve tekme atmak için bir ayağımı geri çektim.

Zahmet etmeme gerek yoktu. Bir rakun, üstelik oldukça genç bir rakun, arka ayakları üzerine kalkmış, sinirli sinirli çıtırdıyordu. Yumuşak ve gri kürkü, sanki birkaç kat büyük bir hayvana aitmiş gibi, vahşice diken diken olmuştu. Rakun bana öfkeli olduğuna yemin edebileceğim bir bakış fırlattı, siyah kürk maskenin içindeki gözleri parlıyordu. Sonra Kızılderili Joe’nun ayaklarına koştu ve yaşlı adamın tahta esasına usta-

ca tırmandı. Çıtırdayıp cıyklamaya devam ederek Kızılderili Joe'nun kolunu kat etti ve omzuna tünedi.

“Şey, nasılsınız?” diyebildim.

Rakun yeniden cıvıladı. Kızılderili Joe başını bir yana eğdi, sonra da bir kafa selamı verdi. “İyiyim. Ama Küçük Kardeş size öfkeli. O kadar fazla yiyeceği olan birinin paylaşması gerektiğini düşünüyor.”

Kaşlarımı çattım, sonra cebimdeki yarısı yenmiş bayat çubuk şeker aklıma geldi. “Ah, tamam.” Onu çıkardım, ikiye böldüm ve yarısını rakuna uzattım. “Barıştık mı?”

Küçük Kardeş memnuniyetle cıyakladı, Kızılderili'nin kolundan ve asasından aşağı inip elime atladı. Şekeri alıp bir metre kadar uzaklaşarak yemeye koyuldu.

Başımı kaldırdığımda Kızılderili Joe tepemde durmuş elini uzatıyordu. “Küçük Kardeş size teşekkür ediyor. Sizi sevmiş de. Nasılsınız Büyücü Dresden?”

Elini tutup ayağa kalktım. “Teşekkürler, şey, Rüzgarı Dinleyen.”

Ebenazar, “Kızılderili Joe,” diye araya girdi.

Kızılderili Joe bana bakarak vakur gözlerinden birini kırptı. “Bu cahil köylü hiç okumuyor. Yoksa artık bana böyle hitap edemeyeceğini bilirdi. Artık Amerikan Yerlisi Joe'yum.”

Gülmem gerekip gerekmediğinden emin değildim, ama güldüm. Kızılderili Joe siyah gözleri parlarken başını yukarı aşağı salladı. Sonra da, “Tera West adıyla tanıdığın kişi saygılarını gönderdi,” diye mırıldandı.

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım.

Kızılderili Joe ise Ebenazar'a dönüp başını eğdi, sonra da yavaşça Martha'nın yanına geri yürüdü.

Ebenezar memnuniyetle homurdandı. “Güzel. Peki Rus nerde? Bütün gün bekleyemeyiz.”

Martha’nın ifadesi soğuklaştı. Kızılderili Joe’nun yüzü değişmedi, ama gözlerini yanındaki uzun boylu büyücüye çevirdi. Hiç kimse konuşmadı ve sessizlik elle tutulacak kadar kalınlaştı.

Yüzü iyice solan Ebenezar aniden asasına sıkıca yaslandı. “Simon,” diye fısıldadı. “Olamaz.”

Ebenezar’a bir adım yaklaştım. “Ne oldu?”

Martha başını iki yana salladı. “Simon Pietrovich. Kıdemli Meclis üyesi. Vampir uzmanımız. İki günden kısa bir süre önce öldürüldü. Archangel’daki merkezin tamamı, Ebenezar. Hepsi öldü. Üzgünüm.”

Ebenezar başını yavaşça iki yana salladı. Sesi her zamanki halinin solgun bir gölgesiydi. “Kulesini ziyaret etmiştim. Orası bir kaleydi. Nasıl yapmışlar?”

“Bekçiler emin olamadıklarını söylediler, ama görünüşe göre biri katillerin savunmayı geçmesine yardım etmiş. Vampirler işi zarar görmeden bitirememişler. Kızıl Meclis’ten yarım düzine soylunun kalıntıları vardı. Savaşçılarının birçoğu. Ama Simon’ı ve geri kalanları öldürmüşler.”

“Biri geçmelerine yardım mı etmiş?” Ebenezar nefes aldı. “İhanet mi? Ama bu doğru olsaydı bile hainin savunmayı avucunun içi gibi bilen biri olması gerekirdi.”

Martha önce bana, sonra da Ebenezar’a baktı. O bakışla aralarında bir şey aktardılar, fakat ne olduğunu anlayamadım.

“Hayır,” dedi Ebenezar. “Bu çılgınca.”

“Hocadan öğrenciye. Bekçilerin ne diyeceğini biliyorsun.”

“Saçmalık bu. Kıdemli Konsey’den bile geçemez.”

Nazikçe “Eben,” dedi Martha, “Joseph ile benim sadece iki oyumuz var. Simon gitti.”

Ebenezar tulumunun cebinden büyük bir mavi mendil çıkarıp başını kuruladı. “Lanet olsun,” dedi. “Hepsine lanet olsun.”

Önce Ebenezar’a, sonra da Martha’ya baktım. “Ne?” dedim. “Ne demek oluyor bu?”

“Şu demek oluyor, Büyücü Dresden: Merlin ve Konsey’in diğer üyeleri size karşı suçlamalarda bulunmaya, sizi Kızıl Meclis ile savaş başlatmakla itham etmeye ve bir dizi ölümün sorumluluğunu size yüklemeye hazırlanıyorlar. Joseph ile ben artık Kıdemli Konsey’de Simon’ın desteğine sahip olmadığımız için Merlin’in bu konuyu genel oylamaya sunmasını veto edemeyeceğiz,” dedi kadın.

Kızılderili Joe parmaklarıyla dalgınca Küçük Kardeş’in kürkünü okşarken başıyla onayladı. “Konsey’dekilerin birçoğu korku içinde, Hoss Dresden. Düşmanlarınız bu fırsatı onlar üzerinden saldırmak için kullanacak. Korkuları onları size karşı oy kullanmaya sevk edecek.”

Ebenezar’a bir bakış fırlattım. Eski hocam bana uzun uzun baktı. Gözlerinin şüpheyle hareket ettiğini gördüm.

“Kahretsin,” diye fısıldadım. “Başım belada.”

BEŞ

Ağır bir sessizlik çöktü, sonunda Ebenezar bir elinin parmaklarını gererek boğumlarını çıtırdattı. “Simon’ın yerine kim geçecek?”

Martha başını iki yana salladı. “Merlin’in Almanlardan birini isteyeceğini sanıyorum.”

Ebenezar homurdandı. “Hepsinden en az elli yıl daha kıdemliyim.”

“Fark etmez,” dedi Martha. “Kıdemli Konsey’de şu anda bile Merlin’in istediğinden fazla Amerikalı var.”

Kızılderili Joe, Küçük Kardeş’in göğsünü kaşdı ve, “Tipik,” dedi. “Kıdemli Konsey’deki tek gerçek Amerikalı benim. Diğer sonradan-gelmiş-Johnny’ler gibi değilim.”

Ebenezar, Kızılderili Joe’ya yorgun yorgun gülümsedi.

Martha, “Şu anda bir talepte bulunmaya karar verirsen Merlin memnun olmayacaktır.”

Ebenezar burnundan soludu. “Ya. Bu nasıl kalbimi kırıyor bilemezsin.”

Martha kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü. “Biz içeri girsek iyi olur Ebenezar. Onlara sizi beklemelerini söylerim.”

“Peki,” dedi eski hocam, sözcükleri ağzında geveleyerek, “Siz girin.”

Martha ile Kızılderili Joe başka bir söz söylemeden ayrıldı, siyah cüppeleri hışırıyordu. Ebenezar cüppesini giyip kızıl atkısını sardı. Sonra asasını yeniden eline aldı ve kararlı bir şekilde toplantı merkezine doğru yürüdü. Sessiz ve endişeli bir şekilde arkasından yürüdüm.

Ebenezar konuşarak beni şaşırttı. “Latincen nasıl, Hoss? Tercümana ihtiyacın var mı?”

Öksürdüm. “Hayır. Sanırım idare edebilirim.”

“Pekala. İçeri girdiğimizde kendine mukayyet ol. Nedense öfkeli biri olarak ün kazanmışsın.”

Somurttum. “Öyle değilim.”

“Aynı zamanda da inatçı ve huysuz olarak.”

“Değilim.”

Ebenezar bir an bitkinlikle gülümsedi, ama artık Konsey’in toplanacağı binaya varmıştık. Yürümeyi kestim, Ebenezar da duraksayarak bana baktı.

“Seninle beraber girmek istemiyorum,” dedim. “Eğer işler kötüye giderse benimle aranda biraz mesafe olması daha iyi olabilir.”

Ebenezar kaşlarını çattı. Bir saniyeliğine tartışacağını sandım. Derken başını iki yana sallayıp binaya girdi.

Bina eski tarz bir tiyatroya benziyordu – yüksek ve kemerli tavanlar; üzerlerine uzun halılar serilmiş cilalı, taş zemin; tiyatronun kendisine açılan birkaç tane iki kanatlı kapı. Büyük ihtimalle klima önceden tam güçle çalışıyordu, ama şu anda ne bir fan ne de bir vantilatör sesi geliyordu ve muhtemelen içerisi olması gerekenden daha sıcaktı. Işıkların hiçbiri yanmıyordu. Büyücülerle dolu bir binada ışıklar ve klima gibi temel şeylerin bile çalışmasını bekleyemezsiniz.

Görünüşe göre gerçekten de bir tiyatro olan kısma açılan kapıların biri hariç hepsi kapalıydı ve siyah Konsey cüppeleri, kızıl atkılar ve gri Bekçi pelerinleri giymiş iki adam o kapının önünde duruyordu.

Adamlardan birini tanıımıyordum, ama diğeri Morgan'dı. Neredeyse benim kadar uzundu; fakat sahip olduğu sert, işçi kasları yüzünden bana oranla 45 kilogram kadar fazlası vardı. Kısmen kahverengi kısmense gri renkli, kısa bir sakala sahipti ve saçını uzun bir atkuyruğu yapmıştı. Yüzü son derece dar ve somurtkandı, sesi de buna uygundu. “Nihayet,” diye mırıldandı beni görünce. “Bu ânı bekliyordum Dresden. Nihayet adaletle yüzleşeceksin.”

“Bakıyorum biri bu sabah koca bir kase Fanatik-O yemiş,” dedim. “Bunun hoşuna gitmediğini biliyorum Morgan, ama bütün o suçlamalardan aklandım. Aslında senin sayende.”

Somurtkan yüzü daha da çarpıldı. “Ben sadece yaptıklarını Konsey’e bildirdim. O kadar—” kelimeleri lanet okurmuş gibi söyledi, “—merhametli olacaklarını düşünmemiştim.”

İki Bekçi'nin önünde durdum ve asamı uzattım. Morgan'ın ortağı boynuna asılı kristal bir kolyeyi kaldırıp onu asamın, başımın, şakaklarımın ve vücudumun ön kısmının üzerinde dolaştırdı. Kristal, geçtiği her çakra noktasının üzerinde hafif bir ışıkla parıldayıp söndü. İkinci Bekçi başını Morgan'a doğru tamam anlamında salladı, ben de yanından geçip tiyatroya yöneldim.

Morgan koca elini önüme koyarak beni durdurdu. “Hayır,” dedi. “Henüz değil. Köpekleri getir.”

Diğer Bekçi kaşlarını çatı, fakat başka bir itirazda bulunmadı. Dönüp tiyatroya girdi, bir an sonra arkasında bir çift Bekçiköpeği ile geri döndü.

Elimde olmadan yutkundum ve yarım adım geri gittim. “Hadi ama, Morgan. Büyü etkisi altında değilim ve içeriye bir bomba götürmüyorum. İntihara meyilli biri değilimdir.”

“O halde hızlı bir kontrole aldırılmazsın,” dedi Morgan. Bana yapmacık bir şekilde gülümseyip öne çıktı.

Bekçiköpekleri de onunla beraber geldi. Gerçek köpek değillerdi. Köpekleri severim. Bunlar bir çeşit koyu gri-yeşil taştan yapılmış, omuzları belime kadar gelen heykellerdi. Çin'deki tapmak köpekleri gibi kocaman ağızları, aşırı büyük gözleri, kıvrıkcık sakalları ve yeleleri vardı. Kanlı canlı olmadıkları halde ağır, akıcı bir zarafetle, kaya “kasları” derilerinin altında canlıymış gibi kayarak hareket ediyorlardı. Morgan her birinin başına dokundu ve duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Onu işiten her iki Bekçiköpeği de bana odaklandı ve başlarını yere eğip ağırlıklarıyla zemini titreterek etrafımda daireler çizmeye başladılar.

Bir Konsey toplantısına yaklaşabilecek sayısız tehlikelerden herhangi birini tespit edecek şekilde tıslımlandıklarını biliyordum. Ama düşünen varlıklar değillerdi – sadece önceden belirlenmiş uyarıcılara karşı basit tepkiler verecek şekilde programlanmış cihazlardı. Bekçiköpekleri daha önce pek çok kez hayat kurtarmış olsa da, bazı kazalar da yaşanmıştı – ve Mab ile yaptığım görüşmemin üzerimde Bekçiköpeklerini harekete geçirebilecek bir iz bırakıp bırakmadığını bilmiyordum.

Köpekler durdu ve içlerinden biri dozerle paramparça edilen bir taş yatağının sesini andıran, haliyle hiç de yatıştırıcı olmayan bir hırıltı çıkardı. Gerilerek sağımda duran köpeğe baktım. Dudaklarını geriye çekerek ışıldayan, siyah dişlerini ortaya çıkarmıştı ve boş gözlerini sol elime odaklamıştı – Mab'in ciddi olduğunu göstermek için yaraladığı elime.

Yutkundum, sabit durdum ve masum şeyler düşünmeye çalıştım.

“Sende hoşlanmadıkları bir şey var Dresden,” dedi Morgan. Sesinde neredeyse hevesli bir ton duyduğumu düşündüm. “Belki de ne olur ne olmaz diye seni geri çevirmeliyim.”

Diğer Bekçi bir elini kemerine taktığı kısa ve ağır asaya koyarak öne çıktı. “Eğer yaralıysa yarası yüzünden olabilir. Büyücü kanı oldukça güçlü olabilir. Dengesiz de. Köpek, kan üzerinden öfke ya da korkuya tepki veriyor olabilir,” dedi.

“Belki,” dedi Morgan asabi bir tavırla. “Veya içeriye yasak bir şey sokmaya çalışıyor da olabilir. Sargıyı çıkar Dresden.”

“Tekrar kanamaya başlasın istemiyorum,” dedim.

“Peki. O halde büyücülük kanunları uyarınca seni geri—”

“Lanet olsun Morgan,” diye mırıldandım. Asamı neredeyse atarmış gibi ona verdim. Asayı kaptı ve ben elime doladığım eğreti sargıları yırtarken onu elinde tuttu. Çok canım acıdı, ama sargıları çıkarıp ona şişmiş, irinli yarayı gösterdim.

Bekçiköpeği yine hırladı, sonra ilgisizleşti, gerisin geri yürüyerek eşinin yanına oturup aniden cansızlaştı.

Gözlerimi Morgan’a çevirdim ve ona sert bir bakış fırlattım. “Tatmin oldun mu?” diye sordum.

Bir saniyelğine bakışıma karşılık vereceğini sandım. Sonra asamı bana geri uzatıp öte yana döndü. “Sen kara bir lekesin Dresden. Kendine bir bak. Senin yüzünden iyi adam ve kadınlar öldü. Bugün bunlar için hesap vermeye çağırılacaksın.”

Sargıları elimden geldiği kadar yeniden bağladım ve Morgan’a gidip kendini bir uçurumdan atmasını söylememek için dişlerimi gıcırdattım. Sonra Bekçilerin arasından sıyrılarak geçtim ve uzun adımlarla tiyatroya girdim.

Morgan gidişimi izledi, ardından ortağına, “Çemberi kapat,” dedi. Tiyatroya girerken beni takip etti ve kapıyı arkasından kapadı. O anda Bekçilerin binanın çevresindeki çemberi kapatarak doğaüstü erişimi engellemesinden ileri gelen ani, sessiz gerilimi hissettim.

Daha önce hiç gerçek bir Konsey toplantısı görmemiştim – bunun gibisini değil. Katılımcıların müthiş çeşitliliği sersemleticiydi. Birkaç saniye orada öylece durup bakarak manzarayı içime sindirdim.

Mekân ortalama büyüklükte, yemekli bir tiyatroydu ve sadece masalardaki birkaç mumla aydınlatılmıştı. Eğer sahnelenen bir gösteri olsaydı salon çok kalabalık olmazdı, ama söz konusu bir büyücüler toplantısı olduğunda içerisi tam anlamıyla tıklım tıklıydı. Zemindeki masalar mavi, altın sarısı ve kırmızı atkılar takmış siyah cüppeli büyücüler tarafından neredeyse tamamen doldurulmuştu. Çamur kahverengisi cüppeler giyen çıraklar ya kalabalığın dışına çıkıp duvar diplerinde durmuş ya da hocalarının sandalyelerinin yanına çömelmişlerdi.

Tiyatroda temsil edilen insanların çeşitliliği şaşırtıcıydı. Doğuluların eğimli gözleri, Afrikalıların koyu ve parlak ciltleri, solgun Avrupalılar, erkekler ve kadınlar, yaşlılar ve gençler, uzun ve kısa saçlılar, kemerlere tıktırılacak kadar uzun sakallar, hafif bir esintide bile kımıldayacak kadar cılız sakallar. Tiyatroda sadece birkaçını tanıyabildiğim onlarca dil konuşuluyordu. Büyücüler gülüyor ve somurtuyor; gülümsüyor ve boş boş bakıyor; mataralarından, teneke kutulardan ve kupalardan içeceklerini yudumluyor ya da kapalı gözlerle meditasyon yapıyorlardı. Baharatların, parfümlerin ve kimyasal maddelerin kokuları tamamen birbirine karışarak her tarafa nüfuz eden,

sürekli değişen bir şeye dönüşmüştü ve bu kadar çok büyü uygulayıcısının aurası da aynı derecede sosyal görünüyor, salonun her yanına uzanarak diğer auralara dokunuyor, onların enerjisiyle yankılanıyor ya da çarparak uyumsuzluk yaratıyor, hiç uğraşmadan hissedilebilecek kadar somut bir hal alıyordu. Sürekli yanaklarıma ve kirpiklerime sürtünen, savrulup duran örümcek ağlarının arasında yürümek gibiydi bu – tehlikeli değil ama rahatsız ediciydiler; her biri son derece benzersiz ve birbirlerinden tamamen farklıydı.

Büyücülerin tek ortak noktası hiçbirinin benim kadar paspal görünmemesiydi.

Salonun en sağındaki kordona alınmış bölümde çeşitli müttefik organizasyonlarının ve doğaüstü grupların temsilcileri bulunuyordu; çoğunun kim olduğu hakkında çok az bir fikrim vardı. Şurada burada, kalabalığı gözetleyebilecekleri yerlerde duran Bekçilerin gri pelerinleri, siyah ve az sayıdaki kahverengi cüppenin arasında hemen dikkat çekiyordu – ama her nedense benim pazen bezinden yapılma soluk mavi-beyaz pelerinim kadar göze battıklarından şüpheliydim. Neredeyse yanından geçtiğim herkes – çoğu beyaz saçlı, yaşlı büyücülerdi – bana kötü kötü baktı. Yaşı benimkine yakın bir-iki çırak ben yanlarından geçerken ellerini ağızlarına götürerek sırtışlarını gizledi. Boş bir iskemle bulabilmek için etrafa bakındım fakat Ebenezar'ın tiyatronun ön sırasındaki bir masadan, sahneye en yakın olandan, bana el salladığını fark edene kadar göremedim. Başıyla yanındaki sandalyeyi işaret etti. Başka yer yoktu, bu yüzden yanına yöneldim.

Tiyatro sahnesinde yedi tane podyum vardı ve bunların altısının üzerinde siyah cüppeleri ve mor atkılarıyla Kıdem-

li Konsey üyeleri duruyordu. İkisinin üzerinde Kızılderili Joe Rüzgarı Dinleyen ve Martha Liberty vardı.

Merkez podyumda Beyaz Konsey'den Merlin duruyordu; uzun boylu, geniş omuzlu, mavi gözlü, parlak saçları solgun dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülen ve dalgalı, gümüş renkli sakalı olan bir adamdı. İnşili çıkışlı kalın bir sesle konuşuyor, Latince cümleler ağzından bir Roma senatörününki kadar pürüzsüz bir şekilde dökülüyordu.

“... *et, quae cum ita sint, censeo iam nos dimittere rees cottidianas et de magna re gravi deliberare—id est, illud bellum contra comitatum rubrum.*” Ve koşulları göz önüne alarak önümüzdeki en önemli konuyu tartışmak amacıyla her zamanki formaliteleri bir kenara bırakıyorum – Kızıl Meclis ile savaş. “*Consensus habemus?*” Herkes kabul ediyor mu?

Salondaki büyücülerden genel bir onay mırıltısı geldi. Buna katılmaya gerek görmedim. Dikkat çekmeden Ebenezar'ın yanındaki sandalyeye geçmeye çalıştım, ama Merlin'in parlak mavi gözleri beni fark ederek soğuklaştı.

Merlin konuştu ve gayet iyi İngilizce konuşabildiğini bildiğim halde bana hızlı ve akıcı bir Latinceyle hitap etti – ama dili kusursuz denecek kadar iyi konuşması kendi aleyhine işledi. Kolayca anlaşılıyordu. “*Ahhh, Magus Dresdenus. Prudenter ades nobis dum de bello quod inceperis diceamus. Ex omni parte ratio tua pro hoc comitatu nobis placet.*” Ah, Büyücü Dresden. Başlattığınız savaşı tartışmak için bize katılmanız ne kadar da düşünceli bir hareket. Bu Konsey'e bu kadar saygı duyduğunuzu görmek güzel.

Son cümleyi söylerken eski püskü bornozuma sertçe baktı ve o âna kadar fark etmemiş olan salondaki herkesin üzerim-

dekileri görmesini sağladı. Pislik. Daha sonra sessizliğe gömüldü ve ona cevap vermek de bana düştü. Yine Latince olarak. Koca şişko pislik.

Yine de bu, tam bir büyücü olarak katıldığım ilk Konsey toplantısıydı ve sonuçta o *Merlin*'di. Ve gerçekten oldukça kötü görünüyordum. Aynı zamanda Ebenezar da bana uyarıcı bir bakış fırlatmıştı. Öfkeli cevabımı yuttum ve diplomatik olmayı denedim.

“Şey,” dedim, “*ego sum miser, Magus Merlinus. Dolor diei longi me tenet. Opus es mihi altera, eee, vestiplicia.*” Özür dileirim, Merlin. Çok uzun bir gündü. Diğer cüppemle gelecektim.

Ya da söylemeye çalıştığım şey buydu. Bir filin çekimini yanlış yapmış olmalıydım, çünkü sözümü bitirdiğimde Merlin bana gözlerini kırıştırarak, yumuşak bir ifadeyle baktı. “*Quod est?*”

Ebenezar yüzünü buruşturdu ve fısıldayarak, “Hoss? Sana tercümanlık yapmamı istemediğinden emin misin?” diye sordu.

Bir elimi ona salladım. “Bunu yapabilirim.” Kaşlarımı çatarak doğru sözcükleri bir araya getirmeye çalıştım ve yeniden konuştum. “*Excusationem vobis pro vestitu meo atque etiam tarditate facio.*” Geç kalmamı ve görünüşümü bağışlayın lütfen.

Merlin bana heyecansız, mesafeli bir ifadeyle baktı, belli ki ağzımın işlemesine izin vermekten memnundu. Ebenezar eliyile gözlerini kapadı.

“Ne?” dedim ona, öfkeli bir fısıltıyla.

Ebenezar gözlerini kısarak bana baktı. “Eh. Önce, ‘Kötü bir özürüm Merlin, üzgün, uzun bir gün beni tuttu. Bana farklı bir çamaşırcı kadın lazım,’ dedin.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Merlin de öyle dedi. Sonra da, ‘Giyinik olduğum ve ayrıca geç yaptığım için size özürler,’ dedin.”

Yüzümün kızardığını hissettim. Salondakilerin çoğu hâlâ bana bir tür gözü dönmüş çılgınmışım gibi bakıyordu ve o an salondaki büyücülerin birçoğunun muhtemelen İngilizce bilmediği kafama dank etti. Onlara göre çılgının tekine benziyordum.

“Lanet olası uzaktan öğretim. Belki de benim için tercümanlık yapsan iyi olur,” dedim.

Ebenezar’ın gözleri parladı, fakat vakur bir ifadeyle başını olumlu anlamda sallamakla yetindi. “Memnuniyetle.”

Ben sandalyeme otururken Ebenezar ayağa kalktı ve benim adıma özür diledi. Latincesi veciz ve keskindi, sesini bütün salona kolayca duyuruyordu. O konuşurken toplanmış büyücülerin yüz ifadelerinin öyle ya da böyle yatıştığını gördüm.

Merlin başıyla onayladı ve kusursuz Latincesiyle konuşmayı sürdürdü. “Yardımanız için teşekkürler Büyücü McCoy. Önümüzdeki krizi ele almadaki ilk gündem maddemiz Kıdemli Konsey’i yeniden tam üye sayısına çıkarmak. Kuşkusuz, bazılarınızın şimdiye dek öğrendiği üzere Kıdemli Konsey üyesi Pietrovich iki gün önce bir Kızıl Meclis saldırısında öldürüldü.”

Tiyatrodakilerden bazıları nefeslerini hayretle tutup mırıldandı.

Merlin tekrar konuşmadan önce kısa bir süre bekledi. “Kızıl Meclis ile geçmişte yaşanan çatışmalar bu kadar çabuk netice vermemiştii, bu da her zamanki stratejilerini değiştirdiklerine delalet ediyor olabilir. Sonuç olarak gelecekteki gelişmelere

abuk tepki verebilmemiz gerekiyor – bunun için de tam ye sayısına sahip bir Kıdemli Meclis’in sağlayacağı liderliğe ihtiyacımız var.”

Merlin konuşmayı sürdürdü, ama ben Ebenezar’a doğru eğildim. “Dur tahmin edeyim,” diye fısıldadım. “Oylamayı kontrol edebilmek için mi Kıdemli Konsey’deki açık yeri doldurmak istiyor?”

Ebenezar başıyla onayladı. “O zaman  oyu garanti altına alır, çoğu zaman da dört oy onun olacaktır.”

“Bu konuda ne yapacağız?”

“Sen hiçbir şey yapmayacaksın. Henüz değil.” Bana dikkatle baktı. “fkeni kontrol et Hoss. Ciddiyim. Merlin’in seni alaşağı etmek için üç planı olacak.”

Başımı iki yana salladım. “Ne? Nereden biliyorsun bunu?”

“İşleri her zaman bu şekilde halleder,” diye mırıldandı Ebenezar. Gözleri irkin bir şekilde ışıldadı. “Bir plan, bir yedek plan ve bir de son koz. İlkini ben boşa çıkarırım, ikincisi için de sana yardımcı olurum. Ama ncs tamamen sana kalacak.”

“Ne demek istiyorsun? Ne planı?”

“şşt, Hoss. Dikkatimi bozma.”

Gr beyaz kaşları ve çalı gibi mavi bir sakalı olan, kafa derisi dalgalı mavi dövmelerle kaplı, seyrek saçlı bir büyücü masanın öteki tarafından öne eğildi ve bana dik dik baktı. “şşşşt.”

Ebenezar adama başını salladı ve ikimiz de önümüze dönerek sahneye baktık.

“Ve işte bu sebepten dolayı,” diye devam etti Merlin, “uzun zamandır kusursuz bir saygınlığı olan kıdemli büyücü Klaus Schneider’dan Kıdemli Konsey yeliği sorumluluğunu üstlenmesini istiyorum. Herkes kabul ediyor mu?”

Martha Ebenezar'a göz atıp, "Bir dakika, şerefli Merlin. Sanırım protokol bunu tartışmaya açmamızı gerektiriyor."

Merlin içini çekti. "Normal koşullarda elbette Büyücü Liberty. Ama her zamanki prosedürlerimizin inceliklerine ayıracak pek vaktimiz yok. Zaman kritik öneme sahip. Herkes kabul—"

Kızılderili Joe araya girdi. "Büyücü Schneider iyi bir temsilcidir, becerikli ve dürüst olmasıyla nam salmıştır. Ama böyle bir sorumluluk için genç. Burada deneyim ve büyü açısından ondan daha kıdemli büyücüler var. Onlar da Konsey'in değerlendirmesine layıktır."

Merlin, Kızılderili Joe'ya kaşlarını çattı. "Bakış açınız için *teşekkürler* Büyücü Rüzgarı Dinleyen. Fakat yorumunuz her ne kadar memnuniyetle karşılanırsa da talep edilmemişti. Burada Büyücü Schneider'dan daha kıdemli olup da Kıdemli Konsey üyeliğini daha önce reddetmemiş hiç kimse yok ve anlamsız bir biçimde onları yeniden aday gösterip tekrar reddetmelerini izlemek yerine—"

Ebenezar oldukça alçak fakat Merlin'in onu duymasına izin verecek kadar da yüksek bir sesle, İngilizce olarak araya girdi. "Fark etmeyecek kadar endişeli oldukları bir anda gözde büyücünü herkese zorla dayatmak istiyorsun."

Merlin aniden sessizliğe gömüldü ve aniden Ebenezar'a sert bir bakış fırlattı. Usulca konuştu, İngilizcesinde koyu bir İngiliz aksanı vardı. "Dağına geri dön Ebenezar. Koyunlarına geri dön. Burada istenmiyorsun ve hiçbir zaman da istenmedin."

Ebenezar sırtıttı. Konuştuğunda İskoç aksanı kendini belli etti. "He, Alfred, gözüm, biliyorum." Latinceye döndü ve sesini yeniden yükseltti. "Konsey'in her üyesinin bu konularda fikri-

ni belirtmeye hakkı vardır. Hepiniz bir Kıdemli Konsey üyesinin tayin edilmesinin ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz. Kaçınız bu konunun bir oy birliğine bırakılmayacak kadar ciddi olduğunu düşünüyorsunuz? Şimdi söyleyin.”

Tiyatronun her yanından “Evet,” sesleri yükseldi, buna ben de katıldım. Ebenezar’ın bakışları salonda dolandı, sonra da tek kaşını kaldırarak Merlin’e baktı.

Yaşlı adamın yüzündeki pek de gizli olmayan öfkeyi görebiliyordum. Yumruğunu podyuma vurma arzusu neredeyse dokunulacak kadar somutlaştı, ama sonra kendini kontrol etti ve başıyla onayladı. “Pekala. O halde prosedüre uygun olarak üyeliği buradaki en kıdemli büyücülere teklif edeceğiz.” İnce yüzlü, aşırı ciddi bir büyücüye doğru baktı. Adamın önünde bir tüy kalem, bir şişe mürekkep ve sayfalarca parşömen vardı. “Büyücü Peabody, kayıtlara bakar mısınız?”

Peabody masasının altına uzanıp şişkin bir çanta çıkardı. Kendi kendine bir şeyler mırıldandı, bir parmağıyla burnuna biraz mürekkep bulaştırdı, sonra da çantayı açtı. Çantanın içinde iki parşömen yığını vardı. Gözleri hafifçe donuklaştı, ardından görünüşe bakılırsa gelişigüzel bir biçimde kâğıtlara uzandı. Tek bir sayfa çekti, önündeki masanın üstüne koydu, memnuniyetle başını salladı, sonra da tiz bir sesle okudu. “Büyücü Montjoy.”

“Yucatán’da* araştırma gezisinde,” dedi Martha Liberty.

Peabody başıyla onayladı. “Büyücü Gomez.”

Duvarın dibinde duran gri pelerinli bir Bekçi, “Hâlâ o iksirin etkisinde uyuyor,” dedi.

Peabody başıyla onayladı. “Büyücü Luciozzi.”

* Meksika’nın doğusunda yer alan bir eyalet. -yhn

Arkamdaki mavi sakallı ve dövmele büyücü, “Uzatmalı izinde,” dedi. Ebenezar kaşlarını çattı ve yanaklarından birinde tedirgin bir tik başladı.

On beş dakikaya yakın bir süre boyunca böyle devam etti. Büyücülerin orada bulunmamalarının ilginç nedenlerinden bazıları, “Gerçekten evlendi,” “Buzullarda yaşıyor,” ve “Pirami oturtuyor,” idi. O ne demekse.

Peabody nihayet Merlin’e bir göz atarak, “Büyücü McCoy,” diye okudu. Ebenezar homurdanıp ayağa kalktı. Peabody yarım düzine daha isim okuduktan sonra, “Büyücü Schneider,” diye okudu.

Kafasının yanlarında beyaz ve ince saçları, cüppesini zorlayan yuvarlak bir göbeği olan ufak tefek, toparlak yanaklı bir adam ayağa kalktı ve başıyla Ebenezar’ı kısaca selamladı. Sonra kafasını kaldırıp Merlin’e baktı ve ağır, Alman aksanlı bir Latinceyle, “Onurlu Merlin, teklifinize minnettar olsam da üyelik teklifinizi Büyücü McCoy lehine saygıyla reddetmem gerekiyor. O Konsey’e benden daha iyi hizmet edecektir,” dedi.

Merlin’in yüzüne sanki birisi diş etlerine limon dilimleri sürmüş gibi bir ifade yerleşti. “Pekala,” dedi. “Burada Büyücü McCoy yerine değerlendirilmek için öne çıkmak isteyen başka kıdemli büyücü var mı?”

Özellikle yakındaki büyücülerin yüzlerindeki bakışları göz önüne alarak kimsenin öne çıkmayacağını düşündüm. Ebenezar ise gözlerini Merlin’den hiç ayırmadı. Ayaklarını iyice açıp yere sımsıkı bakarak, sabit, güven dolu gözlerle öylece durdu. Salon sessizliğe gömüldü.

Merlin dudaklarını birbirine iyice bastırarak salonun her yanına bakındı. Sonunda başını çok hafifçe salladı. “Herkes kabul ediyor mu?”

Salon ikinci kez, daha olumlu bir, “Evet,” sesiyle gürlledi.

Üst dudağını kıvrarak sözcüklerine asitsi bir hava vererek, “Pekala,” dedi Merlin. “Kıdemli Konsey’deki yerinizi alın Büyücü McCoy.”

Salondakilerden az da olsa rahatlamaya benzeyen bir mırıltı yükseldi. Ebenezar arkasına bakıp bana göz kırptı. “Biri gitti, ikisi kaldı,” diye mırıldandı. “Tetikte ol.” Sonra cüppesini yukarı çekip sahneye, Martha Liberty ile Kızılderili Joe’nun arasındaki boş podyuma çıktı. “Az laf, çok iş,” dedi bütün salonun duyacağı kadar yüksek sesle. “Devam eden bir savaş var.”

Merlin, “Ben de tam öyle düşünüyordum,” deyip başını bir yana eğdi. “Savaşı ele alalım. Bekçi Morgan, lütfen öne çıkıp Konsey’e Bekçilerin Kızıl Meclis’e dair taktik değerlendirmesini sunar mısınız?”

Odaya ezici bir sessizlik çöktü, öyle ki sahneye doğru yürüyen Morgan’ın çizmelerinin çıkardığı her sesi duydum. Merlin yana çekildi ve Morgan podyuma ışıltılı bir tür cevher ya da kristal yerleştirdi. Onun arkasına da bir mum koydu ve bir büyü mırıldanarak yaktı. Sonra ellerini mumun iki yanına getirerek tekrar mırıldandı.

Mumdan çıkan ışık parıltılı bir akım halinde kristalin içine doldu, ardından kristalin tepesinden geniş bir koni halinde yükselerek sahnenin birkaç metre üstüne yayıldı. Dünya, dönen bir küre halinde ışık konisinin içinde belirdi. Kıtalar birkaç yüzyıl önce çizilmiş gibi hafif biçimsizdi.

Salona bir mırıltı yayıldı ve masamdaki Mavisakal Latince, “Etkileyici,” diye mırıldandı.

“Pöh,” dedim İngilizce. “Bunu *Jedi’in Dönüşü*’nden çalmış.”

Anlamayan Mavisakal bana bakıp gözlerini kırıştırdı. Kısa

süreliliğine *Star Wars*'u Latinceye çevirmeye çalışmayı kafamda tarttım, ama vazgeçtim. Bakın, ben de sağduyulu davranabiliyorum.

Morgan alçak sesle, kaba fakat anlaşılabilir bir Latinceyle konuşmaya başladı. Yani benden daha iyi Latince konuşuyordu. Pislik. “Haritadaki yanıp sönen kırmızı noktalar Kızıl Meclis’in ve müttefiklerinin bilinen saldırılarının konumları. Bunların büyük bir bölümü o ya da bu şekilde kayıplara neden oldu.” O konuşurken bir yılbaşı ağacının parlayan ışıkları gibi geniş bir alana dağılmış kırmızı renkli zerreler belirmeye başladı kürede. “Gördüğünüz üzere bu aktivitenin büyük bir bölümü Batı Avrupa’da gerçekleşti.”

Salona bir mırıltı yayıldı. Eski Dünya, büyücülüğün Eski Okulu’nun, “gizliliği koru ve dikkati üzerine çekme” zihniyetinin bölgesiydi. Engizisyon filan düşünüldüğünde haklılardı sanırım. Ben Eski Okul’dan değilim. Sarı Sayfalar’da “Büyücüler” başlığı altında bir ilanım var. O başlıktaki tek kişi benim – ne büyük şok. Faturalarımı bir şekilde ödemem gerekiyor, öyle değil mi?

Morgan tutkusuz, tekdüze bir sesle devam etti. “Uzun süredir Kızıl Meclis’in güç merkezinin Güney Amerika’da bir yerlerde olduğunu biliyoruz. Oradaki kaynaklarımız baskı altında ve bölgeden bilgi almak zorlaştı. Birkaç saldırı hakkında önceden uyarıldık ve Bekçiler, Archangel’daki saldırı dışında araya girerek can kaybını en aza indirmeyi başardı.” Kürenin dönüşü durdu ve gözlerim Rusya’nın kuzeybatı sahilindeki ışıldayan ışık noktasına kilitlendi. “Büyücü Petrovich’in ölüm lanetinin saldıranlara büyük bir zarar verdiğini farz ediyorsak da hanesindeki hiç kimse saldırıdan sağ kurtulamadı. Savunmayı nasıl

aştıklarını bilmiyoruz. Görünüşe göre Kızıl Meclis büyüyle ilgili daha önce sahip olmadıkları bir bilgi ya da safhaya ulaşmış olabilir.”

Merlin yeniden podyuma çıktı, Morgan da kristalini aldı. Küre yok oldu. “Teşekkürler Bekçi,” dedi Merlin. “Konsey kayıtlarına göre pek çok sığınağımız ve Yok Diyar’dan geçen Yollarımız tehlikede. Doğrusunu söylemek gerekirse bayanlar baylar, Kızıl Meclis faniler dünyasında bize göre avantajlı. Bizim varlığımızda modern teknoloji o kadar sık sorun çıkarıyor ki, yolculuk yapmak en iyi şartlarda zor, çatışma zamanlarında ise güvenilmez oluyor. Yok Diyar’dan geçen güvenli Yolları emniyete almamız hayati önem taşıyor, aksi takdirde bizden daha hızlı hareket edebilen bir düşmanın üzerimize çullanması ve bizi tamamen alaşağı etmesi tehlikesiyle karşı karşıya kalacağız. Bu yüzden her iki Sidhe Kraliçesi’ne de resmi birer mektup gönderdik. Kadim Mai.”

Gözlerim başka bir Kıdemli Meclis Üyesi’nin, görünüşe göre Kadim Mai’nin durduğu Merlin’in solunda kalan podyuma kaydı. Doğulu görünümlü, minyon tipli bir kadındı. Cildi pürüzsüz ve solgundu, granit renkli saçlarını uzun bir örgü yapıp başının arkasında toplamış ve bir çift yeşim tarakla tutturmuştu. Geçen yıllar zarif hatlarını neredeyse hiç yıpratmamıştı, ama siyah gözleri çapaklıydı. Parşömene yazılmış bir mektup çıkardı ve boğuk ama sabit bir sesle Konsey’e hitap etti. “Yaz’dan şu cevabı aldık. ‘Kraliçe Titania fanilerle insan yiyiciler arasındaki çatışmadan haberdar değildir ve asla taraf tutmayacaktır. Hem Konsey’den hem de Meclis’ten savaşlarını Yaz diyarlarının uzağında tutmalarını diler. Tarafsız kalacaktır.’”

Ebenezar kaşlarını çattı ve öne eğilerek, “Peki Kış’ın cevabı?” diye sordu.

Seğirdim.

Kadim Mai başını bir yana eğdi ve Ebenezar’a bir an tam bir sessizlikle bakarak bir şekilde sözünün kesilmesine sinirlendiğini ima etti. “Kuryemiz geri dönmedi. Daha önceki çatışmaların kayıtlarına bakarak eğer konuya karışacaksa Kraliçe Mab’in kendi seçtiği bir zamanda ve biçimde karışacağını kesinlikle varsayabiliriz.”

Yine seğirdim. Masada bir su sürahisi ve birkaç bardak vardı. Kendime bir bardak su koydum. Sürahi bardağa değince biraz takırdadı. Mavisakal’a göz attım ve bana endişeli bir bakış fırlattığını gördüm.

Ebenezar kaşlarını çattı. “Bu da ne demek oluyor şimdi?”

Merlin pürüzsüzce araya girdi. “Kış ile diplomasiyi mümkün olduğu kadar devam ettirmemiz gerektiği anlamına geliyor. Her ne pahasına olursa olsun Sidhe Kraliçeleri’nden biriyle işbirliği yapmalı, ya da en azından bu çatışma çözülene kadar Kızıl Meclis’in bir ittifak kurmasını önlemeliyiz.”

Martha Liberty her iki kaşını da kaldırdı. “Çözölmek mi?” diye sordu sert bir tonla. “Ben ‘bitmek’ gibi bir sözcüğü tercih ederim.”

Merlin başını iki yana salladı. “Büyücü Liberty, bu anlaşmazlığın daha da yıkıcı bir çatışmaya dönmesine izin vermeye lüzum yok. Bir ateşkes ilan edilmesi için küçük de olsa bir şans varsa—”

Siyahi kadın soğuk ve sert bir sesle Merlin’e çıktı. “Vampirlerin barışçıl bir çözüme ulaşmakla ne kadar ilgilendiğini Simon Pietrovich’e sor.”

“Duygularınıza hakim olun büyücü,” diye cevap verdi Merlin sakın bir şekilde. “Pietrovich’i yitirmek hepimizi derinden yaraladı, ama bu kaybın bizi potansiyel çözümlere karşı kör etmesine de izin veremeyiz.”

Martha, “Simon onları tanıyordu, Merlin,” dedi düz bir sesle. “Onları hepimizden daha iyi tanıyordu ve onu öldürdüler. Onlardan korunmayı en iyi bilen büyücüyü yok etmişken bizimle makul bir barış imzalamaya meyilli olacaklarını gerçekten düşünüyor musun? Neden barış istesinler ki, Merlin? Kazanıyorlar.”

Merlin bir elini salladı. “Öfkeniz muhakemenizi bulandırıyor. Barış isteyecekler, çünkü bir zafer kazansalar dahi bunun bedeli onlar için çok ağır olacaktır.”

“Aptal olma,” dedi Martha. “Asla barış talep etmeyeceklerdir.”

“Aslına bakarsanız,” dedi Merlin, “ettiler bile.” Başıyla solundaki ikinci podyumu işaret etti. “Büyücü LaFortier.”

LaFortier ortalama boya ve vücut yapısına sahip sıska bir adamdı. Elmacık kemikleri, çökmüş yüzünde garip bir şekilde öne çıkmıştı ve pörtlek gözleri yüzüne birkaç beden büyük geliyordu. Saçı, hatta kaşları bile yoktu ve bu da ona genel olarak iskeletimsi bir görünüm kazandırmıştı. Konuştuğunda çınlayan, kalın, derin, sıcak ve pürüzsüz bir sesi olduğunu duydum. “Teşekkürler Merlin.” İnce parmaklı ellerinden biriyle bir zarfı kaldırdı. “Burada Kızıl Meclis’in savaş lideri olan Dük Ortega’dan bu sabah gelmiş resmi bir mektup var. Ortega mektupta Kızıl Meclis’in bu konudaki motivasyonunu ve barış için arzuladıkları şartları ayrıntılı olarak belirtiyor. Ayrıca bir iyi niyet işareti olarak Konsey’e değerlendirme zamanı tanımak

amacıyla bu sabahtan itibaren geçici ateşkes ilan ediyor.”

“Yok devenin nalı!” Sözcük daha beynim ne söylediğini fark etmeden önce dudaklarımdan döküldü. Çoğu kahverengi cüppeli çıraklardan gelen bir dizi kıkırdama salonda yankılandı ve mekândaki bütün büyücüler dönüp bana bakarken giysilerinin hisırdadığını duydum. Yüzümün yine kızardığını hissettim ve boğazımı temizledim. “Öyle ama,” dedim salona. Ebenezar benim için çevirdi. “Daha birkaç saat önce Kızıl Meclis’in tetikçileri tarafından saldırıya uğradım.”

LaFortier bana gülümsedi. Bu hareket dudaklarının geri lip dişlerinin ortaya çıkmasına neden oldu, tıpkı bin yıllık bir mumyanın kurumuş yüzü gibi görünüyordu. “Yalan söylemiyor olsanız bile Büyücü Dresden, bu savaşın başlatılmasındaki rolünüz göz önüne alındığında bütün Kızıl Meclis kuvvetlerinin kendilerini kusursuz bir şekilde kontrol etmesini bekleyemem.”

“Başlatılmasında mı?” diye bağırdım. “Ne yaptıkları hakkında bir fikriniz var mı?”

LaFortier omuz silkti. “Egemenliklerine yapılmış bir saldırıya karşı savunmaya geçtiler Büyücü. Siz bu Konsey’in bir temsilcisi rolünde hareket ederek meclislerinin bir soylusuna saldırdınız, mülkiyetine zarar verdiniz ve o soylunun hane halkının üyeleriyle kendisini öldürdünüz. Ek olarak, yerel gazetelerin ve yetkililerin kayıtlarından kavga sırasında birkaç genç erkek ve kadının da öldüğü anlaşılıyor – sanırım bir yangında kavrulmuşlar. Bu size tanıdık geliyor mu Büyücü Dresden?”

Dişlerimi sıktım. İçimde aniden akmaya başlayan öfke seli öyle güçlüydü ki gözlerim karardı ve kendimi kontrol edeme endişesiyle konuşmaya cesaret edemedim. Büyünün İlk

Kanununu ihlal ettiğim için yargılandığım zaman Konsey'in karşısına ilk kez çıkarılmıştım: Öldürmeyeceksin. Eski hocam Justin'i yakarak öldürmüştüm. Önceki yıl Kızıl Meclis'ten Bianca ile çarpıştığım sırada yoldaşlarımla birlikte işimizin bitmiş gibi görüldüğü bir anda bir ateş fırtınası oluşturmuştum. Bir sürü vampir yanmıştı. Daha sonra bazı insanların cesetleri de bulunmuştu. Aralarından hangilerinin vampirlerin kurbanı olduğunu, hangilerinin yangın onlara ulaştığında zaten ölü olduğunu ve hangilerinin ben gelmeden önce hayatta olduğunu anlamanın yolu yoktu. O gece hâlâ kâbuslarıma giriyor. Pek çok şey olabilirim, ama gönüllü bir katil değilim.

Dehşetle gücümü topladığımı ve onu iskelet gibi sırtan LaFortier'e yönlendirmek için hazırlandığımı fark ettim. Gözü hafifçe büyüyen Ebenezer benimle göz göze geldi ve çabucak başını iki yana salladı. Birini büyüyle patlatmak yerine ellerimi sımsıkı yumruk yaptım ve konuşmadan önce kendimi yerime oturmaya zorladım. Disiplinli, ben buyum işte. "Konsey'e verdiğim raporda olaylara dair hatırladıklarımı ayrıntılı olarak yazdım. Dediklerimin arkasındayım. Size orada okuduğunuzdan farklı bir şey söyleyen her kimse yalan söylüyordur."

LaFortier gözlerini devirdi. "Bu kadar kesin bir dünyada yaşamak çok rahat olmalı Büyücü Dresden. Ama biz hareketlerinizin bedelini para ya da harcanan saatler cinsinden ölçmüyoruz – kan cinsinden ölçüyoruz. Sizin bu Konsey adına hareket ederken yaptıklarınız yüzünden büyücüler *can veriyor*." LaFortier yüzünde sert, kontrollü bir ifadeyle bakışlarını tiyatronun geri kalanı üzerinde dolaştırdı. "Açıkçası, bu konuda gerçekten hatalı olabileceğimizi ve Kızıl Konsey'in barış şartlarını dikkatle değerlendirmenin basiretli olabileceğini göz

önünde bulundurmanın Konsey için akıllıca olabileceğini düşünüyorum.”

“Ne istiyorlar?” diye çıkıştım adama, Ebenezar da Konsey’in kalanı için Latinceye çevirdi. “Her ay her birimizden yarım litre kan mı? Seçtikleri her yerde serbestçe avlanma hakkı mı? Onları güneşin ışığından koruyacak muskalar mı?”

LaFortier bana gülümsedi ve ellerini podyumunun üstünde kavuşturdu. “O kadar dramatik şeyler değil Dresden. Sadece bu durumda hepimizin isteyeceği şeyi istiyorlar. Adalet istiyorlar.” Pörtlek gözleri ışıldayarak bana doğru eğildi. “Seni istiyorlar.”

ALTI

Yutkundum.

“Beni mi?” dedim. *Al bakalım*, LaFortier. Keskin zekamın ısırtığını hisset.

“Evet. Dük Ortega’nın yazdığına göre Kızıl Meclis, siz Büyücü Dresden’i bir suçlu olarak görüyor. Bu çatışmayı sona erdirmek için sizin yargılanma amacıyla kendi seçtikleri bir alanda iade edilmenizi istiyorlar. Bu belki tatsız, ama aynı zamanda da adil olabilecek tek çözüm.”

Daha son sözcük ağzından dökülmeden önce tiyatronun dört bir yanındaki onlarca büyücü öfkeli bağırışlarla ayağa fırladı. Başkaları onlara karşı çıkmak, diğerleri de karşı çıkanlara karşı çıkmak için ayağa kalktı. Salon düzinelerce dildeki bağırışlar, tehditler ve küfürlerle (büyücüler arasında lanet okumanın çok farklı bir anlamı vardır) dolu bir kakofoniye gömüldü.

Merlin bir müddet insanların bağırışmalarına izin verdi, sonra yankılanan bir sesle, “Sessizlik!” diye haykırdı. Kimse ona aldırmadı. Bir kere daha denedi, ardından asasını kaldırıp yanındaki sahneye sertçe vurdu.

Bir ışık parladı, bir ses gürledi ve bardağımdaki suyu sıçratarak pazen bezi bornozumun üzerine dökecek kadar güçlü

bir sarsıntı oldu. Ufak tefek büyücülerden birkaçı sarsıntının gücüyle yere devrildi – ama her hâlükarda bağışlar kesildi.

“Sessizlik!” diye bağırdı Merlin, tamamen aynı tonda. “Bu durumun getireceği sonuçların çok iyi farkındayım. Ama canlar tehlikede. Sizin canlarınız ve benim canım. Seçeneklerimizi azami ciddiyetle değerlendirmeliyiz.”

“Hangi seçenekler?” dedi Ebenezar. “Biz büyücüleriz, korku içindeki bir koyun sürüsü değil. Şimdi de içimizden birini vampirlere verip bunların hiçbir olmamış gibi mi davranacağız?”

“Dresden’in raporunu okudunuz,” diye çıkıştı LaFortier. “Kızıl Meclis’in ona yaptığı suçlamanın doğru olduğunu kendisi de kabul ediyor. Şikayetlerinde haklılar.”

“O olay açıkça bir manipölasyondur. Dresden’i öldürmek ümidiyle onu o hareketleri yapmaya zorlamayı planlamışlardı.”

“O halde Dresden daha akıllı olmalıydı,” dedi LaFortier, düz bir sesle. “Politika çocuklara göre bir oyun değildir. Dresden oynadı ve yenildi. Geri kalanlarımızın huzur içinde yaşayabilmesi için bedelini ödemesinin zamanı geldi.”

Kızılderili Joe bir elini Ebenezar’ın koluna koydu ve alçak sesle konuştu. “Barış satın alınamaz Aleron,” diye mırıldandı LaFortier’e. “Bize bu dersi tarih verdi. Ben öğrendim. Sen de öğrenmelisin.”

LaFortier Kızılderili Joe’ya dudak büktü. “Ne saçmaladığımı bilmiyorum, ama—”

Gözlerimi devirip ayağa kalktım. “Amerikan kabilelerinin topraklarını beyaz yerleşimcilere kaptırmalarından bahsediyor budala,” dedim. Ebenezar’ın hakareti tercüme etmeyece-

ğini düşündüm, ama salondaki kahverengi cüppelilerin yine kahkahalarını bastırdıklarını duydum. “Ve Avrupa’nın İkinci Dünya Savaşı’ndan önce Hitler’i sakinleştirme girişimlerinden bahsediyor. Her ikisi de taviz vererek barışı satın almayı denediler ve her ikisi de parça parça zaptedildiler.”

Merlin bana dik dik baktı. “Size söz hakkı vermedim Büyücü Dresden. Size söz hakkı verilinceye kadar böyle taşkınlıklardan sakınacaksınız, aksi takdirde sizi bu toplantıdan çıkarttırırım.”

Dişlerimi sıkıp oturdum. “Pardon. Ben de insanları koruma sorumluluğumuz olduğunu sanıyordum. Aklım neredeydi?”

“Eğer ölürsek kimseyi koruyamayız Büyücü Dresden,” diye çıkıştı Merlin. “Sessiz olun, yoksa çıkarılırsınız.”

Martha Liberty başını salladı. “Merlin, içimizden birini talepleri nedeniyle Kızıl Meclis’e öylece teslim edemeyeceğimiz açıkça görünüyor. Geçmişte Konsey politikasıyla uyumsuzlukları olsa da Dresden tam yetkili bir büyüçüdür – ve son yıllardaki performansı göz önüne alınırsa bu unvanı gayet hak ediyor.”

“Büyü yeteneğini sorgulamıyorum,” diye araya girdi LaFortier. “Muhakeme yeteneğini, seçimlerini sorguluyorum. Justin’in ölümünden bu yana büyüçü statüsünü sorumsuz ve pervasızca kullandı.” Kel adam pörtlek gözlerini tiyatrodaki büyüçülere çevirdi. “Büyücü Harry Dresden. Büyücü Justin DuMorne’un Çırağı. O da Büyücü Simon Petrovich’in çırağıydı. Kızıl Meclis’in nasıl olup da Petrovich’in savunmasını onu tamamen atlatacak kadar iyi öğrendiğini merak ediyorum Dresden.”

LaFortier’e bir saniyeliğine şaşkınlık içinde bakakaldım. Bu

adam gerçekten de Petrovich'in savunmasını Justin'den öğrendiğime, sonra Beyaz Konsey'in Kıdemli Konsey'inin bir üyesini vampirlere sattığıma mı inanıyordu? Justin'in bana pek etrafı gezdirdiği söylenemezdi. Yargılanana kadar Beyaz Konsey diye bir şey *olduğunu*, hatta başka büyücüler olduğunu bile bilmiyordum. Ona verebileceğim tek cevabı verdim. Kahkahalarla güldüm Hırıltıyla, alçak sesle bir kahkaha. Başımı iki yana salladım.

LaFortier'in yüz ifadesi öfkeyle doldu. "Görüyor musunuz?" dedi salondakilere. "Bu Konsey'i, büyücü olarak mevkiisini nasıl da küçümsediğini görüyor musunuz? Dresden bu aptalca ve patavatsız hareketleriyle, gizliliğe ve güvenliği umursamadan hiçe saymasıyla sürekli bizi tehlikeye attı. Petrovich'i ve öğrencilerini Kızıl Meclis'e satan başka biriye bile, Dresden onların ölümlerinden boğazlarını kendi kesmiş kadar sorumludur. Kararlarının sonuçlarına katlanmalı."

Ayaklandım ve LaFortier ile yüzleştim, ama konuşma izni için Merlin'e göz attım. İsteksizce başını sallayarak bana söz hakkı verdi. "İmkânsız," dedim. "En azından pratik olarak. Bu konuda Büyü Kanunları'ndan hiçbirini ihlal etmedim, bu da duruşmasız bir yargılama seçeneğini ortadan kaldırır. Ben tam bir büyücüyüm. Konsey hukukuna göre derinlikli bir soruşturma isteme ve yargılanma hakkım var – ve bunların ikisi de yakın bir gelecekte elverişli bir çözüm sağlamayacaktır."

Ebenazar benim için tercüme etmeyi bitirdiğinde salon onay bağırıışlarıyla gürledi. Bu pek şaşırtıcı değildi. Eğer Konsey bana bir yargılama dayatır, sonra da beni kurtlara atarsa bu ölümcül bir emsal teşkil edecekti – bu emsal salondaki bütün büyücüler için kullanılabilirdi ve bunu biliyorlardı.

LaFortier işaret parmağını bana yöneltti ve, “Çok doğru,” dedi. “Tabii gerçekten tam bir büyücüyseniz. Dresden’in büyücülük statüsünün geçerli olup olmadığını tespit etmek için Konsey’in derhal bir oylama yapmasını talep ediyorum. Konsey’e, atkısının tayin edilmesinin dolaylı kanıtlara dayalı fiili bir karar olduğunu hatırlatıyorum. Asla Test’e tabi tutulmadı, asla denklere tarafından layık olduğuna karar verilmedi.”

“Hiç de değil,” diye cevap verdim. “Justin DuMorne’u ölümüne düelloda yendim. Bu sizin için yeterli bir Test değil mi?”

“Evet, Büyücü DuMorne öldü,” dedi LaFortier. “Fakat açık bir düelloda yenilgiye mi uğradığı, yoksa uykusunda mı yakıldığı apayrı bir konu. Merlin, talebimi duydun. Konsey bu çılgının statüsü konusunda oylama yapsın. Bu aptallığı sona erdirelim ve hayatlarımıza geri dönelim.”

Of. Bu düşünmediğim bir safhaydı. Atkımdan mahrum bırakılmam, bir ortaçağ soylusunun unvanının elinden alınması gibi bir şeydi. Siyasi bakımdan artık bir büyücü olmayacaktım, Konsey’in kendi kanunlarına ve çeşitli doğaüstü gruplar arasındaki Mutabakatlara göre Konsey kaçak bir katili Kızıl Meclis’e teslim etmeye zorunlu olacaktı. Bu da, eğer şanslıysam korkunç bir ölüm anlamına geliyordu. Şanssızsam akıbetim çok daha kötü olabilirdi.

Zaten çok kötü bir gün geçiriyordum, bu sefer kalbim duracak gibi oldu.

Merlin kaşlarını çatıp başıyla onayladı. “Pekala o halde. Harry Dresden adındaki kişinin statüsü konusunda oylama yapıyoruz. Atkısını korumasını isteyenler lehte, çırak statüsüne geri döndürülmesi gerektiğini düşünenler aleyhte oy kullan-sın. Lehte olanlar—”

“Bekleyin,” diye araya girdi Ebenezar. “Kıdemli Konsey’in bir üyesi olarak oylamayı yalnızca Kıdemli Konsey’e indirgeme hakkımı kullanıyorum.”

Merlin Ebenezar’a dik dik baktı. “Hangi gerekçeyle?”

“Bu konuda Konsey’in genelinin bilmediği çok fazla bilgi olması gerekçesiyle. Tamamını açıklamaya çalışmak pratik olmayacaktır.”

“Destekliyorum,” diye mırıldandı Kızılderili Joe.

“Ben de,” diye ekledi Martha Liberty. “Üç evet oyu, onurlu Merlin. Bu kararı Kıdemli Konsey versin.”

Kalbim yeniden atmaya başladı. Ebenezar doğru bir hareket yapmıştı. Korku içindeki erkekler ve kadınlarla dolu bir salonda atkımı koruma şansım yoktu. Oylama Kıdemli Konsey’e indirgendiğinde belki bir mücadele şansım olabilirdi.

Merlin’in bir çıkış yolu bulmaya çalıştığını neredeyse görebiliyordum, ama Konsey mevzuatı bu konuda çok açıktır. Kıdemli Konsey üyeleri üç destekçi olduğunda her zaman bir konuyu kapalı oylamaya götürebilirler.

“Pekala,” dedi Merlin. Salonda fısıldaşmalar oldu. “Ben bu Konsey’dekilerin ve genel olarak insanlık topluluklarının esenliğiyle güvenliğini korumakla ilgileniyorum. Dresden’in bu Konsey’in tam büyücüsü statüsünün geçersizliği yönünde oy kullanıyorum.”

LaFortier pörtlek gözlerini kısarak atıldı. “Aynı sebeplerle ben de.”

Sonra Ebenezar konuştu. “Ben bu genç adamla yaşadım. Onu tanıyorum. O bir büyücü. Statüsünü koruması yönünde oy kullanıyorum.”

Küçük Kardeş, Kızılderili Joe’nun omzundaki tüneğinden

cıvıladı ve yaşlı büyücü bir eliyle rakunun kuyruğunu okşadı. “Bu adam hakkındaki içgüdülerim bir büyücüye yaraşacak şekilde hareket ettiğini söylüyor.” LaFortier’e çok nazik bir şekilde göz attı. “Statüsünü koruması yönünde oy kullanıyorum.”

“Ben de öyle,” diye ekledi Martha Liberty. Bu bir çözüm değil. Sadece bir eylem.”

Harry üç, kötü adamlar iki. Gözlerimi Kadim Mai’ye çevirdim.

Minyon kadın bir an gözleri kapalı, başı öne eğik halde durdu. Sonra, “Hiçbir büyücü bu Konsey’in bir üyesi olarak statüsünü böyle göz göre göre istismar etmemeli,” diye mırıldandı. “Ne de büyü kullanımı konusunda Harry Dresden kadar sorumsuz olmalı. Büyücü statüsünün korunması aleyhine oy kullanıyorum.”

Üçü üç. Dudaklarımı yaladım. Tam o anda aşırı gergin ve olaylara aşırı ilgili olduğum için Kıdemli Konsey’in yedinci üyesine dikkat etmediğimin farkına vardım. Yedinci üye sahnenin en solunda duruyordu. Tıpkı diğer büyücüler gibi o da siyah bir cüppe giymişti, ama koyu mor, neredeyse siyah atkısının üzerinde yüzünü tamamen kaplayan derin bir başlık da vardı. Mum ışığının loşluğu başlığın örtmediği yerleri de gölgelerle gizliyordu. Uzun boyluydu. Benden daha uzun. 2,10 boyundaydı ve de zayıf. Kollarını kavuşturmuş, ellerini cüppesinin muazzam genişlikteki yenlerinin içine gizlemişti. Mekândaki bütün gözler Konsey’in yedinci üyesine döndü ve yakınlarımızdaki Büyük Göl’dekinden bile daha derin bir sessizlik salonu kapladı.

Bu sessizlik uzun bir an boyunca devam etti, ardından Merlin alçak sesle, “Kapı Bekçisi. Ne diyorsunuz?” diye sordu.

Ağzım kurumuş bir halde sandalyemde öne eğildim. Eğer bana karşı oy kullanırsa daha adamın sesi kesilmeden bir Bekçi'nin beni bayıltacağına bahse vardım.

Kalbim birkaç kere çılginca attıktan sonra Kapı Bekçisi çınlayan, yumuşak bir sesle konuştu. "Bu sabah kurbağa yağdı."

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. Bir saniye sonra şaşkınlık dolu mırıltılara dönüştü.

"Kapı Bekçisi," dedi Merlin, daha ısrarlı bir sesle, "nasıl oy veriyorsunuz?"

"Temkinle," dedi Kapı Bekçisi. "Bu sabah kurbağa yağdı. Bunun üzerinde düşünülmesi gerekiyor. Bu yüzden de elçinin hangi karşılıkla döndüğünü duymalıyım."

LaFortier, Kapı Bekçisi'ni gözledi ve sabırsız bir sesle, "Hangi elçi? Neden bahsediyorsunuz siz?" diye sordu.

Tiyatronun arka kapıları hızla ve sertçe açıldı, gri pelerinli bir çift Bekçi tiyatroya girdi. Kahverengi cüppeli genç bir adamı birer kolundan tutmuşlardı. Yüzü şişkin ve kabarıktı, elleri patlamak üzere olan kokmuş sosisler gibi görünüyordu. Saçında kalın bir buz tabakası vardı, cüppesi de suya daldırılmış, sonra da bir kızak takımının arkasında Anchorage'dan Nome'a kadar* sürüklenmiş gibi görünüyordu. Dudakları maviydi ve gözleri kısmen uyumlu bir şekilde fır fır dönüyordu. Bekçiler onu sahnenin dibine kadar sürükledi. Kıdemli Konsey üyeleri kenara toplanarak aşağıya baktı.

"Bu Kış Kraliçesi'ne gönderdiğim elçi," dedi Kadim Mai.

"İsrar etti," dedi Bekçilerden biri. "Onu tedaviye götürmeye çalıştık, fakat öyle bir galeyana geldi ki kendisine zarar vereceğinden korktum, bu yüzden onu size getirdik, Kadim."

* Alaska'nın doğusundan batısına kadar, yani yaklaşık 900 Km. -yhn

“Nerede buldunuz onu?” diye sordu Merlin.

“Dışarıda. Biri onu otomobille getirip aşağı attı. Kim olduğunu görmedik.”

“Plaka numarasını aldınız mı?” diye sordum. Her iki Bekçi de dönüp bana baktı. Sonra yeniden Merlin’e döndüler. İkisi de almamıştı. Belki de plaka numaraları fazla yeni bir kavramdı. Ne de olsa geçmişleri henüz bir yüz yıla bile dayanmıyordu. “Lanet olsun,” diye mırıldandım. “Ben olsam alırdım.”

Kadim Mai dikkatle sahneden indi ve genç adama doğru yürüdü. Alnına dokundu ve yumuşak bir sesle, Çince olduğunu varsaydığım bir dilde onunla konuştu. Oğlan gözlerini açtı ve kesik kesik, tereddütlü bir şeyler mırıldandı.

Kadim Mai kaşlarını çatı. Bir şey daha sordu. Oğlan cevap vermeye çabalasa da görünüşe göre bu kadarı onun için çok fazlaydı. Çöktü, gözleri geriye kaydı ve tamamen gevşedi.

Kadim saçına dokudu ve, “Götürün onu. Onunla ilgilenin,” dedi Latince.

Dört Bekçi, oğlanı bir pelerine yatırıp çabucak dışarı taşıdı.

“Ne dedi?” diye sordu Ebenezar. Benden önce davranmıştı.

“Kraliçe Mab, tek bir isteğinin yerine getirilmesi şartıyla diyarından geçmelerine izin vereceğini Konsey’e söylemesini istemiş.”

Merlin bir kaşını kaldırarak düşünceli bir tavırla parmaklarını sakalında gezdirdi. “Ne istiyor?”

Kadim Mai, “Ona söylememiş,” diye mırıldandı. “Sadece isteklerini Konsey’den birine ilettiğini söylemiş.” Kıdemli Konsey üyeleri bir köşeye çekilip alçak sesle konuşmaya başladı.

Onlara aldırmadım. Elçinin, Kadim tarafından çevrilen sözleri beni öyle şok etmişti ki değil konuşmak, nefes almakta bile

zorlanıyordum. Hareket edebildiğimde masama geri döndüm, öne eğildim ve başımı hafifçe tahta yüzeye vurdum. Birkaç kere.

“Lanet olsun,” dedim vuruşlarla aynı anda. “Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.”

Bir el omzuma dokundu. Başımı kaldırdığımda Kıdemli Konsey’in geri kalanından ayrı duran Kapı Bekçisi’nin gölgeli başlığını gördüm. Adamın elinde siyah, deri bir eldiven vardı. Hiçbir yerinden cildi görünmüyordu.

“Kurbağa yağmurunun ne anlama geldiğini biliyorsun,” dedi çok alçak bir sesle. İngilizcesinin kibar bir aksanı vardı, kısmen İngiliz kısmense başka bir şey. Hintli? Ortadoğulu?

Başımla onayladım. “Bela.”

“Bela.” Yüzünü göremediğim halde bu sözcüğü söylerken çok hafifçe gülümsediğini düşündüm. Başlığını diğer Kıdemli Konsey üyelerine doğru döndürdü ve fısıldadı: “Fazla zaman yok. Bir soruma dürüstçe cevap verir misin Dresden?”

Mavisakal’ın dinleyip dinlemediğine baktım. Diğer tarafa, başka bir masadaki yuvarlak yüzlü, büyükanne görünüşlü bir büyücüye doğru eğilmişti ve dikkatle onu dinliyor gibi görünüyordu. Başımı Kapı Bekçisi’ne doğru olumlu anlamda salladım.

Elini salladı. Ne bir sözcük söyledi ne de hazırlanmak için duraksadı. Hiç. Elini salladı ve salondaki bütün sesler aniden birbirine karışıp anlaşılmaz hale geldi. “Anladığım kadarıyla sen de Dinlemesini biliyorsun. Bizi başka kimsenin duymamasını tercih ederim.” Sesi çarpıktı, bazen yüksek bazense alçak perdeden geliyor, tuhaf bir şekilde yankılanıyordu.

İhtiyatla başımı salladım. “Soru nedir?”

Siyah deriyle kaplı elini koyu mor başlığına uzattı ve kukuletayı birazcık, siyah bir gözün ışıltısını ve bronz deri üstündeki kaba, ince gri sakalı görmeme izin verecek kadar geriye çekti. Diğer gözünü göremedim. Yüzü gölgelerde dalgalanıyor ve bükülüyor gibi görünüyordu; yüzünün şeklinin bozulduğu, belki de yandığı izlenimini edindim. Olmayan gözünün yuvasında gümüşsü, yansıyan bir şey gördüm.

Daha yakına eğildi ve kulağımın yanında, “Mab bir Elçi seçti mi?” diye sordu.

Hayretimi belli etmemek için mücadele ettim, ama duygularımı gizlemekte her zaman iyi değilimdir. Elçi’nin gölgeli gözünün kavrayışla ışıldadığını gördüm.

Lanet olsun. Şimdi Mab’in neden kendinden o kadar emin olduğunu anlıyordum. Başından beri bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptığını biliyordu. Üstelik bunu anlaştığımızı çiğnemedi yapmıştı. Mab vakasını almamı istiyordu ve istediğini elde etmek için doğaüstü bir savaşa karışmaktan hiç çekinmiyordu.

Büromda benimle sadece oynamıştı ve ben de aldanmıştım. Kendimi tekmelemek istiyordum. Bir yerlerde delisi olabileceğim bir köy vardı.

Her hâlükarda, vereceği oyla kaderimi belirleyecek adama yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Başımla onayladım. “Evet.”

Başını iki yana salladı. “Nazik bir denge. Konsey seni ne tutmayı ne de kovmayı göze alabilir.”

“Anlamıyorum.”

“Anlayacaksın.” Başlığını yeniden indirdi ve, “Kaderini engelleyemem büyücü. Sadece sana ondan kendi başına kaçman için bir şans verebilirim,” diye mırıldandı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Neler olduğunu göremiyor musun?”

Kaşlarımı çattım. “Kuvvetler arasında tehlikeli bir dengesizlik var. Beyaz Konsey şehre geldi. Mab işimize karışıyor.”

“Belki de biz onun işine karışıyoruz. Neden fani bir Elçi tayin etti, genç büyücü?”

“Yukarıda birileri acı çekmemden kötücül bir zevk aldığı için mi?”

“Denge,” diye beni düzeltti Kapı Bekçisi. “Tamamen dengeyle ilgili. Dengesizliği düzelt, genç büyücü. Durumu çözme kavuştur. Layık olduğunu kuşkuya yer bırakmayacak bir şekilde ispatla.”

“Mab için çalışmam gerektiğini mi söylüyorsun?” Sesim bir kahve kutusunda mahsur kalmışım gibi boş ve tiz çıktı.

“Bugünün tarihi ne?” diye sordu Kapı Bekçisi.

“On sekiz Haziran.”

“Ah, elbette.” Kapı Bekçisi öte yana döndü ve sesler yeniden normalleşti. Kapı Bekçisi, Kıdemli Konsey’in diğer üyelerinin yanına gitti ve hep beraber podyumlarına yürüdüler. Latince Podii’ye. Podia’ya. Her neyse. Lanet olası uzaktan öğretim.

“Sessizlik,” diye bağırdı Merlin yeniden ve salon bir an tereddüt ettikten sonra sessizleşti.

“Kapı Bekçisi,” dedi Merlin, “oyunuz nedir?”

Sessiz Kapı Bekçisi bir elini yavaşça kaldırdı. “Karanlık bir yolda yürüyoruz,” diye mırıldandı. “Giderek daha da tehlikeli bir hal alacak bir yol. İlk adımlarımız çok önemli. Onları ihtiyatla atmalıyız.”

Kapı Bekçisi kukuletasını Ebenezer’a çevirip, “Oğlanı seviyorsunuz Büyücü McCoy. Onu savunmak için dövüşürsünüz.

Davamıza hatırı sayılır derecede bağlısınız. Tercihinize saygı duyuyorum,” dedi.

LaFortier’e döndü. “Siz Dresden’in sadakatini ve yeteneğini sorguluyorsunuz. Kötü bir tohumdan ancak kötü bir tohumun büyüyebileceğini ima ediyorsunuz. Endişeleriniz anlaşılır – ve eğer doğruysalar, o halde Dresden Konsey için büyük bir tehdittir.”

Kadim Mai’ye döndü ve kukuletasını birkaç derece öne eğdi. Kadim de aynı şekilde başını hafifçe öne eğerek karşılık verdi. “Kadim Mai,” dedi Kapı Bekçisi. “Siz onun gücünü akıllıca kullanma, doğruyla yanlış ayırma yeteneğini sorguluyorsunuz. DuMorne’un eğitiminin onu kendisinin bile henüz göremediği biçimlerde çarpıtmış olabileceğinden korkuyorsunuz. Sizin korkularınız da haklı.”

Merlin’e döndü. “Onurlu Merlin. Dresden’in Konsey’e ölüm ve tehlike getirdiğini biliyorsunuz. O uzaklaştırılırsa o tehlikenin de uzaklaştırılacağına inanıyorsunuz. Korkularınız anlaşılır, ama mantıklı değil. Dresden’e ne olursa olsun Kızıl Meclis, Konsey’e göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir darbe vurdu. Şu an yapılan bir ateşkes sadece fırtınadan önceki sessizlik olacaktır.”

“Yeter,” dedi Ebenezar. “Oyunuzu kullanın. Lehte ya da aleyhte.”

“Oyumu bir Test’e dayandırmayı seçiyorum. Konunun bir tarafının korkularını yatıştıracak, ya da diğer tarafının inancının hatalı olduğunu kanıtlayacak bir test.”

“Ne testi?” diye sordu Merlin.

“Mab,” dedi Kapı Bekçisi. “Bırakın Kraliçe Mab’in isteğiyle Dresden ilgilensin. Kış’ın yardımını temin etsin. Eğer ederse,

yeteneği hakkındaki endişelerinizi gidermiş olacak LaFortier.”

LaFortier kaşlarını çattı, ama sonra başıyla Kapı Bekçisi’ni onayladı.

Kapı Bekçisi, Kadim Mai’ye döndü. “Eğer bunu başarırsa hatasının sorumluluğunu kabul etmeye ve Konsey’in iyiliği için kendi çıkarının aleyhine çalışmaya hazır olduğunu gösterecektir. Bu da muhakeme yeteneğiyle ilgili endişelerinizi giderecektir – gençken hata yapmak suç değildir, fakat onlardan ders almamak suçtur. Kabul mü?”

Kadim Mai çapaklı gözlerini kısıtı, ama Kapı Bekçisi’ni açıkça onayladı.

“Ve siz, onurlu Merlin. Böyle bir başarı, yaklaşan savaşın getirdiği baskıyı oldukça hafifletebilir. Eğer Yok Diyar’dan geçen yolları güvenceye almak Kızıl Meclis’i yeterince zor duruma sokarsa, savaştan tamamen kaçınmamız bile mümkün olabilir. Bu da Dresden’in Konsey’e olan sadakatini şüpheye yer bırakmayacak biçimde kanıtlayacaktır.”

“Hepsi iyi güzel de,” dedi Ebenezar. “Başarısız olursa ne olacak?”

Kapı Bekçisi omuz silkti. “O zaman belki de onların korkuları sizin sevginizden daha haklıdır Büyücü McCoy. O zaman gerçekten zamanından önce tam Büyücü Üye olarak tayin edildiği sonucuna varabiliriz.”

“Ya hep ya da hiç mi?” dedi Ebenezar. “Bu kadar mı yani? Konsey’deki en genç büyücünün bir şekilde Kraliçe Mab’i kazanmasını mı bekliyorsunuz? Mab’i? Bu bir Test değil. Bu lanet olası bir ölüm fermanı. İstediğinin ne olduğunu nereden bilsin ki?”

Bacaklarım biraz titreyerek ayağa kalktım. “Ebenezar,” dedim.

“Oğlan Mab’in ne istediğini nereden bilsin?”

“Ebenezar–”

“Sen ölüme gönderilirken burada duracak–” Aniden gözle-
rini kırıştırdı bana baktı. Diğer herkes de öyle.

“Mab’in ne istediğini biliyorum,” dedim. “Bugün bana geldi
efendim. Benden onun için bir şeyi soruşturmamı istedi. Onu
reddettim.”

“Lanet olsun,” dedi Ebenezar, nefesi kesilerek. Mavi men-
dilini cebinden çıkarıp parlayan alnını sildi. “Hoss, bu iş senin
boyunu aşar.”

“O halde ya batacak ya da çıkacağım,” dedim.

Kapı Bekçisi, “Bunu kabul edecek misiniz Büyücü Dres-
den?” diye sordu bana İngilizce olarak.

Başımla onayladım. Boğazım kurumuştı. Yutkundum ve
kendime tercih şansım olmadığını hatırlatmaya çalıştım. Eğer
perilerle oynayıp üstün gelmezsem Konsey beni gümüş bir
tepsiyle vampirlere sunacaktı. Perilere üstün gelemem beni
gerçekten ama gerçekten öldürebilirdi. Vampirlere sunulmam-
sa beni kesinlikle öldürürdü – muhtemelen daha da kötüsü
olurdu.

Çok kötü bir anlaşmaydı. Ama geçen yıl yol açtığım tahri-
batı, hatta belki ölümleri unutmama izin vermeyen küçük bir
kısmım hak ettiğim bu ceza nedeniyle neşeyle dans ediyordu.
Kaldı ki başka bir seçeneğim de yoktu. Asamı daha da sıkıca
kavradım ve elimden geldiği kadar net bir sesle konuştum.

“Evet. Kabul ediyorum.”

YEDİ

Konsey toplantısının geri kalanı biraz sıkıcı geçti – en azından benim için.

Merlin, toplantının hemen ardından büyücülere önceden planlanmış güvenli yollar vasıtasıyla ayrılmalarını emretti. Ayrıca herkese yardım gerektiği anda çağırabilmeleri için yakınlardaki Bekçilerin yerlerini gösteren bir liste dağıttırdı ve güvenlik önlemi olarak birkaç günde bir Bekçilerle iletişim kurmalarını söyledi.

Sonra kır saçlı, yaşlı bir bayan Bekçi özellikle vampirlere karşı işe yarayacak şekilde tasarlanmış birkaç yeni defetme büyüsünün kuramsal yanından bahsetti. Beyaz Konsey'in mütefiklerinin her bir temsilcisi –çoğunlukla gizli okült kardeşlikleri– kısa konuşmalar yaparak dahil olduğu grubun savaşta Konsey'e destek verdiğini beyan etti.

Toplantının sonuna doğru Bekçiler evlerine giden büyücülere yollarının başlangıcına kadar eşlik etmek için toplu halde ortaya çıktı. Kıdemli Konsey ise sanırım iyi adamlardan biri olduğumu kanıtlamaya çalışırken ölüp ölmeyeceğimi görmek için birkaç gün daha buralarda oyalanacaktı. Bazen kimse kıymetimi bilmiyormuş gibi hissediyorum.

Merlin, “Toplantı bitmiştir,” demeden yaklaşık üç saniye önce ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Ebenezar benimle göz göze gelmeye çalıştı, ama içimden hiç kimseyle konuşmak gelmiyordu. Kapıları gereğinden biraz sert açarak dışarı çıktım, uzun adımlarla Mavi Kaplumbağa’ya yürüdüm ve dört silindirli antika motorun üretebildiği öfkeli gücün tamamını kullanarak oradan hızla uzaklaştım. Kaçılın, öfkeli büyücünün Vosvos’u geliyor.

Beynim adeta bayat mısır gevreği, öğütülmüş kahve ve soğuk pizzadan yapılmış bir şey gibiydi. Düşünceler hedefsiz bir döngü halinde oraya buraya uçuşuyordu. Bunların çoğu Mab için dedektiflik yaparken kendimi nasıl öldürteceğimle ilgiliydi. Eğer işler çok kötüye giderse beraberimde birkaç masum görgü tanığını bile götürebilirdim.

Kendi kendime homurdandım. “Sızlanmayı kes Harry,” dedim sert ve yüksek bir sesle. “Ne olmuş yani yorgunsan? Yaralıysan ne olmuş? Şimdiden ölü gibi kokuyorsan ne olmuş? Sen bir büyücüsün. Yapman gereken bir iş var. Bu savaş büyük ölçüde senin suçun ve dikkatli olmazsan daha fazla insan zarar görecektir. Bu yüzden soğukkanlılığını koru, başını dik tut falan filan. Kaldır kışını.”

Bu tavsiyeyi başımla onayladım ve yolcu koltuğuna, Mab’in bana verdiği zarfa göz attım. Elimde bir isim, bir adres ve bir suç vardı. Katilin peşine düşmem gerekiyordu. Yani bilgiye ihtiyacım vardı – ve olaydan birkaç gün sonra en fazla bilgiye sahip olan kurum Chicago Emniyeti olurdu.

Murphy’nin evine doğru sürdüm.

Teğmen Karrin Murphy, Chicago Emniyeti Özel Soruşturmalar ekibinin başındaydı. Özel Soruşturmalar genel olarak

şehrin tuhaflığına cevabıydı. Bütün sıra dışı suçlar ve emniyetin diğer kategorilerine düzgünce uymayan olaylar bu ekibe geliyordu. Özel Soruşturmalar lağım timsahı ihbarlarından şehir mezarlıklarındaki mezar hırsızlıklarına kadar her şeyle ilgilenirdi. Ne eğlence ama. Aynı zamanda hakiki doğaüstü olayların, yani hiç kimsenin resmi raporlarda bahsetmediği, ama yine de bir şekilde gerçekleşmeyi başaran şeylerin icabına da bakıyorlardı. Troller, vampirler, iblis çağıran efsuncular – aklınıza ne gelirse. Şehir, evrakların güzel ve düzgün kalması, gerçek olması imkânsız olan saçma fantezileri içermemesini sağlamak için Özel Soruşturmaları görevlendirmişti. Bu takdir görmeyen bir işti ve Özel Soruşturmaların yöneticileri genelde gerçek tuhaflıklarla uğraştıklarına inanmayı reddederek bir ay içinde görevi bırakırlardı. Sonra da Chicago Emniyeti'nin dışına sürülürlerdi.

Murphy öyle olmamıştı. O dayanmıştı. Konuyu ciddiye almış ve daha zor vakalarda Chicago'nun tek profesyonel bü-yücüsünden (bilin bakalım kim) danışmanlık hizmeti almıştı. Murphy ile beraber çok korkunç şeyler görmüştük. Biz dostuz. O yardım ederdi.

Murphy, Bucktown'daki bir evde, birçok başka polisle aynı mahallede yaşıyordu. Evi küçüktü, fakat ona aitti. Büyükanne-sinden kalmıştı. Düzgün ve küçük bir bahçeyle çevriliydi.

Yaz karanlığından çok sonra, ama gece yarısından önceki bir saatte Kaplumbağa'yı kenara çektim. Evde olacağını bili-yordum, fakat uyanık olduğundan emin değildim. Bir yere giz-lice girmeye çalışıyormuş gibi görünmemeye özen gösterdim. Kaplumbağa'nın kapısını sertçe kapadım ve sert adımlarla ka-pısına yürüdüm, sonra da hafifçe çaldım.

Bir an sonra kapının yanındaki parmaklıklı pencerelerin perdeleri kıpırdadı, ardından tekrar yerine döndü. Bir kilit, sonra bir başkası, son olarak da bir kapı zinciri açıldı. Beklerken Murphy'nin de tıpkı benimki gibi çelik takviyeli bir kapısının olduğunu fark ettim. Ama onun kapısına benimki kadar çok iblis veya suikastçının geldiğinden kuşkuluydum.

Murphy kapıyı aralayıp bana dikkatle baktı. Kadın, hiç de Chicago Emniyeti Canavar Avcıları'nın amiri gibi görünmüyordu. Parlak mavi gözleri ağır ve yorgundu, altlarında koyu torbalar vardı. Çıplak ayaklarıyla tam bir elli boyundaydı. Üst kısımdaki altın sarısı saçları arkadakilere göre daha uzundu ve gözlerine inen perçemleri vardı. Neredeyse ayaklarına kadar inen solgun şeftali rengine, havlu kumaşından yapılmış bir bornoz giyiyordu.

Otomatik silahı sağ elindeydi ve bileğinden sallanan zincirde küçük bir haç vardı. Bana baktı.

“Selam Murph,” dedim. Silahla kutsal sembole baktım ve sesimi soğukkanlı tuttum. “Bu geç saatte geldiğim için özür dilerim. Yardımına ihtiyacım var.”

Murphy beni bir dakikadan uzun bir süre boyunca sessizce süzdü. Sonra, “Burada bekle,” dedi. Kapıyı kapadı, bir dakika sonra geri döndü ve onu yeniden, bu sefer ardına kadar açtı. Sonra silahı hâlâ elinde olduğu halde bir adım geri gitti ve benimle yüzleşti.

“Şey,” dedim, “Murph, iyi misin?”

Başıyla onayladı.

“Peki,” dedim. “Gelebilir miyim?”

“Bir dakika içinde öğreneceğiz,” dedi Murphy.

O zaman anladım. Murphy beni içeri davet etmeyecekti.

Karanlıkta dolaşan, davet edilmedikleri sürece bir evin eşiğinden geçemeyen bir sürü canavar vardır. Geçen yıl onlardan biri Murphy'yi yakalayıp neredeyse öldürmüştü ve bunu yaparken benim şeklime bürünmüştü. Beni gördüğüne çok sevinmiş bir hali olmamasına şaşmamak gerekirdi.

“Murph,” dedim, “Rahatla. Benim. Lanet olsun, bu halimi taklit edecek hiçbir yaratık aklıma gelmiyor. Cehennemin en dibindeki şeytani canavarlar bile *biraz* zevk sahibidir.”

Eşikten içeri adımımı attım. Bir şey, soyut ve görünmez bir enerji beni çekiştirip biraz yavaşlattı ve onu aşmak için çaba harcamam gerekti. Eşikler böyledir işte. Her evin çevresini kaplayan, istenmeyen büyüleri güçleri dışarıda tutan bir enerji alanıdır. Bazı mekânların eşiği diğerlerine göre daha güçlüdür. Örneğin benim dairemde eşik namına pek bir şey yoktur – orası bir bekar evi ve böyle şeylerden sorumlu olan yerel enerji her neyse kiralık yerlerle tek kişilik konutlarda pek iyi işlemiyor. Murphy'nin evinin çevresindeyse yoğun bir alan vardı. Evin kendine ait bir hayatı, bir geçmişi vardı. Burası bir evdi, sadece yaşanacak bir yer değil.

Eşiğini davet edilmeden geçtim, bu arada da gücümün büyük bölümünü arkamda bıraktım. En basit büyüleri yapmak için bile kendimi zorlamam gerekecekti. İçeri adım atıp kollarımı iki yana açtım. “Teftişi geçtim mi?”

Murphy hiçbir şey söylemedi. Odayı kat etti ve silahını tekrar kılıfına, kılıfı da bir sehpa koydu.

Murphy'nin evi... nasıl desem? ...*şirindi*. Oda uçuk sarı ve yeşil renklerle döşenmişti. Ve danteller vardı. Perdeler dantelliydi, kanepeler de öyle. Ayrıca iki televizyon koltuğunun kolları, kanepeler, kahve masası ve dantelli süsleri destekleyebilecek

bütün diğerk yüzeyler şu küçük örgü zımbırtılarla (altlık mı deniyordu?) kaplanmıştı. Hepsi de eski, güzel ve de bakımlı görünüyordu. Bunları Murphy'nin büyükannesinin seçtiğine bahse vardım.

Murphy'nin kendi dekorasyonu sehpanın üzerindeki otomatik tabanca kılıfının yanında duran silah temizleme kitinden ve biri uzun biri kısa, üst üste koyulmuş iki Japon kılıcını taşıyan, şöminenin üzerindeki ahşap raftan ibaretti. İşte tanıdığım ve sevdiğim Murphy buydu. Pratik şiddeti elinin altında tutuyordu. Kılıçların yanında çerçeveler içinde küçük bir fotoğraf sırası vardı – belki de ailesi. Kahve masasında kapağı gerçek deri gibi görünen kalın bir fotoğraf albümü, yanında bir reçeteli ilaç şişesi ve bir tür içkiyle –cin?– dolu bir sürahi. Sürahi yarı yarıya boştu. Yanındaki bardak da tamamen boştu.

Kendisine aşırı büyük gelen bornozuyla kanepenin köşesine oturmasını izledim, yüzünde mesafeli bir ifade vardı. Bana bakmadı. O anda biraz daha endişelendim. Murphy, Murphy gibi davranmıyordu. Benimle dalga geçmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Onu hiç bu kadar sessiz ve içine kapanık görmemiştim.

Lanet olsun, tam da hızlı ve kesin bir yardıma ihtiyacım varken. Murphy'de bir sorun vardı ve ucuz psikologu oynayıp ona yardım etmeye çalışacak vaktim pek yoktu. Bana verebileceği bütün bilgileri edinmem gerekiyordu. Aynı zamanda onu bu kadar kötü inciten her neyse o konuda da yardımcı olmam gerekiyordu. Eğer konuşmasını sağlamazsam bunların ikisini de yapamayacağımdan oldukça emindim.

“Güzel ev Murph,” dedim. “Daha önce görmemiştim.”

Bir omzuyla silkme olabilecek küçük bir hareket yaptı.

Kaşlarımı çattım. “Biliyor musun, eğer konuşmak sana fazla geliyorsa sessiz sinema da oynayabiliriz. Ben başlıyorum.” Elimi kaldırarak üç parmağımı gösterdim. Murphy hiçbir şey söylemedi, bu yüzden onun yerine ben konuştum. “Üç sözcük.” Kulağımı çekiştirdim. “Buldum... Senin Derdin Ne?”

Başını iki yana salladı. Gözlerinin albüme yöneldiğini gördüm.

Öne eğilip albümü kendime çevirdim. Açık sayfada bir dizi düğün fotoğrafı vardı. Fotoğraflardaki kız yıllar önceki Murphy olmalıydı. Saçları daha uzun ve daha sarıydı, boynunda ve bileklerinde gençliğe özgü bir zayıflık vardı. Beyaz bir gelinlik giymişti, yanında ondan en az on yaş büyük olan smokinli bir adam duruyordu. Diğer fotoğraflarda adamın ağzına pasta tıktırıyor, birbirine geçmiş kolların arasından şampanya içiyordu. Klasik düğün fotoğrafları işte. Adam onu gelin arabasına taşıyordu, fotoğraftaki Murphy’nin yüzünde neşe dolu bir gülücük vardı.

“İlk kocan mı?” diye sordum.

Bu soruya tepki verdi. Bir saniyelğine bana göz attı. Sonra da başıyla onayladı.

“Daha çocukmuşsun. On sekiz yaşında mıydın?”

Başını iki yana salladı.

“On yedi mi?”

Başıyla onayladı. En azından ondan bir tür cevap alıyordum.

“Onunla ne kadar evli kaldın?”

Sessizlik.

Kaşlarımı çattım. “Murph, bu konularda dahi sayılmam. Ama eğer kendini bir konuda suçlu hissediyorsan kendine biraz haksızlık ediyor olabilirsin.”

Bir şey söylemeden öne eğilip albümü aldı ve onu bir tarafa kaldırarak *Tribune* gazetesinin bir nüshasını ortaya çıkardı. Ölüm ilanları sayfası açık kalacak şekilde katlanmıştı. Onu alıp bana uzattı.

İlk ilanı yüksek sesle okudum. “Kırk üç yaşındaki Gregory Taggart kanserle uzun bir süre mücadele ettikten sonra dün gece hayata veda etti...” Duraksayıp önce ölen kişinin fotoğrafına, sonra da Murphy’nin albümüne baktım. Yılların getirdiği aşınma dışında aynı adamdı. İrkilerek gazeteyi indirdim. “Aman Tanrım, Murph. Üzgünüm. Çok üzgünüm.”

Gözlerini birkaç kere kırptı. Sesi boğuk ve alçak çıktı. “Bana hasta olduğunu bile söylemedi.”

İşte kötü bir sürpriz daha. “Murph, bak. Eminim... İşler yoluna girecektir. Acı çektiğini, kendini çok kötü hissettiğini biliyorum, ama—”

“Biliyor musun?” dedi, yine çok alçak sesle. “Nasıl hissettiğimi biliyor musun? Sen ilk aşkını yitirdin mi?”

Tam bir dakika boyunca sessizce oturduktan sonra, “Evet, yitirdim,” dedim.

“İsmi neydi?”

İsmi söylemek bir yana, düşünmek bile acı veriyordu. Ama eğer bu Murphy’ye ulaşmama yardımcı olacaksa kırılğan olmayı göze alamazdım. “Elaine. Biz... Her ikimiz de yetimdik. On yaşındayken aynı adam tarafından evlat edinilmiştik.”

Murphy gözlerini kırptırıp bana baktı. “Kız kardeşin miydi?”

“Akrobam yok. İkimizi de aynı adam tarafından evlat edinildik, hepsi bu. Beraber yaşadık, birbirimizi çılgına çevirdik, beraber ergenliğe girdik. Anla işte.”

Başını salladı. “Ne kadar beraber kaldınız?”

“Ah. On altı yaşına kadar filan.”

“Ne oldu? O nasıl...”

Omuz silktim. “Üvey babam beni kara büyüye çekmeye çalıştı. İnsan kurban etme filan.”

Murphy kaşlarını çatı. “Üvey babanız büyücü müydü?”

Başım la onayladım. “Güçlü bir büyücü. Elaine de öyle.”

“Elaine’i de kara büyüye çekmeye çalışmadı mı?”

“Çekti,” dedim. “Elaine ona yardım ediyordu.”

“Ne oldu?” diye sordu usulca.

Sesimi düz ve sakın tutmaya çalıştım, fakat ne kadar becerebildiğim bilmiyorum. “Kaçtım. Üvey babam peşimden bir iblis gönderdi. Onu yendim, sonra da Elaine’i kurtarmak için geri döndüm. Elaine, ona bakmadığım bir anda bana bir bağlama büyüsu yaptı ve Justin de zihnimin içine girmesini, istediği şeyi yapmamı sağlayacak bir büyü denedi. Elaine’in bana yaptığı büyüden sıyrıldım ve Justin ile yüzleştım. Şansım yaver gitti. Justin kaybetti. Her şey yandı.”

Murphy yutkundu. “Elaine’e ne oldu?”

Boğazım düğümlenerek, “Yandı,” dedim alçak sesle. “Öldü.”

“Tanrım, Harry.” Murphy bir an sessiz kaldı. “Greg beni terk etti. Birkaç kere konuşmayı denedik, ama hep kavgayla bitti.” Gözleri yaşlarla doldu. “Lanet olsun, en azından ona veda edebilmeliydim.”

Murphy’ye bakmamaya özen göstererek gazeteyi masaya geri koydum ve albümü kapadım. Onu ağlarken görmemi istemeyeceğini biliyordum. İçine keskin bir nefes çekti. “Özür dilerim Harry,” dedi. “Seni yüz üstü bırakıyorum. Bırakmamalıyım. Bu olayın beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyorum.”

Masanın üstündeki içkiye ve ilaçlara göz attım. “Sorun değil. Herkesin arada kötü günleri olur.”

“Benim öyle bir lüksüm yok.” Bornoza biraz daha sarındı ve, “Özür dilerim Harry. Silah için,” dedi. Biraz ağır, belki birazcık geveleyerek konuşuyordu. “Gerçekten sen olduğundan emin olmam gerekiyordu.”

“Anlıyorum,” dedim.

Bana baktı ve gözlerinde minnettarlık benzeri bir ifade belirdi. Kanepeden aniden kalktı, oturma odasından çıkarak bir koridoru geçti ve omzunun üzerinden, “Üzerime başka bir şey giyeyim,” dedi.

Kaşlarımı çatarak, “Tabii, elbette,” dedim arkasından. Masaya eğilip içkinin arkasında, boş bardağın yanında duran reçeteli ilaç şişesini aldım. Ortalama dozda Valium hapları.* Murphy’nin sözcükleri gevelemesine şaşmamalı. Valium ve cin. Lanet olsun.

Hâlâ şişeyi elimde tutuyordum ki Murphy bol bir şort ve tişört giymiş halde geri döndü. Saçlarını tarayıp yüzünü yıkamıştı, bu yüzden ağladığı zar zor belli oluyordu. Aniden durup bana baktı. Hiçbir şey söylemedim. Dudağını ısırdı.

“Murph,” dedim sonunda, “İyi misin? Şey... Yapabileceğim... Bir ihtiyacın—”

“Rahatla Dresden,” dedi kollarını kavuşturarak. “İntihara meyilli değilim.”

“Bunu söylemen komik. İlaçlarla içkiyi karıştırmak bunu başarmak için harika bir yol.”

Yanıma yürüdü, ilaç şişesini elimden çekip aldı ve içki şişesini kaldırdı. “Bu seni ilgilendirmez,” dedi. Mutfağa geçip elin-

* Bir tür antidepresan. -yhn

dekileri bıraktı, sonra da geri döndü. “İyiym. İyi olacağım.”

“Murphy, hayatımda seni hiç içerken görmedim. Ya Vali-
um? Beni endişelendiriyorsun.”

“Dresden, buraya bana vaaz vermeye geldiysen hemen gi-
debilirsin.”

Parmaklarımı taranmamış saçlarımın arasından geçirdim.
“Karrin, yemin ederim vaaz vermiyorum. Sadece anlamaya ça-
lışıyorum.”

Bir dakikalığına bir ayağıyla öbür bacağının baldırını ova-
rak öte yana baktı. Ne kadar küçük ve kırılgan görüldüğünü
fark edip şaşırdım. Artık gözlerindeki sadece yorgunluk ol-
madığını görüyordum. Belli ki bir şey yakasını bırakmıyordu.
Yanına yürüdüm ve bir elimi omzuna koydum. Pamuklu tişör-
tünün altındaki cildi sıcaktı. “Konuş benimle, Murph. Lütfen.”

Omzunu elimin altından çekti. “Önemli bir şey değil. Başka
türlü uyuyamıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

Derin bir nefes aldı. “Yardım olmadan uyuyamıyorum de-
mek istiyorum. İçkiler yardımcı olmadı. İlaçlar da öyle. Her
ikisini de kullanmadığım sürece uyku yüzü görmüyorum.”

“Hâlâ anlamıyorum. Neden uyuyamıyorsun? Greg yüzün-
den mi?”

Murphy başını iki yana salladı, sonra benden uzaklaşıp ka-
nepeye doğru gitti ve ellerini dizlerinin üzerinde kenetleyerek
köşesine kıvrıldı. “Kâbuslar görüyorum. Doktorlar karabasan
diyor. Bunun basit kötü rüyalardan farklı olduğunu söylüyor-
lar.”

Yanağımın gerginlikle seğirdiğini hissettim. “Ve uyumaya
devam edemiyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Çılgılık atarak uyanıyorum.” Yumruklarını sıkıgını gördüm. “Allah kahretsin Dresden. Bunun için bir sebep yok. Birkaç kötü rüya beni sarsmamalı. Yıllardır konuşmadığım bir adamın öldüğünü duymak beni darmadağın etmemeli. Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum.”

Gözlerimi kapadım. “Rüyaların geçen yıl hakkında, değil mi? Kravos’un sana yaptıkları hakkında.”

O ismi duyunca ürperdi ve başıyla onayladı. “Uzun bir süre onu düşünmeden duramadım. Nerede yanlış yaptığımı, nasıl bana ulaşabildiğini düşündüm.”

İçim acıdı. “Murph, yapabileceğin bir şey yoktu.”

“Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?” dedi usulca. “Sen olmadığını bilemezdim. Bilseydim bile onu durduramazdım. Kendimi savunmak, zi-zihnime girdikten sonra yaptığı şeyleri durdurmak için hiçbir şey yapamazdım.” Gözleri yaşlarla buğulandı, ama göz kapaklarını kırptıştırarak onları temizledi, dişlerini sıkıyordu. “Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Beni korkutan da bu Harry. Dehşete düşüren bu.”

“Murph, o öldü. Ölüp gitti. Onu gömmelerini izledik.”

Homurdandı “Bunu *biliyorum*. Biliyorum Harry. Öldüğünü biliyorum, artık bana zarar veremeyeceğini biliyorum, hiç kimseye bir daha asla zarar vermeyeceğini biliyorum.” Bir an bana baktı ve risk alıp göz göze geldi. Gözleri yine yaşlarla buğulanmıştı. “Ama yine de o rüyaları görüyorum. Biliyorum, ama bir şey fark etmiyor.”

Tanrım. Zavallı Murphy. Ben gelip onu kurtarmadan önce ruhsal olarak çok hırpalanmıştı. Ona saldıran şey ruhsal bir varlıktı ve derisinde hiçbir iz bırakmadan içini paramparça etmişti. Bir bakıma tecavüze uğramıştı. Bütün gücü elinden alın-

mıştı ve başka birinin eğlencesi için kullanılmıştı. Bunun onda izler bırakmasında şaşılacak bir şey yoktu. Üzerine bir de kötü haberin getirdiği nahoş şokun eklenmesi jet yakıtına daldırılmış bir kereste yığınının kıvılcım fırlatmaktan farksız olmuştu.

“Harry,” diye devam etti alçak ve yumuşak bir sesle, “beni tanırsın. Tanrım, ben sızlanan biri değilimdir. Bundan nefret ederim. Ama o yaratığın bana yaptığı şey. Gösterdiği şeyler. Hissettirdiği şeyler.” Bana baktı. Gözlerinin kenarlarındaki çizgilerde her an gözyaşlarına dönüşebilecek bir acı vardı. “Gitmiyor. Bunları arkamda bırakmaya çalışıyorum, ama gitmiyor. Ve hayatımın her yanını yiyip bitiriyor.”

Diğer yana dönerek sinirli tavırlarla bir mendil kutusunu kavradı. Gözlerimi üzerinde hissetmemesi için şömineye yürüdüm ve raftaki kılıçları inceledim.

Bir süre sonra farklı, daha odaklanmış bir ses tonuyla konuştu. “Bu saatte burada ne yapıyorsun?”

Geri dönüp onunla yüzleştim. “Bir iyiliğe ihtiyacım var. Bilgiye.” Mab’in bana verdiği zarfı ona uzattım. Murphy zarfı açtı, iki fotoğrafa baktı ve kaşlarını çatı.

“Bunlar Ronald Reuel’in ölüm raporundaki fotoğraflar. Nereden buldun bunları?”

“Bulmadım,” dedim. “Bir müşteri verdi. Nereden bulduğunu bilmiyorum.”

Gözlerini ovuşturdu ve, “Senden ne istedi?” diye sordu.

“Onu öldüren kişiyi bulmamı istiyor.”

Murphy başını salladı. “Bunun bir kaza ölümü olduğunu sanıyordum.”

“Öyle değil diye duydum.”

“Nereden duydun bunu?”

İçimi çektim. “Bir büyü perisi söyledi.”

Bana şüpheli bir bakış fırlattı, sonra da kaşlarını çattı. “Tan-
rım, gerçeği söylüyorsun, değil mi?”

“Evet.”

Murphy başını iki yana salladı, dudaklarının kenarında yor-
gun bir gülümseme belirdi. “Nasil yardımcı olabilirim?”

“Ronald Reuel’in ölümüyle ilgili dosyaya bakmak isterim.
Olay mahalline bakamam, ama belki de Chicago Polisi ipucu
olduğunu bilmediği bir şey görmüş olabilir. En azından bana
başlayacağım bir nokta verecektir.”

Murphy bana bakmadan başıyla onayladı. “Pekala. Tek bir
şartla.”

“Elbette. Nedir?”

“Eğer bir cinayetse beni de bu işe katacaksın.”

“Murph,” diye itiraz ettim, “haydi ama. Seni bunların içine
çekmek iste—”

“Lanet olsun Harry,” diye çıkıştı Murphy, “eğer birileri
Chicago’da insanları öldürüyorsa onların icabına ben bakarım.
Bu benim işim. Başıma gelenler bir şeyi değiştirmez.”

“Senin işin kötü adamları durdurmak,” dedim. “Ama bu bir
adam olmayabilir. İnsan bile olmayabilir. Sadece senin güven-
liğini—”

“Güvenliğin canı cehenneme,” diye mırıldandı Murphy.
“Benim işim Harry. Eğer bu bir cinayetse beni de işe katacak-
sın.”

Öfkelendiğimi belli etmemeye çalışırken tereddüt ettim.
Murphy’nin Mab ve arkadaşlarıyla karşılaşmasını istemiyor-
dum. Zaten çok fazla yara almıştı. Perilerin hissettirmeden
hayatınıza girmek gibi bir huyu vardır. Murphy’nin buna ma-

ruz kalmasını istemiyordum, özellikle de bu kadar kırılgan bir haldeyken.

Ama aynı zamanda ona yalan da söyleyemezdim. Ona çok şey borçluydum.

Uzun lafın kisası, Murphy incinmişti. Korkuyordu ve eğer kendini bununla yüzleşmeye zorlamazsa korkusu onu tamamen yutabilirdi. Bunu biliyordu. Ne kadar dehşete düşmüş olursa olsun devam etmek zorunda olduğunu, aksi takdirde asla kendini toparlayamayacağını biliyordu.

Onu ne kadar güvende tutmak istersem isteyeyim – özellikle de şimdi – bunun ona yardımı olmazdı. Uzun vadede olmazdı. Bir bakıma hayatı tehlikedeydi.

“Anlaştık,” dedim usulca.

Başıyla onaylayıp ayağa kalktı. “Burada kal. Bilgisayarı açıp senin için neler öğrenebileceğime bir bakacağım.”

“Daha iyi olacaksa bekleyebilirim de.”

Başını iki yana salladı. “Valium aldım. Eğer daha fazla beklersem doğru düzgün düşünemeyecek kadar bitap düşerim. Sadece otur. Bir şeyler iç. Bir şeyi patlatmamaya çalış.” Sessiz adımlarla odadan çıktı.

Koltuklardan birine oturdum, bacaklarımı uzattım, başımın öne düşmesine izin verdim ve hafif bir uykuya daldım. Uzun bir gün olmuştu ve görünüşe göre daha da uzayacaktı. Murphy gözleri ağırlaşmış halde odaya döndüğünde uyandım. Elinde manila bir klasör vardı. “Tamam,” dedi, “yazdırabildiğim her şey burada. Fotoğraflar gerektiği kadar net değil, ama korkunç da değiller.”

Doğrudum ve klasörü elinden alıp açtım. Murphy bacaklarını altına alarak bir koltuğa oturdu ve yüzünü bana çevirdi.

Beynim pelteyle kaplı jöleli bir pasta gibi olmasına rağmen klasördeki ayrıntıların üzerinden geçmeye başladım.

“Eline ne oldu?” diye sordu?

“Büyü perisi,” dedim. “Mektup açacaklı bir büyü perisi.”

“İyi görünmüyor. Sargı da doğru değil. Birine gösterdin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Zaman yoktu.”

“Harry, seni budala.” Ayağa kalktı, mutfağa gitti ve bir ilkyardım çantasıyla geri döndü. Onunla tartışmamaya karar verdim. Mutfaktaki sandalyelerden birini yanıma çekti ve kolumu kucağına koydu.

“Burada okumaya çalışıyorum Murph.”

“Hâlâ kanıyor. Delik yaralarını örtülü tutmazsan hep kanamaya devam ederler.”

“Evet, bunu açıklamaya çalıştım, ama yine de sargıları çıkarttırdılar.”

“Kim?”

“Uzun hikâye. Yani binadaki güvenlik görevlisi kimsenin girdiğini görmemiş mi?”

Sargıyı çevik hareketlerle söktü. Canım acıdı. Bir dezenfektan çıkardı. “Kameralar da bir şey yakalamamış ve birinin büyü kullandığını gösterecek bir parazit patlaması yok. Kontrol ettim.”

Islık çaldım. “Hiç fena değil Murph.”

“Evet, bazen silahım yerine kafamı kullanırım. Bu canını yakacak.”

Elimin üstüne bol bol dezenfektan sıktı. Yaktı.

“Of!”

“Muhallebi çocuğu.”

“Binaya girip çıkmanın başka bir yolu var mı?”

“Uçup duvarların içinden geçmiyorlarsa hayır. Diğer kapıların hepsi yangın çıkışları ve üzerlerinde biri onları açınca çalan alarmlar var.”

Dosyanın sayfalarını çevirmeye devam ettim. “Düşme nedeniyle boyun kırılması,” diyor. Onu merdivenlerin dibinde bulmuşlar.”

“Doğru.” Murphy bir kâğıt mendille elimin her iki tarafını da temizledi, sonra biraz daha dezenfektan sıktı. Bu sefer daha az acıdı. “Vücudunda düşmeyi teyit eden ezilmeler vardı ve yaşlı bir adamdı. Yüksek güvenlik sistemi olan bir apartmana giren ya da çıkan kimse görülmemişti, bu yüzden doğal olarak—”

“—kimse bir katil aramadı,” diye tamamladım. “Ya da bir katile işaret edebilecek bir şey bildirmedi. Bekle. Yoksa bildirdi mi? Burada olay mahalline varan ilk polis memurunun Reuel’in düştüğü yerin üzerinde ‘kaygan ve yapışkan bir madde’ bulduğu yazıyor.”

“Ama daha sonra olay mahalline gelen dedektiflerin hiçbiri öyle bir şey bulmamış,” dedi Murphy. Bir gazlı bezi yaranın her iki yanına bastırdı ve tutturmak için etrafına sargı bezi sarmaya başladı. “İlk polis memuru bir çaylakmış. Bir cinayet soruşturmasına katılabilmek için cinayet olmayan bir yerde cinayet gördüğünü düşünmüşler.”

Kaşlarımı çatarak fotoğraf çıktılarını ters çevirdim. “Şurayı gördün mü? Reuel’in paltosunun kolları ıslak. Renginin değiştiği görülebiliyor.”

Bakıp, “Belki. Ama raporda bahsi geçmiyor,” dedi.

“Kaygan ve yapışkan bir madde. Ektoplazma olabilir.”

“Çok mı sıkı oldu? Ekto-ne?”

Parmaklarımı biraz esneterek sargıyı test ettim. “İyi. Ektoplazma. Yok Diyar’dan gelen madde.”

“Orası ruhlar dünyası, değil mi? Periler Diyarı?”

“Başka şeyler de.”

“Ve oradan gelen şey bu yapışkan madde mi?”

“Onu canlandıran bir büyü olmadığı zaman yapışkan maddeye dönüşür. Büyü olduğu sürece gerçek gibidir. Kravos’un benimkine benzeyen bir beden yaratıp sana geldiği zamanki gibi.”

Murphy ürperdi ve malzemeleri çantaya geri koymaya başladı. “Yani bu ekto yapışkan maddeyi gerçeğe dönüştüren şey her neyse yok olduğu zaman...”

“Sümüksü bir maddeye dönüşüyor,” dedim. “Berrak ve kaygandır, birkaç dakika içinde buharlaşır.”

“O halde Yok Diyar’dan gelmiş bir şey Reuel’i öldürmüş olabilir,” dedi Murphy.

“Evet,” dedim. “Ya da biri apartmanına açılan bir kapı açmış olabilir. Bir kapı açıldığında genelde geride biraz yapışkan madde kalır. Yok Diyar’dan sürüklenen toz. Yani bir kapı açmış, sonra da aynı yolla çıkmış olabilirler.”

“Vay canına! Bir dakika. Periler Diyarı’nda sadece canavarlar var sanıyordum. Yok Diyar’a insanlar da girebiliyor mu?”

“Doğru büyüü bilersen evet. Ama oldukça tehlikeli yaratıklarla doludur. Bir pazar yürüyüşü için girilecek bir yer değildir.”

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Murphy. “Yani biri—”

“Ya da bir şey,” diye araya girdim.

“—ya da bir şey binaya girip çıkmış olabilir. Öylece. Bütün

kilitleri, güvenlik görevlilerini ve kameraları geçerek. Bu çok korkutucu.”

“Evet, bu olabilir. İçeri girmiş, yaşlı adamı merdivenlerden itmiş, tekrar çıkmış olabilir.”

“Tanrım. Zavallı ihtiyar.”

“Çaresiz olduğunu sanmıyorum Murph. Reuel perilerle ilişki içindeydi. Ellerinin pür-i pak olduğundan kuşkuluyum.”

Başıyla onayladı. “Pekala. Hiç doğaüstü düşmanı var mıydı?”

Cesedin fotoğrafını kaldırdım. “Görünüşe göre varmış.”

Murphy başını iki yana salladı. Biraz sallandı, sonra yanıma oturup başını kanepenin köşesine yasladı. “Peki sonraki adım ne?”

“Araştırmaya başlayacağım. Mecazi olarak kaldırımları arşınlayacağım.”

“Pek iyi görünmüyorsun. Önce biraz dinlen. Duş al. Bir şeyler ye. Belki saçını da kestirebilirsin.”

Sağlam elimle gözlerimi ovuşturdum. “Evet,” dedim.

“Ve bir şey öğrendiğin zaman bana söyle.”

“Murph, eğer bu Yok Diyar’dan gelmiş bir şeyse senin—” Neredeyse “boyunu” diyecektim – “yetki alanını aşıyor.”

Omuz silkti. “Eğer benim şehrim gelip korumakla yükümlü olduğum birini incitiyorsa ona hesabını sormak isterim.” Gözlerini kapadı. “Senin gibi. Kaldı ki. Söz verdin.”

Eh, bu konuda haklıydı. “Evet. Tamam, Murph. Bir şey bulduğumda ararım.”

“Pekala,” dedi. Yeniden kanepenin köşesine kıvrıldı, göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Başını arkaya yaslayarak boyunun çizgilerini açığa çıkardı. Bir müddet sonra, “Susan’dan haber var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Ama hâlâ *Arcane*’de yazıları çıkıyor. İyi olmalı.”

Başımla onayladım. “Herhalde.”

“Henüz ona yardımcı olabilecek bir şey bulamadın mı?”

İçimi çekip başımı iki yana salladım. “Hayır, henüz değil. Başımı duvara vurmak gibi bir şey.”

Yarı yarıya gülümsedi. “Sende bu kafa varken önce duvar kırılır. Hayatımda tanıdığım en inatçı adamsın.”

“Ne hoş şeyler söylüyorsun.”

Murphy başını salladı. “Sen iyi bir adamsın Harry. Eğer ona yardımcı olabilecek biri varsa o da sensin.”

Gözlerimi hafifçe buğulandıran yaşları görmesin diye yere baktım ve dosyayı toplamaya başladım. “Sağ ol Murph. Bu benim için çok şey ifade ediyor.”

Cevap vermedi. Başımı kaldırdığımda bir yanağını kanepenin koluna yasladığını, ağzının hafifçe açıldığını ve vücudunun tamamen gevşediğini gördüm.

“Murph?” diye seslendim. Kımıldamadı. Dosyayı sandalyenin üzerinde bırakarak ayağa kalktım. Bir battaniye bulup hafifçe üzerine örterek kenarlarını etrafına sıkıştırdım. Boğazının gerisinden hafif bir ses çıkardı ve yanağını kanepeye biraz daha bastırdı.

“İyi uykular Murph,” dedim. Sonra da kapıya yöneldim. Arkamdan kilitleri elimden geldiğince kilitledim, Kaplumbağa’ya geri döndüm ve eve doğru sürdüm.

Her yanım ağrıyordu. Kaslarım ağrdığı için değil, sadece bitkinlikten. Yaralı elim kramplı kaslardan oluşan, benzine daldırılıp ateşe verilmiş büyük, zonklayan bir düğüm gibi geliyordu.

İçim daha da fazla acıyordu. Zavallı Murph kötü incinmişti. Yüzleşmek zorunda kalabileceği şeylerden çok korkuyordu, ama bu onlarla yüzleşme kararlılığını azaltmıyordu. İşte cesaret buydu ve bendekinden daha fazlasıydı. Ben, canavarlardan biri peşimden gelirse karşılık verebileceğimden en azından emindim. Murphy'nin öyle bir güvencesi yoktu.

Murphy benim dostumdu. Daha önce hayatımı kurtarmıştı. Yan yana savaşıyorduk. Yine yardımına ihtiyacı vardı. Korkusuyla yüzleşmesi gerekiyordu. Bunu anlıyordum. Başarabilmesi için yardımına ihtiyacı vardı, ama bu durumdan hoşlanmak zorunda değildim. Bu haldeyken Kravos'un geçen sene yaptığı türden bir saldırıya daha da açık olacaktı. Eğer kendini toparlayamadan yeni bir darbe alırsa bu onu yaralamakla kalmayabilir, tamamen çökertebilirdi.

Öyle bir şey olursa kendimle yaşayabileceğimden emin değildim.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Tanrı şahidim olsun ki bu işten sağ salım çıkmanı sağlayacağım Murph."

Murphy hakkındaki endişelerimi zihnimin arkasına ittim. Onu korumanın en iyi yolu bu vakaya odaklanmak, işe girişmek olacaktı. Ama beynim, içine bir şey girip orada ölmüş gibiydi. Bu halde yapacağı tek girişim, kolları bağlı bir gömlek içinde plastik bir odaya kapatılmama neden olacak türden olabilirdi.

Yemek yemek istiyordum. Uyku. Bir duş. Eğer biraz zaman ayırıp kendime çekidüzen vermezsem beni öldürebilecek bir şeylerin tam ortasına dalabilir fakat çok geç olana kadar bunun farkına varamayabilirdim.

Asırlık bir pansiyonun bodrum katında bulunan daireme

döndüm. Kaplumbağa'yı dışarı park ettim ve patlatma çubuğumla asamı arabadan çıkarıp yanıma aldım. Dairemle otomobil arasında çok uzun bir yürüyüş mesafesi yoktu, ama daha önce o bölgede bana sarkıntılık edenler olmuştu. Vampirler böyle konularda gerçekten de münasebetsiz olabiliyor.

Daireme giden basamakları indim, kapıyı açtım ve koruma büyülerimi içeri girmeme yetecek bir süre boyunca devre dışı bırakacak sözcüğü söyledim. İçeri girdim ve içgüdülerim bağırarak bana yalnız olmadığımı haber verdi.

Patlatma çubuğunu kaldırarak gücümü topladım ve odak noktası üzerinden ileriye gönderdim. Çubuğun ucundan çıkan parlak kıızıl ışık daireme doldu.

İşte oradaydı. Zarif kıvrımları olan zayıf bir kadın soğuk şöminemin yanında temkinli bir çekingenlikle ayakta duruyordu. Uzun, tay gibi bacaklarına bir kot pantolon, üzerine de kırmızı, basit bir pamuklu tişört giymişti. Tişörtün dışında asılı olan gümüş beş köşeli yıldız gösterişsiz göğüslerinin kıvrımı üzerinde duruyor, hazırda tuttuğum patlatma çubuğundan gelen ışıkla parlıyordu. Cildi bir meşe ağacının içi, ağacın canlı kısmı gibi solgundu. Saçları olgun buğdaylar gibi kahverengimsi altın sarıydı, gözleri fırtına bulutlarını andıran bir griydi. İnce ağzı önce bir gülümseme, sonra bir somurtuşla kıvrıldı, ardından zarif ve uzun parmaklı ellerini kaldırarak boş avuçlarını gösterdi.

"İçeri girdim," diye mırıldandı. "Umarım kusura bakmazsın. Koruma büyülerini daha sık değiştirmelisin."

Konuşamayacak kadar afallamış bir halde patlatma çubugumu indirdim, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Ellerini indirip aramızdaki mesafeyi kat etti. Parmak uçlarının üze-

rinde yükseldi, ama zaten yeterince uzun olduğu için fazla çaba harcamadan yanağımı öptü. Kır çiçekleri ve bol güneşli yaz öğleden sonraları gibi kokuyordu. Yüzüme ve gözlerime odaklanacak kadar geriye çekildi, ifadesi nazık ve endişeliydi. “Merhaba Harry.”

Yaşadığım şaşkınlıkla mücadele ederek, zar zor duyulur bir fısıltıyla, “Merhaba Elaine,” dedim.

SEKİZ

Elaine yürüyerek yanımdan geçti ve dairemi turladı. Bu pek de büyük bir tur olmadı. Dairem bir oturma odası ve ufacık bir yatak odasından oluşur. Mutfağım bir lavabo, bir de fırın içeren bir girintiden ibarettir. Zemin pürüzsüz gri taştandır, ama büyük bölümünü birkaç düzine kilimle kaplamıştım. Bütün mobilyalarım elden düşme ve rahattır. Birbirlerine kesinlikle uymazlar. Duvarların büyük kısmı kitap raflarıyla kaplıdır ve boş kalan yerlerde de birkaç duvar halısı vardır. Ayrıca bir de Billy'nin Noel'de bana hediye ettiği *Star Wars* posterı asılıydı. Şu eski poster, hani Prenses Leia'nın Luke'un bacağına tutunduğu.

Her neyse, bu dairemin normal zamanlardaki halidir. Son zamanlardaysa çok bakımsız kalmıştı. Çok hoş kokmuyordu, pizza kutuları ve boş kola tenekeleri çöp kutusundan taşmış, mutfağın zemininin önemli bir kısmına yayılmıştı. Yıkılması gereken bir elbiseye basmadan yürümek çok zordu. Mobilyalarımın üzeri çiziktirilmiş kâğıtlarla, bir köşeye atılmış kurşun ve tükenmez kalemle doluydu.

Elaine bütün bunların arasından savaş alanını dolaşan bir Kızıl Haç görevlisi gibi geçti ve başını iki yana salladı. "Beni

beklemediğini biliyorum Harry, ama giyimimin fazla kaçacağını düşünmemiştim. Bu halde mi yaşıyorsun?”

“Elaine,” dedim boğazım düğümlenerek. “Hayattasın.”

“Umduğumdan daha sönük bir iltifat, ama sanırım daha kötüsü de olabilirdi.” Mutfağın yakınından bana baktı. “Hayattayım Harry.” Yüzünden hafif bir endişe dalgası gelip geçti. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Kendimi kanepeye bıraktım, kâğıtlar altımda çıtırdadı. Saldırmaya hazır halde beklettiğim gücü serbest bıraktım ve patlatma çubuğunun ısıldayan ucu sönerek dairemi karanlığa gömdü. Görüşümde kalan ardıl görüntüsüne bakakaldım. “Şoka uğramış,” dedim sonunda. “Bu gerçek değil. Lanet olsun, bu bir çeşit numara olmalı.”

“Hayır. Benim. Eğer Yok Diyar’dan gelen bir şey olsaydım eşğini davet edilmeden geçebilir miydim? Koruma büyülerini nasıl kurduğunu bilen başka birini tanıyor musun?”

“Herkes bunu eninde sonunda çözebilir,” dedim.

“Pekala. Ehliyet testinde bir haftada beş kere başarısız olduğunu başka kimse biliyor mu? Ya lisedeki ilk yılımızda Amerikan futbolu oynayarak beni etkilemeye çalışırken omzunu incittiğini? Beraber geçirdiğimiz ilk gecemizde birbirimizin ruhuna baktığımızı? Eğer istiyorsan dolaplarımızın şifrelerini hâlâ hatırlayabilirim sanırım.”

“Tanrım, Elaine.” Başımı iki yana salladım. Elaine hayattaydı. Beynim bu fikri kavrayamıyordu. “Neden benimle bağlantı kurmadın?”

Belli belirsiz duvara yaslandığını gördüm. Bir süre sözcüklerini dikkatle seçiyormuş gibi sessiz kaldı. “Başlangıçta hayatta kaldığını bile bilmediğim için. Ondan sonra da...” Başını

iki yana salladı. “Bağlantıya geçmek istediğimden emin değildim. Geçmemi isteyeceğinden emin olamadım. O kadar çok şey oldu ki.”

Şaşkınlığım ve inanmazlığım yerini ani, keskin bir acıya ve çok eski bir öfkeye bıraktı. “Bu çok hafif bir ifade,” dedim. “Beni yok etmeye çalıştın.”

“Hayır,” dedi. “Tanrım, hayır Harry. Anlamıyorsun. Asla öyle bir niyetim olmadı.”

Sesim sertleşti. “Bu yüzden bana o bağlama büyüsünü yaptın, değil mi? Bu yüzden Justin beni yok etmeye çalışırken beni yerde tuttun.”

“O ölmeni hiç istememişti—”

“Hayır, sadece kafamın içine girmek istemişti. Beni kontrol etmek istiyordu. Beni bir tür... bir tür...” Konuşamayacak kadar öfkelenmişim.

“Köleye çevirecekti,” dedi Elaine alçak sesle. “Seni sadakatini garantileyecek kadar çok büyüyle çevreleyecekti. Kölesi yapacaktı.”

“Bu ölümden de beter. Ve sen ona *yardım ettin*.”

Elaine’in sesi de öfkeyle çatladı. “Evet, Harry. Ona yardım ettim. *Köleler* öyle yapar.”

Hiddetim aniden kesildi. “Sen... Sen ne diyorsun?”

Belli belirsiz başını önüne eğdiğini gördüm. “Justin, seni ele geçirmesi için o iblisi göndermeden yaklaşık iki hafta önce beni yakaladı. O gün evde hasta yatıyordum, hatırladın mı? Sen okuldan eve döndüğünde beni çoktan ele geçirmişti. Onunla savaşımaya çalıştım, ama daha çocuktum. Ona karşı koyacak kadar deneyimim yoktu. Beni köleleştirdikten sonra da onunla savaşmak anlamsız gelmeye başladı.”

Uzun bir dakika boyunca ona baktım. Nefesim kesilerek, “Yani bana seçeneğin olmadığını söylüyorsun,” dedim. “Demek seni mecbur bıraktı. Zorla ona yardım ettirdi.”

“Evet.”

“Neden sana inanayım ki?”

“İnanmanı beklemiyorum.”

Doğrudum ve huzursuzca volta atmaya başladım. “Şeytanın seni bu işe zorladığını söylemeye çalıştığına inanamıyorum. Bu bahanenin ne kadar saçma geldiği hakkında fikrin var mı?”

Elaine beni dikkatle, gri gözlerinde endişe ve acıyla izledi. “Bu bir bahane değildi Harry. Hiçbir şey benim yüzümden çıktığın acının bahanesi olamaz.”

Durup kaşlarımı çatarak ona baktım. “O halde neden bana söylüyorsun?”

“Çünkü söylenmesi gerekiyor,” diye mırıldandı. “Çünkü olan bu. Bunu öğrenmeyi hak ediyorsun.”

Uzun bir sessizlik oldu, “Gerçekten seni kölesi mi yaptın?” diye sordum sonra.

Elaine ürpererek başıyla onayladı.

“Nasıldı?”

Alt dudağını kemirdi. “Köle olduğumu bilmiyordum. O an değil. Net düşünebilecek halde değildim. Justin bana sadece sana ne yapacağını göstermesi gerektiğini, eğer seni işleri açıklamasına yetecek kadar süreyle sabit tutarsam her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Ona inandım. Güvendim.” Başını iki yana salladı. “Asla seni incitmek istemedim Harry. Asla. Özür dilerim.”

Oturdum ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. Duygularım

yine geriliyor, kontrolden çıkıyordu. Beni destekleyecek öfke olmayınca içimde sadece acı kalmıştı. Elaine'in kaybını ve ihanetini aştığımı sanıyordum. Bunu unutup hayatıma devam ettiğimi sanıyordum. Yanılıyormuşum. Yaralar yeniden açılmıştı ve eskisi kadar acı veriyorlardı. Belki de daha fazla. Nefes alışverişimi, ses tonumu kontrol etmek için çaba harcamam gerekti.

Onu sevmiştim. Ona inanmayı o kadar istiyordum ki.

"Seni... Seni aradım," dedim usulca. "Ateşte ve suda. Hayatta kaldığını umarak senden iz kalmıştır diye ruhlara dünyayı tarattım."

Elaine duvarın yanından ayrılıp şömineye yürüdü. Şömineye odun attığını, sonra da yumuşak ve usulca bir şeyler mırıldandığını duydum. Alçak, mavi bir alev kütüklerin üzerini kolay ve pürüzsüz bir şekilde kapladı, ardından koyu altın sarısı bir ışık yayılmaya başladı. Ateşe bakan Elaine'in silüetini izledim. "Justin'le düellon sona ermeden önce evden çıktım," dedi sonunda. "Büyüleri çözülmeye başlamıştı ve onlara karşı mücadele ediyordum. Kafam karışmıştı, dehşete düşmüştüm. Koşmuş olmalıyım. Ne yaptığımı bile hatırlamıyorum."

"Ama neredeydin ki?" diye sordum. "Elaine. Yıllarca aradım seni. Yıllarca."

"Beni bulamayacağın yerlerde Harry. Ne senin ne de bir başkasının. Bir sığınak buldum. Saklanacak bir yer. Ama bir bedeli vardı, işte o yüzden buradayım." Başını kaldırıp bana baktı. Yüz hatları sakın ve pürüzsüz olsa da korkuyu gözlerinde görebiliyor, sesinde hissedebiliyordum. "Başım dertte."

Cevabımı hemen verdim. Benim için centilmenlik ölmeştir; istemsiz bir reflekstir. Yardım isteyen herhangi bir ka-

dm olabilirdi, yine aynı şeyi söyledim. Bir ya da iki saniye daha uzun sürebilirdi, ama sonuçta söyledim. Elaine söz konusu olduğunda o kadar düşünmeye gerek bile yoktu. “Yardım ederim.”

Omuzları çöktü, dudaklarını birbirine bastırdı ve başıyla onayladı. “Teşekkür ederim. Teşekkür ederim Harry. Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Bunca zaman sonra bu meseleyi sana getirmekten nefret ediyorum. Ama gidecek başka yerim yoktu.”

“Hayır,” dedim, “sorun değil. Gerçekten. Neler oluyor? Neden başının dertte olduğunu düşünüyorsun? Bedeli vardı derken neyi kast ediyorsun?”

“Karmaşık,” dedi. “Ama özetle, Sidhe’nin Yaz Meclisi bana sığınma hakkı verdi.”

Midem on metre aşağı düştü.

“Yaz Kraliçesi Titania’ya bana sunduğu koruma karşılığında ona borçlandım. Şimdi de ödeme zamanı.” Derin bir nefes aldı. “Sidhe diyarları içinde bir cinayet işlendi.”

Gözlerimi ovuşturdum. “Ve Titania da elçisi olmanı istiyor. Katili bulmanı ve Kış Meclisi’nin suçlu olduğunu kanıtlamanı istiyor. Sana bu gece Mab’in elçisinin seninle bağlantı kuracağını söyledi, ama onun kim olduğunu söylemedi.”

Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan Elaine sessizliğe gömüldü. O, “Yıldızlar ve taşlar adına,” demeden önce uzun bir müddet birbirimize baktık. Bir eliyle saçlarını yüzünden geriye attı. Öyle görünmese de bunun tedirginlik barındıran bir hareket olduğunu biliyordum. “Harry, eğer başaramazsam, eğer ona olan borcumu ödemezsem, ben... Benim için çok kötü olacak.”

“Vay canına,” diye mırıldandım, “bir de bana sor. Mab de beni aşağı yukarı aynı şekilde tehdit ediyor.”

Elaine sessizce küfretti. “Ne yapacağız?”

“Şey,” dedim.

Beklenti içinde bana baktı.

Kaşlarımı çattım. “Düşünüyorum, düşünüyorum. Şey.”

Doğruldu ve sıkıntılı adımlarla oturma odasını arşınladı. “Bir şey olmalı... Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. Tanrım, espri anlayışları bazen beni hasta ediyor. Mab ile Titania şu anda gülüyorlardır.”

Enerjim olsaydı ben de odayı arşındırdım. Gözlerimi kapayıp düşünmeye çalıştım. Mab, onun adına başarılı olamazsam Konsey’e geçiş hakkı vermeyecekti. Konsey testi geçemediğime kanaat getirecek ve beni paketleyip vampirlere teslim edecekti. Elaine’in durumunun ayrıntılarını bilmiyordum, ama daha az ölümcül bir tehlikede olduğundan kuşkuluydum. Başım ağrıyordu.

Elaine hiddetle odayı arşınlamaya devam etti. “Haydi ama Harry. Ne düşünüyorsun?”

“Bu açmaz biraz daha çatallanıp boynuzlanırsa onu vurup duvara asacağımı düşünüyorum.”

“Bunun kafana hiç girmeyeceğini biliyorum, ama şaka yapmanın sırası değil. Bir çözüm bulmamız gerekiyor.”

“Tamam. Buldum,” dedim. “Eşyalarını al ve benimle gel.”

Elaine şöminenin arkasındaki gölgelere elini uzattı ve solgun ahşaptan, üzerine dönen soyut şekiller oyulmuş ince bir asa çıkardı. “Nereye gidiyoruz?”

Ayağa kalktım. “Konsey ile konuşup yardım almaya.”

Elaine kaşlarını kaldırdı. “Harry, yanlış anlama ama sen çıldırdın mı?”

“Bir dinle beni.”

Dudaklarını birbirine bastırdı, fakat çabucak başını salladı.

“Olay basit. Bu iş boyumuzu aşılıyor. Yardıma ihtiyacımız var. Her hâlükarda Konsey’e gelmen gerekiyor.”

“Kim demiş?”

“Ah, haydi ama. Sen bir insansın Elaine ve de bir büyücü. Onlar için asıl önemli olan bu. Perilere karşı bizim tarafımızı tutacak, bu güç durumdan kurtulmak için bir yol bulmamıza yardım edeceklerdir.”

Peri sözcüğünü söyleyince Elaine seğirdi ve refleksif olarak etrafına bakındı. “Bu benim duyduğum Konsey’e pek benze-miyor.”

“Belki de duyduğun çarpık bir bakış açısidir,” dedim.

Elaine başıyla onayladı. “Belki de. Benim duyduğum kon-sey Justin’e karşı kendini koruduğun için seni az kalsın idam ediyormuş.”

“Şey, evet, ama—”

“Seni yargılamasız idam tehdidi altında şartlı salıvermişler ve temize çıkmak için ölüm fermanını imzalamışsın.”

“Eh, zaten ölüm fermanımı imzalamıştım. Yani bunu Kon-sey beni temize çıkarsın diye yapma—”

Başını iki yana salladı. “Tanrı aşkına, Harry. Anlamıyorsun değil mi? Konsey’in *umurunda değilsin*. Seni korumak istemi-yorlar. Söyleneni yaptığın ve sıkıntı çıkarmadığın sürece sana tahammül edecekler, o kadar.”

“Zaten sıkıntı çıkarıyorum.”

“O halde bir yükümlülük haline gelmediğin sürece,” dedi Elaine.

“Bak, Konsey’dekilerden bazılarının burnunun bir karış ha-

vada olduğu doğru. Ama orada iyi insanlar da var.”

Elaine kollarını kavuşturup başını iki yana salladı. “Peki o iyi insanlardan kaç Konsey’e hiç bulaşmak istemiyor?”

“Elaine—”

“Hayır, Harry. Ciddiyim. Onlara bulaşmak istemiyorum. Bunca yıldır Konsey’in sözde koruması olmadan yaşadım. Ben-
ce biraz daha idare edebilirim.”

“Elaine, senin varlığını öğrendiklerinde bunu söyleyen kişi sen olmalısın. Eğer öne çıkarsan bu hissedebilecekleri rahat-sızlığı veya şüpheyi azaltacaktır.”

“Şüphe mi?” diye haykırdı Elaine. “Harry, ben bir suçlu de-ğilim.”

“Bela arıyorsun Elaine.”

“Peki benim varlığımı nasıl öğrenecekler? Hmmm? Koşup beni onlara şikayet etmeyi mi planlıyordun?”

“Tabii ki hayır,” dedim. Ama Bekçilerden birinin İlk Kanu-nu çiğnemiş olabilecek, üstelik Justin DuMorne’un çırakların-dan olan biriyle ilişki kurduğumu duyması halinde başımın ne kadar belaya gireceğini düşünüyordum. Zaten hoşnutsuzluk bulutları üzerime çökmüşken buna bu tür bir şüpheyi de ekle-mek soruşturmanın sonucu ne olursa olsun beni mahvetmek için yeterli olabilirdi. Ne kadar harika bir hayatım var, değil mi?

“Hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedim sonunda. “Bunun se-nin seçimin olması gerekiyor Elaine. Ama lütfen inan bana. Güven bana. Konsey’de dostlarım da var. Yardımcı olacaklar-dır.”

Elaine’in yüz ifadesi yumuşayıp kararsız bir hal aldı. “Emin misin?”

“Evet,” dedim. “Yemin ederim.”

Garip bir şekilde yontulmuş esasına yaslanıp kaşlarını çattı. Tam konuşmak için ağzını açıyordu ki takviye edilmiş kapım ağır bir yumruğun vuruşuyla titredi.

“Dresden,” diye homurdandı Morgan kapının diğer tarafından. “Aç kapıyı, hain. Cevap vermen gereken sorular var.”

DOKUZ

Elaine fal taşı gibi gözlerle bana baktı ve ses çıkarmadan sadece ağzını oynatarak “Konsey mi?” diye sordu.

Başımınla onayladım ve köşede, kılıç bastonumun yanında duran asamı işaret ettim. Elaine tek bir söz söylemeden onu alıp bana fırlattı. Ardından sessizce karanlık yatak odamın kapısını açtı ve içeride gözden kayboldu.

Kapı yeniden titredi. “Dresden,” diye homurdandı, “Orada olduğunu biliyorum. Aç kapıyı.”

Devam etmesine izin vermeden kapıyı açtım. “Yoksa üfle-yip püfler ve evimi başıma mı yıkarsın?”

Morgan her zamanki kadar uzun, somurtkan ve haşın bir biçimde bana ters ters baktı. Cüppesiyle pelerininin yerine gri renkli ipekli bir gömlekle spor bir ceket giymişti. Bir omzunda bir golf çantası taşıyordu ve çoğu insan golf sopalarının arasına sokulmuş kılıcın kabzasını fark etmezdi. Öne eğilerek soğuk gözleriyle arkama, dairemin içine baktı. “Dresden. Bir şeyi yarıda mı kestim?”

“Eh, bir porno filmi ve bir şişe bebek yağıyla işe koyulacaktım, ama ne yazık ki iki kişiye yetecek kadar yağ yok.”

Morgan’ın yüz ifadesi tiksintiyle çarpılınca içimde küçük,

saçma ve kindar bir memnuniyet patlaması hissettim. “Senden iğreniyorum Dresden.”

“Evet, kötüyüm. Çok çok çok kötü bir adamım. Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Güle güle Morgan.”

Kapımı yüzüne kapatmaya başladım. Avucunu hızla kapıya vurdu. Morgan benden çok daha güçlüydü. Kapı açık kaldı.

“Daha sözümü bitirmedim Dresden.”

“Ben bitirdim. Çok uzun bir gün oldu. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa söyle.”

Morgan’ın dudaklarına zalim bir gülümseme yayıldı. “Normalde bu tür bir dobralığı takdir ederdim. Ama sende değil.”

“Aman Tanrım, beni takdir etmiyorsun. Ağlayarak uykuya dalacağım.”

Morgan başparmağıyla golf çantasının kayışını okşadı. “Nasıl olup da Mab’in bu sorun hakkında sana geldiğini öğrenmek istiyorum Dresden. Bu Konsey’deki statünü koruyabilecek tek şeydi ve sana denk geldi.”

“Temiz yaşıyorum,” dedim. “Ayrıca kadınları cezbetmekte üstüme yoktur. Artı şahane bir bekar evim var.”

Morgan kısık gözlerle bana baktı. “Komik olduğunu sanıyorsun.”

“Ah, komik olduğumu *biliyorum*. Takdir edilmiyorum, ama komiğim.”

Morgan başını iki yana salladı. “Ne düşündüğümü biliyor musun Dresden?”

“Düşünüyor musun?” Morgan gülmedi. Dediğim gibi, takdir edilmiyorum.

“Bütün bunları planladığını düşünüyorum. Vampirlerle ve Kış Meclisi ile işbirliği yaptığını düşünüyorum. Bunun daha karmaşık bir planın parçası olduğunu düşünüyorum.”

Ona bakakaldım. Gülmemeye çabaladım. Gerçekten çabaladım.

Eh. Belki o kadar fazla çabalamamış olabilirim.

Kahkaha Morgan'ı sinir etmiş olmalıydı. Yumruğunu sıkıp ve mideme sert bir darbe indirdi. Nefesim kesildi ve yarı yarıya diz çöktüm.

“Hayır,” dedi. “Bunu gülerek geçiştiremeyeceksin hain.” Daireme adım attı. Eşikten geçerken gözünü bile kırpmadı. On beş santim sonra koruma büyülerine çarptı, ama bunlar insanlara fazla bir engel oluşturacak şekilde tasarlanmamıştı. Morgan hırıldadı, gırtlaktan gelen sesler içeren bir dilde, belki Eski Almanca ile bir şeyler söyledi ve elini öne savurdu. Hava statik elektrik ile tıslayıp çıtırdadı, parmak uçlarından kıvılcımlar saçıldı. Kısa bir anlığına parmaklarını salladı, sonra da içeri yürüdü.

Etrafına bakıp başını yeniden iki yana salladı. “Bütün olarak değerlendirildiğinde kötü bir insan olmayabilirsin Dresden. Ama tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Kızıl Meclis ile çalışmıyorsan bile seni kullandıklarından eminim. Her hâlükarda Konsey aynı tehdit altında. Ve onu yok etmenin en iyi yolu seni yok etmek.”

Soluk almaya çalıştım. “Sen neden bahsediyorsun?” demeyi başardım sonunda.

“Susan Rodriguez,” dedi Morgan. “Sevgilin, vampir.”

Öfkeden gözlerimin ardında parlak ışıklar çaktı. “O bir vampir değil,” diye hırladım.

“Onu döndürdüler Dresden. Kimse geri dönemez. O kadar işte.”

“Döndürmediler. Vampir değil.”

Morgan omuz silkti. “Seni zehre bağımlı hale getirseydi de böyle söylerdin. Aradan bu kadar süre geçtikten sonra onlar için her şeyi söyler ve yapardın.”

Başımı kaldırıp ona dişlerimi gösterdim. “Defol evimden.”

Şömineye yürüdü ve rafın üzerinde bıraktığım tozlu bir hediyeye kartını eline aldı. Onu okuyup burnundan soludu. Sonra da Susan’ın bir fotoğrafını eline aldı. “Hoş,” dedi. “Ama öylelerini bulmak kolaydır. Muhtemelen seninle ilk tanıştığı günden beri onların piyonuydu.”

Ellerimi yumruk yaptım. “Kapa çeneni,” dedim. “Onun hakkında konuşma. Öyle olmadı.”

“Sen bir budalasın Dresden. Genç bir budala. Normal bir fani kadının sana veya hayatına aldıracağını mı sanıyorsun? Onun sadece bir piyon olduğunu kabul edemiyorsun. Vampirlerin fahişelerinden biri.”

Köşeye yöneldim, asamı bıraktım ve kılıç bastonumu aldım. Bir çelik şakırtısı eşliğinde kılıcı çekip ona doğru döndüm. Morgan ne yaptığımı fark etmiş, çoktan golf sopasından Bekçilerin parlak gümüş kılıcını çekmişti.

Vücudumdaki her bir yorgun, ağırlı, öfkeli kemik onun üzerine atılmak istiyordu. Kaslı değilimdir, ama yavaş da değilimdir ve kilometrelerce uzunlukta kollarımla bacaklarım vardır. Hücumum hızlıdır ve onu çok uzaktan başlatabilirim. Morgan deneyimli bir askerdi, fakat bu kadar yakın mesafede önemli olan reflekslerdi. Kılıçla saldıran kişinin çok büyük bir avantajı vardı.

O anda onu öldürebileceğimden emindim. O da beni öldürebilirdi, ama sonuçta bunu başarabilirdim. Ve bunu yapmayı çok istiyordum. Bilinçli bir şekilde düşünerek değil, ama bey-

nin yaptıktan sonra düşünmeye başlayan kısmında. Sinirlerim lime lime olmuştu ve acısını Morgan'dan çıkarmak istiyordum.

Ama bir düşünce testosteronu aşır yüzeye çıktı ve öfkemi yatıştırdı. Kendimi durdurdum. Titreyerek, parmak boğumlarım kılıç bastonumu tutmaktan bembeyaz kesilmiş halde doğruldum. Ve çok alçak sesle, "Bu da üçüncüydü," dedim.

Silahını düzgün bir şekilde bana uzatmış olan Morgan kaşlarını kırıştırarak dikkatle bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun Dresden?"

"Üçüncü plan. Merlin'in son kozu. Seni benimle kavgaya tutuşman için yolladı. Kapım hâlâ açıkken. Dışarıda bizi dinleyen başka bir Bekçi var, değil mi? Beni temiz bir şekilde öldürmen için bir tanık. Sonra da cesedimi vampirlere verecektiniz. Sorun çözülecekti, değil mi?"

Morgan'ın gözleri açıldı. İlk sözcüğü kekeledi. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Kılıç bastonumun kılıf kısmını aldım ve kılıcı içine geçirdim. "Elbette bilmiyorsun. Çık dışarı Morgan. Tabii sana karşı şiddet kullanmayan silahsız bir adamı şişlemeyi tercih ediyorsan başka."

Morgan bir müddet daha bana baktı. Sonra kılıcı golf çantasına geri soktu, çantayı omzuna astı ve kapıya yöneldi.

Tam çıkmak üzereydi ki yatak odamdan bir takırtı geldi. Kapıya bir bakış fırlattım.

Morgan durdu. Önce bana sonra da yatak odama baktı. Gözlerinde çirkin bir kıvılcım belirdi. "Yatak odasında kim var Dresden? Vampir kız olabilir mi?"

"Hiç kimse," dedim. "Çık dışarı."

"Göreceğiz," dedi Morgan. Dönüp bir elini kılıcından ayır-

madan yatak odasının kapısına doğru yürüdü. “Sen ve senin gibilerle düşüp kalkanlar çok yakında layığını bulacaksınız. O ânı sabırsızlıkla bekliyorum.”

Kalbim yeniden küt küt atmaya başladı. Morgan Elaine’i bulursa milyonlarca şey olabilirdi ve içlerinden hiçbirisi iyi değildi. Ama yapabileceğim pek bir şey yok gibi görünüyordu. Elaine’i uyaramazdım ve Morgan’ın dairemden hızla çıkmasını sağlamanın bir yolu da aklıma gelmiyordu.

Morgan kapıdan içeriye dikkatle baktı, etrafa bakındı, sonra aniden çatlak bir sesle haykırarak geriye sıçradı. Aynı anda sert bir kedi miyavlaması duyuldu ve kısa kuyruklu gri kedim Mister yatak odasından süratle çıktı. Hızla Morgan’ın bacaklarının arasından geçip onu geride bıraktı ve dairemden çıkıp merdivenleri tırmanarak dışarıya, yaz akşamına fırladı.

“Tanrı aşkına Morgan,” dedim, “kedim tehlikeli bir yıkıcı unsur olabilir. Belki de onu sorguya çeksen iyi olur.”

Yüzü hafifçe kızaran Morgan doğruldu. Öksürdü, sonra uzun adımlarla ön kapıya yürüdü. “Kıdemli Konsey üyeleri benden yakınlarda olacaklarını, ama bu teste müdahale etmeyeceklerini ve sana hiçbir şekilde yardımcı olmayacaklarını söylememi istediler.” Gömleğinin cebinden bir kartvizit çıkartıp yere attı. “İşte Kıdemli Konsey’in irtibat numarası. Testte başarısız olduğun zaman ara.”

“Çıkarken dikkat et de kapı beynine çarpmasın,” diye cevap verdim.

Morgan giderken bana dik dik baktı. Kapıyı arkasından çarptı ve basamakları sert adımlarla tırmandı.

Ayrılmasından yaklaşık yarım dakika sonra titremeye başladım – strese karşı tepki. En azından onun önünde titreme-

miştim. Kendi etrafımda d6nd6m, g6zlerimi kapatıp kapıya yaslandım ve kollarımı g6ğs6m6n 6st6nde kavuşturdum. Bu şekilde titrediğimi hissetmemek daha kolaydı.

Bir-iki dakika daha geçti, sonra Elaine'in sessizce yatak odamdan çıktığını duydum. ř6minedeki ateş patlayıp cıtdırıyordu.

"Gittiler mi?" diye sordu Elaine. Sesini çok dikkatli bir biçimde sabit tutuyordu.

"Evet. Ama dairemi g6zetliyorlarsa şaşırmam."

Parmaklarının omzuma dokunduğunu hissettim. "Titriyorsa Harry."

"Geçer."

"Onu 6ld6rebilirdin," dedi Elaine. "Kılıcını ilk çektiğinde."

"Evet."

"Gerçekten dediğın gibi sana tuzak mı kurmuştu?"

Ona baktım. Yüzündeki ifade endişeliydi. "Evet," dedim.

"Tanrım, Harry." Başını iki yana salladı. "Bu paranoyadan da 6te. Kendimi bu insanlara teslim etmemi mi istiyorsun?"

Elimi elinin 6st6ne koydum. "Onlara değıl," dedim. "Konsey'deki herkes 6yle değıldir."

Bir m6ddet g6zlerime baktı. Sonra dikkatle elini elimin altından çekti. "Hayır. Kendimi 6yle adamlara karşı korunmasız bırakmayacağım. Bir daha olmaz."

"Elaine," diye itiraz ettim.

Başını iki yana salladı. "Ben gidiyorum Harry." Saçını y6z6nden arkaya attı. "Onlara 66yleyecek misin?"

Derin bir nefes aldım. Eğer Bekçiler Elaine'in h6l6 hayatta olduğunu ve onlardan uzak durduğunu 6ğrenirlerse gerçek bir cadı avı başlardı. Bekçiler pek hoşg6r6 ve anlayışlarıyla 6nl6

değillerdir. Morgan bunun yürüyen ve konuşan bir kanıtıydı. Elaine'in Bekçilerden saklanmasına yardım eden herkes aynı muameleyi görecekti. Zaten yeterince sorunum yok muydu?

"Hayır," dedim. "Elbette hayır."

Elaine gergin bir edayla gülümsedi. "Sağ ol Harry." Asasını her iki eliyle tutarak kaldırdı. "Benim için kapıyı açabilir misin?"

"Dışarıda gözetliyorlardır."

"Gizleneceğim. Beni görmeyecekler."

"İşlerinde ustalardır."

Omuz silkip vurgusuzca, "Ben daha ustayım. Pratiğim var," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Periler konusunda ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," dedi. "İletişim kurarım."

"Seninle nasıl temasa geçeceğim?"

Başıyla kapıyı gösterdi. Açtım. Yanıma geldi ve yine yanağını öptü, dudakları sıcaktı. "Bürosu ve telesekreteri olan sensin. Ben seninle temasa geçerim." Sonra alçak sesle mırıldanarak eşiği geçti. Aniden etrafında gümüş bir ışık parlayınca gözlerimi kırptırdım. Gözlerimi yeniden açtığımda gitmişti.

Bir müddet kapıyı açık bıraktım, iyi ki de bırakmışım. Bir süre sonra Mister sessizce yürüyerek basamaklardan aşağı indi ve sızlanan bir miyavlamayla bana baktı. Etrafı kolaçan ederek daireye girdi, sonra da dizel bir motor gibi mırılarak bacaklarına sürtünmeye başladı. Mister aşağı yukarı on üç buçuk kilo ağırlığında bir erkek kedidir. Ebeveynlerinden birinin kılıç dişli bir kaplan olduğunu düşünüyorum. "Bu arada iyi zamanlama," dedim ve kapıyı kapayıp kilitledim.

Odadaki loş ve sıcak ateşin ışığında ayakta durdum. Elaine'in öptüğü yer hâlâ karıncalanıyordu. Havada parfümünün kokusunu alabiliyordum ve bu koku beraberinde neredeyse somut hatıralar, unuttuğumu zannettiğim bir sürü şey getiriyordu. Kendimi yaşlı, yorgun ve çok yalnız hissetmeme neden oluyordu.

Şömine rafına yürüdüm ve Susan'ın bana geçen Noel'de gönderdiği kartı düzelttim. Kartın yanındaki fotoğrafına baktım. O hafta sonu bir parka gitmişti. Üzerinde mavi bir kolsuz gömlek ve pantolondan bozma bir şort vardı. İyice bronzlaşmış cildi ve kömür karası saçlarıyla karşılaştırıldığında dişleri gerçek olamayacak kadar beyazdı. Fotoğrafi o gülerken çekmiştim ve siyah gözleri parlıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Yorgunum Mister," dedim. "Gülünç derecede yorgunum."

Mister bana miyavladı.

"Eh, en akıllıcası dinlenmek olurdu, ama akıllı olmaktan bahsetmem saçma, değil mi? Kedimle konuşuyorum." Sakalımı kaşıdım ve kendi kendime başımı salladım. "Kanepede bir dakika dinleneceğim. Sonra işe koyulurum."

Kanepeye oturduğumu hatırlıyorum, sonra her şey keyif verici bir karanlığa gömüldü.

Bu da iyiydi. Zira ertesi gün işler karmaşıklaştı.

ON

Rüya görmeyecek kadar yorgun değildim. Belli ki bilinçaltımın –onunla tanıştık, pisliğin tekidir– kafasında bir şeyler vardı, çünkü rüya Susan'ı son gördüğümünden beri uyuduğum saatlerin çoğunda gördüğüm konunun bir varyasyonuydu.

Rüya bir öpücükle başlıyordu.

Susan'ın muhteşem bir ağızı vardır. Ne çok ince ne de çok dolgun. Her zaman yumuşak, her zaman sıcak. Beni öptüğü zaman dünya adeta kayıp giderdi. Dudaklarımın üzerindeki dudakları dışında hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Rüyamdaki Susan'ı öptüm, o da yumuşak bir ses çıkararak karşımda eridi. Vücudu tepeden tırnağa esnek ve arzuluydu. Parmaklarını yuvarları uzattı ve tırnaklarını göğsümün üzerinde hafifçe dolaştırdı.

Uzun bir an sonra öpücüğü kesip geri çekildim. Gözlerim öyle ağırlaştı ki açamayacağımı sandım. Dudaklarım heyecanla titreyip karıncalandı. Son bulması için yeni öpücükler kondurmamı isteyen bir duyguydu bu. Susan başını kaldırıp dumanlı siyah gözleriyle bana baktı. Saçını arkasında toplayıp kürekkemiklerinin arasına düşen uzun, ipeksi bir kuyruk yapmıştı. Rüyalarda saç daha uzundu. Kartalimsi şahane yüzünü benimkine doğru eğdi.

“İyi misin?” diye sordum. Her zaman soruyordum. O da her zamanki gibi bana hafifçe, acı acı gülümsedi ve cevap vermedi. Dudağımı ısırdım. “Hâlâ arıyorum. Vazgeçmiş değilim.”

Başını iki yana sallayıp geri çekildi. Etrafa bakınacak kadar aklım başımdaydı. Bu sefer karanlık bir ara sokaktaydık. Bir dans kulübünün yoğun, gümbürdeyen müziği en yakındaki duvarı titretiyordu. Susan siyah bir tayt ve kolsuz bir bluz giymişti, omuzlarının üzerine attığım siyah deri pardösüm ayaklarını süpürüyordu. Bana dikkatle baktı, sonra kulübün girişine doğru döndü.

“Bekle,” dedim.

Kapıya yürüdü ve geri dönerek elini uzattı. Kapı açıldı ve loş, kızılımsı ışık Susan’ın üzerine akın ederek yüzündeki gölgeleri tuhaf şekillere soktu. Siyah gözleri büyüdü.

Hayır, bu doğru değildi. Gözbebeklerinin siyahlığı genişledi, sonunda göz akları tamamen kayboldu ve gözlerin olması gereken yerde karanlıktan başka bir şey kalmadı. Bunlar vampir gözleriydi, kocaman ve insanlık dışı.

“Olmaz,” dedim. “Oraya giremeyiz Susan.”

Yüz hatları kızgınlık ve öfkeyle doldu. Elini yeniden, bu sefer daha teşvik edici bir tavırla bana uzattı.

Kapının öte yanındaki karanlıktan ince, solgun ve çift cinsiyetli eller uzandı. Susan’ın üzerinde yavaşça, okşayarak dolastılar. Giysilerini, saçını çekiştirdiler. Susan’ın gözleri bir an titreyerek kapandı, vücudu gerildi, sonra ağırlığı yavaşça kapıya doğru kaydı.

Anı, düşüncesiz ve bir neşterin ucu kadar keskin bir özlem saplandı içime. Ardından açlık, basit ve neredeyse şiddetli bir dokunma, dokunulma isteği onu takip etti. Ansızın düşünemez hale geldim. “Yapma,” dedim ve ona doğru adım attım.

Eliyle elimi tuttuğunu hissettim. Bir başka inlemeyle vücudunu benimkine bastırды, ağzı ve dudakları benimkileri aç öpücöklere boğdu. Ben de bu öpücöklere kendi öpücöklерimle karşılık verdim, şüphelerim yok oldukça bunlar daha sert ve arzulu bir hal aldı. Aniden narkotik bir uyuşukluk ağzımı sarıp vücuduma yayılmaya başladığında öpücüğünün zehirli hale geldiğini hissettim. Bir şey fark etmiyordu. Onu öptüm, giysilerini yırttım, o da benimkileri yırttı. Başka eller yardımcı oldu, ama artık onlara dikkat etmiyordum. Onlar Susan'ın ağzıyla, elleriyle, parmaklarımin altındaki kadife ve sıcak cildiyle karşılaştırıldığında arka plandaki önemsiz ayrıntılardı.

Romantizm yoktu, sadece hayvansı, şehvetli bir ihtiyaç vardı. Kırmızı ve loş ışığın altında onu bir duvara ittim, o da vücuduyla beni cesaretlendirerek çılgınca kendini bana dolağı. Kendimi ona bastırđım, aniden ipekle bal kokusu aldım ve başımı geriye atarak kontrolümü kazanmak için mücadele etmeye mecbur kaldım.

O zaman Susan titredi ve her zamanki gibi saldırdı. Ağzı boğazımın üzerine kapandı. Bir sıcaklık ve ısırap parıltısı hissettim, sonra bu eriyerek öpücüğüne benzeyen narkotik bir mutluluğa dönüştü – ama bu seferki daha mükemmeldi. Uyuşuk bir keyif her yanıma yayıldı ve bütün kontrolümün ortadan kalktığını, vücudumun tepki verdiğini, onu sıkıştırdığımı, içine girdiğimi hissettim. Katıksız, titretici bir haz içime yayılırken hareketim yavaşça kesildi. Uzuvarımın kontrolünü yitirmeye başladım, kaslarım jöleye dönüştü. Yavaşça zemine çöktüm. Susan beni aşağı itti. Boğazımın üzerindeki ağzı sıcak ve hevesliydi. Vücudu ve kalçası artık harekete geçmiş, ritmi devralmıştı.

Zehrin verdiği zevkle eriyen düşüncelerim bedenimden kayıp çıktı ve zeminin üzerinde yüzmeye başladı. Aşağıya, Susan'ın altında solgun, hareketsiz ve boş gözlerle yatan vücuduma baktım. Değişimin onu ele geçirdiğini gördüm. Vücudunun kıvrılıp canlandığını, cildinin ikiye ayrılarak yırtılıp açıldığını gördüm. Karanlık ve korkunç bir şeyin ortaya çıktığını gördüm. Kapkara kocaman gözleri ve kaygan, siyah bir postu vardı. Ağzı kanla, benim kanımla lekelenmişti.

Yaratık şok içinde donarak cesedime baktı. Ben süzülerek uzaklaşmaya başlarken bir yılanınki kadar lastiksi ve kıvrımlı bir gövdesi olan yaratık başını geriye attı, sonra da öfke, acı ve gereksinim dolu, insanlık dışı cırtlak bir uluma koyuverdi.

Kısa bir çılgılla uykumdan uyandım. Cildim soğuk terle kaplanmıştı, kaslarım gergin ve ağrılıydı.

Bir müddet nefes nefese daireme bakındım. Dudaklarım hatırladığım öpücüklerle, cildim rüyamda gördüğüm okşama- larla karıncalanıyordu.

İnleyerek kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve sendeleyerek duşa doğru yürüdüm. Büyünün neden olduğu arızaların önüne geçmek için su ısıtıcısının bağlantısını kesmiş olmamın iyi olduğunu düşündüğüm zamanlar vardı. Bu durum kışın banyo yapmayı katıksız bir işkenceye dönüştürüyordu, ama kimi zaman soğuk bir düşün yerini hiçbir şey tutamaz.

Soyunup dondurucu suyun altında bir müddet titreyerek durdum. Sebebi sadece soğuk değildi. Birçok sebepten titriyordum. Birincisi çığ ve düşüncesiz bir şehvetti. Duş birkaç saniye içinde bunun icabına baktı. Beni yanlış anlamayın. Özel bir ölüm seksi saplantım yoktur. Ama gerginliğimi sık sık dostane bir şekilde Susan ile beraber olarak gidermeye alışmıştım.

Yokluğu benim için bunu tamamen öldürmüştü – lanet olası rüyalar sırasında hormonlarımın kaybettikleri zamanı telafi edermiş gibi kükreyerek yeniden düşüncelerimin önüne geçtiği nadir anlar dışında.

İkincisi, korkudan titriyordum. Kâbuslarım kısmen şehvetli rüyalar olabilirdi, fakat aynı zamanda bir uyarıydılar. Susan'ın laneti beni öldürebilir ve onu yok edebilirdi. Bunu unutamazdım.

Son olarak, suçlulukla titriyordum. Eğer onu hayal kırıklığına uğratmasaydım belki de bu belaya bulaşmamış olacaktı. Gitmişti ve nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Daha fazla şey yapmalıyım.

Başımı suyun altına sokup bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım, bol bol sabun ile şişedeki son şampuanı kullanarak yıkandım. Sakalımı fırçaladım ve son olarak uzanıp usturamı aldım, ardından birkaç dakikada büyük bir özenle tıraş oldum. Siyah, tel gibi kıllar yığınlar halinde düşün zeminine düştü; yüzüm iki aydır ilk defa havayla temas etmenin etkisiyle karıncalandı. Ama iyi geldi ve bakım rutinine devam ederken düşüncelerim berraklaştı.

Dolabımdan temiz giysiler çıkardım, oturma odasına yürüdüm ve alt bodruma açılan döşeme kapağının üzerindeki kilimi kaldırdım. Kapağı savurarak açtım, bir mum yaktım ve laboratuvarıma açılan merdiveni indim.

Laboratuvarım, üst kattaki karışıklığın aksine, oldukça titiz bir askeri katibin idaresindeki bir yer gibi görünüyordu. Odanın ortasında uzun bir masa, onun iki yanında her iki duvara dayalı birer küçük masa daha ve aralarında da dar yürüme yolları vardı. Duvarlardaki beyaz çelikten yapılma tel raflar araş-

tırmalarımnda kullandığım çeşitli büyü bileşenlerine ev sahipliği yapıyordu. Bileşenler kavanozların, şişelerin, kutuların ve plastik kapların içindeydi; çoğunun üzerinde içeriğini, içinde ne kadar kaldığını ve onu ne zaman edindiğimi gösteren etiketler vardı. Masalar not yığınları, tükenmez ve kurşun kalemlele dolu bir kavanoz ve sayısız mum dışında boştu. Mumlardan birkaçını yaktım, laboratuvarın diğer ucuna yürüyerek zemine yerleştirilmiş bakır çağırma dairesini kontrol ettim ve üzerinde hiçbir şey olmadığından emin oldum. Bir büyü dairesinin ne zaman işe yarayacağı hiç belli olmaz.

Geçen yıl neredeyse bütün zamanımı burada geçirmeye başlamamdan önceki baskın tema olan karmaşa, laboratuvarın bir bölümünde hâlâ devam ediyordu. Yıpranmış eski ahşaptan yapılma bir raf ne değiştirilmiş ne de tadil edilmişti. Üzerleri çeşitli şekillerdeki erimiş mumla kaplı şamdanlar rafın her iki yanında duruyordu. Aralarına çeşitli nesneler saçılmıştı – bir dizi eski püskü ve ucuz pembe roman, birkaç Victoria’s Secret kataloğu, Justine adındaki çıplak bir genç kadına fiyonk şeklinde bağlanmış kırmızı bir ipek kurdele, sadece teki kalmış bozuk bir kelepçe seti ve beyazlamış eski bir insan kafatası.

“Bob, uyan,” dedim mumları yakarak. “Tavsiyene ihtiyacım var.”

Kafatasının göz yuvalarındaki gölgelerin derinliklerinde tuncu ve bulanık ışıklar belirdi. Kafatası rafın üzerinde biraz titredi, sonra da dişli ağzını esnemeye benzer bir şekilde gererek açtı. “Eee, oğlan haklı mıymış? Geleceği işaret eden bir şeyler dönüyor muymuş?”

“Kurbaga yağmuru,” dedim.

“Gerçek kurbagalar mı?”

“Evet.”

“Off,” dedi Kafatası Bob. Bob aslında bir kafatası değildi. Kafatası sadece içeride barınan zihinsel ruh için bir kaptı ve büyü'nün kullanımına dair sürekli değişen metafiziksel kanunları takip etmeme yardımcı oluyordu. Ama “Kafatası Bob,” “Zihinsel Ruh ve Laboratuvar Asistanı Bob” demekten çok daha kolaydı.

Bunsen ocaklarımı ve deney şişelerimi çıkarırken başımla onayladım. “Hiç sorma. Bak Bob, zor bir durumdayım ve—”

“Harry, bunu başaramayacaksın. Vampirizmin çaresi *yoktur*. Ben de Susan’ı seviyorum, ama olacak bir iş değil. Daha önce insanlar çare aramadılar mı sanıyorsun?”

“*Ben* daha önce çare aramadım,” dedim. “Ve gözden geçirmek istediğim birkaç fikir var.”

“Hay hay, Kaptan Ahab, arr har har har! O beyaz şeytanı haklayacağız efendim!”*

“Tam üstüne bastın. Ama önce yapacak başka bir işimiz var.”

Bob’un göz ışıkları parladı. “Ümitsiz, anlamsız vampir araştırması dışında bir şey mi yani? Şimdiden ilgimi çektin. Kurbağa yağmuruyla bir ilişkisi var mı?”

Kaşlarımı çattım, bir kâğıt destesi ile kurşun kalem aldım ve bir şeyler çiziktirmeye başladım. Bazen bu meseleleri çözümlememe yardımcı olur. “Belki. Bu bir cinayet soruşturması.”

“Çaktım. Ceset kim?”

“Sanatçı. Ronald Reuel.”

* Herman Melville’in ünlü eseri Moby Dick ve Kaptan Ahab’a bir gönderme. Ahab, balınayı yakalama konusundaki takıntısı yüzünden hayatını mahvetmiştir. -yhn

Bob'un göz ışıkları sönerek ikiz noktalara dönüştü. "Ah. Senden katili bulmanı isteyen kim?"

"Öldürüldüğünden emin değiliz. Polisler kaza diyor."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Bu konu hakkında bir şey bilmiyorum, ama Mab öldürüldüğünü söylüyor. Katili bulmamı ve suçlunun kendisi olmadığını kanıtlamamı istiyor."

Şok olan Bob neredeyse bir dakika boyunca sessiz kaldı. Bob konuşuncaya dek kalemimle kâğıda çiziktirmeye devam ettim. "Mab mi? Şu Mab mi Harry?"

"Evet."

"Havanın ve Karanlığın Kraliçesi? O Mab?"

"Evet," dedim sabırsızca.

"Ve o senin *müşterin*, öyle mi?"

"Evet, Bob."

"Bu noktada sana neden vaktini daha güvenli ve daha sıkıcı bir şey yaparak harcamadığını sormam gerekiyor. Mesela kuduz kapmış gorillere fitil atmak gibi."

"Ben zorluklar için yaşarım," dedim.

"Ya da duruma göre *yaşamazsın*," dedi Bob neşeyle. "Harry, sana bin kere söyledim. Sidhe'nin işlerine bulaşmaman gerek. Her zaman düşünebileceğinden daha karmaşık olurlar."

"Tavsiye için teşekkürler kafatası çocuk. Başka bir seçeneğim yoktu. Lea borcumu ona satmış."

"O halde ona özgürlüğün karşılığında bir şey vermeliydin," dedi Bob. "Ne bileyim, fazladan bir bebek filan çalabilir ve ona verebilirdin—"

"*Bebek* çalmak mı? Zaten başım yeterince belada."

"Eh, sürekli bir iyilik Timsali olmasaydın..."

Başparmağımla burnumun köprüsüne bastırdım. Şimdiden bunun başımı ağrıtan o konuşmalardan biri olacağını anlayabiliyordum. “Bak Bob, konuya dönebilir miyiz lütfen? Zaman önemli, bu yüzden işe koyulalım. Reuel’in neden öldürüldüğünü öğrenmem gerekiyor.”

“Neden acaba Harry?” dedi Bob. “Yaz Şövalyesi olduğu için olabilir mi?”

Kalemim parmaklarımdan düşüp masada yuvarlandı. “Yok artık,” dedim. “Emin misin?”

“Sence?” diye cevap verdi Bob, her nasılsa sesine alaycı bir ton vererek.

“Şey,” dedim. “Bu bela demek. Bu...”

“Bu Sidhe’nin işlerinin düşündüğünden daha karmaşık olması demek. Tüh ya, keşke bir ara biri seni budalalık edip anlaşmalar yapmaman konusunda uyarmış olsaydı.”

Kafatasına somurtarak bakıp kalemimi tekrar aldım. “Başım ne kadar belada?”

“Çok,” dedi Bob. “Şövalyelere Sidhe Meclislerinin gücü bahşedilir. Kuvvetlidirler.”

“Haklarında pek bir şey bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Onlar perilerin bir tür temsilcisi, değil mi?”

“Sakin bunu yüzlerine karşı söyleme Harry. Sen maymun diye çağrılmaktan ne kadar hoşlanırsan onlar da bundan o kadar hoşlanırlar.”

“Sadece bana neyle karşı karşıya olduğumu söyle.”

Bob’un göz ışıkları neredeyse kayboluncaya kadar küçüldü, bir an sonra yeniden parladı ve kafatası konuşmaya başladı. “Bir Sidhe Şövalyesi ölümlüdür,” dedi Bob. “Sidhe Meclislerinden birinin savunucusudur. Meclisine uygun güçleri vardır ve

Sidhe ile doğrudan ilişkili olmayan meselelerde hareket etmesine izin verilen tek kişidir.”

“Yani?”

“Yani eğer Kraliçelerden biri bir yabancıнын ölmesini isterse tetikçisi Şövalye olur.”

Kaşlarımı çattım. “Bekle bir dakika. Kraliçeler Meclislerinde olmayan birini kişisel olarak öldüremez mi diyorsun?”

“Hedef olan kişi bir bebek bile vermeye çalışmadan açık uçlu bir anlaşma yapmak gibi bir aptallık yapmazsa—”

“Konuyu değiştirme Bob. Bu sefer öldürölmekten endişelenmeme gerek var mı, yok mu?”

“Elbette var,” dedi Bob neşeli bir tonla. “Bu yalnızca Kraliçe’nin senin hayatını gerçekten, bizzat sona erdirmeye izni olmadığı anlamına gelir. Fakat seni kandırıp bir bataklığa sürükleyerek boğulmanı izleyebilir, bir geyiğe çevirip peşinden tazılarını gönderebilir ya da tılsımlayıp birkaç yüz yıl uyutabilirler vesaire vesaire.”

“Sanırım bu fikir gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ama demek istediğim şu, eğer Reuel Yaz Şövalyesi ise Mab onu öldürmüş olamaz. Değil mi? O halde neden şüphe altında olsun ki?”

“Çünkü bunu dolaylı yoldan yapmış olabilir. Harry, büyük ihtimalle Sidhe aslında Reuel’in öldürölmesine aldırmyordur. Şövalyeler kâğıt bardaklar gibi gelip giderler. Herhalde başka bir konuya bozulmuşlardır. Gerçekten önem verdikleri tek konu.”

“Güç,” diye tahmin yürüttüm.

“Gördün mü, istediğinde beynini kullanabiliyorsun.”

Başımı salladım. “Mab bir şeyin çalındığını ve ne olduğunu anlayacağımı söyledi,” diye mırıldandım. “Sanırım kastettiği şey buydu. Ne kadar güçten söz ediyoruz?”

“Bir Sidhe Şövalyesi kolay lokma değildir Harry,” dedi Bob ağırbaşlı bir ses tonuyla.

“Yani çok fazla büyüünün ortadan kaybolduğunu söyleyebiliriz. Büyü hırsızlığı.” Kalemimle masada davul çaldım. “Bu güç başlangıçta nereden gelir?”

“Kraliçelerden.”

Kaşlarımı çattım. “Hatam varsa söyle. Eğer bu güç Kraliçelerden geliyorsa onların bir parçasıdır, değil mi? Eğer bir Şövalye ölürse güç bir paket lastiği gibi Kraliçeye geri dönmeli.”

“Kesinlikle.”

“Ama bu sefer dönmedi. Yani Yaz Kraliçesi çok güç kaybetti. Zayıf düştü.”

“Eğer bana söylediğin her şey doğruysa evet,” dedi Bob.

“Yaz ile Kış arasındaki denge bozuldu. Lanet olsun, bu kurbağaları açıklayabilir. Bu ciddi bir kuvvet oyunudur, değil mi?”

Bob göz ışıklarını devirdi. “Mevsim değişimi mi? Pöh, Harry. Sidhe, diğer Yok Diyar varlıklarına göre ölümlüler dünyasına daha yakındır. Bir süredir Yaz biraz öndeydi, ama o avantajı yitirdiler gibi görünüyor.”

“Ben de küresel ısınmanın inek osuruklarından kaynaklandığını düşünüyordum.” Başımı iki yana salladım. “Yani, Tita-nia biraz güç kaybediyor ve doğal olarak baş düşmanı Mab’dan şüpheleniliyor.”

“Evet. Kabul etmen gerek, bu *tam da* bir baş düşmanın yapacağı türden bir şey.”

“Herhalde.” Notlarıma bakıp kaşlarımı çattım. “Bob, Meclisler arasındaki bu dengesizlik devam ederse ne olur?”

“Kötü şeyler,” dedi Bob. “Hava durumu düzenleri bozulur, bitkiler ile hayvanlar anormal davranır ve eninde sonunda Sidhe Meclisleri birbiriyle savaşa girer.”

“Neden?”

“Çünkü, Harry. Denge yok olduğu zaman Kraliçelerin yapabileceği tek şey her şeyi paramparça etmek ve yeniden doğal bir dağılıma dönmelerine izin vermektir.”

“Bu benim için ne anlama geliyor?” diye sordum.

“Her şey sakinleştiğinde kimin avantajlı olduğuna bakar,” dedi Bob. “Savaş bir sonraki buz devrini başlatabilir, ya da bitkilerin coşkun bir biçimde büyümesine önayak olabilir.”

“İkincisi kulağa fena gelmiyor.”

“Hayır. Eğer bir Ebola virüsüysen gelmez tabii. Bir sürü arkadaşın olur.”

“Ah. Kötü yani.”

“Evet,” dedi Bob. “Ama bunun sadece bir teori olduğunu unutma. Hiç gerçekleştiğini görmedim. O kadar uzun zamandır mevcut değilim. Ama Kraliçelerin ellerinden geldiği kadar kaçınmak isteyeceği bir şey bu.”

“Bu da Mab’in konuya olan ilgisini açıklıyor, yani cinayeti o işlemediyse.”

“Cinayeti o işlemiş olsa bile,” diye düzeltti Bob. “Sana masum olduğunu gerçekten de söyledi mi?”

Bir an düşündüm. “Hayır,” dedim sonunda. “Lafı çok kıvırdı.”

“Yani cinayeti işlemiş olması mümkün. Ya da birine işletmiş olması.”

“Doğru,” dedim. “O halde cinayeti işleyenin Kraliçelerden biri olup olmadığını öğrenmek için onun katilini bulmamız gerekecek. Bu Şövalyelerden birini öldürmek ne kadar zordur?”

“Bir kat merdiven boşluğundan düşmesi yetmez. Birkaç kat merdiven boşluğundan düşmesi de yetmez. Belki seninle beraber asansöre binerse—”

“Çok komik.” Kaşlarımı çatıp kalemimi masaya vurdum. “Yani Reuel’i öldürmek için fazladan bir şey gerekir. Bunu kim başarabilir?”

“Sıradan insanlar başarabilir. Ama bunu binaları yakmadan, dumanı tüten kraterler açmadan vesaire yapamazlar. Onu öldürüp kaza süsü vermek mi? Belki başka bir Şövalye yapabilir. Sidhe’nin içinden ya Kış Şövalyesi ya da Kraliçelerden biri olabilir.”

“Bir büyücü de yapabilir mi?”

“Söylemeye bile gerek yok. Ama oldukça kaslı bir büyücü olman, çok fazla hazırlık yapman ve ona iyi bir kanal açman gerekir. O zaman bile tüten kraterler bir kazadan daha kolay olacaktır.”

“Son zamanlarda bütün büyücüler eğil ve siper al modundalar. Ayrıca pratik bir şüpheli havuzu oluşturmamayacak kadar fazla büyücü var. Bunun muhtemelen bir peri iç meselesi olduğunu varsayalım. Böylece şüpheli sayısı üçe iner.”

“Üç mü?”

“Yapmış olabilecek üç kişi. Yaz Kraliçesi, Kış Kraliçesi, Kış Şövalyesi. Bir, iki, üç.”

“Harry, Kraliçelerden biri olabilir dedim.”

Gözlerimi kırpıştırarak kafatasına baktım. “İkiden fazlası mı var?”

“Evet, teknik olarak üç tane var.”

“Üç mü?”

“Her bir Meclis’te.”

“Her bir Meclis’te Üç Kraliçe mi? Altı tane mi? Bu çok aptalca.”

“Biraz düşünürsen değil. Her bir Meclis’te Üç Kraliçe vardır: Geçmişteki Kraliçe, Şimdiki Kraliçe ve Gelecekteki Kraliçe.”

“Harika. Şövalye bunlardan hangisi için çalışıyor?”

“Hepsi için. Bu bir tür grup çalışması. Her bir Kraliçe’ye karşı farklı görevleri var.”

Ense kökümde bir baş ağrısının başladığını ve başımın tepesine doğru süründüğünü hissettim. “Pekala, Bob. Bu Kraliçeler hakkında bilgi edinmem gerekiyor.”

“Hangileri? Geçmiştekiler mi, Şimdikiler mi, Gelecektekiler mi?”

Baş ağrısı kafamın içine rahatça yerleşirken bir saniyeliğine kafatasına bakakaldım. “Bunu söylemenin daha basit bir yolu olmalı.”

“Çok tipik. Bir bebek çalmıyorsun, ama türetemeyecek kadar tembelsin.”

“Hey,” dedim, “cinsel hayatımın bununla—”

“Türetmek, Harry. Üremek değil, kelime türet— Of, niye uğraşıyorum ki? Kraliçe sadece Kraliçe’dir. Kraliçe Titania, Kraliçe Mab. Geçmişteki Kraliçe’ye Anne denir. Gelecekteki Kraliçe Leydi olarak bilinir. Şu anda Kış Leydisi Maeve. Yaz Leydisi ise Aurora.”

“Leydi, Kraliçe, Anne, anladım.” Bir kalem aldım ve doğru anlamama yardımcı olması için isimleriyle beraber yazdım. “Yani cinayeti işlemiş olabilecek altı kişi var?”

“Bir de Kış Şövalyesi,” dedi Bob. “Teorik olarak.”

“Tamam,” dedim. “Yedi.” Unvanları yazdım, sonra düşünceli bir şekilde kalemimi not defterine vurdum ve, “Sekiz,” dedim.

“Sekiz mi?” diye sordu Bob.

Derin bir nefes aldım ve, “Elaine hayatta. Yaz adına soruşturmaya katılıyor,” dedim.

“Vay canına,” dedi Bob. “Vay canına. Bir de, ben demiştim.”
“Biliyorum, biliyorum.”

“Reuel’i temizlemiş olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedim. “Ama Justin ile ikisi peşimden geldiğinde de bunu hiç düşünememiştim. Sadece cinayeti işlemek için sebebi olup olmadığını düşünmem gerekiyor. Yani, eğer benim için zor olacağını düşünüyorsan, belki o da Reuel’i alaşağı edecek kadar güçlü değildir. Her zaman ondan çok daha güçlüydüm.”

“Evet,” dedi Bob, “ama o senden daha iyiydi. Senden çok daha fazla meziyeti vardı. Zarafet. Stil. İncelik. Göğüsler.”

Gözlerimi devirdim. “Yani o da listede, olmaması için bir sebep bulana kadar.”

“Ne kadar da bezgin ve mantıklısın Harry. Neredeyse gurur duyacağım.”

Mab’in bana verdiği dosyayı açtım ve içindeki gazete kupürlerine göz attım. “Kış Şövalyesi’nin kim olduğu hakkında fikrin var mı?”

“Hayır. Üzgünüm,” dedi Bob. “Kış tarafındaki bağlantılarım çok iyi değil.”

“Tamam öyleyse.” İçimi çektim ve not defterini aldım. “Ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

“İyi bir şey olduğuna eminim,” dedi Bob kuru bir sesle.

“Hadi oradan. Reuel hakkında daha fazla bilgi edinmeliyim. Yakınları kimdi? Belki de biri bir şey görmüştür. Eğer polis bunun bir kaza olduğunu varsaydıysa bir soruşturma yapıldığından şüpheliyim.”

Bob her nasılsa düşünceli görünmeyi başararak yana eğildi. “Yani gazeteye ilan falan mı vereceksin?”

Laboratuvarda gezinerek mumları söndürmeye başladım. “Biraz haneye tecavüz denerim diye düşündüm. Sonra da cenazesine gidip kimin geldiğine bakacağım.”

“Tanrım. Ben de büyüdüğümde senin gibi eğlenceli şeyler yapabilir miyim?”

Burnumdan soludum ve son mumu yanıma alarak merdivene yöneldim.

Tam çıkacakken, “Harry?” dedi Bob.

Durdum ve başımı çevirip ona baktım.

“Ne kadar umurunda bilmiyorum, ama dikkatli ol.” Kafatası Bob’u tanımasam neredeyse titrediğini düşünebilirdim. “Kadınlar konusunda tam bir budalasın ve Mab’in neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok.”

Bir müddet ona baktım, turuncu gözleri çılgınlık derecesinde düzenli laboratuvarımın loşluğundaki tek ışıktı. Hafifçe ürperdim.

Sonra ayaklarımı vura vura merdiveni çıktım ve başıma dert açmaya gittim.

ON BİR

Birkaç telefon görüşmesi yaptım, naylon bir sırt çantasına birkaç şey attım ve Ronald Reuel'in dairesine izinsiz girmek için yola koyuldum.

Reuel hayattayken Chicago Döngüsü'nün güney kıyısında, bir zamanlar konser salonuymuş gibi görünen bir binada yaşıyordu. Lobi yüksek bir tavana doğru uzanıyordu, ferah ve yeterince hoştu, ama gözlerimi kadife şeritler, kulaklarımı da enstrümanlarını akort eden bir orkestranın çıkardığı düzensiz sesleri aramaya teşvik ediyordu.

Kafamda FTD* logolu bir şapka ve bir koltuğumun altında uzun, beyaz bir çiçek kutusu taşıyarak içeri girdim. Masadaki orta yaşlı güvenlik görevlisini başımla selamladım ve yanından geçip maksatlı adımlarla merdivenlere doğru yürüdüm. Bir şapkanın, bir kutunun ve kararlı bir yürüyüşün sizi nerelere getirebileceğini bilseniz şaşarsınız.

Merdivenleri kullanarak Reuel'in dairesinin bulunduğu üçüncü kata çıkmaya başladım. Basamakları yavaş yavaş, büyücü duyularımı açık tutarak ve yaşlı adamın ölüm mahallinin

* Florists' Transworld Delivery: 1910 yılından beri faaliyet gösteren çiçek dağıtım organizasyonu. -yhn

 evresinde kalmış olabilecek enerjileri kollayarak tırmandım. Reuel'in cesedinin bulunduğu noktada emin olmak için bir an durakladım, ama hiçbir şey yoktu. Eğer Reuel'in cinayetinde çok fazla büyü kullanıldıysa biri izlerini etkili bir şekilde gizlemişti.

Devam edip basamakların geri kalanını tırmandım, ama     nc  katın koridoruna çıkan kapıyı açtığımda içgüdülerim yalnız olmadığıma dair beni uyardı. Kapıyı yarı yarıya açık tutarak hareketsiz kaldım ve Dinledim.

Dinlemek  yle çok zor değildir. Büyüsel olduğundan bile emin değilim. Bunu kolayca a ıklayamam, sadece duyduklarım dışında her şeyi bloke edebildiğimi ve normalde ka ıracadığım şeyleri algılayabildiğimi söyleyebilirim. Bu, bugünlerde çok fazla insanın sahip olmadığı ve birçok kere işime yaramış bir hünerdir.

Bu sefer Dinlediğimde koridorun ilerisinde bir yerde kalın bir sesin fısıldayarak lanet okuduğunu ve k ğıtların hışırdadığını duydum.

 i ek kutusunu açıp patlatma çubuğumu çıkardım, sonra da kalkan bileziğimi kontrol ettim. Her şeye rağmen böylesine dar bir alanda patlatma çubuğum yerine bir tabancayı tercih ederdim, fakat güvenlik ya da polis beni  l  bir adamın dairesinin çevresinde dolanırken yakalarsa tabancayı açıklamak çok zor olurdu.  ubuğumu sımsıkı tuttum ve onu kullanmaya gerek duymayadığımı umarak koridor boyunca sessizce ilerledim. İster inanın ister inanmayın, ilk i g d m nesneleri ateşe vermek değildir.

Reuel'in dairesinin kapısı yarı yarıya açıktı ve solgun ahşap yüzeyinin yeni parçalanmış yerleri parlıyordu. Kalbim hızlan-

dı. Görünüşe göre biri Reuel'in evine benden önce gelmişti. Bu da doğru iz üstünde olduğum anlamına geliyordu.

Aynı zamanda içerideki kişinin beni gördüğüne pek de mutlu olmayacağı anlamına da geliyordu.

Sessizce kapıya yaklaştım ve içeri göz attım.

Dairenin görebildiğim kısmı Baker Sokağı 429-B'den* aynen alınmış gibiydi. Koyu renk ahşap, gösterişli süsler ve kumaş desenleri mekânın her santimetresini Victoria dönemi tarzı bir şaşaayla doldurma konusunda Kiss konserindeki makyaj görevlisinden bile daha meşguldü. Ya da bir zamanlar öyleydi. Şu anda içerisi harap haldeydi. Bir büfe çekmeceleri çıkartılmış halde duruyor, çekmeceler zeminde ters yüz edilmiş halde yatıyordu. Eski bir gemi sandığı yan yatırılmış, kapağı sökülmüş, içindekiler haliya saçılmıştı. Açık bir kapı bana yatak odasının da aynı zorbalıktan nasibini aldığını gösteriyordu. Kıyafetler ve parçalanmış süs eşyaları her yana dağılmıştı.

Reuel'in dairesindeki adam, sadece haydutlara satış yapan bir mağazanın katalog modeli gibi görünüyordu. Benden bir karış uzundu ve omuzlarının nerede bitip boynunun nerede başladığını anlayamıyordum. İyice yıpranmış bir golf pantolonuyla dirsekleri aşınmış bir süveter giymişti. Kafasında Büyük Buhran döneminde Bowery'den** alınmış gibi duran, koyu gri şeritle süslü bir melon şapka vardı. Tava büyüklüğündeki ellerinden biriyle eskimiş bir deri çantayı tutuyor, diğeriyle de indeks kartı olabilecek kâğıt parçalarını eski bir yazı masasının

* Ünlü dedektif Sherlock Holmes'un evine bir gönderme. Aslında doğrusu Baker Sokağı 221 B olmalıydı. Yazar burada ufak bir hata yapmış. -yhn

** Manhattan'ın en eski caddesi. 1807 yılından beri kullanılmaktadır. Çok gösterişli ve işlek olan cadde Büyük Buhran sırasında çok fakirleşmiştir. -yhn

üzerindeki ayakkabı kutusundan alıp çantaya tıktırıyordu. Çanta şişti, ama adam hızlı ve keskin hareketlerle onu doldurmaya devam etti. Başka bir şeyler mırıldandı, alçak bir homurtu çıkardı ve masadan bir Rolodex* kapıp onu da çantanın içine sıkıştırdı.

Kapıdan geri çekilip sırtımı duvara yasladım. Kaybedecek zaman yoktu, fakat ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Eğer biri kâğıtları yürütmek için Reuel'in evine gelmişse demek ki Reuel şu ya da bu tür kanıtlar saklıyordu. Dolayısıyla Kong'un o çantanın içine ne koyduğunu görmem gerekiyordu.

Nedense nezaketle rica ettiğim takdirde çantasındakileri bana göstereceğinden kuşkuluydum, ama diğer seçenek de hoşuma gitmiyordu. Bu kadar yakın bir mesafeden ve diğer apartman sakinleri yakınlardayken patlayan büyülerimden birini kullanmaya cesaret edemezdim. Patlama ya da çağrışım büyülerine hakim olmak zordur ve bu konuda çok iyi değilimdir. Patlatma çubuğumu bir odak noktası olarak kullandığım halde bile kazayla birçok binada yapısal hasara yol açmışım. Şimdiye kadar şansım yaver gitmiş ve kendimi öldürmemiştim. Mecbur kalmadıkça şansımı zorlamak istemiyordum.

Elbette haydudun üzerine atlayabilir ve çantasını almaya çalışabilirdim. İçimden bir ses bunu denersem hiç bilmediğim fiziksel rahatsızlıklara maruz bırakılacağımı söylüyordu, ama deneyebilirdim.

Hayduda bir kere daha göz attım. Adam tek eliyle yüz kilo filan çekmesi gereken bir kanepeyi hiç zorlanmadan kaldırıp altına baktı. Kapıdan tekrar çekildim. Yumruklaşmak kötü bir fikirdi. Kesinlikle kötü bir fikirdi.

* Masaüstüne konan, döner kartvizitlik ya da dosyalık. Genellikle adres ve telefon numaraları için kullanılır. -yhn

Birkaç saniye daha alt dudağımı çiğnedim. Sonra patlatma cubuğumu yeniden çiçek kutusuna koydum, FTD şapkamı düzelttim, köşeyi döndüm ve yarı açık kapıyı vurdum.

Haydut, başını omuzlarının büyük kısmıyla beraber hızla bana çevirdi. Bakışları öfkeliydi, dişlerini gösterdi.

Sesimi sakın tutmaya çalışarak, “FTD,” dedim. “Bay Reuel için bir teslimatım var. İmzalamak ister misiniz?”

Haydut birleşik kaşlarının altından bana ters ters baktı. Bir dakika sonra, “Çiçekler mi?” diye homurdandı.

“Evet ahbab,” dedim. “Çiçekler.” Ağzımda aylakça çiğneyeceğim bir sakız olmasını dileyerek dairenin içine girdim ve imza panosunu ona uzattım. “Kâğıdın altını imzalayın.”

Bana birkaç saniye daha ters ters baktıktan sonra panoyu aldı. “Reuel burada değil.”

“Çok da umurumdaydı.” Diğer elimle bir tükenmez kalem uzattım. “Sadece imzala, ben de gideyim.”

Bu sefer de kaleme, sonra da bana dik dik baktı. Ardından çantayı kahve masasının üstüne koydu. “Pekala.”

“Harika.” Yanından geçip çiçek kutusunu masanın üstüne koydum. Kalemi avucuyla kavradı ve kâğıdın altına imzasını çiziktirdi. O bunu yaparken ben de bir elimi aşağı uzattım, çantadan iskambil kâğıdından birazcık daha büyük bir kâğıt parçası çektim ve avucumla kavradım. Tam elimi geri çekmişim ki imza atmayı bitirdi, homurdandı ve panoyu sertçe uzattı.

“Şimdi,” dedi, “kaybol,”.

“Tabii,” dedim. “Teşekkürler.”

Gitmek için döndüm, ama elini hızla uzattı ve parmakları kolumu çelik bir kayış gibi sardı. Geriye baktım. Gözlerini kıstı, burun deliklerini şişirdi ve homurdandı. “Çiçek kokusu almıyorum.”

Korkudan midem buz gibi oldu, fakat blöfümü sürdürmeye çalıştım. “Siz neden bahsediyorsunuz, Bay...” – panoya göz attım – “Grum?”

Bay Grum mı?

Daha yakınımaya eğildi, burun delikleri bu sefer beraberinde alçak bir koklama sesi çıkararak bir kere daha şişti. “Büyük kokusu alıyorum. Büyücü kokusu.”

Gülümsemem de yüzüm gibi yeşile dönmüş olmalı. “Ehm.”

Grum bir eliyle boğazımı kavrayıp beni hiçbir insanın taklit edemeyeceği bir kuvvet ve hızla havaya kaldırdı. Görüşüm azalarak bulanık bir tünele dönüştü ve pano parmaklarımın arasından kayarak yere düştü. Kurtulmak için boş yere çırpındım. Grum gözlerini kısıtı ve yavaşça gülümseyerek daha fazla dişini açığa çıkardı. “Kendi işine bakmalıydın. Her kimsen.” Parmaklarını sıkmaya başladı ve bir şeyin çatırdayıp takırdadığını duyduğumu sandım. Bunun soluk borum değil de onun parmak boğumları olduğunu umdum. “Her kimdiysen.” Kalkan bileziğimi kullanmak için artık çok geçti ve kahve masasının üzerindeki patlatma çubuğum da erişemeyeceğim kadar uzaktaydı. Gözlerim kararmaya başlarken cebimi yoklayarak üzerimdeki tek silahı aradım. Tahminimin doğru çıkması için dua ettim.

Eski demir çiviği buldum, elimden geldiği kadar sıkıca kavradım ve sertçe Grum’ın kaslı koluna sapladım. Çivi derisini delerek içeri girdi.

Grum gırtlaktan, kalın, duvarları titreten bir böğürtüyle haykırdı. Geri çekildi ve kendi etrafında dönerek beni uzağa fırlattı. Reuel’in yatak odasının kapısına çarptım, çarpmanın etkisiyle onu tamamen açtım ve şans eseri yatağın köşelerindeki tahta sütunlardan birinin değil de şiltenin üstüne düştüm.

Eğer onlardan birine çarpsaydım omurgam kırılırdı. Bunun yerine yatağa düştüm, sektim, sertçe duvara çarptım, sonra yeniden yatağa devrildim.

Kafamı kaldırdığımda Grum'm öncekine göre çok farklı göründüğünü fark ettim.

Noir filmlerdeki sert adamları andıran kıyafeti gitmişti, artık üzerinde yalnızca solgun bir tür deriden yapılma bir peştamal vardı. Cildi koyu kırmızı kahverengiydi, kas ve kıvrırcık siyah kıllarla kaplıydı. Kulakları başının yanlarından uydu antenleri gibi uzanıyordu ve yüz hatları düzleşmiş, daha hayvansı hale gelmiş, neredeyse bir gorilinkine benzemişti. Boyu da üç buçuk metreden fazlaydı. Ancak kamburlaşarak ayakta durabiliyordu ve buna rağmen omuzları üç metrelik tavana dayanmıştı.

Grum bir başka kükremeyle çiviye kolundan çıkarıp bir kenara fırlattı. Çivi duvarı delip geçerek başparmağım büyüklüğünde bir delik açtı. Grum yeniden bana döndü, artık dev ve sivri olan dişlerini açığa çıkardı, sonra da altındaki zemini gıcırdatarak üzerime doğru uzun bir adım attı.

"Ogre," dedim hırıldayarak. "Kahretsin!" Elimi patlatma çubuğuma doğru uzatıp irademi odakladım. "*Ventas servitas!*"

Keskin ve ani bir hava akımı çiçek kutusunu yakalayıp dosdoğru bana fırlattı. Kutu acıtacak kadar hızlı bir şekilde göğsüme çarptı, ama onu yakaladım, patlatma çubuğumu çıkardım ve giderek yaklaşan Grum'a yönelttim. İrademi bu sefer çubuğa odakladım, çubuğun ucu kırmızı bir renkle parladı.

"*Fuego!*" diye bağırarak enerjiyi gönderdim. Yumruğum büyüklüğündeki bir ateş sütunu hızla Grum'a doğru yol aldı ve göğsüne çarptı.

Bu onu bir saniye olsun yavaşlatmadı. Cildi yanmadı – kıl-

ları bile alazlanmadı. Büyümün ateşi üzerinden döküldü ve ona hiçbir şey yapmadı.

Grum yatak odasının kapısına omuz atarak çerçevesini kır-
dı, yumruğunu kaldırdı ve sertçe yatağa indirdi, fakat onunla
tanışmak için oyalanmadım. Yatağın öbür yanına kaçtım ve ya-
takla duvar arasındaki boşluğa yuvarlandım. Bana doğru uzan-
dı, ama dönerek yatağın altına girdim, ayaklarına vurdum ve
cırıpınarak kapıya doğru koştum.

Neredeyse başarıyordum. Ama ağır ve sert bir şey bacakla-
rıma çarparak ayaklarımı yerden kesti ve beni devirdi. Grum'ın
tahta çok benzeyen antik bir Victoria dönemi sandalyesini alıp
bana fırlattığını belli belirsiz fark edecek kadar zamanım ancak
oldu.

Acı bir saniye sonra geldi, fakat kapıya doğru süründüm.
Ogre'in ayakları kısa aralıklarla yere vurdu ve yaratık bana gi-
dereken daha fazla yaklaşırken zemin sarsıldı.

Koridordan huysuz bir kadın sesi duyuldu. "Bu gürültü de
ne böyle? Polisi aradım bile! Apartmanımızdan çıkın, yoksa
sizi hapse atarlar, sizi sapıklar!"

Grum durdu. Maymunu yüz hatlarından sinir bozukluğu
ve öfkenin gelip geçtiğini gördüm. Sonra hırladı, üzerimden
adım attı ve çantayı aldı. Kapıya yöneldiği zaman yuvarlanarak
önünden çekildim. Üzerime basarsa göğsümü ezebilecek kadar
büyüktü ve bunu onun için kolaylaştırmaya niyetim yoktu.

"Şanslısın," diye homurdandı Ogre. "Ama bu iş bitmedi."
Ardından vücudu bulanıklaştı, değişti, giderek küçüldü ve
sonunda birkaç dakika önceki görünümüne geri kavuştu. Bir
eliyle melon şapkasını düzeltti, yanımdan geçerken bana bir
tekme savurarak kapıdan çıktı. Büzülerek darbeden kaçındım,
ardından Ogre yok oldu.

“Ee?” dedi aynı ses. “Ne diyorsun seni sapık? Çık dışarı!”

Dışarıdan bir yerlerden polis sirenleri geliyordu. Ayağa kalktım, bir an sallandım ve ayakta kalabilmek için elimi duvara dayadım. Diğer elimi çevirerek Grum’ın çantasından çaldığım kâğıt parçasına baktım.

Kâğıt değildi. Fotoğraftı. Öyle olağanüstü bir fotoğraf da değil – sadece bir polaroid fotoğraf makinesi çekimi. Resimde yaşlı ve beyaz saçlı Reuel, Disney Parklardan birindeki Büyülü Şato’nun önünde duruyordu.

Adamın yanında ve çevresinde gülümseyen, güneşten yanyanmış ve görünüşe göre mutlu olan genç insanlar vardı. Biri uzun boylu, kalın boyunlu genç bir kadındı. Solmuş bir kot pantolon giymiş, saçını çamursu bir yeşile boyamıştı. Küt, çirkin yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Onun yanında kadın iç çamaşırı katalogundan fırlamış gibi görünen, dolgun kıvrımları, uzun kolları ve bacakları olan, kısa bir şort ve bikini üstü giymiş bir kız duruyordu. O da saçını yeşile boyamıştı; ama gölet pisliği tonuna değil, yaz çimeni tonuna. Reuel’in diğer yanında iki genç adam vardı. İçlerinden biri keçi sakalı ve güneş gözlüğü olan kısa, bodur bir oğlandı. Parmaklarını arkadaşının başının arkasına kaldırıp V yapmıştı. Arkadaşı da cildi güneşte bronzlaşarak bakır rengine dönmüş, sarı saç da ağararak neredeyse beyazlamış ufak tefek ve zayıf bir adamdı.

Kimdi bunlar? Reuel neden onlarla beraberdi? Ve neden Grum onların fotoğrafını Reuel’in dairesinden çıkarmaya bu kadar istekli görünüyordu?

Sirenler giderek yaklaşıyordu ve Chicago emniyetinin iyi niyetli bir memuru tarafından kodese tıklamak istemiyorsam tüymem gerekiyordu. Ağrıyan boğazımı ovdum, sırtımdaki

müthiş, kramplı ağrı nedeniyle yüzümü buruşturdum, fotoğrafı merak ettim ve sendeleyerek binanın çıkışına yöneldim.

ON İKİ

Eski binadan çıktım ve insan veya insan olmayan saldırganların hedefi olmadan Mavi Kaplumbağa'ya vardım. Arabayı hareket ettirirken mavi ışıkları yanıp sönen bir devriye otomobili çıkageldi. Temkinli bir hızla uzaklaştım ve ellerimin titremesi yüzünden aracın sallanmasını veya sapmasını önlemeye çalıştım. Hiç kimse beni durdurmadı, demek ki başarmış olmalıydım. İyi adamlara bir puan.

Düşünecek zamanım vardı, ama düşünmek istediğimden emin değildim. Reuel'in dairesine basit bir arama yapmak için, fazla bir şey bulmayı beklemeden gitmiştim. Ama şansım yaver gitmişti. Sadece doğru yere gitmekle kalmamış, bunu doğru zamanda yapmıştım. Birinin oradaki bir şeyi saklamak istediği ortadaydı – ya bulduğum fotoğraf gibi başka fotoğraflar ya da dairede bir yerlerdeki başka kâğıtlar. Şimdi öğrenmem gereken şey Grum'ın neyi almaya ya da neden bir kanıtı yok etmeye çalıştığıydı – ki bu da neredeyse ilk seçenek kadar iyiydi. Bunları öğrenemezsem, kimin için çalıştığını öğrenmek de neredeyse aynı ölçüde işe yarardı – Ogrelar bağımsız hareket etmeleriyle tanınmaz. Olup bitenler düşünülürse Peri diyarlarının ağır sıklet haydutlarından birinin kısa süre önce ölmüş bir adamın

evinde bağımsız çalıştığını varsaymak gülünç olurdu.

Ogrelar vahşi perilerdir – hem Kış hem de Yaz için çalışabilirler ve neşeli şiddet düşkünlüğünden kötücül şiddet düşkünlüğüne kadar bütün yelpazeyi kapsayan çeşitli kişilik ve mizaçlar sergileyebilirler. Grum o yelpazenin neşeli ucunda gibi görünmüyordu, ama hem kararlı *hem de* ihtiyatlıydı. Peri Diyarı'ndan gelen ortalama bir yürüyen kas yığını, komşular ne kadar bağırırsa bağırırsın pestilimi çıkarana kadar beni dövmekten çekinmezdi. Yani Grum ortalama bir ayıdan daha zeki ve de tehlikeliydi – ona fırlattığım büyüleri ne kadar kolayca hiçe saydığını hesaba katmasam bile.

Ogrelar, büyü kuvvetlerini bir mertebeye kadar etkisiz hale getirme konusunda doğuştan kabiliyetlidir. Grum büyülerimi sanki ona biraz statik elektrik şoku vermek için ayaklarımı halıya sürtüyormuşum gibi bozmuştu. Bu da onun yaşlı ve güçlü bir peri olduğu anlamına geliyordu. Hızlı ve kapsamlı bir biçimde şekil değiştirmesi de bu değerlendirmeyi destekliyordu. Sopa sallayan sıradan bir kaslı yaratık bu kadar ustalıklı, kıyafetlerle beraber insan biçimine geçemezdi.

Akıllı artı güçlü artı çevik eşittir baş belası. Muhtemelen güvenilir bir kişisel muhafız ya da yüksek mevkili bir infazcıydı.

Ama kimin?

Bir trafik ışığında Grum'dan aldığım fotoğrafa dikkatle baktım.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım, “kim bu insanlar?”

Kilitli bir dolaptaki küf gibi büyümeye devam eden sorular listesine bunu da ekledim.

Ben vardığımda Ronald Reuel'in cenazesi çoktan başlamıştı.

River North bölgesindeki Flannery'nin Cenaze Evi, birkaç yıl öncesine kadar bir aile şirketi idi. Eski bir mekândı, fakat her zaman iyi bakılmıştı. Ama artık dikkatle düzenlenmiş çalılar yerlerini kuşkusuz bakımları daha kolay olan büyük kayalara bırakmıştı. Park alanında bir sürü çatlak vardı ve dışarıdaki ışıkların yalnızca yarısı yanıyordu. Ön kapının üzerinde, cırtlak yeşil-mavi renklerle parlayan cam ve plastik karışımı tabe- lada, QUIET ACRES CENAZE EVİ yazıyordu.

Kaplumbağa'yı park ettim, fotoğrafı cebime tıktım ve ara- badan çıktım. Asamı veya patlatma çubuğumu gelişigüzel bir şekilde cenaze evine götüremezdim. Üzerine rünler ve mühür- ler oyulmuş büyük bir sopayı sallayarak bir mekâna girdiği- nizde büyüye inanmayan insanlar size tuhaf tuhaf bakarlar. Ne olduğumu bilen insanlar ise John Wayne gibi, yani cephan- e kayışları kuşanıp her iki elimde birer ağır makineli tüfek taşı- yarak içeri dalmışım gibi tepki verirlerdi. İçeride her iki türden de birçok kişi olabilirdi, bu yüzden sadece dikkat çekmeyen şeyleri aldım: büyük ölçüde tükenmiş yüzüğüm, kalkan bile- zigim ve annemin beş köşeli yıldız biçimindeki gümüş mus- kası. Cam kapıdaki aksim bana bu akşam için uygun kıyafette olmadığını hatırlattı, ama oraya magazin sayfası hazırlamak için gelmemiştim. Binaya girdim ve Ronald Reuel'i yatırdıkları odaya yöneldim.

Yaşlı adama metalik pırıltısı olan gri bir ipek takım giydi- rilmişti. Takım elbise biraz genç işiydi ve adamın üzerinde çok büyük duruyordu. Tüvit giydirilse çok daha iyi görünebilirdi. Cenazeci Reuel'in görünümünü ancak bir yere kadar düzel- tebilmişti. Yanakları aşırı kırmızı, dudaklarıysa fazla maviydi. Ağzını kapalı tutmak için dudaklarına atılan ince dikiş iplikle-

rinin geçtiği yerlerdeki çukurlar görülebiliyordu. Hiç kimsenin onu kestiren yaşlı bir adam sanması mümkün değildi – o bir cesetti, bu apaçık ortadaydı. Oda yarı yarıya doluydu. Küçük gruplar halinde ayakta duran insanlar konuşuyor ve tabutun önüne gidip geliyorlardı.

Gölgelerde durmuş sigara içen veya kaypak gözlerle etrafa bakınan hiç kimse yoktu. Kimsenin kanlı bir bıçağı çabucak arkasına sakladığını veya bıyığını sıvazladığını da görmedim. Bu katili bulmak için Dudley Do-Right* yaklaşımını kullanma seçeneğini ortadan kaldırıyor. Belki de katil burada değildi.

Perilerin içeri girmeden önce üzerlerine bir örtü ya da aldatma büyüsu yapmış olma ihtimalini de düşündüm elbette, fakat deneyimli periler bile kendilerini ölümlü olarak göstermekte zorluk çeker. Mab kesinlikle iyi görünüyordu, ama tam anlamıyla *normal* görünmüyordu. Grum için de aynı şey geçerliydi. Yani, tabii ki insan gibi görünüyordu, fakat aynı zamanda *Dokunulmazlar*'ın** setindeki bir figüran gibi de görünüyordu. Periler pek çok şeyi gerçekten de iyi becerirler, ama kalabalığın içine karışmak genellikle bunlardan biri değildir.

Her hâlükarda kalabalığın büyük bölümünün akrabalar ve iş ortaklarından oluştuğu izlenimini edindim. Hiç kimse fotoğraftaki kişilere benzemiyordu, hiç kimse kötü bir ölümlü kostümü içindeki bir peri gibi de görünmüyordu; ayrıca ya içgüdülerim bu gece paydos etmişti ya da hiç kimse bir örtü ya da aldatma büyüsu kullanmıyordu. Kötü adamlar bir, Harry sıfır.

Seyir odasından çıkıp yeniden koridora geçtiğimde ileride

* Düşmanını sürekli şans eseri yakalayan yarım akıllı bir çizgi-film kahramanı. -yhn

** 1987 yapımı bir sinema filmi. Bir federal ajanın ünlü mafya babası Al Capone'u yakalamaya çalışırken yaşadığı gerçek olayları konu alır. -yhn

bir yerlerde birinin alçak sesle bir şeyler fısıldadığını duydum. Bu dikkatimi çekti. Sessizce hareket etmek için çaba harcayarak biraz daha yakına gittim, bu arada da Dinledim.

Bir erkek sesi, “Bilmiyorum,” diye tısladı. “Bütün gün onu aradım. Hiç bu kadar uzun süre gitmemiştii.”

Bir kadın sesi, “Ben de onu diyorum,” diye homurdandı. “Bu kadar uzun süre uzak kalmaz. Kendi başınayken nasıl olduğunu biliyorsun.”

Üçüncü bir ses, genç bir adama ait hafif bir tenor, “Tanrım,” dedi. “Adam başardı. Bu sefer gerçekten başardı.”

“Onu bilemeyiz,” dedi ilk adam. “Belki de kız sonunda kafasını kullanmış ve şehirden ayrılmıştır.”

Kadının sesi yorgun geldi. “Hayır, Ace. Öylece ayrılmazdı. Kendi başına değil. Bir şey yapmamız gerekiyor.”

“Ne yapabiliriz?” dedi ikinci erkek.

“Bir şey,” dedi kadın. “Herhangi bir şey.”

Adının Ace olduğu anlaşılan ilk erkek, “Vay, çok kesin oldu,” dedi kuru ve sinirli bir sesle. “Ne yapacaksanız hızlı yapın. Büyücü burada.”

Boyun kaslarımın gerildiğini hissettim. Koridorun ilerisindeki odada kısa, belki de şaşkınlıktan ileri gelen bir sessizlik oldu.

İkinci erkek panik dolu bir sesle, “Burada mı?” dedi. “Şimdi mi? Neden bize söylemedin?” dedi.

“Söyledim işte salak,” dedi Ace.

“Ne yapacağız?” diye sordu ikinci erkek. “Ne yapacağız, ne yapacağız?”

“Kes sesini,” diye çıkıştı kadın sesi. “Kes sesini Fix.”

“Mab onu parmağında oynatıyor,” dedi Ace. “Öyle olduğu-

nu biliyorsunuz. Mab bugün Peri Diyarı'ndan bu tarafa geçti.”

“Olamaz,” dedi ikinci ses, muhtemelen Fix. “Büyücü iyi biri olarak tanınıyor, öyle değil mi?”

“Kimden duyduğuna göre değişiyor,” dedi Ace. “Önüne çıkan insanların ölüp gitmek gibi bir huyu var.”

“Tanrım,” dedi Fix nefes nefese. “Tanrım, tanrım.”

“Bakın,” dedi kadın, “eğer o buradaysa, biz olmamalıyız. En azından bunun ne anlama geldiğini anlayana kadar.” Bir mobilya, belki tahta bir iskemle gıcırdadı. “Haydi.”

Küçük yan odadan ayrılan ayak seslerini duyduğumda koridor boyunca geriye gidip köşeyi döndüm ve lobiye ulaştım. Bana doğru gelmediler. Bunun yerine koridorun daha ilerisine, lobiden uzağa gittiler. Bir arka kapıya gidiyor olmalıydılar. Dudağımı ısırıp seçeneklerimi değerlendirdim. Belki insan belki de başka şey olan çok kaygılı üç kişi karartılmış bir koridordan geçerek hiç kuşkusuz aynı ölçüde karanlık olan bir ara sokağa açılan bir arka kapıya doğru yürüyordu. Bu daha fazla bela için bir formül gibiydi.

Ama başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyordum. Beşe kadar saydım, sonra da ayak seslerinin peşinden gittim.

Sadece koridorun diğer ucunda kısalan bir gölge gördüm. Geçerken üçlünün az önce konuştuğu odaya baktım ve bunun içinde birkaç döşemeli koltuk bulunan küçük bir salon olduğunu gördüm. Köşede bir an tereddüt ettim ve metal bir kapının yumuşak bir tıkırtıyla açıldığını, sonra da yeniden kapandığını duydum. Köşeyi döndüğümde üzerindeki solmuş etikette ÇIKIŞ yazan bir kapı gördüm.

Kapıya gittim ve onu elimden geldiği kadar sessizce açtım, sonra başımı kapının açıldığı dar sokağa uzattım ve merakla etrafa bakındım.

Reuel'in fotoğrafındaki gençlerden üçü sadece bir buçuk metre uzaklıkta duruyordu. Ufak tefek, zayıf, sarımsı beyaz saçları olan ve cildi iyice bronzlaşmış adamın yüzü bana dönüktü. Elden düşme görünen kahverengi bir takım elbise giymiş ve polyesterden yapılma klipsli bir sarı kravat takmıştı. Gözleri neredeyse gülünç denecek bir biçimde büyüdü ve ağzı şaşkınlıkla açıldı. Cıyakladı ve bu da Fix olduğunu anlamama yetti.

Yanında Ace adındaki diğer genç adam duruyordu. O da koyu kıvrırcık saçlı ve keçi sakallı olandı. Gri spor bir ceket, beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti. Dönüp bana baktığında güneş gözlüğü hâlâ gözlerindeydi ve beni görür görmez elini ceketinin cebine attı.

Üçüncüsü çamur yeşili saçları ve geniş bir alını olan kaslı, çirkin genç kadındı. Kalçalarındaki kasları gösterecek kadar sıkı bir kot pantolon ve haki bir bluz giymişti. Tereddüt etmedi. Bakmadı bile. Sadece döndü, dönerken kolunu savurdu ve kürek büyüklüğündeki elinin tersiyle yanağıma bir darbe vurdu. Son saniyede darbeye birlikte biraz geri çekilmeyi başardım, ama buna rağmen çarpmanın etkisiyle kapıdan dışarıya, dar sokağın içine uçtum. Gözlerimin önünde yıldızlar ve çizgi film kuşları dans ederken yerde yuvarlanarak kadın bana tekrar vuramadan uzaklaşmaya çalıştım.

Ace ceketinin cebinden düşük kalibreli, yarı otomatik bir silah çekti, ama kadın, "Aptal olma! Hepimizi öldürürler," diye hırladı.

"Telam totuklar," diyerek selamlama girişiminde bulundum. Ağzım bayağı uyuşmuştu ve dilim kurşun bir ağırlık gibiydi. "Bir taniye tekleyin."

Fix olduğu yerde zıp zıp zıplayarak eliyle beni işaret etti. Tiz bir sesle, “Bize büyü yapıyor!” diye bağırdı.

Kadın, kaburgalarımın nefesimi kesecek kadar sert bir tekme vurdu. Sonra gösterdiği çabıyla homurdanarak beni pantolonumun arkasından tutup kaldırdı ve havaya fırlattı. Üç metre ötedeki açık bir çöp konteynırının içine düştüm ve mukavva kutular ile pis kokulu çöplerin içine gömüldüm.

“Koşun,” diye bağırdı kadın. “Koşun, koşun, koşun!”

Bir dakika boyunca çöpte yatarak nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Üç çift koşan ayak sesi sokak boyunca uzaklaştı.

Oturur konuma geçmiştım ki tam üzerimde gölgelerin içinde belli belirsiz görünen bir kafa belirdi. Ürkerek sol kolumu kaldırdım ve kalkan bileziğe gücümü aktardım. Kazayla kalkanı gereğinden büyük oluşturdum ve kalkanın konteynırın metaliyle kesiştiği yerlerden kıvılcımlar çıktı, ama onların ışığı sayesinde kafanın kime ait olduğunu gördüm.

“Harry?” dedi Kurtadam Billy. “Ne yapıyorsun orada?”

Kalkanı indirip bir elimi ona uzattım. “Şüphelileri arıyorum.”

Kaşlarını çatıp beni konteynırın dışına çekti. Başımın dönmesi biraz geçene kadar bir ya da iki saniye sallandım. Billy bir eliyle beni sabit tuttu. “Bulabildin mi bari?”

“Evet, buldum diyebilirim.”

Billy başıyla onayladı ve bana şöyle bir göz attı. “Şüpheli olduklarına suratına vurup seni çöpe atmalarından önce mi yoksa sonra mı karar verdin?”

Kot pantolonumun üzerindeki kahve taneciklerini silkeledim. “Ben sana işini nasıl yapacağını söylüyor muyum?”

“Aslında evet. Her zaman.”

“Tamam, tamam,” diye mırıldandım. “Pizzayı getirdin mi?”

“Evet,” dedi Billy. “Arabada duruyor. Neden?”

Elimle kabarık saçlarımı taradım. Kahve taneciği olduğunu umduğum şeyler yere düştü. Dar sokağı geçip binanın önüne doğru yürümeye başladım. “Çünkü birkaç rüşvet vermem gerekiyor,” dedim, omzumun üstünden Billy’ye bakarak. “Perilere inanır mısın?”

ON ÜÇ

Ara sokağa geri döndüğümüzde ben tebeşirle yere bir daire çizerken Billy de pizzayı tuttu. “Harry,” dedi, “bu iş tam olarak nasıl yürüyor?”

“Bekle,” dedim. Daireyi tamamlamadım, ama pizza kutusunu ondan aldım. Kutuyu açtım, içinden bir dilim aldım ve bir peçetenin üzerine koyarak dairenin ortasına yerleştirdim. Sonra ağzımın köşesinden, yani kızın bana yumruk attığı yerden biraz kan alıp pizza diliminin altına sürdüm, geri çekildim ve irademle kapanmasını dilemeden daireyi tamamladım.

“Oldukça basit,” dedim. “Periyi oradaki pizzanın yakınına çağıracağım. Onun kokusunu alacak, üzerine atlayacak ve yiyecek. Bu esnada kanımı da yiyecek ve bu da çevresindeki daireyi kapamak için yeterli enerji sağlayacak.”

“Hı-hı,” dedi Billy, şüpheli bir ifadeyle. İkinci bir dilim aldı ve bir ısırık almaya başladı. “Sonra onu döverek bilgi mi edineceksin?”

Dilimi elinden aldım, kutuya geri koydum ve kapağını kapadım. “Sonra ona rüşvet vererek bilgi edineceğim. Pizzayı yeme.”

Billy somurttu, fakat pizzaya dokunmadı. “Peki ben ne yapacağım?”

“Yerinde kal ve ben Tüf-tüf ile konuşurken kimsenin bana saldırmamasını sağla.”

“Tüf-tüf mü?” dedi, Billy bir kaşını kaldırarak.

“Lanet olsun Billy, ismini ben seçmedim. Sadece sessiz ol. Eğer etrafta ölümlüler olduğunu düşünürse tedirgin olur ve ben onu tuzağa düşüremeden kaçır.”

“Eğer öyle diyorsan,” dedi Billy. “Sadece pizza teslim etmekten daha fazla işe yaramayı umuyordum.”

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. “Henüz ne yapabileceğini bilmiyorum.”

“Bana gösterdiğin fotoğraftaki o üç kişinin izini sürebilirim.”

Başımı iki yana salladım. “Büyük ihtimalle bir arabaya atlayıp uzaklaşmışlardır.”

Sesinde zorlama bir sabırla, “Evet,” dedi. “Ama eğer kokularını şimdi alırsam bu daha sonra onları bulmama yardımcı olabilir.”

“Ah,” dedim kendimi biraz aptal hissederek. Tamam, bütün bu şekil değiştirme işi aklıma gelmemiştir. “Peki, istiyorsan öyle yap. Sadece dikkatli ol, tamam mı? Etrafta nelerin cirit atıyor olabileceğini bilmiyorum.”

“Tamam anne,” dedi Billy. Pizza kutusunu kapalı bir çöp tenekesinin üzerine koydu, sokağın içlerine çekildi ve gözden kayboldu.

Billy gidene kadar bekledikten sonra güzel bir gölgelik bulup içine karıştım. Ardından gözlerimi bir anlığına kapayarak konsantrasyonumu topladım ve perinin ismini fısıldamaya başladım.

Her zeki varlığın bir ismi, varlığıyla bağlantılı özel bir ko-

nuşulan sesler dizisi vardır. Eğer bir büyü uygulayıcısı bir şeyin İsmi bilirse, onu her telaffuz nüansı ve ayrıntısıyla bilirse, o varlığa büyüsel bir kanal açmak için İsmi kullanabilir. İblisler, ölümlüler dünyasına bu şekilde çağrılır. Bir şeyin İsmi söylerseniz onunla temas kurarsınız – ve eğer bir büyücüsünüz dünyanın neresinde olursa olsun daha sonra üzerinde güç kullanabileceğiniz anlamına gelir bu.

İnsan olmayan bir varlığı İsmi üzerinden kontrol etmek büyü'nün şaibeli bir alanıdır, başka bir ölümlünün iradesini ele geçirmenin sadece bir adım öncesidir. Beyaz Konsey'in Yedi Büyü Kanunu'na göre ölüm cezasına çarptırılabilen bir suçtur – ve Konsey politikasının yanında sıfır tolerans politikaları bile oldukça hoşgörülü kalır.

Konsey'in beni ne kadar sevdiği düşünüldüğünde Yedi Büyü Kanunu'nun herhangi birini çiğnememek konusunda biraz paranoyağımdır, bu yüzden perinin İsmi söylerken içine sadece çok ufak, bilinçsiz dikkatini çekecek ve bu sokakta neler olabileceğini merak ettirecek kadar teşvik zerresi kattım. Perinin İsmi fısıldadım ve gölgelerde durarak bekledim.

Yaklaşık on dakika sonra sinekkuşu ve kayan yıldız karışımı bir şey sarmallar çizerek titreyen mavi-beyaz bir ışık bir topu halinde tepe üstü aşağı indi. Zemine kondu ve minik perinin yani Tüf-tüf'ün biçimi üzerindeki ışık azalarak berrak bir pırıltıya dönüştü

Tüf on beş santim uzunluğundaydı. Leylak renkli, karahindiba pamuğunu andıran kıllardan oluşan bir yeleye ve omuzlarından yükselen bir çift yarı saydam yusufçuk kanadına sahipti. Bunları saymazsanız neredeyse insan gibi görünüyordu, güzelliği peri tanrıları Sidhe'nin uzak bir yansımasıydı. Başına

plastik bir kola şişesi kapağı geçirmiş ve çenesinin altından uzanan bir parça iplikle yerine tutturmuştu. Leylak rengi saçları kapağın altından her yana fıskırmış, gözlerini neredeyse gizlemişti. Bir elinde sarı renkli yıpranmış bir kurşun kalem-den, biraz sicimden ve galiba bir de iğneden yapılmış bir mızrak vardı. Kılıç şeklindeki küçük, mavi bir kokteyl kürdanını başka bir sicim parçasıyla kemerine bağlamıştı.

Tüf, başıboş bir maytap mermisi gibi hızla iniş yapması etrafa varlığını hiç duyurmamış gibi, pizzanın yanına ihtiyatlı bir şekilde çömeldi. Parmak uçlarına basarak pizza diliminin etrafında büyük bir daire çizdi ve bir elini gözlerine siper edip gösteriş yaparak etrafa baktı. Ardından kolunu havaya kaldırdı, küçücük elini yumruk yaptı ve birkaç kere indirip kaldırdı.

Anında yarım düzine benzer parlak ışık şeridi havadan aşağı dalış yaptı. Her biri farklı renkteydi ve her birinin merkezinde ufak bir peri vardı. Hemen hemen aynı anda yere indiler. Hepsinin elinde bir çocuğun beslenme kutusundaki malzemelerin kabaca birleştirilmesinden yapılmış gibi duran birer silah bulunuyordu.

“Yüzbatı!” diye bağırdı Tüf-tüf, tiz ve cırtlak bir sesle. “Rapor ver!”

Tüf’ün yanındaki yeşil ışıklı bir peri esas duruşa geçip tek eliyle alına bir şaplak attı, sonra da keskin bir hareketle sola dönerek, “Teğirmen, rapor ver!” diye bağırdı.

Bu sefer de mor renkli bir peri esas duruşa geçti, bir eliyle başına şaplak attı, yanındaki periye döndü ve, “Üs Kavun, rapor ver!” diye seslendi.

Bu, sıra boyunca böyle devam ederek “Ombaşlı”ya, “Birinci Sırık Er”e ve sonunda da “İkinci Sırık Er”e kadar ulaştı. O da

uygun adımla Tüf-tüf'e doğru yürüyüp, "Herkes burada ve aç Gene Var!" dedi.

"Pekala," diye bağırdı Tüf-tüf. "Herkes sofraya için ayrılınsın!"

Bunu duyan periler cırtlak ve neşeli çığlıklar koyuverdiler, silahlarını ve cephaneleri bir kenara fırlattılar ve pizza diliminin üzerine atıldılar.

Küçük periler yemeye başlar başlamaz büyüdü daire zar zor duyulan bir *pop* sesiyle yerine oturarak çevrelerinde kapandı. Kapanmanın etkisi hemen görüldü. Periler yarım düzine kulak tırmalayıcı, telaşlı çığlık kopartarak havalandılar ve dairenin görünmez duvarının orasına burasına toslayarak etrafa ısıltılı toz zerrecikleri saçtılar. Hep beraber panikle dairenin iç kısmında sarmallar çizmeye başladılar, sonunda Tüf-tüf zemine indi, başını kaldırıp diğer perilere baktı ve bağırmaya başladı. "Hazır ol! Hazır ol!"

Diğer periler aniden havada durup duruşlarını dikleştirdi. Görünüşe göre aynı anda hem bunu yapıp hem de küçük kanatlarını çırpamıyorlardı, çünkü anında sokağın zeminine doğru düştüler ve yarım düzine ayrı "of" sesi çıkararak etrafa ısıltılı peri tozları saçtılar.

Tüf-tüf kalem mızrağını aldı ve kapalı dairenin en ucunda durarak sokağa dikkatle baktı. "Harry Dresden? Sen misin?"

Saklandığım yerden çıkıp başımla onayladım. "Benim. Naisılsın Tüf?"

Bana bir sürü öfkeli ama boş tehdit savurmasını bekliyordum. Tüf-tüf'ün genel davranış tarzı buydu. Onun yerine tısladı ve mızrağını hazır tutarak dairenin içinde çömeldi. Diğer minik periler de silahlarını kapıp hızla Tüf-tüf'ün yanındaki yerlerini aldılar. "Bizi zorlayamazsın," dedi Tüf. "Çağırılmadık ve çağırılana kadar kendimize aitiz."

Onlara gözlerimi kırıştıtarak baktım. “Çağrılmak mı? Tüf, sen neden bahsediyorsun?”

“Aptal değiliz Elçi,” dedi Tüf-tüf. “Ne olduğunu biliyorum. Her yanın Soğuk Kraliçe kokuyor.”

Bunun için bir deodorant yapıp yapmadıklarını merak ettim. Elimi kaldırarak yatıştırıcı bir hareket yaptım. “Tüf, şu anda Mab için çalışıyorum, ama o sadece bir başka müşteri, tamam mı? Buraya seni bir yere götürmek ya da bir şeye zorlamak için gelmedim.”

Tüf mızrağının silgili tarafını yere dayayarak bana şüpheyile somurttu. “Gerçekten mi?” dedi.

“Gerçekten,” dedim.

“Söz mü?”

“Söz.”

“Süper düper iki gözüm önüme aksın sözü mü?”

Başımla onaylayıp vakur bir sesle, “Süper düper iki gözüm önüme aksın sözü,” dedim.

“Tükür!” dedi Tüf.

Yere tükürdüm.

“Ah. Peki öyleyse,” dedi Tüf. Mızrağını indirip bir ok gibi pizzanın üzerine atıldı. Diğer küçük periler önce büyük bir hayrete düşerek tiz çılgınlarla onu protesto ettiler, sonra da onu takip ettiler. Pizza dilimi kısa sürede bitti. Piranaların suya düşen şanssız bir yarattığı yiyip bitirdikleri şu doğa belgesellerinden birini izlemek gibiydi – ama burada her yerde parlayan kanatlar, ışıldayan zerreler ve renkli tozlar vardı.

Kaşlarımı çatarak izledim, sonunda Tüf-tüf karnı hafifçe şişmiş bir vaziyette sırtüstü devrildi. Mutlulukla içini çekti, diğer periler de onu taklit etti.

“Ee, Harry,” dedi Tüf, “sence savaşı kim kazanacak?”

“Beyaz Konsey,” dedim. “Kızıl Meclis’in hiçbir kozu yok.”

Tüf burnundan soludu ve plastik şişe kapağı miğferini başından indirdi. Saçı rüzgarda dalgalandı. “Kozlarının olmaması kazanmayacakları anlamına gelmez. Ama ben o savaşı kastetmiyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Peri Meclisleri arasındaki savaşı kast ediyorsun.”

Tüf başıyla onayladı. “Evet.”

“Pekala. Zırh ve silahlar nereden çıktı Tüf?”

Peri parıldayarak gülümsedi. “Güzel, değil mi?”

“Çok korkutucu,” dedim vakarla. “Ama nereden çıktılar?”

Tüf kollarını kavuşturdu, on beş santimlik tüy ve peri tozunun izin verdiği bütün ciddiyetle, “Bela yaklaşıyor,” dedi.

“Hı-hı. Duyduğuma göre Meclisler tedirginmiş.”

“Tedirginden fazlası, Harry Dresden. Vahşi perilerin çekilmesi başlıyor. Bazı Orman Perileri’nin Yaz’dan gelen bir Sidhe Şövalyesi ile yürüdüğünü, bir su kanalı perisinin de birkaç blok ötede sudan çıkıp bir Kış binasına girdiğini gördüm.”

“Vahşi perilerin çekilmesi. Sizler gibi mi yani?”

Tüf başıyla onayladı ve ayaklarını kaldırıp şaşırtıcı derecede kalın bir sesle geçiren Üs Kavun’un bacaklarının üstüne koydu. “Herkes Meclislerle beraber oynamaz. Biz çoğunlukla işimizi yapar ve fazla ilgi göstermeyiz. Ama bir savaş olduğunda vahşi periler bir tarafa ya da diğerine Çağrılırlar.”

“Hangi tarafa gideceğinizi kim seçer?”

Tüf omuz silkti. “Çoğunlukla iyi vahşi periler Sıcak Kraliçe’ye, kötüler de Soğuk Kraliçe’ye giderler. Sanırım yaptığın şeylerle alakalı bir şey bu.”

“Hı-hıı. Peki sen Sıcak şeyler mi yoksa Soğuk şeyler mi yapıyordun?”

Tüf ısıltılı bir kahkaha attı. “Yaptığım bütün şeyleri nasıl hatırlayabilirim ki?” Elini karnına vurdu, sonra hesaplayan gözlerle yeniden ayağa kalktı. “Oradaki bir pizza kutusu mu Harry?”

Kutuyu tutup açtım ve pizzanın kalanını gösterdim. Bütün periler aynı anda “Ooooo” dediler, küçük burunları dümdüz olana kadar hep beraber dairenin en kenarına dayandılar ve büyülenmiş bir arzuyla pizzaya baktılar.

Tüf yutkunarak, “Kesinlikle son birkaç yılda bize bol bol pizza verdin, Harry,” dedi. Elimdeki kutudan gözlerini ayırmıyordu.

“Hey, sen de bana ihtiyacım olduğunda yardım ettin,” dedim. “Bu adil, değil mi?”

Tüf hiddetle, “Adil mi?” diye bağırdı. “Bu... bu... pizza, Harry.”

“Biraz iş yapmanı istiyorum,” dedim. “Bilgiye ihtiyacım var.”

Tüf umutlu bir ses tonuyla, “Ve pizzayla mı ödeme yapıyorsun?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Yaşasın!” diye bağırdı Tüf ve havalanarak heyecanlı bir sarmal çizdi. Diğer periler de benzer mutluluk nidalarıyla onun peşinden havalandılar ve baş döndürücü bir renk cümbüşü başladı.

“Pizzayı ver bize!” diye bağırdı Tüf.

Diğer periler de cırtlak seslerle, “Pizza, pizza, pizza!” diye haykırdılar.

“Önce,” dedim, “bazı sorulara cevap vermenizi istiyorum.”

“Tamam, tamam, tamam!” diye bağırdı Tüf. “Haydi sor!”

“Kış Leydisi ile konuşmam gerekiyor,” dedim. “Onu nerede bulabilirim Tüf?”

Tüf elini açık eflatun saçından geçirdi. “O kadar mı? Şehrin altında! Aşağıda, dükkânların ve kaldırımların yerin altında olduğu yerde.”

Kaşlarımı çattım. “Banliyö tünellerinde mi?”

“Evet, evet, evet. Ölümlülerin göremediği kısımdan Aşağıkent’e giden yolu bulabilirsin. Soğuk Leydi Aşağıkent’e geldi. Meclisi Aşağıkent’te.”

“Ne?” dedim heyecanla. “Ne zamandan beri?”

Tüf durmadan sabırsız bir şekilde havada kendi etrafında dönüyordu. “Geçen sonbahardan beri!”

Saçımı kaşıdım. Sanırım bu mantıklıydı. Geçen sonbahar kindar bir vampirle müttefikleri her çeşit doğaüstü şeytanlığı yapmış, gerçek dünya ile ruhlar dünyası Yok Diyar arasındaki sınırda bir çalkantı yaratmışlardı. Kısa süre sonra da büyücülerle vampirler arasında savaş patlak vermişti.

O olaylar muhtemelen türlü türlü varlığın dikkatini çekmişti.

Başımı iki yana salladım. “Peki ya Yaz Leydisi? O da şehirde mi?”

Tüf yumruklarını beline koydu. “Eh, *elbette*, Harry. Kış bu-
raya geldiyse Yaz’ın da gelmesi gerekiyordu, değil mi?”

Kendimi biraz kalın kafalı hissederek, “Elbette,” dedim. Tanrı aşkına, hiç formda değildim. “Onu nerede bulabilirim?”

“Şu büyük binalardan birinin tepesinde.”

İçimi çektim. “Tüf, burası Chicago. Bir sürü büyük bina var.”

Tuf gözlerini kırıştıtararak bana baktı ve tekrar parlamadan önce bir dakika kadar kaşlarını çatı. “Hemen yanında pizza dükkânı olan bina.”

Yine başım ağrımaya başladı. “Bak ne diyeceğim. Beni oraya götürmeye ne dersin?”

Tuf küçük çenesini öne çıkarıp somurttu. “Ve pizzayı kaçırayım mı? Hayatta olmaz.”

Dişlerimi sıktım. “O zaman beni götürecekt başka birini bul. Birini tanıyor olmalısın.”

Tuf yüzünü buruşturdu. Bir kulak memesini çektişirdi, ama belli ki bu hatırlamasına yardımcı olmadı, çünkü ancak bir ayağını öbür bacağının baldırına sürttükten ve on saniye boyunca dairenin içinde dalgın dalgın döndükten sonra benimle yeniden yüzleşti. Çevresindeki ışık halesi parlıyordu. “Aha!” dedi. “Evet! Sana bir kılavuz verebilirim!” Parmağıyla beni işaret etti. “Ama sadece başka sorun yoksa Harry. Pizza, pizza, pizza!”

“Önce kılavuz,” diye ısrar ettim. “Sonra pizza.”

Tuf parçalanacakmış gibi ellerini ve kollarını salladı. “Evet, evet, evet!”

“Tamam,” dedim. Pizza kutusunu açtım ve yakınlardaki çöpe atılmış tahta bir kutunun üstüne koydum. Sonra adımımı dairenin üstünden attım, aşağı eğildim ve elimle silip irademi kullanarak daireyi kırıp içindeki enerjileri serbest bıraktım.

Periler farklı perde ve tonlarda “Yaşasın!” diye bağırdılar, yanımdan öyle bir hızla geçtiler ki arkalarında fırtınalı bir hava konisi bıraktılar, dağınık saçımı daha da dağıttılar ve hafif çöp parçalarını sokağın dört bir yanına saçtılar. İlk dilime gösterdikleri aynı iştahla pizzaya saldırdılar, ama artık sadece birkaç saniyede tüketemeyecekleri kadar çok pizza vardı.

Tüf uçarak yüzümün önüne geldi ve küçük avucunu bana uzattı. Bir süre sonra kamp ate inden sı ramı  ba ıbo  bir kıvılcıma benzeyen bir şey fırl fırl dönerek a a ı indi ve avucunda parladı. T f anlayamadı ım bir dilde bir şeyler söyledi, sonra minik ışık cevap verirmi  esine titre ti ve yanıp söndü.

T f, “Doğru,” deyip ı ı a ba ını salladı. Ona daha dikkatle baktığımda içinde çok ama çok küçük, en fazla karınca büyüklüğünde bir biçim se ebildim. Bir başka di i peri. ışık titre ti ve yanıp söndü, T f de ona ba ını salladıktan sonra bana döndü.

“Harry Dresden,” dedi T f-t f, avucunu uzatarak, “bu Elidee. Bir iyili imin kar ılı ını ödeyecek ve seni önce Kı  Leydisi’ne, sonra da Yaz Leydisi’ne götürecek. Uygun mu?”

Ufacık di i periye kaşlarını çatarak baktım. “Beni anlıyor mu?”

Elidee’nin küçücük ayağını yere sertçe vurdu unu zorlukla gördüm. Etrafındaki kıvıl ışık iki kere keskin bir şekilde titre ti.

“Evet,” diye tercüme etti T f-t f. “Evet için iki ışık, hayır için bir ışık.”

“Evet için iki kere, hayır için bir kere,” diye mırıldandım.

T f kaşlarını çattı. “Yoksa evet için bir, hayır için iki kere miydi? Hiç emin olamıyorum.” Ardından minik peri bulanık bir hareketle yanımdan geçerek pizzayı mideye indiren yumuşak parıltılı ışık yı ınına katıldı.

Elidee ise T f-t f’ n ardında bıraktığı minyatür kasırgadan kurtuldu, birkaç saniye sersem sersem etrafta döndü, sonra bir sarmal çizerek bana doğru indi ve burnumun köprüsüne kondu. Ona bakmaya çalışırken gözlerim  a ıla tı. “Hey,” dedim, “koltuk gibi bir halim mi var?”

İki ışık.

İçimi çektim. “Pekala, Elidee. Yola çıkmadan önce biraz pizza istiyor musun?”

Bu sefer daha parlak iki ışık. Küçücük peri yeniden havalandı ve hızla pizzanın çevresindeki buluta doğru uçtu.

Sokağın ilerisinden ayak sesleri geldi, ardından eşofman üstünü kaslı karnının üzerine indiren Billy çıktı gölgelerin arasından. Bir an içim mantıksız bir kıskançlıkla doldu. Benim kaslı bir karnım yoktur. Kemerimi zorluyor filan değilim, ama çelik karın kaslarım yoktur. Bronz karın kaslarım bile yoktur. Belki plastik karın kaslarım olabilir.

Billy bir an gözlerini kırıştırarak pizzaya baktı ve, “Vay canına. Bu hoş görünüyor. *Jaws* tarzında hoş,” dedi.

“Evet,” dedim. “Çok uzun süre bakma. Peri ışıkları ölümlülerin kafasını karıştırabilir.”

“Çaktım,” dedi Billy. Yeniden bana göz attı. “Nasıl gitti? İhtiyacın olanı aldın mı?”

“Evet,” dedim. “Ya sen?”

Omuz silkti. “Sokak koku almak için en iyi yer değil, ama kurt halimdeyken onları tanıyabileceğimi sanıyorum. Kokuları pek normal değildi.”

“Kimin aklına gelirdi?”

Billy karanlıkta sırttı. “Heh. O halde neyi bekliyoruz?”

Elidee yeniden üzerime uçup bir kere daha burnumun köprüsüne konmak için tam o ânı seçti. Billy ona gözlerini kırıştırarak baktı ve, “O da nesi?” dedi.

“Bu kılavuzumuz,” dedim. “Elidee, bu Billy.”

Elidee iki kere ışıldadı.

Billy yeniden gözlerini kırıştırdı. “Şey, memnun oldum.” Başını iki yana salladı. “Ee? Peki plan nedir?”

“Kış Leydisi’nin yeraltımdaki inine gidip karşısına çıkacağız. Ben konuşacağım. Sen de tetikte kalıp arkamı kollayacaksın.”

Başıyla onayladı. “Tamamdır. Hallederim.”

Başımı çevirdiğimde açgözlü perilerin elleriyle son pizza parçasını havaya kaldırdıklarını gördüm. Parçanın etrafına kümelenererek onu parçalayıp kopardılar, birkaç saniye sonra o da bitti gitti. Ardından periler şiş göbekli kuyruklu yıldızlardan oluşan bir bölük gibi uzaklaşarak gözden kayboldular.

Elidee burnumdan havalandı ve sokağın diğer yönüne doğru uçmaya başladı. Peşinden gittim.

“Harry?” dedi Billy, sesinde azıcık umut vardı. “Bela bekliyor musun?”

İçimi çektim ve kaşlarımın arasındaki boşluğu ovuşturdum.

Kesinlikle başım ağrımaya başlamıştı. Uzun bir gece olacaktı.

ON DÖRT

Elidee, Billy ve beni ara sokaklardan geçirdi, bir binanın yangın merdiveninden çatıya çıkardı, sonra da diğer tarafından aşağı indirdi ve Pedway'e* giden yol üzerindeki çöplerle dolu metruk bir arazinin öte yanına götürdü. Bunaltıcı sıcakta yarım saatten uzun bir süre boyunca sendeleyerek küçük perinin peşinden yürüdük, sonunda Tüf-tüf'ten haritadan anlayıp bizi bir otomobil içinde oraya yönlendirebilecek birini istemiş olmayı diledim.

Chicago'nun banliyö tünelleri şehrin geri kalanıyla karşılaştırıldığında oldukça yakın bir zamanda yapılmıştır. Tüneller onları bilmiyorsanız labirent gibidir – birbirinden farksız tepe lambaları içeren uzun koridorlar; reklam posterleriyle kaplı sıkıcı, temiz duvarlar; basit ve her zaman yardımcı olmayan yön tabelaları barındıran kavşaklar. Mesai bitiminde kapanır, ertesi sabah altı civarına kadar da açılmazlar, ama Elidee bizi Randolph ile Wabash caddelerinin kesiştiği yerdeki tamamlanmamış bir binaya götürdü ve bir hizmet erişim kapısının

* Chicago'nun merkezinde bulunan ve tren istasyonlarına, otellere, mağazalara, iş merkezlerine ve gökdelenlere bağlanan bir yer altı tünelleri ve asma köprüler zinciri. Tünelin kendi bünyesinde de pek çok restoran ve mağaza bulunmaktadır. -yhn

önünde uçuştı. Kapının kilitli olmadığını ve banliyö tünellerinin karartılmış bir bölümüne çıktığını fark ettik. Tünellerin bu kısmı inşa halinde gibi görünüyordu, ama bina kapandığı zaman terk edilmişti.

Tamamen karanlıktı, bu yüzden beş köşeli gümüş yıldızı boynumdan çıkardım, avucumun içinde tutup havaya kaldırdım ve irademi sessizce üzerine odakladım. Beş köşeli yıldız yüz yıllardır bir büyü simgesi olmuştur. Dört elementi ve irade çemberine bağlı ruh gücünü – insan düşüncesinin kontrolü altındaki başlıca gücü – temsil eder. Beş köşeli yıldızı önümde tuttum, ben konsantre oldukça hafif mavi bir ışıkla parlamaya başladı ve etrafımızı karanlık, sessiz tünellerde yolumuzu bulmamıza izin verecek kadar aydınlattı. Küçük peri önümüzde süzülerek tünelin ilerisine doğru uçuştı, biz de konuşmadan peşinden gittik. Banliyö yolunun ana tünellerinin kesiştiği bir noktaya vardık, kısa bir süre başka bir tünelde yürüdükten sonra paslı bir metal kapıyla kapatılmış bir bölüme geldik. Kapının üzerindeki tabelada TEHLİKELİ - GİRMEK YASAKTIR yazıyordu. Kilitli değildi, tünel boyunca ilerleyerek daha nemli, buram buram küf kokan, banliyö yolunun gerçek bir parçası olmadığı aşikar olan bir bölüme ulaştık.

On beş-yirmi metre daha yürüdükten sonra duvarların kaba ve düzensiz bir hal aldığı, büyücü ışığının parıltısına rağmen gölgelerin kalınlaşıp yoğunlaştığı bir yere vardık.

Elidee duvarın daha da karanlık bir kısmına doğru uçuştı ve önünde küçük bir daire çizdi.

“Tamam,” dedim. “Sanırım buradan giriyoruz.”

Billy şüpheli bir sesle, “Girdiğimiz yer neresi?” diye sordu. “Nereye giriyoruz?”

“Aşāıkent’e,” dedim. Ellerimi duvarda dolaştırdım. Öylesi-
ne dokununca çıplak ve işlenmemiş beton gibi geliyordu, fakat
bastırduğımda hafif bir düzensizlik hissettim. Sert taş olamazdı.
“Buralarda bir yerlerde bir panel olmalı. Bir tür tetik.”

“‘Aşāıkent’ de neyin nesi? Daha önce hiç duymamıştım.”

“Ben de ilk duyduğumda herhalde beş-altı yıldır burada ça-
lışıyordum,” dedim. “Chicago’nun tarihini, burada işlerin nasıl
yürüdüğünü anlayan gerekiyor.”

Billy kollarını kavuşturdu. “Dinliyorum.”

“Bu şehir bir bataklık,” dedim, hâlâ parmak uçlarımla kapı-
yı açmanın bir yolunu aramaya devam ediyordum. “Michigan
Gölü ile neredeyse aynı seviyedeyiz. Şehri ilk inşa ettiklerinde
durmadan çamurun içine gömülüyormuş. Her yıl daha derine
gömülüyormuş. Caddeler yapıyor, üzerlerine tahta bir kafes
örüyor, onun üzerine de *başka bir* cadde yapıyorlarmış, yani
her şeyi yavaşça gömüleceğini varsayarak planlıyorlarmış. Ev-
leri de aynı şekilde planlamışlar. Ön kapıyı ikinci kata yapıyor
ve ona ‘Chicago girişi’ adını veriyorlarmış, böylece ev battığı
zaman ön kapısı zemin seviyesinde kalıyormuş.”

“Peki ya cadde battığı zaman?”

“Üzerine bir başka cadde yapıyorlarmış. Sonuçta bütün bir
şehir sokak seviyesinin altında kalmış. Farelerin ve suçluların
caddelerin altına saklanması gibi büyük bir sorunla karşı kar-
şıya kalmışlar.”

“Ama artık bu sorun yok mu?” diye sordu Billy.

“Fareler ve haydutların büyük bölümü başka şeyler tara-
findan dışarı itilmiş. Burada eksiksiz bir minyatür medeniyet
kurulmuş. Ayrıca hiç güneş görmüyormuş, bu da onu bütün
gece sürüngenleri için birebir bir yer haline getirmiş.”

“Böylece Aşağıkent oluşmuş,” dedi Billy.

Başımla onayladım. “Aşağıkent. Chicago’nun altında bir sürü tünel vardır. İkinci Dünya Savaşı sırasında Manhattan Projesi bir süreliğine bu tünellerden yürütülmüş. Atom bombası araştırmalarının tümü burada yapılmış.”

“Çok neşe verici. Buraya sık gelir misin?”

Başımı iki yana salladım. “Tabii ki hayır. Burada türlü türlü pis yaratık yaşar.”

Billy kaşlarını çatı. “Ne gibi?”

“Bir sürü şey. Yüzeyde görmediğin şeyler. Büyücülerin bile haklarında neredeyse hiçbir şey bilmediği şeyler. Goblinler, toprak ruhları, kanatsız ejderhalar, isimsiz yaratıklar. Ayrıca her zamanki ayak takımı. Vampirler kimi zaman gündüzleri burada barınaklar bulur. Trollerin de buraya saklandığı olur. Doğal dünyanın çoğunda görülmeyen küfler ve mantarlar. Ak-lına ne gelirse.”

Billy düşünceli bir edayla dudaklarını büzdü. “Yani bizi ışıksız, çürüyen, tehlikeli tünellerden oluşan, kötü periler ve canavarlarla dolu bir labirente götürüyorsun.”

Başımla onayladım. “Belki radyasyon kalıntısı da vardır.”

“Tanrım, eğlenceli adamsın Harry.”

“Aksiyona girmek isteyen sensin.” Parmaklarım duvarda küçücük bir oyuk buldu, bastırdığımda taşın küçük, düz bir kısmı çıtırdayıp içeri göçtü. Anahtar bir tür mekanizmayı tetiklemiş olmalıydı, zira duvar parçası önce kendi eksenini etrafında sonra da dışarıya doğru döndü ve yine nemli bir karanlığa açılan bir kapı oluşturdu. “Hah,” dedim biraz memnuniyetle. “İşte gidiyoruz.”

Billy öne geçip kapıdan içeri girmeye çalıştı, ama bir elimi

omzuna koyup onu durdurdum. “Bekle. Bilmen gereken şeyler var.”

Billy kaşlarını çatı, ama durup dinledi.

“Bunlar periler. Muhtemelen birçok Sidhe ile, Kış Leydisi’nin yanında takılan soylularla karşılaşacağız. Bu da tehlikeli olacakları ve muhtemelen seni tuzaga düşürmeye çalışacakları anlamına geliyor.”

“Tuzaga düşürmek derken?” dedi Billy.

“Anlaşmalar,” dedim. “Teklifler. Sana bir şeyler önerecek, bir şeyle başka bir şeyi değış tokuş etmeye çalışacaklardır.”

“Neden?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Tabiatları böyle. Borç ve yükümlölük kavramı davranışlarında çok büyük bir rol oynar.”

Billy kaşlarını kaldırdı. “O küçük perinin senin için çalışmasının sebebi bu, değil mi? Çünkü pizza için sana bir borcu vardı.”

“Doğru,” dedim. “Ama bu her iki yönde işleyebilir. Eğer *sen* onlara bir şey borçlu olursan sana bir kanal açabilir ve sana karşı büyü kullanabilirler. Temel kural onlardan hiç hediye kabul etmemektir – ve Tanrı aşkına, onlara hediye teklif *etme*. Eşit bir değış tokuştan başka herhangi bir şeyi ya baştan çıkarıcı ya da rencide edici bulurlar. Tüf gibi küçük periler söz konusu olduğunda bu önemli değildir, ama bir Sidhe Lordu ile anlaşma yaparsan sağ çıkamayabilirsin.”

Billy omuz silkti. “Tamam. Hediye yok. Tehlikeli periler. Anladım.”

“Sözümü bitirmedim. Sana renkli ambalajlara sarılı paketler hediye edecek değiller adamım. Bunlar Sidhe. Var olan en

göz alıcı yaratıklar arasındadırlar. Dengeni bozmaya ve seni baştan çıkarmaya çalışacaklardır.”

“Baştan çıkarmak mı? Seks ile mi demek istiyorsun?”

“Herhangi bir şehvani hazla. Seks, yemek, güzellik, müzik, parfüm. Teklifte bulunduklarında kabul etme, yoksa büyük acılara davetiye çıkarırsın.”

Billy başıyla onayladı. “Tamam, anladım. Haydi gidelim.”

Gözlerimi genç adama diktim, o da bana sabırsız bir bakış fırlattı. Başımı iki yana salladım. Her hâlükarda sadece birkaç sözle yaklaşıyor olabileceğimiz büyük tehlikeyi yeterince aktarabileceğimi sanmıyordum. Derin bir nefes aldım, sonra da Elidee’ye başımı salladım. “Pekala, Tinkerbell. Gidelim.”

Küçük kızıl ışık sinirli bir şekilde yukarı aşağı sallandı, sonra da gizli kapıdan geçip ilerideki karanlığa daldı. Billy gözlerini kısıp perinin arkasından yürüdü, ben de onun peşine düştüm. Kendimizi bir tünelde bulduk. Bir duvar eski ve aşınmış tuğlalardan, diğeryse çürüyen tahta kirişlerin, gevşek toprağın ve sarılmış köklerin karışımından oluşuyor gibi görünüyordu. Tünel, muskamın etrafındaki ışık küresinin ötesine doğru uzanıyordu. Kılavuzumuz öne uçtu, biz de birbirimize yakın durarak onun ardına düştük.

Tünel alçak tavanlı bir mağaraya çıktı. Mağara orada burada Aşağıkent sakinlerince sonradan eklenmiş gibi görünen sütunlar, çökmüş toprak yığınları ve kirişlerle destekleniyordu. Elidee hafif bir kararsızlıkla olduğu yerde bir daire çizdi, sonra sağa doğru uçmaya başladı.

Daha ufak periyi izlemeye başlayalı beş saniye bile olmamıştı ki boynumun arkasındaki deri sürünerek başımın üzerine çıkmaya ve ağzıma saklanmaya çalıştı. Donup kaldım. Aynı

anda bir ses de çıkarmış olmalıyım, zira Billy dönüp bana baktı ve, “Harry? Ne oldu?” diye sordu.

Bir elimi kaldırarak onu susturdum ve çevremdeki karanlığa dikkatle baktım. “Gözlerini açık tut,” dedim. “Burada yalnız olduğumuzu sanmıyorum.”

Işığın ötesindeki gölgelerden alçak bir tıslama sesi geldi. Cildimin kalan kısmındaki kıllar da diken diken oldu. Kalkan bileziğimi hazırladım. Sesimi yükselttim ve net bir şekilde, “Ben Büyücü Dresden, Kış Meclisi’nin elçisiyim ve Kış Leydisi’ne bir ziyarette bulunmaya zorunluyum. Savaşmaya ne vaktim ne de niyetim var. Kenara çekilin ve geçmeme izin verin,” dedim.

Bir ses –sanki çılgın bir varlığın konuşma yeteneği verdiği, işkence gören bir kedinin çıkarabileceği türden bir ses– gölgelerden miyavlayarak kulaklarımı tırmaladı. “Kim olduğunu biliyoruz büyücü,” dedi ses. Yükselip alçalmaları tamamen yanılttı ve görünüşe göre zemine yakın bir noktadan, sağımdan bir yerden geliyordu. Elidee ince bir dehşet çılgılığı koyuverdi ve bir ok gibi saçımın içine girdi. Ufak perinin çevresindeki ışığın sıcaklığını saç derimin üzerindeki bir güneş ışığı huzmesi gibi hissettim.

Billy ile bakiştım, ardından sesin kaynağına doğru döndüm. “Sen kimsin?”

“Kış Leydisi’nin bir hizmetkârı,” diye cevap verdi ses, tam arkamdan. “Gönderildim buraya seni onun diyarından güvenle geçirmek ve huzuruna çıkarmak için.”

Diğer yöne döndüm ve sesin kaynağına doğru daha dikkatle baktım. Muskamdan çıkan büyümlü ışık aniden altı metre ötede ve yerden birkaç santimetre yukarıdaki bir çift hayvan

gözünden yansıdı. Arkamdaki Billy'ye baktım. O da gözleri fark etmiş ve dönerek sırtını bana vermiş, arkamızdaki karanlığı izlemeye koyulmuştu.

Yeniden konuşan yaratığa döndüm ve, “Tekrar soruyorum. Kimsin?” dedim.

Yaratık gözlerini sağa sola çevirdi ve sinirli, hırıltılı bir ses çıkardı. “Birçok ismim vardır benim ve birçok yoldan yürüdüm ben. Kâh avcı, kah izleyici, kah kılavuz oldum ben. Seni oraya güvenli, sağlıklı ve tek parça halinde götürmem için gönderdi Leydim beni.”

“Bana kızma Charlie,” diye çıkıştım. “Sen de bu işi benim kadar iyi biliyorsun. Üçüncü ve son defa soruyorum. Kimsin sen?”

Ses sert, huysuz ve zorlukla anlaşılır bir şekilde çıktı. “Soğuk Leydi çağırır beni Grimalkin diye. Kılavuzluk etmemi istedi benden annesinin elçisine, güvenle sarayına ve tahtına ulaşabilsin diye.”

Bir soluk verdim. “Pekala,” dedim. “O halde kılavuzluk et bize.”

Gözler küçük bir reverans yapar gibi yukarı aşağı sallandı ve Grimalkin yeniden miyavladı. Işığımın dışındaki gölgelerde hafif bir hareket oldu, ardından zeminin üzerinde donuk, yeşilimsi bir parıltı belirdi. Ona doğru adım attım ve zeminin üzerinde hafif, ısıltılı bir ayak izi buldum. Belirsiz, kedilerin kine benzeyen, fakat gerçek bir kediye ait olamayacak kadar da geniş ve ince bir pençe. Tam ona ulaştığımda zeminin bir metre kadar ötesinde bir başka ışık belirdi.

“Acele et büyücü,” diye miyavladı Grimalkin’in sesi. “Acele et. Bekliyor Leydi. Geçiyor mevsim. Zaman az.”

İkinci ayak izine doğru hareket ettim. Ben yaklaşırken önümüzde üçüncü bir iz daha belirdi ve bu böyle devam etti.

Billy, “O da neydi öyle?” diye mırıldandı. “Aynı şeyi üç kere sormandan bahsediyorum.”

“Bir bağlama,” diye mırıldandım. “Perilerin yalan söylemesine izin verilmez ve eğer bir peri bir şeyi üç kere söylerse bunun doğru olduğundan emin olmalıdır. Üç kere verdiği bir sözü tutmaya zorunludur.”

“Ah,” dedi Billy. “Yani bu yaratık aslında bize güvenli bir şekilde kılavuzluk etmek için gönderilmediyse bile ona üç kere öyle dedirttin, böylece onu öyle yapmaya zorunlu kıldın. Anladım.”

Başımı iki yana salladım. “Grimalkin’in dürüst olduğundan emin olmak istedim. Ama o şekilde bağlanmaktan nefret ederler.”

Hafifçe parlayan gözler önümüzde kısa süreliğine göründü, aynı anda tüyerimi diken diken eden mırıltı-hırıltı karışımı bir ses çıktı.

“Ah,” dedi Billy. O da çok soğukkanlı görünmüyordu. Yüzü biraz solmuştu ve ellerini yumruk yapmış halde yürüyordu. “Grimalkin’in niyeti başlangıçta iyiye onu gereksiz yere bağlamana sinirlenmemiş midir?”

Omuz silktim. “Buraya dost edinmeye gelmedim Billy. Bir katili bulmaya geldim.”

“Hiç diplomasiden bahsedildiğini duymadın, değil mi?”

Yirmi dakika kadar yerdeki ayak izlerini takip ederek nemli tünellerden geçtik, kimisi sadece bir metre yüksekliğindeydi. Tünelin bazı kısımlarında yine yakın zamanda inşa edildiğine dair izler vardı – tabii eğer yumuşak bir biçimde servis edilen

dondurma gibi tesviye edilmiş girdap şeklindeki taş katmanlarına “inşaat” demek doğruysa. Tamamen yeni gibi görünen birkaç tünelden geçtik. Burada yaşayan varlıklar her neyseler yayılmaktan çekinmiyor gibi görünüyordlardı. “Ne kadar kaldı?” diye sordum.

Grimalkin yakınlarda bir yerde bir *movv* sesi çıkardı – bir sonraki ayak izinin olduğu yönden de değil. “Çok az, asil Elçi. Çok yaklaştık.”

Görülemeyen peri kılavuz sözünün eriydi. Bir sonraki parlayan ayak izinin ardından başka bir iz belirmedi. Onun yerine büyük, özenle oyulmuş iki kanatlı bir kapıya geldik. Tanımadığım bir tür siyah ahşaptan yapılmış kapı, iki buçuk-üç metre yüksekliğindeydi ve üzerine zengin yarım-kabartmalar oyulmuştu. Önce oymaların bahçe teması olduğunu sandım – yapraklar, asmalar, çiçekler, meyveler filan. Ama kapıya yaklaştıkça ışıldayan muskamın ışığında daha fazla ayrıntı seçmeye başladım. Asmaların arasında insan figürleri uzanıyordu. Bazıları şehvetli bir şekilde beraber uzanmıştı, diğerleriyse çürüyen güllere sarılmış iskeletlerden ya da gelincik bahçelerinin içinde görmeyen gözlerle bakan cesetlerden ibaretti. Bahçede şurada burada Sidhe’nin izleri görülebiliyordu – bir çift göz, örtülü bir silüet ve asalakları: Tüf-tüf gibi küçük periler, yapraklarla kaplı orman perileri, pipo içen satirler ve ölümlülerin gözlerinden saklanan, dans eden daha bir sürü yaratık.

“Güzel oymalar,” dedi Billy. “Geldik mi?”

Etrafa bakınarak kılavuzumuzu aradım, ama ne başka bir ayak izi ne de kedimsi gözler görebildim. “Sanırım öyle olmalı.”

“Pek incelikli sayılmazlar, değil mi?”

“Yaz o konuda Kış’tan daha iyidir. Ama işlerine geldiğinde hepsi incelikli olabilir.”

“Hı-hı. Beni rahatsız eden ne, biliyor musun Harry?”

“Ne?”

“Grimalkin dışarıya çıkmamız için de bize kılavuz edeceğini hiç söylemedi.”

Billy’ye göz attım. Karanlıktan, belirsiz bir yönden alçak ve tıslamalı bir gülüş geldi. Derin bir nefes aldım. Sakin ol Harry. Çocuğun tedirgin olduğunu görmesine izin verme. Ardından kapıya döndüm ve yumruğumla ona üç kere sertçe vurdum.

Vuruşlar boş bir gümbürtüyle yankılandı. Uzun bir an boyunca tünellere sessizlik çöktü, sonunda kapılar ortadan açıldı ve kanatlarının arkasından bir ışık, ses ve renk seli akın etti.

Kış Meclisi’nden ne beklediğimi bilmiyorum, ama büyük bir müzik grubu bulmayı beklediğim kesindi. Kapıların ardında bir yerde büyük bir nefesli çalgılar grubu bangır bangır çalıyor, vurmahılar hakiki derinin kaba, gerçek sesiyle takırdayıp gümlüyordu. Işıklar, bütün mekân Noel ışıklarıyla aydınlatılmışçasına renkli ve yumuşaktı; içeride dönüp hareket eden gölgeler görebiliyordum – dans edenler.

“Dikkatli ol,” diye mırıldandım. “Müziğin içine işlemesine izin verme.” Heybetli kapılara doğru yürüyüp içeri girdim.

Oda yirmili yıllardan fırlamış bir oteli andırıyordu. Lanet olsun, eğer otel toprağa gömülmüş, hafifçe yana yatmış ve insan değerlerinden habersiz yaratıklarca süslenmişse gerçekten de öyle olabilirdi. Bir zamanlar ne olursa olsun, hep dans amaçlı bir mekân olarak tasarlanmıştı. Dans pisti gül renkli mermer bloklardan yapılmıştı ve zemin eğik olduğu halde bloklar orada burada düz olacak şekilde kaydırılmıştı, bu da neredeyse

yayvan bir merdiven görüntüsü oluşturuyordu. Tehlikeli blokların üzerinde Kış Sidhe'si dans ediyordu.

Güzel sözcüğü fazlasıyla yetersizdi. Yetersizden de öteydi. 1940'ların kıyafetlerini giymiş erkekler ve kadınlar birlikte dans ediyordu. Üzerlerinde o döneme birebir uygun çoraplar, dize kadar inen etekler, hem ordunun hem de donanmanın merasim kıyafetleri vardı. Saç stilleri de o döneme gayet uygundu, ama bazılarının rengi ortama uymuyordu. Bir Sidhe kıızı saçını camgöbeğı mavisine boyamıştı, diğerklerinin gümüş, altın ya da diğerk renklerde örgüleri vardı. Orada burada kulaklara, kaşlara ya da dudaklara takılmış metal veya değerli taşlardan ışık yansıyordu ve Sidhe fertleri dans ederken ince renk cümbüşü her bir dansçının etrafında toplanıyor, ona kendine özgü, büyüleyici bir hale, enerjiden ve açığa çıkan güçten oluşan bir taç kazandırıyor.

Girdap gibi dönen auraları göz ardı edildiğinde bile perilerin hareket ediş şekli insanı hipnotize ediyordu. Bir kadının dönüp güçlü bir adamın ellerinin altında gövdesini arkaya eğerek hoş bacaklarını göstermesini, boynunu ortaya çıkarıp göğüslerini sergilemesini, saçının renkli ışıkların parıltısını yakalayarak renk dalgaları yansıtmasını sadece birkaç saniye izledikten sonra gözlerimi zorla başka yöne çevirmem gerekti. Dans pistinin neresine bakarsam bakayım dergi kapaklarındaki insanlarla çok çirkin oldukları için dalga geçebilecek birini görüyordum.

Benim kadar paranoyak olmayan Billy öylece durmuş, fal taşı gibi gözlerle dans pistine bakıyordu. Kalçamla dişlerinin birbirine çarpmasına neden olacak kadar sert bir şekilde dürttü onu. İrkildi ve bana suçlulukla baktı.

Gözlerimi yaklaşık olarak toplam yirmi çiftten oluşan dansçılardan zorla ayırarak balo salonunun geri kalanını inceledim.

Salonun bir tarafında orkestra için ayrılan bir platform vardı ve üzerindeki tüm müzisyenler smokinliydi. Ölümlü insanlardı. Normal görünüyordular, yani çaldıkları müzikle dans eden dansçılarla karşılaştırıldıklarında neredeyse deforme olmuş gibiydiler. Aralarında hem erkek hem de kadınlar vardı ve ne iyi dinlenmiş ne de iyi beslenmiş gibi görünüyordular. Smokinleri terle lekelenmişti, saçları cansız ve yıkanmamıştı. Daha dikkatli baktığımda her birinin ayak bileğine gümüş bir kelepçenin takılı olduğunu gördüm. Kelepçeler, müzisyenlerin arasında dolanarak orkestra platformuna yayılmış bir zincire bağlıydı. Ama müzisyenler mutsuz görünmüyordu – tam aksine. Her biri kendini müziğe kaptırmıştı, yüzlerine bir konsantrasyon ve dikkat ifadesi yerleşmişti. Ve iyilerdi, sadece sanatında gerçekten ustalaşmış orkestralarda görülen ton ve zamanlama birliğiyle çalışıyorlardı.

Ama bu perilerin tutsağı oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Fakat belli ki bunu hiç dert etmiyorlardı. Sidhe dans ederken müzik büyük taş salonu titretiyor, karanlıkların arasına gizlenmiş yukarıdaki tavanın tozunu silkeliyordu.

Orkestra platformunun karşısındaki dans pisti direkt olarak su dolu bir havuza doğru alçalıyordu – en azından ben içindekinin su olduğunu varsaydım. Siyah ve doğal olamayacak kadar durgun görünüyordu. Ben bakarken su, yüzeyinin altındaki görünmeyen bir şeyin hareketiyle dalgalandı. Karanlık yüzeyin üzerinde renkler dönüp dalgalandı ve havuzun içindekinin kesinlikle su olmadığı izlenimine kapıldım. Ya da sadece su değildi. Yeni bir ürperti bastırdım.

Dans pistinin ötesinde, salonun karşı köşesinde yükseltilmiş platform sıraları duruyordu. Her bir platformda ayrı birer küçük masa vardı. Üç ya da en fazla dört kişinin oturabileceği masaların her birinde sönük, yeşil renkli bir lamba bulunuyordu. Masaların her biri birbirine göre farklı yükseklikteydi ve sağa sola yatık vaziyetteydiler – en sonunda sıralar bir zirveye ulaşıyordu, orada da tek bir koltuk vardı. Gümüş gibi görünen bir malzemeden yapılmıştı; parlak sırtına bir mühür, yemek masası büyüklüğünde bir kar tanesi oyulmuştu. Üzerinde kimse oturmuyordu.

Orkestra platformundaki baterist kısa bir solo attı, sonra biri dışındaki bütün enstrümanların sesi kesildi. Diğer grup üyeleri koltuklarında gevşediler, hatta birkaçı yere devrildi, fakat ana trompetçi ayakta kaldı ve Kış Lordları dans ederken bir soloya başladı. Orta yaşlı, biraz kilolu bir adamdı. Trompetiyle soloyu çalarken yüzü önce kızardı, sonra da morardı.

Derken Sidhe fertlerinin hepsi birden dans etmeyi kesti. Düzinelerce güzel yüz döndü ve gözleri yumuşak ışıktayarak trompetçinin solosunu izlemeye başladı.

Adam çalmaya devam etti, ama bir şeyin ters gittiğini görebiliyordum. Yüzünün rengi daha da koyulaştı ve alnıyla boğazındaki damarlar zonklar oldu. Gözleri büyüyüp pörtleyen adam titremeye başladı. Bir an sonra müziğin ahengi bozuldu. Adam yüzünü trompetten ayırdı, nefes almaya çabaladı, ama alamadı. Bir saniye sonra kasıldı, ardından katılaştı ve gözbebekleri kafasında yukarı döndü. Trompet parmaklarından kaydı ve adam önce dizleri üstüne, sonra gevşekçe yan tarafına, orkestra platformunun zeminine düştü. Kesin bir şekilde, açık ama odaklanmamış gözlerle yere çarptı. Bir kere daha titredi, sonra boğazından bir hırıltı çıktı ve hareketsiz kaldı.

Sidhe fertlerinin arasında bir mırıltı yayıldı. Arkama baktığımda ikiye ayrıldıklarını, derin reveranslarla yana çekilerek ortalarından birinin geçmesine izin verdiklerini gördüm. Uzun boylu bir kız yavaşça düşmüş müzisyene doğru yürüdü. Yüz hatları solgun, ıslıl ıslıl ve kusursuzdu – Mab’in ergenlik dönemindeki bir kopyası gibi görünüyordu. Ama benzerlik orada sona eriyordu.

Genç görünüyordu. Bir erkeğin, aklından sakıncalı şeyler geçirdiği için kendisini suçlu hissetmesine neden olacak kadar genç, fakat bu tarz şeyler düşünmemeyi zorlaştıracak kadar da olgun. Saçı uzun rastalar halinde toplanmıştı, her biri koyu eflatundan tutun da solgun mavilere, yeşillere ve süt beyazına kadar uzanan farklı renklere boyanmıştı, bu da neredeyse saçlarının buzullardan ibaretmiş gibi görünmesine neden oluyordu. Kopkoyu lacivert renkte, dantelli ve dış dikişleri dizden kalçaya kadar açılan deri bir pantolon giymişti. Çizmeleri de pantolonuyla aynı renkteydi. Üzerindeki beyaz tişört o kadar dardı ki kumaşı zorlayan göğüslerinin uçları görünüyordu. İki göğsünün arasında KAFASINI UÇURUN* yazıyordu. Tişörtü göğüs kafesinin üst kısmından yırtmış, çıplak cildini açığa çıkarmıştı; göbeğinde ışıldayan, parlak bir gümüş takı vardı.

Akıcı bir zarafetle ve ensemden aşağı bir heyecan titreşimi gönderen düşüncesiz, gelişigüzel bir şehvetle düşmüş müzisyene doğru hareket etti. Bir ayağını kalçalarının üzerine atarak ata binermiş gibi adamın üstüne yerleşti ve uzun, yarı saydam turnaklarını dalgın dalgın onun göğsünde dolaştırdı. Adam ne hareket ediyor ne de nefes alıyordu.

* Aslında tam olarak “OFF WITH HIS HEAD” yazıyor, yani Alice Harikalar Diyarı’ndaki Kupa Kraliçesinin sürekli kullandığı replik. –yhn

Kız dudaklarını yaladı, ağzını açarak tembel bir şekilde gülümsedi, ardından aşağı eğildi ve cesedin ölü dudaklarını öptü. Zevk aldığına şüphe bırakmayacak bir biçimde ürperdiğini gördüm. “İşte,” diye mırıldandı. “İşte, gördünüz mü? Kimse Leydi Maeve sözünü asla tutmuyor demesin. O kadar iyi çalmak için ölmeye hazır olduğunu söyledin, zavallı yaratık. Şimdi de öldün işte.”

Bir araya toplanmış Sidhe'den bir iç çekiş yükseldi, sonra coşkuyla alkışlamaya başladılar. Maeve, çenesini kaldırarak tembel bir gülümsemeyle omzunun üzerinden geriye baktı, ardından ayağa kalkıp alkış sesine karşılık olarak sağa sola reverans yaptı. Maeve cesetten uzaklaşıp yükselen yemek masası sıralarına yürümeye başlayınca alkış kesildi. Kız sıraların üzerinde esnek bir şekilde hareket ederek zirvedeki büyük gümüş tahta ulaştı. Oturdu, yana doğru döndü, bacaklarını dalgınca tahtın kollarından birinin üzerine attı, sırtını kamburlaştırdı ve aynı tembel gülümsemeyle gerindi. “Bayanlar ve baylar, zavallı akılsız müzisyenlerimize güçlerini toparlamaları için biraz zaman verelim. Bir ziyaretçimiz var.”

Sidhe fertleri, sıraların üzerindeki masalara doğru yürümeye ve teker teker yerlerine oturmaya başladı. Ben olduğum yerde kaldım ve hiçbir şey demedim, ama onlar yerleştikçe bana yönelen dikkatlerinin, üzerime dikilen ölümsüz gözlerinin parıltılı yoğunluğunun giderek daha fazla farkına vardım.

Hepsi oturduktan sonra öne adım attım ve ilk sıranın dibine varıncaya dek dans pisti boyunca yürüdüm. Başımı kaldırıp Maeve'ye baktım ve başımı eğerek onu selamladım. “Siz Kış Leydisi olmalısınız.”

Maeve bana gülümseyerek bir gamzesini ortaya çıkardı ve tek ayağını bir kız çocuğu gibi salladı. “Öyle.”

“Buraya hangi sıfatla geldiğimi biliyor musunuz Leydi?”

“Doğal olarak.”

Başımla onayladım. O halde en iyisi doğrudan konuya girmekti. “Yaz Şövalyesi’nin ölümünden siz mi sorumlusunuz?”

Salon sessizliğe gömüldü. Kış Perileri’nin bakışları daha dikkatli, daha rahatsız bir hal aldı.

Maeve ağzını yayarak yavaşça gülümsedi, sonra sessizce, sarsılarak kakhaha attı. Gülerken başını arkaya attı ve Sidhe de ona katıldı. En az otuz saniye boyunca bana gülmeye devam ettiler ve yüzümün mantıksız bir utançla kızardığını hissettim, ardından Maeve bir eliyle kayıtsız bir hareket yapınca Sidhe itaatkarca gülmeyi kesti.

“Yıldızlar adına,” diye mırıldandı, “Ölümlülere bayılıyorum.”

Dişlerimi sıktım. “Bu çok hoş,” dedim. “Peki Yaz Şövalyesi’nin ölümünden sorumlu musunuz, değil misiniz?”

“Sorumlu olsaydım sana gerçekten söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?”

“Kaçınıyorsunuz,” diye homurdandım. “Soruya cevap verin.”

Maeve kakhahalarını içinde tutmaya çalışırmış gibi bir parmağının ucunu dudaklarına götürdü. Ardından gülümsedi ve, “Sana o tür bir bilgiyi öylece veremem Büyücü Dresden. Fazla güçlü,” dedi.

“Bu da ne demek oluyor?”

Yerinde doğrulup bir deri gıcirtısıyla bacak bacak üstüne attı ve arkasına yaslandı. “Şu demek oluyor: Eğer bu soruya cevap vermeme istiyorsan bedelini ödemen gerekecek. Cevabın senin için değeri nedir?”

Kollarımı kavuşturdum. “Herhalde aklınızda bir şey var. O yüzden buraya güvenle ulaşabilmemiz için birini gönderdiniz.”

“Zekisin,” diye mırıldandı. “Bunu sevdim. Evet, sevdim büyücü.” Bir elini bana doğru uzattı ve tahtının sağında, biraz aşağısında kalan boş bir masayı işaret etti. “Lütfen oturun,” dedi. Dişleri inci gibi parlıyordu. “Bir anlaşma yapalım.”

ON BEŞ

“Sidhe ile bir anlaşma daha yapmamı istiyorsunuz,” dedim. İnanmazlığımı saklamaya zahmet etmedim. “Size kahkahayı basarsam incinir misiniz acaba?”

“Peki neden bu fikri komik bulasınız?”

Gözlerimi devirdim. “Tanrı aşkına Leydi, beni en başında bu belaya bulaştıran şey Sidhe ile anlaşma yapmamdı.”

Maeve dudaklarını kaydırarak sessizce gülümsedi, ama yanındaki koltuğa doğru uzattığı elini geri çekmedi. “Benden bir şey istemek için geldiğini unutma büyücü. Herhalde teklifimi dinlemenin bir zararı olmaz.”

“Bunu daha önce de duydum. Genellikle hapı yutmadan hemen önce.”

Maeve dilinin ucunu dudaklarına değdirdi. “Hele bir dinle-yin Bay Dresden.”

Burnumdan soludum. “Diyelim ki dinlemek istemiyorum.”

Birden gözlerindeki bir parıltı yüzünün soğuk ve tatsız bir hal almasına neden oldu. “Bence ricamı yerine getirmeniz akıllıca olacaktır. Biri iyi bir partinin içine ettiğinde çılgına döne-rim.”

“Harry,” diye mırıldandı Billy. “Bu periler tüylerimi ürper-

tiyor. Eğer seninle oyun oynuyorsa belki gitsek daha iyi olur.”

Yüzümü buruşturdum. “Evet, bu akıllıca olur. Ama cevaplar almamı sağlamaz. Haydi.”

Öne doğru adım attım ve Maeve’nin gösterdiği masaya doğru çıkmaya başladım. Billy de hemen arkamdan takip etti. Biz yürürken Maeve de parlayan gözleriyle beni izledi.

Koltuğa oturduğumda, “İşte,” dedi. “İddia ettiği kadar dik kafalı değil.”

Billy yanıma otururken çenemin daha da kasıldığını hissettim. Parlak renkli üç ışık uçarak kristal bir su ibriği ve iki bardak içeren bir tepsi getirdi. “Bunu diyen kim?”

Maeve bir elini uçarı bir şekilde salladı. “Önemli değil.”

Ona dik dik baktım, ama rahatsız olmuşa benzemiyordu. “Pekala Leydi,” dedim. “Konuşun.”

Maeve bir elini aylakça öne uzattı. Altın sarısı bir sıvıyla dolu bir kadeh parmaklarında belirdi ve ben bakarken çabucak buzla kaplandı. Her neydiyse içkiden bir yudum aldı, sonra da, “Önce fiyatımı söyleyeceğim,” dedi.

“Umarım ucuz bir fiyattır. Enine boyuna düşünüldüğünde verecek fazla bir şeyim yok.”

“Doğru. Senin üzerinde hak talep edemem, çünkü o zaten Kraliçe Mab’in elinde. Bir düşüneyim.” Yine bir tırnağını dudaklarına götürdü, sonra, “Neslin,” dedi.

“Ne?” dedim, düşünmeden.

Kırmızı bir rastayla oynayarak, “Neslin büyücü,” dedi. “Evladın. İlk doğan çocuğun. Karşılığında sana istediğin bilgiyi vereceğim.”

“Şimdi haberler, Altın Saçlı Kız.* Benim çocuğum yok.”

* Altın Saçlı Kız ve Üç Ayı masasına bir gönderme. -yhn

Maeve güldü. “Elbette yok. Ama detaylar ayarlanabilir.”

Belli ki bu bir işaretti. İçinde belki su olan karanlık havuzun kıpırdandığı dikkatimi çekti. Dalgacıklar fısıldayarak havuzun kenarlarına çarptı.

“O ne?” diye fısıldadı Billy bana.

Sular ayrıldı ve bir Sidhe kızı doğrudan havuzdan çıktı. Uzun boylu ve inceydi; solgun, çıplak ve biçimli kıvrımlarından sular dökülüyordu. Saçı koyu zümrüt yeşiliydi. Suyun altındaki basamakları tırmanarak sudan çıkmaya devam ederken saçının boya olmadığını fark ettim. Yüzü bir melek kadar tatlı, komşu kızı kadar hoştu. Saçı başına, boynuna ve omuzlarına yapışmıştı. Üzerindeki su damlacıkları ısıldıyor ve düzinelerce renkte peri ışığını geri yansıtıyordu. Kollarını uzatınca anında zümrüt yeşili ipek bir şerit taşıyan yarım düzine küçük ve ışıklı peri ortaya çıktı. Şeridi kızın uzattığı kollarının üzerine geçirdiler, ama kumaş çıplaklığını gizlemek yerine daha da vurguladı. Kız kedimsi peri gözleriyle masalara baktı ve başını Maeve’ye doğru eğdi. Sonra bana odaklandı.

Aniden üzerime bir çekilme hissi çöktü. Yerçekimi kadar basit ve direnmesi zor bir histi bu. Bir anda ayağa kalkıp yanına gitmek, ipek kumaşı üzerinden sıyırmak ve onu suyun içine taşımak istedim. Saçının yüzeyin altında yayıldığını görmek, çıplak uzuvlarının çevremden kayışını hissetmek istedim. O ince beli ellerimin arasında hissetmek, onunla beraber havuzun sıcak, ağırlıksız karanlığında kıvrılıp debelenmek istedim.

Billy yanımda yutkundü. “Burası biraz sıcakladı mı, yoksa bana mı öyle geliyor?”

“O öyle hissettiriyor,” dedim alçak sesle. Dudaklarım biraz uyuşmuştu. “Aldatma büyüsü. Gerçek değil.”

“Pekala,” dedi Billy, pek ikna olmadan. “Gerçek değil.”

Bardaklardan birini ve su ibriğini almak için uzandı, ama elini kavradım. “Hayır. Yemek yok. İçmek yok. Tehlikeli.”

Billy boğazını temizledi ve koltuğunda geriye yaslandı. “Ah. Doğru. Pardon.”

Kız masa sıralarından yukarıya yürüdü. Bu arada ışıldayan küçük periler etrafında uçuşarak onunla ilgileniyor; süslü taraklarla saçını geride topluyor; kulaklarına parlak mücevherler tutturuyor; boynuna, el ve ayak bileklerine değerli taşlar takıyorlardı. Işıkların hareketini izlemeden edemedim, bu da gözlerimin kadının vücudunda kapsamlı bir tura çıkmasına neden oldu. Yaklaştığında, hasat dolunayının altındaki durgun bir gölün üzerinde süzülen sisi andıran parfümünün kokusunu aldığımda, içimdeki yakınına gitme arzusu daha da güçlendi.

Yeşil saçlı kadın dudaklarını aralamadan gülümsedi, sonra Maeve’ye derin bir reverans yaptı ve, “Leydim, diye mırıldandı.

Maeve uzanıp kadının elini sevecen bir şekilde tuttu. “Jen,” diye mırıldandı. “Kötü şöhretli Harry Dresden ile tanışıyor musun?”

Jen gülümseyerek dudaklarının arasındaki parlak dişlerini sergiledi. Deniz yosunu, ıspanak ve dumanı tüten brokoli kadar yeşildiler. “Sadece ismini duydum.” Bana döndü ve yeşil kaşlarından birini kaldırarak elini uzattı.

Billy’ye ne yaptığını bilen birinin edasıyla bir göz attım ve doğrularak Sidhe kadının elini tuttum. Ayağımla Billy’ninkini dürtünce o da ayağa kalktı.

Nazıkçe Jen’in elinin üzerine eğildim. Parmakları soğuk ve nemliydi. Kusursuz cildinin suda kalmaktan buruşmuş olması gerektiğini düşündüm, ama değildi. Elinin tersini öpme, serin

tenini tatma arzusuyla mücadele etmek zorunda kaldım. Sesi mi tarafsız tutmayı başarak, “İyi akşamlar,” dedim.

Sidhe kadın yeşil dişlerini yeniden sergileyerek bana gülümsedi ve, “Bir centilmen. Hiç beklemezdim,” dedi. Elini geri çekip, “Ve de uzun boylu,” diye devam etti. Gözlerini aylakça üzerimde dolaştırarak beni inceledi. “Uzun boylu erkekleri severim.”

Yanaklarımın kızarıp ısındığını hissettim. Diğer kısımlarımda da benzer bir alevlenme başladı.

Maeve, “Sana göre yeterince güzel mi büyücü? Ne kadar çok ölümlü erkeğin onun için yanıp tutuştuğunu tahmin bile edemezsin. Ve ne kadar azının ona sarılabildiğini.”

Jen usulca güldü. “En azından üç dakikadan uzun süreyle.”

Maeve, neredeyse çırlı çıplak olan Sidhe kadını aşağı çekerek tahtın yanında diz çöktürdü. Bir eliyle kadının kıvrıkcık, yaprak yeşili saçının bir teliyle oynadı. “Neden teklifimi kabul etmiyorsun büyücü? Bir geceyi onunla birlikte geçireceksin. Bu hoş bir ücret değil mi?”

Sesim istediğimden daha alçak çıktı. “Onu hamile bırakmamı istiyorsun. Ve çocuğun seninle kalmasını.”

Maeve’nin gözleri parladı. Bana doğru eğildi ve çok alçak sesle, “Bu seni endişelendirmesin. Açlığını hissedebiliyorum fani adam. İçindeki ihtiyaçlar ateş gibi sıcak. Biraz serbest bırak kendini. Hiçbir ölümlü seni onun kadar tatmin edemez.”

Gözlerimin Sidhe kadına çekildiğini, zümrüt yeşili başıboş ipek şeritlerin arasında açığa çıkan solgun cildi boyunca aşağı indiğini, uzun bacaklarını takip ettiğini hissettim. O açlık içimde çiğ ve düşünce içermeyen bir ihtiyaç şeklinde yeniden yükseldi. Koku üzerime akın etti – rüzgarın ve sisin, hararetili

tenin rayihası. Bu koku hassas peri ellerinin ipeksi okşayışından, nefis bir sıcaklığı olan tırnakların tırmıklamasından ve benim uzuvlarıma dolanmış uzuvların sarma gücünden oluşan daha fazla hayali duyguyu çağrıştırıyordu.

Maeve'nin gözleri parladı. "Belki de senin için yeterli değildir? Belki de başka birini istersin. Hatta beni." Ben izlerken Jen yanağını Maeve'nin kalçasına dayadı ve sıkı deriye yumuşak bir öpücük kondurdu. Maeve kalçalarını ve sırtını yavaş, şehvetli bir biçimde hareket ettirerek kımıldandı ve, "Mmmm. Ya da eğer açlığın yeterince derinse daha da fazlası. Sıkı pazarlık yap büyücü. Bu hepimizin hoşuna gider," dedi.

Çıplaklığa duyduğum arzu ve ihtiyacımın acı veren gücü iki katına çıktı. İki peri de muhteşemdi. Muhteşemden de öte. Şehvaniydiler. Arzuluydular. Tamamen serbest, tamamen tutkuluydular. Bunun içlerinden etrafa yayıldığını hissedebiliyordum. Eğer teklifi kabul edersem gerçekten bana tutku, heyecan, tatmin ve zevk dolu bir gece yaşatacaklardı. Maeve ile hizmetkarı bana sadece dergilerde okuduğunuz türden şeyler yapacaklardı.

"Sevgili *Penthouse*," diye mırıldandım, "başıma böyle bir şeyin geleceğini hiç düşünmemiştim..."

"Büyücü," diye mırıldandı Maeve, "sonuçları tarttığını gözlerinden okuyabiliyorum. Çok fazla düşünüyorsun. Bu seni zayıflatıyor. Düşünmeyi kes. Ayaklarını yere bas."

Beynimin, başımın en arkasındaki matematiksel ve umursamaz bir kısmı bana o bilgiye ihtiyacım olduğunu hatırlattı. Maeve basit bir beyanıyla bana katil olup olmadığını söyleyecekti. O parça *Haydi devam et*, dedi bana. *İstediyi bedeli ödemek sana acı verecek filan değil. Değişiklik olsun diye başına zevkli*

bir şeyin gelmesini hak etmiyor musun? Teklifi kabul et. Bilgiyi al. Öpücükler, zevk ve yumuşak ten ile kendini kaybet. Biraz yaşa – sayılı günlerinin sonu gelmeden önce.

Titreyen elimle masanın üstündeki kristal ibriğe uzandım. Onu kavradım. Ben soğuk ve ısıtılı suyu doldururken bardağa değen ibrik takırdayıp çınladı.

Maeve'nin gülümsemesi keskinleşti.

“Harry,” dedi Billy, kuşku dolu bir sesle. “Daha demin kötü bir şey söylemedin mi – hani bu per— eee, kişilerden yiyecek veya içecek almakla ilgili?”

İbriği yere koydum ve su dolu bardağı aldım.

Jen yanağını Maeve'nin kalçasına sürüp, “Hiç değişmiyorlar, değil mi?” diye mırıldandı.

“Hayır,” dedi Maeve. “Erkekler hep aynı şeye canıyorlar. Ne hoş değil mi?”

Pantolonumun düğmesini çözdüm, fermuarı biraz indirdim ve soğuk suyu olduğu gibi külotuma boşalttım.

Bazı algı şokları zevk verir. Bu vermedi. Su o kadar soğuktu ki içinde adeta kendini içeriden dışarıya doğru dondurmaya çalışıyormuş gibi küçücük buz zerreleri oluşmuştu. O soğuk tam da gitmesini istediğim yere gitti ve kotumun içindeki her şey katıksız, hipotermik bir dehşetle büzülüp karnımın içine kaçmaya çalıştı. Hafifçe ciyakladım ve cildim anında diken diken oldu.

Bu hareket planladığım etkiyi yarattı. O ezici, neredeyse vahşi açlık sönüp yok oldu. Gözlerimi Kış Leydisi ile hizmetkarından ayırmayı, düşüncelerimi temizleyerek mantıklı bir şekilde akıl yürütmeyi başardım. Emin olmak için başımı biraz silkeledim, ardından Maeve'ye baktım. İçimi öfke kapladı ve

dişlerimi sıktım, ama biraz olsun nazik konuşmaya çaba harcadım. “Kusura bakma tatlım, ama o teklifle ilgili birkaç sorunun var.”

Maeve dudaklarını büzdü. “Neymiş onlar?”

“Birincisi. Sana bir çocuk verecek değilim. Ne kendiminkini ne de bir başkasınınkini, ne şimdi ne de daha sonra. Eğer kafanın içinde bir beyin olsaydı bunu bilirdin.”

Zaten solgun olan yüzü daha da solan Maeve tahtında dimdik oturdu. “*Hangi cüretle—*”

“Kes sesini,” diye çıktım. Sesim balo salonunun duvarlarından yankılanacak kadar yüksek çıktı. “Sözümü bitirmedim.”

Maeve ona tokat atmışım gibi irkildi. Ağzı ardına kadar açıldı ve gözlerini kırıştıtarak bana baktı.

“Buraya senin davetinle ve koruman altında geldim. Ben senin *konağınım*. Ama buna rağmen bana aldatma büyüsü yaptın.” Ayğa kalktım, ellerimi masanın üzerine koydum ve vurgulamak için ona doğru eğildim. “Bu saçmalığa zamanım yok. Beni korkutmuyorsun hanımefendi,” dedim. “Buraya sadece cevaplar almak için geldim – ama eğer beni zorlamaya devam edersen ben de seni zorlayacağım. Sertçe.”

Maeve’nin görünürdeki öfkesi uçup gitti. Tahtında geriye yaslandı, dudaklarını büzdü ve yüzüne sakin, gizemli bir ifade yerleşti. “Vay vay vay. Görünüşe göre seni yakalamak o kadar kolay değil.”

Erkeksi bir yavaşlığı olan rahat bir seda sessizliği böldü. “Sana söylemiştim Maeve. Nazik olmalıydın. Kızıl Meclis’e savaşı ilan eden biri baskıyı hoş karşılayacak cinsten bir insan değildir.” Sesin sahibi iki kanatlı kapıların arasından geçerek

balo salonuna girdi ve kayıtsız bir tavırla yemek masalarıyla Maeve'nin tahtına doğru yürüdü.

Muhtemelen otuzlarının başlarında, ortalama cüsseli, bir seksen civarında bir adamdı. Koyu renk kot pantolon, beyaz bir tişört ve deri bir ceket giymişti. Tişörtü ve yüzünün bir tarafı koyu kırmızı-kahverengi damlacıklarla lekelenmişti. Saçı bir numara tıraşlıydı.

Adam yaklaştıkça daha fazla detayın farkına vardım. Boğazında bir işaret vardı. Cildinin üzerinde kar tanesi şeklinde beyaz bir yara izi dikkat çekiyordu. Yüzünün bir tarafındaki deri kırmızıydı ve biraz şişmişti, bir kaşının yarısı ile çok kısa olan saçlarının o taraftaki kısmının hilal şeklindeki bir parçası yoktu – yakın zamanda yanmıştı. Tahta ulaştığında bir dizinin üzerine çöktü, her nasılsa bu hareketine rahat bir küstahlık kattı ve Maeve'ye bir kutu uzattı.

"Halloldu mu?" diye sordu Maeve, sesinde neredeyse çocuksu bir hevesle. "Niye bu kadar uzun sürdü?"

"Söylediğin kadar kolay olmadı. Ama başardım."

Gözleri açgözlülükle parlayan Kış Leydisi işlemeli kutuyu adamın elinden çekerek aldı. "Büyücü, bu benim Şövalyem, Slate ailesinden Lloyd."

Slate beni başıyla selamladı. "Nasılsınız?"

"Sabırsız," diye cevap verdim, ama ihtiyatlı bir şekilde başımla ona karşılık verdim. "Kış Şövalyesi misiniz?"

"Şimdilik evet. Sanırım siz de Kış Elçisisiniz. Soru sorup soruşturma yapıyorsunuz vesaire."

"Evet. Ronald Reuel'i siz mi öldürdünüz?"

Slate kahkahayı bastı. "Tanrı aşkına Dresden. Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi?"

“Bugünkü samimiyetsiz nezaket kotamı doldurdum,” dedim. “Onu öldürdün mü?”

Slate omuz silkip, “Hayır,” dedi. “Dürüst olmam gerekirse onu *öldürebileceğimden* emin değilim. Benden çok daha uzun zamandır bu görevdeydi.”

“Yaşlı bir adamdı,” dedim.

“Birçok büyücü de öyle,” diye dikkatimi çekti Slate. “Onu zorlayabilirdim elbette. Ama onu öldürmek apayrı bir konu.”

Maeve aniden öfkeyle tısladı, çıkan ses korkutucu derecede yüksekti. Ayağını kaldırıp Slate’in omzuna bir tekme attı. Hafif bir patlama sesi duyuldu, adam darbenin etkisiyle bir sıra aşağıdaki masanın ve onun etrafında oturan Sidhe fertlerinin üzerine düştü. Masa devrildi ve Sidhe, sandalyeler ve Şövalye yere yuvarlandı.

Maeve ayağa kalktı ve yeşil dişli Jen yanından aceleyle kaçtı. İşlemeli kutudan askeri gibi görünen bir savaş bıçağı çıkardı. Bıçak yanmış barbekü sosuna benzeyen siyah ve jelatinimsi bir maddeyle kaplanmıştı. “Seni aptal hayvan,” diye hırladı. “Faydası yok. Bunun bana hiçbir faydası yok.”

Bıçağı Slate’e fırlattı. Adam tam yeniden oturur konuma geçmişti ki bıçağın sapı sol kolunun pazısına çarptı. Yüzü ani bir hiddetle çarpılan Slate bıçağı eline aldı, ayağa kalktı ve gözü dönmüş bir halde uzun adımlarla Maeve’ye doğru yürüdü.

Yüzü ansızın korkunç bir güzellikle parlayan Maeve doğruldu. Sağ elini kaldırıp yüzük ve baş parmaklarını eğdi, sonra da akıcı, yabancı bir dilde bir şeyler mırıldandı. Birdenbire parmaklarının çevresinde mavi bir ışık toplandı ve salonun sıcaklığı beş derece kadar azaldı. Maeve yeniden konuştu ve bileğini kıvrarak parlak gök mavisi zerrecikleri Slate’e doğru yolladı.

Adamın cildindeki kar tanesi biçimli leke aniden alevlenip ışıldadı. Slate'in ilerleyişi durdu ve vücudu kaskatı kesildi. Le-kenin çevresindeki deri önce mavileşti, sonra morardı, sonra da karardı ve ağır çekim bir kangren filmi gibi yayıldı. Slate'in dudaklarından sessiz bir hırıltı çıktı. Vücudunun Maeve'ye doğru ilerleme çabasıyla titrediğini görebiliyordum. Titreyerek bir adım daha ilerledi.

Maeve diğer elini kaldırdı, işaret parmağını uzatıp diğerle-rini kıvırdı ve aniden nefesimi kesecek kadar soğuk bir rüzgar hızla yanımdan esti. Rüzgar Slate'in etrafında çılgınca dönerek adamın deri ceketini dalgalandırdı. Kirpik ve kaşlarında be-yaz buz parçaları oluşmaya başladı. Yüzüne hem hiddet hem de ıstırap dolu bir ifade yerleşen Slate duraksadı ve ilerlemesi yeniden kesildi.

"Sakinleştir onu," diye mırıldandı Maeve.

Jen, Slate'in arkasına kayarak kollarını boynuna doladı ve eğilerek ağzını adamın kulağına yaklaştırdı. Bir an Slate'in göz-leri sıcak ve şiddetli bir nefretle parladı, sonra da ağırlaşmaya başladı. Jen elini yavaşça adamın ceketinin kolunda gezdirdi, parmaklarıyla bileğini okşadı. Ben izlerken Slate'in kolu yavaş-ça alçaldı. Bir müddet sonra Jen ceketi adamın omuzlarından aldı. Tişörtü kolsuzdu, Slate'in kollarıysa oldukça kash – ve iğne izleriyle kaplıydı. Jen bir elini uzatınca bir başka küçük peri uçarak ona bir enjeksiyon iğnesi getirdi. Jen fısıldamaya devam ederek iğneyi adamın kolunun kıvrımına batırdı ve sı-vıyı yavaşça damarlarına boşalttı.

Gözleri kayan Slate dizlerinin üstüne düştü. Jen de onunla birlikte eğildi, bir yüzücüye dolanan deniz yosunu misali kol-larını ona doladı, ağzı adamın kulağındaydı.

Maeve ellerini indirince rüzgar ve soğuk kesildi. Titreyen elini yüzüne götürüp tahta doğru geriledi ve kısık gözlerini Slate'in giderek gevşeyen vücudundan ayırmadan sert bir hareketle oturdu. Elmacık kemikleri öncekine nazaran daha keskin, gözleri daha çukurdu. Parmakları seğirerek tahtın kollarını kavradı.

"Bu da neydi böyle?" diye fısıldadı Billy.

"Muhtemelen nazik bir anlaşmazlığın yerine geçen şey," diye mırıldandım. "Kalk. Gidiyoruz."

Ayağa kalktım. Maeve gözlerini bana çevirdi. Sesi kuru ve sertti. "Anlaşmamız tamamlanmadı büyücü."

"Bu konuşma tamamlandı."

"Ama soruna cevap vermedim."

"Cevabın sende kalsın. Artık ihtiyacım yok."

"Yok mu?" diye sordu Maeve.

"Yok mu?" dedi Billy.

Başımla Slate ve Jen'i işaret ettim. "Onu sabit tutmak için kendini zorlaman gerekti. Kendine bir bak. Kendi Şövalyenle kapıştıktan sonra bile neredeyse yakıtın bitti." Sıraları inmeye başladım, Billy de benimle beraber geldi. "Ayrıca dikkatsizsin tatlım. Tedbirsizsin. Reuel'inki kadar temiz bir cinayeti işlemek için bir plan yapmak gerekir ve o yetenek sende yok."

Gözlerinin donmuş dikenler misali sırtıma saplandığını hissedebiliyordum. Onu kâle almadım.

"Sana gitme izni vermedim büyücü," dedi buz gibi bir sesle.

"Sormadım ki."

"Bu saygısızlığı unutmayacağım."

"Ben muhtemelen unuturum," dedim. "Özel bir şey değil. Haydi Billy."

Çift kanatlı kapıya doğru yürüdüm ve dışarı çıktım. İkimiz de çıktığımız anda kapı muazzam ve boş bir gümlenmeyle kapanarak beni yerimden sıçrattı. Ortalık aniden zifiri bir karanlığa gömüldü. Kalbim panikle küt küt atmaya başlarken el yordamıyla muskamı aradım.

Muskamdan yayılan hayaletimsi ışıktaki önce Billy'nin gergin yüzünü, sonra da çevremizdeki alanı gördüm. Çift kanatlı kapı yok olmuştu. Az önce bulunduğu yerde sadece boş bir taş duvar kalmıştı.

"Vay canına," dedi Billy. Bir an sersemlemiş halde başını iki yana salladı. "Nereye gittiler?"

Parmaklarımla taş duvara dokunarak büyücü duyularımla ona eriştim. Hiçbir şey yoktu. Yanılsama değil kayaydı. "Biliyorsam ne olayım. Buradaki kapı başka bir konuma giden bir yol olmalı."

"Bir tür ışınlanma gibi mi?"

"Daha çok Yok Diyar'a geçici bir giriş gibi," dedim. "Ya da Yok Diyar'dan geçip Dünya'daki başka bir yere ulaşan kestirme bir yol."

"Orası bayağı gergindi. Yani Maeve etrafı soğuttuğu sırada. Daha önce hiç öyle bir şey görmemiştim."

"Dikkatsizce," dedim. "Slate'e bağlama büyüsü yapıyordu. Gücü taşarak sıcaklığın değişmesine neden oldu. Bir çocuk bile daha iyisini yapabilir."

Billy kısa ve sessiz bir kahkaha koyuverdi. "Az önce gördüğümüz şeyden sonra başka kim olsa titrerdi. Ona Rus jüri üyeleri gibi puan veriyorsun."

"Beni dava et." Omuz silkтім. "O güçlü. Ama güç her şey değildir."

Billy bana bir bakış attı. “Sen onun yaptığını yapabilir miydin?”

“Ben muhtemelen ateş kullanırdım.”

Etkilenmiş bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten Maeve’nin katil olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Evet,” dedim. “Bu cinayet kaza gibi görünecek kadar temizdi. Belli ki Maeve dürtülerini kontrol edemiyor. Öyle bir kişi metodik bir katil olamaz.”

“Peki ya Slate?”

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. “Emin değilim. O ölümlü. Bize yalan söylememesi için bir sebep yok. Ama istediğim şeyi aldım, hatta ek olarak başka birkaç şey daha buldum.”

“O halde neden kaşlarını çatıyorsun?”

“Çünkü bütün bulduğum yeni sorular oldu. Herkes bana acele etmemi söylüyor. Periler bunu yapmazlar. Pratikte ölümsüzdürler ve aceleleri yoktur. Ama hem Mab hem de Grimalkin acele etmemi istedi. Maeve de zorlayıcı satış taktiğini uyguladı, sanki daha incelikli bir şeye zamanı yokmuş gibi.”

“Neden öyle yapsınlar ki?”

İçimi çektim. “Bir şey harekete geçti. Eğer katili bulamazsam Meclisler birbiriyle savaşa girebilir.”

“Bu oradaki İkinci Dünya Savaşı kıyafet düzenini açıklayabilir.”

“Evet, ama neden zamanın bu kadar önemli olduğunu değil.” Başımı iki yana salladım. “Eğer daha uzun süre kalabilseydik daha fazla şey öğrenebilirdim, fakat orada giderek geriliyordum.”

Billy, “Basiret cesarettendir,” diye beni destekledi. “Artık gidiyoruz, değil mi?”

“Elidee?” diye sordum. Saçımda bir kıpırtı hissettim, ardından minik peri dışarı çıkarak önümdeki havada asılı durdu. “Bizi arabama geri götürebilir misin?”

Peri iki kere parlayarak evet dedi ve hızla uçmaya başladı. Muskamı kaldırıp peşinden gittim.

Kılavuzumuz bizi yeraltı kompleksinin dışına, Mavi Tosbağa’yı park ettiğim yerin yakınına çıkarıncaya kadar ikimiz de konuşmadık. Bir ara sokağa saptık.

Sokağın yarısında Billy kolumu kavradı ve beni arkasına çekip, “Harry, geri çekil!” diye bağırdı.

Aynı anda bir ayağını öne savurup metal bir çöp tenekesi ni tekmeledi. Teneke uçarak arkasında duran, görmediğim bir şeye çarptı. Biri kısa, sert bir acı çılgılığı attı. Billy bir adım öne geçip tenekenin zemine düşmüş metal kapağını aldı ve siluete doğru fırlattı. Kapak gürültülü bir çatırtıyla siluete vurdu.

Kavgaın dışında kalmak için birkaç adım geri gittim ve yeniden muskama uzandım. “Billy,” dedim. “neler oluyor?”

Aniden arkamda birini hissettim, ama kaçabilmek için yarım saniye geç kalmıştım. Tava büyüklüğünde bir el ense mi bir mengene gibi kavradı ve yukarıya doğru kalktı. Topuklarımın yükseldiğini hissettim. Ayak parmaklarım zemine zar zor dokunuyordu.

Kalın bir kadın sesi gürledi. “Muskayı bırak ve geri çekilmesini söyle büyücü. Söyle, yoksa boynunu kırarım.”

ON ALTI

Boynunuzdan tutulup havaya kaldırılmak acı verir. Bu konuda bana güvenebilirsiniz. Ellerimi kaldırarak itaat ettiğimi göstermeye çalıştım ve, “Billy, bırak onu,” dedim.

Billy yere devirdiği solgun saçlı genç adamdan bir adım geriye çekildi. Fix inledi ve elleriyle poposunun üzerinde kaçtı. Kahverengi eğreti takım elbisesi lekelenip yırtılmıştı ve sarı polyester kravatı yakasına sadece tek bir klipsle bağlıydı. Fix sırtını dar sokağın duvarına yasladı. Diken diken olmuş beyaz saçlarının altındaki gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Billy’nin gözleri bana saldıran kadınla Fix arasında gidip geldi. Bir an kadına gözlerini kısıp baktı, sonra bir kararlılık ifadesiyle çenesini öne çıkardı. “Harry? Onu haklamamı ister misin?”

“Bir dakika bekle,” demeyi başardım. “Tamam, işte arkadaşını bıraktı. Beni yere bırak.”

Ensemi tutan el gevşedi. Yeniden zemine temas ettiğimde Billy’ye doğru bir adım attım ve dönüp beni tutan kadınla yüzleştim.

Tahmin ettiğim gibi bu cenaze evindeki uzun boylu, kaslı genç kadındı. Çamur yeşili saçı gözlerinin ve bir yanağının üzerinde cansız bir şekilde sallanıyordu. Kollarını göğsünde

kavuşturdu ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. “Fix? İyi misin?”

Ufak tefek adam nefes nefese, “Dudağım yarıldı. Kötü değil,” dedi.

Kadın başını salladı ve yeniden yüzünü bana döndü.

“Pekala,” dedim. “Siz de kimsiniz?”

“Adım Meryl,” dedi kadın. Sesi şaşırtıcı derecede alçak, görünüşüne zıttı. “Sizden özür dilemek istiyordum Bay Dresden. Size vurduğum ve sizi çöpe fırlattığım için.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Doğru adamla konuştuğundan emin misin Meryl? Hiç kimse hiçbir şey için benden özür dilemez.”

Meryl eliyle saçını arkaya attı, ama anında yeniden yüzüne düştü. “Üzgünüm. Korkmuştum ve düşünmeden hareket ettim.”

Billy ile bakiştık. “Şey, peki. Eminim karanlık bir ara sokakta pusuda bekleyip bana ömrünle saldırmak her zamanki af dileme tarzın değildir. Ama şu Mars-Venüs kitabını okumadım,* dolayısıyla bilemiyorum.”

Ağzı seğıren Meryl sert duruşunu birazcık gevşetti. “Sizi başka nerede bulacağımı bilemedim, bu yüzden arabanızın yanında bekledim.”

“Tamam,” dedim. Ensemde parmaklarıyla kavradığı yeri hâlâ zonkluyordu. Ertesi gün çok hoş, çizgili morluklarım olacağına bire beş bahse vardım. Başımı sallayıp öte yana döndüm. “Ömrün kabul edildi. Şimdi eğer izin verirseniz yapmam gereken şeyler var.”

Kadının sesine bir panik alameti yerleşti. “Bekleyin. Lütfen.”

* Erkekler Mars’tan, Kadınlar Venüs’ten. –yhn

Durdum ve dönüp ona baktım.

“Sizinle konuşmam gerek. Sadece bir dakika.” Derin bir nefes aldı. “Yardımaınıza ihtiyacım var.”

Elbette vardı.

“Çok önemli.”

Elbette öyleydi.

Başımın ağrısı geri dönmeye başladı. “Bak Meryl, zaten başımda çok dert var.”

“Biliyorum,” dedi. “Ron’un ölümünü araştırıyorsunuz. Sanırım size yardım edebilirim.”

Dudaklarımı büzdüm. “Reuel ile yakın mıydın?”

Başıyla onayladı. “Ben. Fix. Ace. Ve Lily.”

Reuel’in dört gençle birlikte çektiği fotoğrafı hatırladım. “Yeşil saçlı kız mı? Çok şirin olan?”

“Evet.”

“Ace nerede?”

“Cenazeden hemen sonra işe gitmesi gerekti. Ama sizinle konuşmak istememin sebebi Lily. O kayıp. Başının dertte olduğunu düşünüyorum.”

Kulak misafiri olduğum konuşmalarının bağlamını doldurmaya başladım. “Sen kimsin?”

“Söyledim size. Adım Meryl.”

“Tamam, güzel. Sen nesen, Meryl?”

Soruyu duyunca irkildi. “Ah. Özür dilerim, ne demek istediğinizi anlayamadım.” Yeniden eliyle saçını arkaya attı. “Ben bir metisim. Hepimiz öyleyiz.”

“Bir ne?” dedi Billy.

Anlayarak başımı salladım. “Metis,” dedim. “Yarı ölümlü yarı peri.”

“Aha,” dedi Billy. “Peki o ne demek?”

Omuz silktim. “Ölümlü mü kalacağını, yoksa tamamen peri mi olacağını seçmesi gerekiyor demek.”

“Evet,” dedi. “O zamana kadar da peri babamın Meclisinin denetimi altındayım. Kış. Diğerleri de öyle. Bu yüzden dördümüz beraber takılıyor. Böylesi daha güvenli.”

Billy başını eğdi. “Ah.”

“Meryl,” dedim, “sana dostunun başının dertte olduğunu düşündüren ne?”

“O çok bağımsız değildir Bay Dresden. Bir daireyi paylaşıyoruz. Kendi başının çaresine nasıl bakacağını çok iyi bilmez ve eğer daireden çok uzun süre çıkarsa tedirgin olur.”

“Peki ona ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Kış Şövalyesi.”

Billy kaşlarını çatı. “Neden kendi Meclisindeki insanları incitsin ki?”

Meryl kısa ve sert bir kahkaha koyuverdi. “Yapabildiği için. Lily’ye ilgi duyuyordu. Onu incitip korkuturdu. Bundan zevk alırdı. Maeve ondan vazgeçmesini istediğinde çok öfkелendi. Ve Ron gittikten sonra...” Sesi kesildi ve başını bir tarafa çevirdi.

“Burada Reuel’in rolü nedir?” diye sordum.

“O bizi koruyordu. Maeve bize eğlence için işkence ediyordu ve kime gideceğimizi bilemedik. Ron bizi kabul etti. Bizi koruması altına aldı ve Kış’taki hiç kimse onu karşısına almak istemedi.”

“Peki ya peri baban?” diye sordu Billy. “O seni gözetmek için hiçbir şey yapmadı mı?”

Meryl, Billy’ye tatsız bir bakış attı. “Annem bir Troll’ün tecavüzüne uğramış. Babam Maeve’nin bizi incitmesi konusunda bir şey yapacak kadar güçlü olsaydı bile yapmazdı. Annemi

oracıkta gövdeye indirmeyerek yeterince iyilik yaptığını düşünüyor.”

“Ah,” dedi Billy. “Üzgünüm.”

Kaşlarımı çattım. “Ve Yaz Şövalyesi öldükten sonra Slate’in kızı ele geçirdiğini düşünüyorsun.”

Meryl, “Biri dairemize zorla girmiş. Bir mücadele olmuş gibi görünüyordu,” dedi.

İçimi çektim. “Polise haber verdiniz mi?”

Bana dik dik baktı. “Ah evet, tabii ki. Onları aradım ve ölümlü bir peri şampiyonunun gelip yarı ölümlü yarı su perisi profesyonel bir çıplak modeli Periler Diyarı’na kaçırdığını söyledim. Hemen konuyla ilgilendiler.”

Gediğine oturttuğu acı alayı takdir etmeden edemedim. “Bu şehirde hoş bir kızın başına çok kötü bir şey gelmesi için doğaüstü bir zorbaya gerek yok. Sıradan ölümlüler de insanları kaçırmayı ve öldürmeyi gayet iyi beceriyorlar.”

Başını iki yana salladı. “Her hâlükarda başı hâlâ dertte.”

Bir elimi kaldırdım. “Benden ne istiyorsun?”

“Onu bulmama yardım edin. Lütfen Bay Dresden.”

Gözlerimi kapadım. Buna harcayacak ne zamanım, ne enerjim, ne de beyin gücüm vardı. En akıllıcası onu başımdan tamamen defetmek ya da yardım edeceğimi söyleyip hemen unutmak olurdu. “Bu pek iyi bir zaman değil.” Söz ağzımdan çıktığı anda kendimi çok kötü hissettim. Metis’in yüzüne bakmadım. Bakamadım. “Başımda zaten çok fazla bela var ve değil senin dostuna, kendime bile yardım edebileceğimden emin değilim. Üzgünüm.”

Gitmek için döndüm, ama Meryl önüme geçti. “Durun.”

“Sana söyledim,” dedim. “Yapabileceğim hiçbir—”

“Size para öderim,” dedi Meryl.

Ah, doğru. Para.

Büromu ve dairemi kaybetmek üzereydim ve bu peri işi sadece ıstırap getiriyordu. Faturalarımı ödemem gerekiyordu. Markete gitmem gerekiyordu. Ağzım tam olarak sulanmadı, ama sulanmasına ramak kaldı.

Başımı yeniden iki yana salladım. “Bak Meryl, keşke yardım—”

“Ücretinin iki katı,” dedi ısrarcı bir sesle.

Ücretimin. İki. Katı. Biraz daha duraksadım.

“Üç katı,” dedi. Elini arka cebine atıp bir zarf çıkardı. “Artı bin dolar avans, hemen şimdi.”

Yeniden Fix’e baktım. Hâlâ sokağın duvarına dayanmış, ağzına bir mendil bastırmış vaziyette titriyordu. Meryl gözlerini yere dikip ağırlığını bir ayağından diğerine aktararak bekleme-ye devam etti.

Olaylara nesnel bakmaya çalıştım. Eğer ek iş yükü yüzünden dikkatim dağınık ve öldürülürsem bin papel hiçbir işe yaramazdı. Öte yandan, eğer bu badireyi atlatırsam paraya ihtiyacım olacaktı. Midem kazınıyordu ve keskin bir açlık sancısı nedeniyle karın kaslarımı sıkıyordum.

Bu iş ihtiyacım vardı – ama daha önemlisi, kendimle yaşayabilmeye ihtiyacım vardı. Sonradan bu anıya dönüp baktığımda çaresiz bir kızı –metis de olsa– mecazi kurtların eline bıraktığını hatırlama fikrinden hoşlanacağımdan emin değildim. İnsanlar çaresiz olmadıkları sürece benden yardım istemezler. Metisler sadece birkaç saat önce benden çok korkuyorlardı. Eğer şimdi yardım istemek için bana geliyorsa başka seçenekleri kalmamış demektir.

Ayrıca paraları da vardı.

“Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun,” diye mırıldandım. Zarfı kaptım. “Pekala. İlgilenecek ve elimden geleni yapacağım – ama sana herhangi bir söz veremem.”

Meryl titrek bir nefes verdi. “Teşekkürler. Teşekkürler Bay Dresden.”

“Evet,” deyip içimi çektim. Cebime uzandım ve biraz buruşmuş bir kartvizit çıkardım. “İşte büro numaram. Ara ve mesaj bırakarak sana nasıl ulaşabileceğimi belirt.”

Kartviziti alıp başıyla onayladı. “Bütün ücretinizi bir seferde ödeyebilir miyim bilmiyorum. Ama sözümü tutacağım, biraz zaman alsa bile.”

“O konuyu sonra düşünürüz. Hepimiz düze çıktığımızda,” dedim. Önce onu, sonra da Fix’i başımla selamladım ve yeniden sokakta yürümeye başladım. Billy gözlerini ikisinden ayırmadan peşimden geldi.

Birkaç dakika sonra cenaze evinin park yerine ulaştık. Bütün ışıklar sönmüştü ve park yerinde sadece Mavi Kaplumbağa kalmıştı. Hiç kimse onu çalmaya zahmet etmemiştii. Ne şaşırtıcı.

“Sırada ne var?” diye sordu Billy.

“Murphy’yi arayacağım. Bakalım Lloyd Slate hakkında ne biliyor.”

Billy başıyla onayladı. “Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Aslında evet,” dedim. “Telefon rehberini çıkar ve hastaneleri ara. Morglarda yeşil saçlı, kimliği belirsiz bir kadın olup olmadığını öğren.”

“Yani öldüğünü mü düşünüyorsun?”

“Ölmüşse iş çok basitleşir diye düşünüyorum.”

Yüzünü buruşturdu. “Morgları mı arayacağım? Chicago

bölgesinde bir milyon tane filan morg olmalı. Yapabileceğim başka bir şey yok mu?”

“Özel dedektifliğin büyüleyici dünyasına hoş geldin. Yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Tamam, tamam,” dedi Billy. “Arabam bir blok ötede. Telefon etmeyi bitirir bitirmez sana haber veririm.”

“Pekala. Muhtemelen evimde olurum, ama olmazsam ne yapacağını biliyorsun.”

Billy başıyla onayladı. “Dikkatli ol.” Sonra cadde boyunca arkasına bakmadan hızla yürüdü.

El yordamıyla anahtarlarımı buldum ve Kaplumbağa’ya yürüdüm.

Kan kokusunu ancak arabaya dokunacak kadar yaklaştığımda aldım. Pencereden baktığımda yolcu koltuğuna kıvrılmış, az çok insana benzeyen bir şekil gördüm. İhtiyatla arabanın diğer tarafına dolaştım, sonra kapıyı hızla açtım.

Elaine arabadan park yerinin zeminine düştü. Her yanı kanla kaplıydı. Kan tişörtünden dışarı sızmış, altın sarısı-kahverengi saçının bir tarafını keçeletirmiş ve yanlarından aşağı akarak kot pantolonunun uyluklarının ortasına kadar inmişti. Beş köşeli gümüş yıldızı akışkan ve kızıl bir ışıkla parlıyordu. Kollarının ön kısmının çıplak derisi uzun kesiklerle ve kanla kaplıydı, yüzü bembeyazdı. Ölü gibi görünüyordu.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atmaya başladı. Üzerine eğilerek elimi boğazına koydum. Hâlâ çok hafif bir nabızı vardı, ama cildi soğuk ve balmumu gibiydi. Ürpermeye başladı ve “Harry?” diye fısıldadı.

“Buradayım. Buradayım Elaine.”

“Lütfen,” diye fısıldadı. “Tanrı aşkına, lütfen yardım et bana.”

ON YEDİ

Önce Elaine'i düzgünce yere yatırdım ve yaralarının ne kadar kötü olduğunu belirlemeye çalıştım. Kollarının ön kısmı birkaç yerden yarılmıştı, ama en kötü yarası sırtında, sol köprücük kemiğinin hemen içindeydi – berbat bir delinme yarası. Yaranın kenarları büzülüp kapanmıştı, ama bu kanamayı tamamen durdurmamıştı. Eğer iç kanaması varsa hapı yutmuş olabilirdi.

Yaraya basınç uygulamak için her iki elime ihtiyacım olacaktı. Yardıma gelen kimse yoktu. Onun için yapabileceğim çok az şey vardı, bu yüzden onu kaldırıp Kaplumbağa'ya geri taşıdım, sonra ben de atladım ve anahtarı kontağa taktım.

"Dayan Elaine," dedim. "Seni bir hastaneye götürüyorum. İyi olacaksın."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, çok tehlikeli."

"Benim halledemeyeceğim kadar kötü yaralanmışsın," dedim. "Rahatla. Yanında olacağım."

Gözlerini açtı ve aniden şaşırtıcı bir ısrarla, "Hastaneye gitmek yok. Orada beni bulurlar," dedi.

Motoru çalıştırdım. "Lanet olsun Elaine. Başka ne yapabilirim ki?"

Yeniden gözlerini kapadı. Sesi her sözcükte daha da zayıf-

ladı. “Aurora. Yaz. Rothchild Oteli. Arka tarafında bir asansör var. O yardımcı olacaktır.”

“Yaz Leydisi mi?” dedim. “Şaka ediyorsun, değil mi?”

Bana cevap vermedi. Ona göz attığımda başının yana düştüğünü, vücudunun gevşediğini gördüm ve kalbim duracak gibi oldu. Kaplumbağa’yı vitesle taktım ve sıçrayarak yola çıktım.

“Rothchild Oteli,” diye mırıldandım. “Yeni periler. Ne güzel.”

Otele vardığımızda Michigan Gölü sahilindeki hoş mekânlardan biri olduğunu gördüm. Valelerle dolu devasa ön avluyu geçtim ve Kaplumbağa’yı arkadaki park alanına sokarak bir çeşit servis yolu veya yük asansörü ya da üzerindeki tabelada “PERİLERİN YAZ MECLİSİ BU TARAFTA” yazan bir kapı aradım.

Kulağımda hafif bir sıcaklık hissettim, derken Elidee uçarak yüzümün önünden geçti ve yan cama çarptı. Pencereyi biraz aşağı indirince küçücük peri arabamın önüne geçti ve beni park alanının arkasına doğru götürdü. Orada durup dikkat çekmeyen, aydınlatılmamış bir örtülü geçidin etrafında daire çizdi. Sonra hızla uzaklaştı. Belli ki görevi tamamlanmıştı.

Arabayı çabucak park edip el frenini çektim. Elaine ince olabilirdi, ama hafif olamayacak kadar çok kası vardı. Her zaman bir uzun mesafe koşucusu gibi uzun, ince ve güçlü bir vücudu olmuştu. Ancak kollarını boynuma dolayıp başını omzuma dayayarak onu taşımamı birazcık kolaylaştıracak kadar kendindeydi. Titriyordu ve cildi soğuktu. Onu örtülü geçide taşıırken şüphe içimi yiyip bitiriyordu. Belki de dediklerini göz ardı edip hastaneye gitsem daha iyi olurdu.

Ortalık önümü göremeyeceğim kadar kararana dek devam

ettim, sonra biraz ışık versin diye muskamı çıkarabilmek için Elaine'i yere indirmeye başladım. Tam bu sırada bir çift asansör kapısı açılarak örtülü yolu ışık ve kayıttan çalınan müzikle doldurdu.

Kapıda bir kız duruyordu. Yaklaşık bir elli boylarında, 45 kilo ağırlığındaydı ve sarı saçlarını örgü halinde arkasında toplamıştı. Mavi bir tişört ve beyaz bir boyacı tulumu giymişti, her yanına kil gibi görünen benekler damlamıştı. Elaine ile beni görünce güzel ağzını dehşetle açtı.

“Olamaz!” diye feryat etti. Aceleyle başıyla beni çağırdı. “Gelin, onu içeri alın. Leydi onunla ilgilenir.”

Elaine'i taşımak için gösterdiğim çaba yüzünden kollarım ve omuzlarım yanmaya başlamıştı, dolayısıyla konuşmakla vakit kaybetmedim. Ayaklarımı sürüyerek asansöre bindim ve hırıldayarak arka duvara yaslandım. Kız asansörün kapılarını kapadı, tulumunun cebinden bir anahtar çıkardı ve onu bir grup düğmenin olmasını bekleyeceğiniz yerdeki tek anahtar deliğine soktu. Asansör hafifçe silkindikten sonra harekete geçti.

Kız, “Ela'ya ne oldu?” diye sordu. Önce bana, sonra Elaine'e bakıp dudaklarını kemirdi.

Ela mı? “Bilmiyorum. Onu arabamda bu halde buldum. Onu buraya getirmemi söyledi.”

“Ah. Ah, Tanrım,” dedi kız. Yeniden bana baktı. “Sen Kış ile çalışıyorsun, değil mi?”

Kaşlarımı çattım. “Nereden bildin?”

Omuz silkti. “Belli oluyor.”

“Şu anda Kış ile çalışıyorum. Ama bu tek seferlik bir iş. Beni bir serbest çalışan olarak düşünebilirsin.”

“Belki. Ama yine de Kış ile çalışıyorsun. Burada olmak istediğinden emin misin?”

“Hayır,” dedim. “Ama iyi ellerde olduğuna ikna olana kadar Elaine’i bırakmayacağımdan eminim.”

Kız kaşlarını çatı. “Ah.”

“Bu şey daha hızlı gidemez mi?” Omuzlarım yanıyor, sırtım ağrıyor, çürüklerim veryansın ediyordu ve Elaine’in nefesinin zayıfladığını hissedebiliyordum. Sinir bozukluğundan çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Basabileceğim düğmeler olmasını diledim, böylece asansörü hızlandırabilmek için doğru düğmeye anlamsız bir biçimde defalarca vurabilirdim.

Aradan jeolojik bir çağ geçtikten sonra kapılar açılıp jartiyer giymiş bir goril kadar acayip bir sahneyi gözler önüne serdi.

Asansör bizi ancak otelin çatısı olabilecek bir yere çıkar-mıştı, tabii çatı Borneo’daki* yağmur ormanlarının bir kısmına açılıyorsa. Ağaçlar ve yeşillikler o kadar yoğundu ki çatının kenarını göremiyordum. Chicago’nun gece gürültüsünü duya-biliyorsam da sesler uzaktan belli belirsiz geliyordu ve çekirge-lerin vızıltısı ile tanıyamadığım bir hayvanın çıtırtısından zar zor işitiliyordu. Rüzgar etrafımdaki ormanı hışırdatıyordu ve hayal bile edemeyeceğim kadar parlak, gümüş renkli bir ay ışığı her şeye ürpertici, gerçeküstü bir güzellik katıyordu.

Kız, “İyi ki tam o anda kil almak için dışarı çıkıyordum. Bu taraftan,” dedi ve ormanın içindeki bir patikaya girdi. Elaine’i bırakmamak için pufalayarak elimden geldiği kadar çabuk peşinden gittim. Uzun bir yürüyüş olmadı. Patika ileri geri kıvrıldıktan sonra çimenlik bir açık alana çıktı.

Durup etrafa bakındım. Hayır, bu bir açıklık değildi. Daha

* Dünyanın en büyük üçüncü adası. Güneydoğu Asya bölgesine yer alır. Yağmur ormanlarıyla ünlüdür. -yhn

çok bir bahçeydi. Merkezinde bir havuz vardı, içindeki durgun su yukarıdaki ayın ışığını yansıtıyordu. Her yana banklar ve oturmak için uygun boyutta taşlar serpiştirilmişti. Orada burada büyük bölümü mermerden yapılma ve insan konulu heykeller duruyordu. Heykellerin birçoğunun etrafında çiçekler ya da fidanlar vardı. Havuzun diğer tarafında ilk bakışta budaklı bir ağaç sandığım bir şey gördüm. Değildi. Bu bir tahttı, canlı ağaçtan yapılma bir taht. Gövdesi doğru biçimde yetiştirilmişti, dalları ve yaprakları haşmetli bir zarafetle üzerine uzanıyor, kökleri yayılarak onu toprağa sabitliyordu.

Orada burada ayakta duran kişiler vardı. Üzeri boyayla kaplı genç bir adam hararetle bir çeşit portre üzerinde çalışıyordu, yüzü konsantrasyonla doluydu. Yaşlanmaz güzelliğinden ve solgun saçlarından Sidhe olduğu anlaşılan uzun boylu bir adam, yayını gerip dal demetlerinden ibaret bir hedefe nişan almış zayıf bir kızın yanında bir öğretmen edasıyla dikiliyordu. Açıklığın diğer yanında bir fırın ya da tav ocağı şeklinde yığılmış taşlardan duman yükseliyordu. Ocağın diğer yanında geniş göğüslü, üstü çıplak, sakallı, kalın kaşlı ve vahşi görünüm-lü bir adam duruyor, bir demirci çekicini düzenli hareketlerle kullanıyordu. Bir maşayla akkor halindeki bir kılıcı kavrayarak tav ocağından bir adım geriye çekildi ve kılıcı gümüşsü suyla dolu bir oluğa daldırdı.

Adama daha yakından baktığımda onun ne olduğunu anladım. Buhar ağır, at şeklindeki ön ayaklarının, sonra insan karnının ve geniş gövdesinin üzerinde bir bulut halinde yükseliyordu. Renkli ışıklar yalaktaki suyun içinde ileri geri oynasırken Centaur sabırsızlıkla arka ayağını yere vurdu ve alçak sesle söylendi. İnsanın içine işleyen hüznü ve hoş bir kaval

sesi açıklığa yayılıyordu. Müziği çalan kişi genç ve ölümlü bir kadındı, kucagında birkaç kamış kavalla oturmuş, gözlerini yummuştu.

“Nerede o?” diye sordum. “Leydi nerede?”

Centaur başını hızla çevirdi, aniden sert ve kalın bir sesle homurdandı. Çekicini yeniden eline aldı, hızla çevirdi ve yavaş yavaş üzerime yürümeye başladı. İskoç kökenli atlarınkine benzeyen nalları küt gümlmelerle zemine vuruyordu. “Bir Kış hizmetkarı mı? Burada mı? Buna tahammül edilemez.”

Gerilerek Elaine’e biraz daha sıkı sarıldım ve kalp atışlarım vites arttırdı. Centaur devasaydı ve öldürmeye hazır görünüyordu. “Hey, sakın ol koca adam. Bela aramıyorum.”

Centaur bana dişlerini gösterdi ve konuştu, derin sesi öfkeyle doluydu. “Ellerine elçimizin kanı bulaşmış halde duruyor ve bizden sana inanmamızı mı bekliyorsun?”

Uzun boylu Sidhe adam, “Korrick, dur,” diye bağırırdı.

Centaur durdu, arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve ağır nallarıyla havayı dövdü. Sinir bozukluğuyla, “Lord Talos,” diye homurdandı. “Bu küstahlık hoş görülemez.”

“Sakin ol,” dedi Sidhe lordu.

“Ama efendim—”

Sidhe lordu benimle Centaur’un arasına girip sırtını bana döndü. Vücuduna tam oturan koyu yeşil bir pantolon ve beyaz ketenden yapılma gevşek bir gömlek giyyordu. Sidhe lordu hiçbir şey söylemedi ve yüzündeki ifadeyi göremiyordum; ama Centaur’un yüzü önce kızardı, sonra da soldu. Sert bir hareketle başını eğdi, ardından nallarını keskin ve sinirli hareketlerle zemine vurarak tav ocağına geri döndü.

Sidhe – adının Talos olduğunu varsaydım – yüzünü döndü

ve yaz göğü rengindeki kedimsi gözleriyle soğukkanlı bir biçimde bana baktı. Sidhe'ye özgü soluk saçları düz, pürüzsüz bir tabaka halinde omuzlarına iniyordu. Hatlarında sessiz bir özgüven, gevşek bir kuvvet havası vardı ve her nasılsa karşılaştığım Sidhe fertlerinin çoğundan daha az yabancılık hissi uyandırıyordu. “Umarım Korrick’e çok kötü gözle bakmazsınız bayım,” dedi. “Sanırım siz Harry Dresden olmalısınız?”

“Eğer o değilsem, beni onun iç çamaşırlarıyla etrafta koşarken yakaladığında çok kızacak.”

Talos gülümsedi. Bu ifade hatlarına kolayca yerleşti. “O halde Mutabakatlara uygun olarak size giriş hakkı ve ruhsat veriyorum. Ben Yaz Meclisi’nin Teşrifatçı Lordu Talos.”

“Evet, bu harika, tanıştığımıza memnun oldum,” dedim. “Hey, artık bu kadının *hayatını* kurtarmak için bana yardımcı olabilir misiniz acaba?”

Sidhe’nin gülümsemesi soldu. “Elimden geleni yapacağım.” Bir tarafa göz attı ve bileğini çevirerek bir hareket yaptı.

Bahçe bir anda arı kovanına döndü. Minik perilerden oluşan bir bulut, yeşil bitki sapsarı ve geniş, yumuşak yapraklar taşıyarak uçtu. Onları yumuşak görünen bir öbek halinde havuzun yanına yığdılar. Talos izin istemek için bana baktı, ardından nazik bir şekilde Elaine’in ağırlığını kollarına aldı. Omuzlarım ve pazılarım neredeyse çılgın atacak kadar rahatladı. Sidhe lordu Elaine’i yapraklardan oluşan yatağa taşıdı ve üzerine yatırdı. Gözlerini kapayarak bir eliyle Elaine’in boğazına, sonra da alnına dokundu.

“Takatsiz,” dedi alçak bir sesle. “Ve soğuk. Ama içinde hâlâ güç var. Bir süre sonra iyi olacaktır.”

“Gücenmeyin ama türünüzün zaman kavramı biraz garip.

Gidip Leydinizi getirin. Hemen Elaine'i görmesi gerek."

Talos bana yine aynı sessiz, anlaşılmaz ifadeyle baktı. "O geldiği zaman gelecek. Ne güneşin doğuşunu ne de Leydi'nin gelişini öne çekebilirim."

Ona güneşin doğuşunu neresine sokabileceğini söyleyecektim, fakat kendimi tuttum ve sinir bozukluğumun bir kısmını yumruklarımı sıkarak geçirmeye çalıştım. Parmak boğumlarım çıtırdadı.

Bir el koluma dokundu. Asansördeki heykeltıraş kız, "Lütfen bayım," dedi. "Size içecek ya da yiyecek bir şeyler ikram etmeme izin verin. Ölümlü yiyeceği yani. Diğer türünü ikram edemem."

"Kahretsin," dedim. "Elaine ile ilgilenilmeden olmaz."

Elaine'in yanına diz çökmüş olan Talos her iki kaşını da kaldırdı, ama omuz silkti. "Nasıl isterseniz." Parmaklarını Elaine'in yüzünün her iki yanına hafifçe koydu ve başını öne eğdi. "Becerilerim oldukça sınırlı. En azından daha kötüye gitmemesini sağlayabilirim."

Sessiz bir enerji taşması oldu. İnsanın ayaklarını yerden kesen bir dalganın ağırlığı kadar hafif ve güçlü bir şeydi bu. Elaine aniden derin bir nefes aldı ve yanaklarına yeniden renk geldi. Bir an gözlerini açtı, sonra içini çekip tekrar kapadı.

"Talos onu bir süre hayatta tutabilir," dedi kız. "Leydi karar verene kadar. Talos yıllardır Ela'nın koruyucusu ve dostu oldu." Kolumu çekiştirdi. "Lütfen bir şeyler yiyin. Yemezseniz kötü ev sahibi durumuna düşeriz."

Midem yine guruldadı ve boğazım uzun süre nefes nefese kaldığım için şikayet etmeye başladı. Burnumdan bir nefes verip kızı başımla onayladım. Beni çok uzakta olmayan bir

banka götürdü ve bankın altından Coleman marka plastik bir soğutucu çekti. İçini alt üst etti, ardından bana soğuk bir kutu kola, küçük bir paket patates cipsi ve uzun bir sandviç uzattı. Hiçbirinde peri yiyeceğinin incelikli, titrek cazibesi yoktu.

“Şimdilik elimden gelenin en iyisi bu,” dedi. “Hindili sandviç iyi mi?”

“Evlen benimle,” diye cevap verip büyük bir iştahla yiyeceğe yumuldum ve sonraki birkaç dakikayı en saf ilkel zevklerden birini tadararak geçirdim. Yani yiyerek. Yiyecekler insan kurt gibi aç olduğunda çok daha lezzetli gelir. Ayrıca Talos bana Mutabakatlar kapsamında güvenli giriş hakkı sunmuştu, bu yüzden içinde ilaç olduğundan endişe etmeme gerek yoktu.

Ben yerken kız küçük ve kısa bir standı kendine çekti. Üstünde genç bir kadının kilden büstü vardı. Bazı kısımları hâlâ kabaydı ve kızın parmak izleriyle kaplıydı. Parmaklarını standı bağli bir su kabına daldırdı ve büstün üzerinde çalışmaya başladı.

“Ne oldu ona?” diye sordu.

“Hiç fikrim yok,” dedim, lokmalarımın arasında. “Arabamda o halde buldum. Onu buraya getirmemi istedi.”

“Neden getirdin?” Kızardı. “Yani, sen Yaz’m düşmanları için çalışıyorsun. Değil mi?”

“Evet. Ama bu onlarla dost olduğum anlamına gelmiyor.” Başımı iki yana salladım ve yarı yarıya çiğnediğim bir lokmayı koladan aldığım büyük bir yudumla beraber mideme indirdim. Cennet buydu işte. Biraz daha yedim, sonra kaşlarımı çatarak kızın üzerinde çalıştığı büste baktım. Yüz tanıdık geliyordu. Biraz daha inceledikten sonra, “Lily mi?” diye sordum.

Kız gözlerini kırıştıtararak bana baktı. “Onu tanıyor musun?”

“Biliyorum,” dedim. “O bir metis, değil mi?”

Kız başıyla onayladı. “Kış’tan, ama onlara katılmayı seçmedi. Ronald’ın koruması altındaydı. Bazen bize modellik yapar.” Belirsiz bir şekilde dikkatle resim yapan genç adamı işaret etti. “Bak, buralarda modellik yaptığı birkaç eser daha var.”

Bahçeye bakındığımda heykeller arasında iki tanesi dikkatimi çekti. Her ikisi de beyaz mermerden yapılma çıplak heykellerdi. Biri ayak uçları üzerinde yükselmiş, kollarını başının üstünde kaldırmış, vücuduna hoş bir kavis vermiş bir kızı betimliyordu. Diğerindeyse diz çökmüş, yüzünde sessiz bir hüznün ifadesiyle avuçlarında tuttuğu bir şeye bakıyordu. “Anlaşılan burada bayağı seviliyor,” dedim.

Kız başıyla onayladı. “Çok nazik ve çok hoştur.”

“Ve çok kayıp,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Kayıp mı?”

“Evet. Oda arkadaşı benden onu bulmaya çalışmamı istedi. Son birkaç gün içinde onu hiç gördün mü?”

“Modellik yapmak için buraya gelmedi ve onu asla burası dışında bir yerde görmedim. Üzgünüm.”

“Denemeye değerdi,” dedim.

“Neden onu arıyorsun?”

“Söyledim ya. Oda arkadaşı yardımımı istedi. Ben de verdim.” Bu büyük ölçüde doğrudu. Sanırım teknik olarak yardımımı satmıştım. Meryl’in harcamam için bana verdiği para nedeniyle kendimi çok suçlu hissetmeye başlayabileceğimi düşünerek tedirgin oldum. “Bu hafta biraz yoğunum, ama elimden geleni yapacağım.”

Kız büst üzerinde çalışırken alını kırıştı. “Karşılaştığım diğer Kış çalışanlarının hiçbirine benzemiyorsun. Mab genellikle

emrindekilerin daha şey olmasını tercih eder... Daha soğuk sanırım. Daha aç. Daha acımasız.”

Omuz silktim. “Bir katili bulacak birini istiyordu. Biraz deneyimim var.”

Başıyla onayladı. “Yine de yeterince düzgün birine benziyorsun. Kış’ın tuzaklarına yakalandığını düşünmek beni üzüyor.”

Çiğnemeyi bıraktım ve ona sertçe baktım. “Of, lanet olsun.”

Bana bakıp bir kaşını kaldırdı. “Hmm?”

Sandviçi bırakıp, “O sensin,” dedim. “Yaz Leydisi sensin.”

Dudaklarına hafif bir gülümseme dokunan kız başını bana doğru eğdi. Sarı saçları Sidhe beyazına dönüştü, parmakları ve uzuvları aniden hafifçe uzadı, gözleri dikey olarak yarılıp hızla yeşile büründü ve yüz hatları Maeve’ninkilerle neredeyse aynı oldu. Ama hâlâ tulum ve mavi tişört giyiyordu, üzerinde de hâlâ bol bol kil lekesi vardı. Bunlar pürüzsüz cildi ve solgun saçlarıyla büyük bir tezat oluşturuyordu.

“Bana Aurora deyin,” dedi. “Böylesi herkes için daha kolay.”

“Şey, peki,” dedim. Ağzımdaki lokmayı yuttum ve, “Benimle oyun oynamayı bırakıp Elaine’e yardım edecek misin Aurora?” diye sordum.

Yerde yatan Elaine’e göz attı ve yüzüne sıkıntılı bir ifade yerleşti. “Belli olmaz.”

Dişlerimi sıktım ve sahte bir tatlılıkla, “Nasıl yani?” dedim. Sakin, insanlık dışı gözlerini bana çevirdi. “Size bağlı.”

“Bana kendimi özel hissettirmeye kalkma,” dedim. “Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum.”

“Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsunuz Bay Dresden? Bir oyun mu?”

“Oyun olmadığını gayet iyi biliyorum.”

Başımı iki yana salladı. “Ve orada yanılıyorsunuz. Bu bir oyun, ama bildiğiniz oyunlara benzemiyor. Bu oyunun kurallarını bilmenize izin verilmiyor ve asla adil olacak şekilde tasarlanmadı. Mab’in neden sizi seçtiğini biliyor musunuz büyü?”

Ona dik dik baktım. “Hayır.”

“Ben de bilmiyorum,” dedi. “Ve bu da oyunun bana ait parçası. Neden sizi seçti? Başka hiç kimseden alamayacağı bir şeyi sizden beklediği için olmalı. Belki de beklediği şey Ela’yı buraya getirmenizdi.”

“Ne fark eder ki?” dedim. “Elaine yaralı. Elçin görevi sırasında yaralandı. Onu sağlığına kavuşturman gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Ama eğer Kış’ın beklediği şey de buysa aleyhime kullanılabılır. Ben Yaz Kraliçelerinin en küçüğüyüm, ama yine de gücümü ihtiyatlı biçimde kullanmalıyım.”

Burnumdan soludum. “Maeve kesinlikle o şekilde düşünmüyor.”

“Elbette düşünmez,” dedi. “O Kış. Şiddet düşkünü, korkunç ve acımasız.”

“Senin Centaur’un da tam bir nezaket ve anlayış timsali.”

Aurora içini çekip kille kaplanmış parmaklarını indirdi. “Umarım Korrick’in sinirliliğini affedersiniz. Çoğunlukla neşeli biridir. Son durum nedeniyle buradaki herkes diken üstünde.”

“Hı-hı,” dedim. “Emin olmak için soruyorum, bu yediğim gerçekten de ölümlü yiyeceğiymi, değil mi?”

“Evet,” dedi. “Ne özgürlüğünüzü tehdit etmeye ne de sizi herhangi bir şekilde bağlamaya niyetim var Bay Dresden.”

“İyi.” Bana yalan söyleyemeyeceğini biliyordum, bu yüzden sandviçten bir ısırık daha aldım ve birkaç cips yedim. “Bak, ben de gücünü baltalamak ya da Yaz’ı sabote etmeye çalışmak için gelmedim Aurora. Sadece Elaine’e yardım etmeni istiyorum.”

“Biliyorum,” dedi. “Size inanıyorum. Ama güvenmiyorum.”

“Bana güvenmemek için ne gibi bir sebebin var?”

“Sizi izledim,” diye cevap verdi. “Siz bir paralı askersiniz. Kiralık çalışıyorsunuz.”

“Evet. Faturaları ödemek için ve—”

Elini kaldırdı. “İblislerle anlaşmalar yaptınız.”

“Çok sıradan şeyler, büyük değillerdi ya da—”

“Güç uğruna kendinizi Leanansidhe’ye sattınız.”

“Gençken ve çok daha budalayken. Ayrıca başım dertteydi ve—”

İnsanlık dışı gözlerini delici bir şekilde benimkilere dikti. “Öldürdünüz.”

Gözlerimi kaçırdım. Buna verilebilecek bir cevabım yoktu. Midem kalktı ve yiyeceği biraz uzağa ittim.

Aurora yavaşça başını salladı. “En başından beri bir yok edici olmanız planlandı. Bir katil. Vaftiz anneliğin ilk maksadını biliyor musunuz Bay Dresden?”

“Evet,” dedim. Kendimi yorgun hissediyordum. “Bir vaftiz anne, çocuğun dindar yetişmesi, ahlaki kılavuzluk alması ve eğitilmesi için seçilir.”

“Gerçekten de öyle,” dedi. “Ve sizin vaftiz anneniz, ya da sizin deyiminizle Peri Anne’niz, öğretmeniniz ve kılavuzunuz olan Lea, Mab’in Meclisindeki en acımasız yaratık. Maeve’den daha üstün ve Mab’den hemen sonra ikinci sırada geliyor.”

Sert bir kakhaha attım. “Öğretmen mi? Kılavuz mu? Lea’yı öyle gördüğümü mü düşünüyorsun?”

“Görmüyor musunuz?”

“Lea benden bir şey alabileceğini düşündüğü zamanlar dışında bana hiç aldırmadı,” diye çıkıştım. “O zamanlar dışında umurunda bile olmadım. Bana öğrettiği tek şey eğer üzerime basılmasını istemiyorsam ondan daha zeki, daha güçlü olmam ve bu konuda bir şey yapmam gerektiği idi.”

Aurora o muhteşem yüzünü tamamen bana çevirdi ve derin, dingin gözlerle bana baktı. “Evet.” O konuşurken tedirginlikten karnım ağrımaya başladı. “Güçlüler fetheder ve zayıflar fethedilir. Kış bu. Öğrendiğiniz bu.” Daha yakınımı eğildi ve alçak ama vurgulu bir sesle, “Sizi tehlikeli yapan da bu. Anladınız mı?” dedi.

Ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaştım. Aurora hiçbir şey söylemedi. Ellerini küçük kapta yıkarken çıkan su şırıltısını duydum.

“Elaine’e yardım etmeyeceksen söyle de onu bir hastaneye götürüyüm.”

“Sizce ona yardım etmeli miyim?”

“Edip etmemen umurumda değil,” dedim. “Ama o ya da bu şekilde onunla ilgilenilmesini sağlayacağım. Bir karar ver.”

“Ben verdim bile. Geriye sizin karar vermeniz kalıyor.”

İhtiyatlı bir nefes aldıktan sonra, “Yani?” diye sordum.

“Bay Dresden, bu bahçeye giren iki kişi arasında en kötü yaralanmış olan Elaine değil, sizsiniz.”

“Hiç de değil. Sadece birkaç kesik ve morluğum var.”

Doğrulup bana doğru yürüdü. “Kastettiğim yaralar onlar değil.” Uzanıp ince elini kalbimin üstüne koydu. Cildi sıcaktı

ve gömleğimin üstünden bile olsa bana dokunması içimi küçük ama fark edilir bir rahatlık hissiyle doldurdu. Susan aylardır yoktu ve arada bir saldıranlar dışında hiç kimse gerçek anlamda bana dokunmamıştı.

Bana baktı ve başını salladı. “Gördüğünüz gibi. Kötü yaralanmışsınız Bay Dresden ve ne acılarınız dinmiş ne de size soluk aldirmişlar.”

“Hayatta kalırım.”

“Doğru,” dedi. “Ama her zaman buradan başlar. Canavarlar acıdan, üzüntüden, kayıplardan ve öfkeden doğar. Kalbiniz bunlarla dolu.”

Omuz silktim. “Ve?”

“Ve bu sizi savunmasız hale getiriyor. Mab’in etkisine, normalde akla bile gelmeyecek baştan çıkartmalara karşı savunmasız.”

“Baştan çıkartmalarla gayet iyi başa çıkıyorum, teşekkürler.”

“Ama daha ne kadar çıkabileceksiniz? *İyileşmeniz* gerekiyor büyücü. Size yardım etmeme izin verin.”

Ona ve eline kaşlarımı çatarak baktım. “Nasıl?”

Aurora bana hafifçe, hüzünle gülümsedi. “Size göstereceğim. İşte.”

Avucunu biraz daha bastırdı ve içimde bir yerlerde bir baraj yıkıldı. Duygular şamatacı bir gökkuşağı gibi boşandı. Kızıl öfke, çivit mavisi korku, uçuk mavi üzüntü, acılı sarı yalnızlık, çürük yeşili suçluluk. Aynı anda hem kavurucu, hem acı verici, hem de güzel olan akıntı içimde sel gibi aktı ve bir yıldırım gibi her yanıma kapladı.

Akıntı çekildiğinde yerini derin ve sessiz bir dinginliğe bı-

raktı. Bir sıcaklık hissi içime dolarak nazikçe ağı ve çürüklerimi dindirdi. Dışarıdaki tembel bir öğleden sonrasının güneş ışığı gibi cildime yayıldı ve sıcaklıkla beraber endişelerim buharlaşmaya başladı. Korkum yok oldu ve sıcaklık yayıldıkça gerdiğimin farkında olmadığım kaslarımı gevşetmeye başladım. Bir süre sıcaklık içinde yüzdüm. Hissettiğim acıdan kurtulmak bile başlı başına bir zevkti.

Yeniden kendime geldiğimde çimlerin üzerinde sırtüstü yatıyor, yapraklara ve gümüş yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyordum. Başım Aurora'nın kucağındaydı. Arkamda diz çökmüştü, sıcak ve yumuşak ellerini hafifçe yüzümün iki yanına koymuştu. Acı vücuduma, düşüncelerime ve kalbime geri dönmeye başladı, kirli bir denizin çöpünü getiren sakın ve tiksindirici bir akıntı gibi. Küçük bir ses çıkararak itiraz ettiğimi fark ettim.

Aurora endişeli gözlerle bana baktı. "Düşündüğümünden de kötümüş. Ne kadar acı çektiğinizin farkında bile değildiniz, değil mi?"

Göğsüm inip kalktı ve sessizce hıçkırdım. Sıcaklık tamamen soldu ve yüzleşmem gereken zorlukların müthiş ağırlığı üzerime baskı yaparak beni boğdu.

Aurora, "Lütfen, size yardım etmeme izin verin," dedi. "Bir anlaşma yapabiliriz Bay Dresden. Vazgeçin. Kış'a yardım etme çabalarınızı azaltın. Bir süre burada kalın ve sizi bir nebze huzura kavuşturmama izin verin."

Gerçek gözyaşları ortaya çıkarak görüşümü bulandırdı. Ellerimle yüzümü silerek net bir şekilde düşünmeye çalıştım. Eğer teklifi kabul edersem muhtemelen işim bitecekti. Mab ile olan anlaşmamdan vazgeçmem Beyaz Konsey adına iyi bir so-

nuç alamayacağım anlamına geliyordu, onlar da az hasarlı bir Harry Dresden karşılığında Vampirlerin Kızıl Meclisi'nden çok kelepir bir fiyata barış satın alacaklardı.

“Unut gitsin,” dedim zayıf bir sesle. “Yapacak bir işim var.”

Aurora bir an gözlerini kapadı ve başıyla onayladı. “En azından sözünüze sadıksınız Bay Dresden. Onurunuz takdire şayan. Hatalı olsa da.”

Kendimi zorlayarak oturur konuma geçip Aurora'dan uzaklaştım. “Devam et,” dedim. “Elaine'e yardım et.”

“Edeceğim,” diye beni temin etti. “Ama şu an için tehlikede değil ve bu biraz zaman alacak. Önce size söylemek istediğim bir şey var.”

“Tamam. Konuş.”

“Mab size Ronald'ın ölümü hakkında ne kadar şey anlattı?”

Başımı iki yana salladı. “Öldüğünü. Giydiği güç pelerininin kaybolduğunu. Katilin bulunması gerektiğini.”

“Nedenini söyledi mi?”

Kaşlarımı çattım. “Tam olarak değil.”

Aurora başıyla onayladı ve ellerini kucığında kavuşturdu. “Yaz, Kış ile savaşa girmeye hazırlanıyor.”

Kaşlarımı çattım. “Bu artık sadece kuramsal bir olasılık değil diyorsun. Gerçek.”

“Ben başka türlü bir savaş bilmiyorum. Yaz Şövalyesi'nin kaybı Yaz'ı buna mecbur bıraktı.”

“Anladığımdan emin değilim.”

Solgun kaşlarını yumuşak bir kaş çatışla birleştirdi. “Şövalyelerimizin kayda değer bir gücü vardır. Ancak özgür bir ölümünün sahip olabileceği cinsten bir ağırlık taşırlar. O güç, o etki Meclislerimiz arasındaki dengenin kritik bir ögesidir.”

“Ama sizinki yok oldu.”

“Aynen.”

“Bu da Yaz’ı daha zayıf hale getiriyor.”

“Evet.”

Başımla onayladım. “O halde neden saldırmayı planlıyorsunuz?”

“Mevsimler değişiyor,” dedi Aurora. “İki gün içinde Yaz Ortası gelecek. Yani Yaz’ın en güçlü olduğu zaman.”

Başka bir şey söylemeyerek sonuç çıkarmayı bana bıraktı. “Kış’ın Şövalyenizi sizden aldığını düşünüyorsunuz,” dedim. “Ve eğer beklerseniz giderek daha da zayıflayacağınızı, Kış’ın ise güçleneceğini düşünüyorsunuz. Doğru mu?”

“Doğru. Eğer zafer şansımız olmasını istiyorsak en güçlü olduğumuz anda saldırmalıyız. Bu Meclisimizin gücünün Kış’inkine neredeyse eşit olabileceği yegane zaman olacak. Aksi takdirde mevsimler değişecek ve Kış Ortası’nda Mab ile yaratıkları bizim için gelecekler. Ve bizi *yok edecekler*, tabii bizimle beraber fani dünyanın dengelerini de.” Yeşil gözlerini ellerinden kaldırıp yüzüme yöneltti. “Kış, Bay Dresden. Sonsuz Kış. Sonu gelmeyen av-avcı kısırdöngüleri. Böyle bir dünya fanilere karşı nazik olmayacaktır.”

Başımı iki yana salladım. “Kış neden şimdi böyle bir şey yapsın ki? Yani, eğer birkaç gün daha bekleselerdi bütün kartlar ellerinde olurdu. Neden size sıyrılma fırsatı tanısınlar?”

“Kış’ın zihnini tanıdığımı iddia bile edemem,” dedi Aurora. “Ama bizi yok etmelerine izin verilmemesi gerektiğini biliyorum. Bizim olduğu kadar sizin iyiliğiniz için de.”

“Vay canına, herkes benim çıkarımı düşünüyor.”

“Büyücü, lütfen. Bana onları durdurmak için elinizden geleni yapacağınıza dair söz verin.”

“Yeterince söz verdim.” Ayağa kalkıp asansöre ve dışarıya uzanan patikada yürümeye başladım, fakat bir parçam Aurora’nın sunduğu rahatlığa geri dönmekten başka bir şey istemiyordu. Durakladım ve gözlerimi sımsıkı kapatarak kararlılığıma odaklandım. “Ama şunu söyleyeyim. Katili bulup bu meseleyi çözeceğim ve bunu Yaz Ortası’ndan önce yapacağım.”

“Çünkü yapmazsam öldüm demektir,” diye eklemeye zahmet etmedim. Malum olan bir şeyi ilan etmeye gerek yoktu.

ON SEKİZ

Rothchild'dan çıkıp ankesörlü bir telefon buldum. Murphy ilk çalışta açtı. "Dresden?"

"Evet."

"Nihayet. İyi misin?"

"Seninle konuşmam gerekiyor."

Kısa bir duraksama oldu, sonra sesi yumuşadı. "Nerede?"

Avuç içlerimden birinin alt kısmıyla başımı ovuşturarak zihnimi çalıştırmayı denedim. Düşüncelerim tembel ve sırasız bir şekilde etrafta dolandı. "Bilmiyorum. Halka açık, insanların olduğu, konuşmak için yeterince sessiz bir yerde."

"Chicago'da. Gecenin bu saatinde."

"Evet."

"Pekala," dedi Murph. "Sanırım bir yer biliyorum." Mekanın adını söyledi, yirmi dakika sonra buluşmak üzere anlaştık ve telefonu kapadım.

Park alanına girerken muhtemelen mistik bir suikast, esrarlı bir gücün çalınması ve doğaüstü diyarlardaki güç dengesi hakkındaki gizli görüşmelerin pek azının Wal-Mart Super Center'da* yapıldığını düşündüm. Ama belki de yapılıyordu. Kahretsin... Köstebek Adamlar, Gezegen X'ten gelen Psişik

* Carrefour benzeri devasa alışveriş merkezlerinden biri. -yhn

Deniz Anası ve Klaatuu Nebulası'ndan gelen Kavanozdaki Bedenden Ayrılmış Beyinler ile beraber dünyaya hakim olma planlarını ele almak için soyunma odalarını kullanıyor bile olabilirlerdi. Onları orada ben bile aramazdım.

Gece yarısından sonra Wal-Mart kalabalık değildi, ama park alanı bu saatlerde Wrigleyville mahallesi civarında görmeyi beklediğiniz kadar terk edilmiş de değildi. Mağaza gece boyu açıktı ve Chicago gibi bir şehirde geç saatte alışveriş yapmayı tercih eden bir sürü insan vardı. Bir sıranın ortalarına park edip akşam serinliğinde yürüdükten sonra devasa mağazanın buzdolabını aratmayan soğuğuna girdim. İçerideki kocaman klimalar birkaç saatçik karanlık için yavaşlayamayacak kadar büyük bir ivmeye sahipti.

İçeri girerken bir karşılayıcı uykulu uykulu beni başıyla selamladı. Alışveriş arabası verme teklifini reddettim. Mağazanın içine tamamen girmeden Murphy bana ayak uydurarak yanımda yürümeye başladı. Bir beyzbol ceketi, kot pantolon ve spor ayakkabılar giymişti. Sarı saçlarını süssüz, siyah bir beyzbol şapkasının altına tıktırmıştı. Elleri ceplerinde yürüyordu ve yüzündeki savaşçı kızgınlık ifadesi o kadar kısa boylu birine pek yakışmıyordu. Kepenklerini indirip kapatmış bir sürü küçük dükkânın yanından tek kelime etmeden geçtik ve gıda mağazasının şarküteri bölümünün yakınındaki sıradan kafeye oturduk.

Murphy kapıyı gözleyebileceği bir masa seçti, ben de onun arkasını kollayabilmek için karşısına oturdum. İki fincan kahve aldı. Tanrı soylu yüreğini kutsasın. Taneleri yüzeye çıkana kadar fincanıma bir sürü şeker ve krema kattım, karıştırdım ve yavaşça bir yudum aldım. Neredeyse dilimi kavuracak kadar sıcaktı.

“Çok iyi görünmüyorsun,” dedi Murphy.

Başımla onayladım.

“Bu konuda konuşmak ister misin?”

Hayretle konuşmak istediğimi fark ettim. Kahveyi masaya koydum ve girizgâh yapmadan, “Çok kızgınım, Murph. O kadar kızgınım ki doğru düzgün düşünemiyorum,” dedim.

“Neden?”

“Çünkü hapı yuttum. Nedeni bu. Ne yaparsam yapayım hapı yutacağım.”

Kaşlarının arasında çizgiler belirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Bu iş yüzünden,” dedim. “Reuel’in ölümünü araştırmak. Çok fazla direnç var ve üstesinden gelebilir miyim bilmiyorum. Yarın akşama kadar üstesinden gelemesem de işler gerçekten sarpa saracak.”

“Müşterin yardımcı olmuyor mu?”

Acı acı güldüm. “Lanet olsun, bildiğim kadarıyla müşterimin bu işi bana vermekteki tek amacı korkunç bir şekilde öldürülmemi sağlamak.”

“O halde onlara güvenmiyorsun.”

“Hayır, hatta onu tekmeleyebilirim. Ve benimle beraber çalışması gereken kişiler beni delirtiyor.” Başımı iki yana salladım. “Kendimi sihirbaz kutusundaki bir adam gibi hissediyorum. Birazdan bütün o kılıçları kutunun içine sokacak. Ama bu bir numara değil, kılıçlar gerçek ve az sonra beni deşecekler. Kötü adamlar beni öldürmek ya da mahvetmek için ellerinden geleni yapıyor. İyi adamlar da patlamayı bekleyen psikopat bir saatli bomba olduğumu düşünüyor ve her iki taraftan da doğru düzgün bir cevap almak deveye hendek atlatmaktan zor.”

“Tehlikede olduğunu düşünüyorsun.”

“Tehlikede olduğumu biliyorum,” dedim. “Ve bu çok büyük bir tehlike.” Bir an sessizliğe gömülüp kahvemi yudumladım.

“Peki,” dedi Murphy. “Neden benimle görüşmek istedin?”

“Çünkü bana destek vermesi gereken insanlar beni kurtlara atmak üzereler. Çünkü gerçekten bana yardım eden tek insan başında bir bebek bakıcısı olmazsa can verecek kadar acemi.” Boş bardağı masaya koydum. “Çünkü kendime kime güvenebileceğimi sorduğum zaman çok kısa bir liste çıkarabildim. İçinde de bir tek sen varsın.”

Yavaş, uzun bir iç çekişle sandalyesinde arkaya yaslandı. “Bana neler olduğunu anlatacak mısın?”

“Eğer istiyorsan,” dedim. “Daha önce senden bir şeyler gizlediğimi biliyorum. Ama bunu yapmamın sebebi seni en iyi o şekilde koruyabileceğimi düşünmemdi. İncinmeni istemiyordum.”

“Evet,” dedi. “Biliyorum. Ve bu acayip sinir bozucu.”

Gülümsemeye çalıştım. “Bu vaka söz konusu olduğunda cehalet mutluluktur. Sana bu olayları anlatırsam sonuçları ciddi olacak. Sadece bunları bilmek bile senin için tehlikeli olabilir. Ve bunlardan kaçman mümkün olmayacak Murph. Asla.”

Bana ciddi bir ifadeyle baktı. “O halde neden anlatacaksın?”

“Çünkü bilmeyi hakkediyorsun, uzun zamandır da hakkettin. Çünkü benim için ve insanları etraftaki doğaüstü pisliklerden korumak için canını tehlikeye attın. Çünkü benim yakınımda olmak başını belaya soktu ve o bela hakkında daha fazla şey bilmek onunla yeniden karşılaştığında işine yarayabilir.” Yanaklarım kızardı ve itiraf ettim. “Çünkü yardımına ihtiyacım var. Bu kötü bir vaka. Korkuyorum.”

“Hiçbir yere gitmiyorum Harry.”

Yorgun yorgun gülümsedim. “Son bir şey daha. Bu işe girersen bir şeyi anlamaman gerekiyor. Özel Soruşturmaları ve diğer polis kuvvetlerini işin içine sokmayacağına söz vermelisin. Bilgi edinebilirsin, o bilgileri tedbirli bir biçimde kullanabilirsin, ama bir birlik toplayıp iblis avına çıkamazsın.”

Gözlerini kıstı. “Nedenmiş o?”

“Çünkü ölümlü yetkilileri bir çatışmaya getirmek nükleer saldırının doğaüstü dünyadaki karşılığıdır. Hiç kimse gerçekleştğini görmek istemez ve eğer bunu yapabileceğini düşünürlerse seni öldürürler. Ya da daha üst mevkideki birini kullanarak işten attırırlar, veya üzerine bir suç atarlar. Bunu asla yanına bırakmazlar. Ya mahvolur, ya incinir, ya da öldürülürsün ve muhtemelen seninle beraber birçok kişi daha aynı akıbete uğrar.” Sözcüklerimin içine işlemesi için duraksadım, sonra, “Hâlâ anlatmamı istiyor musun?” diye sordum.

Bir süreliğine gözlerini kapadı, sonra başını hafifçe salladı. “Başla bakalım.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Pekala,” dedim. Ve Murphy’ye her şeyi anlattım. Biraz zaman aldı. Ona Justin ve Elaine’i anlattım. Şehirde ve civarında etkin olan doğaüstü güçler ile politikaları anlattım. Kızıl Meclis’in Susan’a yaptığı şey yüzünden başlattığım savaşı anlattım. Perileri ve Reuel’in öldürülmesini anlattım.

Ve en önemlisi, ona Beyaz Konsey’i anlattım.

“Yüreksiz, küstah, benmerkezci orospu çocukları,” diye homurdandı Murphy. “Kim olduklarını sanıyorlar da kendilerinden birini o şekilde satabiliyorlar?”

Sessiz ve memnun bir yanım bu tepkisini zihinsel bir şekilde alkışladı.

İğrenti dolu bir ses çıkarıp başını salladı. “Bakalım doğru anlamış mıyım?” dedi. “Konsey ile Kızıl Meclis arasında bir savaş başlattın. Konsey’in zafer şansına sahip olabilmek için perilerin desteğine ihtiyacı var. Ama destek alabilmeleri için senin bu katili bulman ve çalınmış büyüğü güç zimbirtısını geri getirmen gerekiyor.”

“Pelerin,” diye düzelttim.

“Her neyse,” dedi Murphy. “Ve eğer o büyüğü zimbirtıyı almazsan Konsey seni altın tepside vampirlere sunacak.”

“Evet,” dedim.

“Ve eğer katili Yaz Ortası’ndan önce bulamazsan periler birbirleriyle kozlarını paylaşacaklar.”

“Bu da kim kazanırsa kazansın kötü olabilir. Olacakların yanında El Niño* bahar başında karların erimesi kadar basit kalabilir.”

“Ve yardımımı istiyorsun.”

“Daha önce cinayetler üzerine çalıştın. O konuda benden iyisin.”

Ağzının kenarında hafif bir gülümsemeyle, “Onu söylemeye bile gerek yok,” dedi. “Bak Harry. Eğer cinayeti kimin işlediğini bulmak istiyorsan başlamanın en iyi yolu nedenini bulmaktır.”

“Neyin nedenini?”

“Cinayetin nedenini. Reuel’in öldürülmesinin nedenini.”

“Ha, doğru,” dedim.

“Peki neden biri dün parkta seni haklamaya çalışsın?”

* Pasifik Okyanusu’nda, Peru ve Ekvator kıyıları boyunca görülen sıcak su akıntısı. Her yedi yılda iki kez yönü ve sıcaklığı değişir. Bu değişiklik sebebiyle zamansız fırtınalardan tutun da muson yağmurlarının yer değiştirmesine kadar pek çok doğa olayı vuku bulur. -yhn

“Neredeyse herkes olabilir,” dedim. “Pek de kusursuz bir girişim sayılmazdı.”

“Yanlı,” dedi Murphy. “Kusursuz değildi, ama aptalca da değildi. Sen bu gece aradıktan sonra biraz araştırma yaptım.”

Kaşlarımı çattım. “Bir şey buldun mu?”

“Evet. Görünüşe göre son üç günde iki silahlı soygun olmuş. Birincisi Cleveland’ın dışında, diğeri de Indianapolis’i Chicago’ya bağlayan yol üzerindeki bir benzin istasyonunda.”

“Bu sıra dışı gibi gelmedi.”

“Hayır,” dedi Murphy. “Ama her iki vakada da olay yerinde biri yakalanıp kaçırılmış ve güvenlik kameraları tam soygun başlarken bozulmuş. Indiana’daki görgü tanıkları suçlunun bir kadın olduğunu söylemiş.”

Islık çaldım. “Galiba bu bizim gulyabani.”

Murphy başıyla onaylayıp dudaklarını birbirine bastırdı. “Yakaladığı o insanların hayatta olma ihtimali var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Çok düşük. Muhtemelen onları yemiştir. Bir gulyabani günde yirmi-yirmi beş kilo et yiyebilir. Kalan parçaları hayvanların ulaşabilecekleri bir yere koyup izlerini gizleyecektir.”

Başıyla onayladı. “Ben de öyle düşündüm. Olayların örgüsü son yirmi yılda gerçekleşen başka hadiselerle uyuyor. Parçaları birleştirmem biraz zaman aldı, ama kendisine Dişi Kaplan diyen bir kiralık katilin cinayetleriyle ilişkili olarak üç kere benzer şeyler olmuş. FBI’daki bir arkadaşım New Orleans bölgesindeki bir dizi cinayette onu şüpheli olarak gördüklerini ve Interpol’ün onun Avrupa ve Afrika’da da cinayetler işlediğini düşündüğünü söyledi.”

“Kiralık katil,” dedim. “Peki kim kiralamış?”

“Bana anlattıklarına bakılırsa vampirler olduğuna bahse girerim. Senin ölümünden en çok fayda sağlayacak olan onlar. Eğer senin işini bitirirlerse Konsey muhtemelen barış talep edecektir, değil mi?”

“Belki,” dedim, ama bundan şüpheliydim. “Eğer kafalarındaki buysa zamanlamaları aptalca. İki gece önce Rusya’da bir yerlerde bir grup büyücüyü öldürdüler ve Konsey bu konuda oldukça öfkeli.”

“Tamam. Belki de eğer soruşturmanla Reuel’in katilini bulur ve Konsey’in perilerden aferin almasını sağlarsan onları gerçek bir savaşın beklediğini düşünüyorlardır. İş oraya gelmeden seni öldürmeleri mantıklı.”

“Ama o olay olduğunda henüz soruşturmayla ilgilenmiyordum.”

Murphy başını iki yana salladı. “Keşke seni bir polis ressamına götürebilseydik. Ona gulyabaniyi tarif ederdin.”

“Pek işe yarayacağını sanmıyorum. Başlangıçta kılık değiştirmişti ve ona ikinci bir kez dönüp bakmadım. Dikkatimi verdiğimde de daha çok Japon korku çizgi-filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu.”

Artık soğumuş kahvesine göz attı. “O halde beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Bilgi edinmeye çalışan birkaç kaynağım var, ama onlara çok güvenmiyorum. Haber veririm.”

Başımla onayladım. “Onu bulsak bile peri meselesi konusunda yardımcı olmayabilir.”

“Doğru,” dedi. “Sana birkaç soru sormamın mahsuru var mı? Belki senin göremediğin bir şey görebilirim.”

“Tamam.”

“Şu rastalı piliç. İsmi Maeve mi demiştin?”

“Evet.”

“Onunla ilgili önsezinden ne kadar eminsin? Yani cinayeti işlemiş olamayacağından?”

“Hemen hemen kesinlikle eminim.”

“Ama tamamen değil.”

Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım. “Hayır. Periler alengirlidir. Tamamen emin değilim.”

Murphy başıyla onayladı. “Peki ya Mab?”

Çenemi sıvazlarken çıkmaya başlayan sakalımı hissettim. “Reuel’in ölümüyle ilgili sorumluluğunu asla tam olarak inkar etmedi, ama katil olduğunu düşünmüyorum.”

“Seni böyle söylemeye iten ne?”

“Bilmiyorum.”

“Ben biliyorum. Çıkarlarını temsil etmek için herhangi birini seçebilirdi ve seni seçti. Eğer izlerini örtmek isteseydi daha az becerisi ve deneyimi olan birini seçmesi daha mantıklı olurdu. Senin gibi aptallık derecesinde inatçı birini seçmezdi.”

Somurttum. “Aptallık derecesinde değil,” dedim. “Sadece işleri yarım bırakmaktan hoşlanmam.”

Murphy burnundan soludu. “Bırakmak’ ne demek bilmiyorsun ahmak. Neyi kastettiğimi biliyorsun.”

“Evet. Sanırım dediğin mantıklı.”

“Peki ya şu Yaz kızı?”

Puflayarak nefes verdim. “Onunla pek uyuşmuyor gibi. O karşılaştığım bütün perilerden daha nazikti. Bana çok kaba davranabilirdi, ama davranmadı.”

“Peki ya diğer ölümlü? Kış Şövalyesi?”

“O şiddeti seven, korkunç bir eroin bağımlısı. Reuel’i mer-

divenden aşağı ittiğini hayal edebiliyorum elbette. Ama pelerini çalacak kadar büyü üzerine çalışacak zekaya sahip olduğundan emin değilim. Daha çok ‘önce saldır, sonra düşün’ tarzında bir adam.” Başımı iki yana salladım. “Ama konuşmam gereken üç peri daha var.”

Murphy, “Yaz Kraliçesi ve iki Anne,” diye onayladı. “Onları ne zaman göreceksin?”

“Nasıl göreceğimi bulur bulmaz. Leydiler ölümlü dünyaya en yakın olanlardır. Onları bulmak zor değildir. Ama Kraliçeler ve Anneler Peri Diyarı’nda yaşarlar. Bir kılavuz bulmak için oraya gitmem gerekecek.”

Murphy kaşlarını kaldırdı. “Kılavuz mu?”

Yüzümü ekşittim. “Evet. Hiç istemiyorum, ama görünüşe göre vaftiz annemi ziyaret etmem gerekecek.”

Murphy bir kaşını oynattı. “Cidden mi? Bir peri vaftiz annen mi var?”

“Uzun hikâye,” dedim. “Pekala, harekete geçmek istiyorum. Eğer—”

Mağazadaki bütün ışıklar aynı anda söndü.

Kalbim duracak gibi oldu. Bir saniye sonra aküyle çalışan acil durum ışıkları devreye girdi ve kapılardan mağazanın içine doğru döne döne yayılan gümüşî-gri bir sis bulutunu gözler önüne serdi. Sis korku içindeki bir kasiyerin üzerine indi. Kadının ağzını hafifçe açıp gevşedi ve yüzüne boş bir ifade yerleşti.

“Aman Tanrım,” dedi Murphy, hafifçe. “Harry, neler oluyor?”

Çoktan iskemleden kalkmış, hem bizim masamızdaki hem de yan masadaki tuzlukları kapmışım. “Bela. Benimle gel.”

ON DOKUZ

Önce etrafta bir daire çizerek çıkış kapılarına ulaşmaya çalıştım, ama sis onlardan da içeri akıyordu. “Lanet olsun! O taraftan dışarı çıkamayız.”

Genç bir adam çıkış kapılarına atıldı. Sise girer girmez koşan adımları sekteye uğradı. Ansızın yüzünde şaşkınlık dolu bir ifadeyle durdu ve omuzları gevşeyerek boş boş çevresine baktı. Bunu gören Murphy’nin yüzü daha da soldu.

“Ulu Tanrım,” diye fısıldadı. “Harry, o da ne öyle?”

“Haydi, mağazanın arkasına,” dedim ve o tarafa doğru koşmaya başladım. “Sanıyorum bu bir zihin sisi.”

“*Sanıyor musun?*”

Murphy’ye omzumun üstünden sert sert baktım. “Daha önce hiç görmedim, sadece bahsini duydum. Zihnini kapatır, hatırlama yeteneğini sıfırlar, düşüncelerini karıştırır. Yasadışıdır.”

“Yasadışı mı?” diye bağırdı Murphy. “Kime göre?”

“Büyü Kanunları’na göre,” diye mırıldandım.

“Büyü Kanunları hakkında hiçbir şey söylemedin,” dedi Murphy.

“Buradan canlı kurtulursak bir ara açıklarım.” Uzun bir re-

yon boyunca mağazanın arkasına doğru koştuk. Solumuzda ev eşyalarını ve mevsimlik malları, sağımızda da gıda ürünlerini geride bıraktık. Murphy aniden durdu, bir yangın alarminin camını kırdı ve alarmı çalıştırdı.

Umutla etrafa baktım, ama hiçbir şey olmadı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Murphy.

“Denemeye değerdı. Bak, sisin içindeki insanlar sis kalktıktan sonra düzelecektir ve bunu yapan her kimse biz gittikten sonra onlara zarar vermesi için sebep yok. Arka kapıdan çıkıp buradan toz olalım.”

“Nereye gideceğiz?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf edip yeniden harekete geçtim. “Ama her yer kötü adamların saldırmayı seçtikleri ve yüz kişiyi rehin aldıkları bir yerden iyidir, öyle değil mi?”

“Tamam,” dedi Murphy. “Buradan çıkmak iyi bir fikir.”

“Eminim kötü adamlar da öyle düşünmemizi bekliyor ve bizi karanlık bir ara sokağa sıkıştırmayı planlıyorlardır. Silahın yanında mı?”

Murphy çoktan silahını ceketinin altından çıkarmaya başlamıştı – çok kullanılmış askeri bir Colt 1911. “Şaka mı yapıyorsun?”

Ellerinin titrediğini fark ettim. “Yeni silah mı?”

“Eski ve güvenilir,” dedi. “Büyünün modern bir silahı boza-bileceğini söylemiştin.”

“Altıpatlar daha da iyi olurdu.”

“Hazır başlamışken neden taşlar ve sopalarla saldırmıyorum Teks?”*

* Teks Willer: İtalyan menşeli bir western çizgi-romanının baş kahramanı. Kendisi ülkemizde de çok meşhurdur. -yhn

“Dar görüşlüsün.” Üzerinde SADECE ÇALIŞANLAR İÇİN yazan bir tabela gözüme çarptı. “İşte,” dedim ve o tarafa yöneldim. “Arkaya gidiyor.”

Tabelanın altındaki çarpma kapıya doğru yürüdük. Onlara ilk çarpan bendim, kapıları iterek açtım. Gri bir sis duvarı karşıma çıkınca arkaya doğru eğilerek durmaya çalıştım. Eğer sise dokunursam pişman olacak kadar aklım bile kalmayabilirdi. Sise yarım metre kala zorlukla durdum. Neredeyse öne devriliyordum, ama Murphy gömleğimi kavrayıp beni sertçe geriye çekti.

İkimiz de gerisin geri mağazaya döndük. “O taraftan çıkmayız,” dedi Murphy. “Belki de niyetleri seni bir yere sürmek değildir. Sen sise sokmak, sonra da kendinden geçmiş haldeyken öldürmek istiyorlardır.”

Bakışlarımı mağazada dolaştırdım. Soğuk gri sis her yöne doğru yavaş ama kesintisiz bir şekilde ilerliyordu. “Öyle görünüyor,” dedim. Başımla otomobil parçaları içeren uzun, dar bir reyonu işaret ettim. “Oraya, çabuk.”

“Orada ne var?” diye sordu Murphy.

“Gizlenme imkânı. Sise karşı bir savunma oluşturmam gerekiyor.” Reyonun sonundaki açık alana ulaştık. Murphy’ye başımla işaret ettim. “Burada dur ve yakınımnda kal.”

Öyle yaptı, ama “Neden?” diye sorarak titrediğini görebiliyordum.

Başımı kaldırdım. Sis reyonun öbür ucuna ulaşmıştı ve bize doğru yavaşça süzülüyordu. “Sisi bizden uzak tutacak bir daire çizeceğim. Dairenin dışına adım atma, hiçbir yerin de dışına çıkmasın.”

Murphy’nin sesi yüksek ve gergin bir perdeye geçti. “Harry, geliyor.”

Her iki tuzluğun kapağını döndürerek açtım ve tuzu yere dökerek çevremizde ortalama bir metre çapında bir daire oluşturmaya başladım. Daireyi tamamlarken içine ufacık bir irade ve niyet çabası aktardım, sonra da sessiz, görünmez enerjileri aniden şaklatarak onu kapadım. Yeniden doğruldum ve sis daireye dokununcaya kadar bir müddet nefesimi tuttum.

Sis dairenin çevresini kapladı ve onunla aramızda plastik camdan yapılma bir silindir varmış gibi durdu. Murphy ile aynı anda, yavaşça nefes verdik. “Vay canına,” dedi alçak sesle. “Bu güç alanı gibi bir şey mi?”

“Sadece büyü enerjilerine karşı,” deyip kısık gözlerle etrafımıza bakındım. “Biri elinde silahla gelirse başımız belada demektir.”

“Ne yapacağız?”

“Sanırım eğer hazır olursam kendimi koruyabilirim,” dedim. “Ama senin üzerinde bir tılsım oluşturmam gerekiyor.”

“Bir ne?”

“Tılsım, kısa süreli büyü.” Gömleğimde elimi gezdirdim, sonunda yıpranmış bir iplik buldum ve çekmeye başladım. “Bir saç teline ihtiyacım var.”

Murphy şüpheyle kaşlarını çatarak bana baktı, ama şapkasının altına elini uzattı ve teklifsizce birkaç koyu altın sarısı tel çekti. Saçları ondan aldım ve ipliğe doladım. “Sol elini bana ver.”

Verdi. Parmakları öyle titriyordu ki kendi parmaklarımla tuttuğumda bunu hissedebiliyordum. “Murph,” dedim. Gözlerinde biraz korkuyla reyona bakmaya devam etti. “Karrin.”

Başını kaldıırıp bana baktı. Her nasılsa çok genç görünüyordu.

“Dün ne dediğimi unutma,” dedim. “İncindin. Ama bunu aşacaksın. İyi olacaksın.”

Gözlerini sımsıkı kapadı. “Korkuyorum. Öyle korkuyorum ki midem bulanıyor.”

“Aşacaksın.”

“Ya aşamazsam?”

Parmaklarını sıktım. “O zaman hayatının geri kalanı boyunca her gün bizzat seninle dalga geçerim,” dedim. “Sana tanıdığın herkesin önünde hanım hanımcık kız der, arabana fırfırlı önlükler bağlar, Chicago Emniyeti’nin park alanında bekler, sana ısıklık çalar ve çalkala bebeğim derim. Kesinlikle. Her.Gün.”

Murph hiçkırık gibi bir sesle nefesini verdi. Gözlerini açtı. Oradaki korku yerini öfke ve temkinli neşe karışımı bir duyuya bırakmıştı. “Elimde silah olduğunun farkındasın, değil mi?”

“İyisin. Elini sabit tut.” Parmakları hâlâ biraz titriyorduydu da o cılgınca, panik dolu spazmlar kesilmişti. Birleştirdiğim saç teli ve ipliği parmağına doladım.

Murphy silahını sabit tutarak dikkatle sisin içine bakmaya devam etti. “Ne yapıyorsun?”

“O sis gibi efsunlar istilacı olur,” dedim. “Sana dokunur, içine girerler. Bu yüzden sana bir savunma oluştuyorum. Kişinin sol tarafı enerjiyi alan taraftır. O sisin büyüsunün içine girmesini engelleyeceğim. Unutmaman için parmağına bir ip bağlayacağım.”

İpi neredeyse tam bir düğümle bağladım. Bitirmek için tek bir çekiş yeterli olacaktı. Sonra el yordamıyla cebimdeki çakıyı bulup çıkardım ve sağ başparmağımın ortasına batırdım. Büyü için düşüncelerimi temizlemeye çalışarak Murphy’ye baktım.

Solgun ve şüphe dolu bir yüzle bana baktı. “Seni daha önce hiç görmemiştim biliyor musun? Yani büyü yaparken.”

“Sorun yok,” dedim. Risk alarak bir saniye boyunca gözlerine baktım. “Acımayacak. Ne yaptığımı biliyorum.”

Ağzının bir köşesini kıvrıyarak çabucak gülümseyince gözleri ışıldadı. Başıyla onayladı ve sise dikkatle bakmaya devam etti.

Bir müddet gözlerimi kapadım, ardından büyü için odaklanmaya başladım. Zaten bir dairenin içindeydik, bu yüzden hızla olup bitti. Cildimin üzerindeki hava sıkılaştı ve güç büyüdükçe kollarımdaki kılların dikildiğini hissettim. “*Memo-rantum*,” diye mırıldandım. Uydurma ipi bağladım ve başparmağımın üstündeki kan damlasını düğüme dokundurdum. “*Defendre memorarius*.”

Enerji içimden dışarıya, oradan da büyü'nün içine akarak ipliği sıkıca sardı ve Murphy'ye bastırdı. Kolundaki tüyler bir dalga şeklinde dikilince Murphy aniden keskin bir nefes aldı. “Vay canına.”

Ona haşın bir bakış fırlattım. “Murph? İyi misin?”

Gözlerini kırpıştırarak önce eline, sonra da bana baktı. “Vay canına. Evet.”

Başımı eğdim ve beş köşeli yıldızı gömleğimden çıkardım. Zincirini sol elime sararak yıldızı parmak boğumlarımla üzerine yerleştirdim. “Pekala, yeterince şansımızı zorladık. Umalım da bu şey işe yarasin ve buradan tüyelim.”

“Bekle, işe yarayıp yaramayacağını bilmiyor musun yani?”

“Yaramalı. Yaramak zorunda. Teorik olarak.”

“Harika. Burada kalmak daha iyi olmaz mı?”

“Heh, şaka yapıyorsun, değil mi?”

Murphy başıyla onayladı. “Tamam. İşe yaradığını nereden anlayacağız?”

“Dairenin dışına adım atacağız ve eğer rüyalar diyarına sürüklenmezsek,” dedim, “işe yaradığını anlayacağız.”

Tılsımlı eliyle silahının kabzasını kavradı. “Seninle çalışmanın en sevdiğim yanı bu Dresden. Şüpheyi yer olmaması.”

Ayağımı yere sürüp aynı anda bir irade çabası göstererek daireyi bozdum. Çember basınçlı bir iç çekişle etrafa dağıldı ve gri sis öne kayarak üzerimizi kapladı.

Cildimin üzerinde soğuk ve kaygan bir yağ gibi gezindi. Çirkin, iğrenç ve belli belirsiz tanıdık bir şeydi, onu üzerimden silkelemek istedim. Kollarımın üzerinde kıvrılarak uzuvlarımda sürünen dikkat dağıtıcı ve kafa karıştırıcı iğneler oluşturdu. Sol elimdeki beş köşeli yıldızın katı ve serin ağırlığına, temsil ettiği yılların disiplin ve pratiğine odaklandım. Yapışan sisi duyularımdan uzağa ittim ve katıksız bir kararlılıkla bilerek algımın dışında tuttum. Gök mavisi bir statik dalgacığı muskamin zinciri boyunca aktı, beş köşeli yıldızımın etrafında parladı, sonra da soldu ve zihin sisinin yarattığı dikkat dağınıklığını da beraberinde götürdü.

Murphy bana göz atıp usulca, “İyi misin? Bir an sallanır gibi oldun?” dedi.

Başım la onayladım. “Şimdi iyiyim. Sen iyi misin?”

“Evet. Bir şey hissetmedim.”

Lanet olsun, çok iyiyim— yani bazen. “Kımulda. Bahçe merkezinden* dışarı çık alım.”

Silah Murphy’deydi— önden o yürüdü. O reyonda ilerler-

* Her türlü saksı bitkisinin ve bahçe ekipmanının satıldığı bir tür açık hava mağazası. -yhn

ken ben de gözlerimi açık tutup iki yanımızı kolladım. Yan reyonlardan birinde bir müşteriyle bir de çalışan gördük. Belli ki sisten kaçmak için bir duvara yanaşmışlardı. Şimdiyse yüzlerinde hafif şaşkın ifadelerle, odaksız gözlerle öylece duruyorlardı. Bir başka alışverişçi, yaşlı bir adam bir reyonda duruyor, ayakları üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Yanında durdum ve alçak sesle, “Efendim, bir dakika buraya oturun,” deyip düşmeden yere oturmasına yardımcı oldum.

Boş boş bakan, kir lekeleriyle kaplı mavi bir iş önlüğü giymiş, gübre kokan bir başka bayan çalışanın yanından geçtik ve bahçe merkezine çıkan kapılara yöneldik.

Bellegim ani bir uyarı çığlığı attı, öne atılarak Murphy’nin yanından geçtim ve sisle kaplı geceye, hudutları tel örgülerle işaretlenmiş bahçe merkezine çıktım. Sert ve ani bir ağırlık bana çarparak kalçalarımı ve uyluklarımı zemine yapıştırdı. Bir an sonra bu sefer başım da yere sertçe çarpınca müthiş bir acı hissettim, gözlerimde hayali ışıklar çaktı.

Yerde yuvarlanırken az önce yanından geçtiğimiz bayan çalışan, feci derecede keskin bir bahçıvan makasını havaya kaldırıp bana doğru sapladı. Yetersiz bir hızla yana kaçmaya çabaladım. Aletin çelik uçları gömleğimi ve cildimin bir parçasını biçtikten sonra betona vurdu. Yuvarlanmaya devam ettim ve kadının ayak bileklerini tekmeledim. Akıcı bir çeviklikle benden kaçtı, gözlerimi kaldırdığımda kurbağa yağmurundaki gulyabani suikastçının insan yüzünü gördüm. Dişi Kaplan.

Özellikle hoş ya da özellikle egzotik veya özellikle herhangi bir şey gibi görünmüyordu. Özel birine benzemiyordu – ortalama boydaydı, ortalama yapıdaydı, heyecan verici bir kıvrımı yoktu, korkunç bir kusuru da yoktu, hiçbir şeyi yoktu.

Saçı ortalama kahverengiydi ve dikkat çekmeyen bir kesime ve uzunluğa sahipti. Kot pantolon, polo üst, Wal-Mart iş önlüğü giymişti. Her şeyi normaldi.

Ama iş önlüğünün altından çekmeye başladığı silah dikkati hakke diyordu— bir altıpatlar. Kısa namluluydu, ama yüksek kalibreli olduğunu düşündüren bir ağırlıkla hareket ediyordu. Bir kalkan inşa etmeye çalıştım, ama sise karşı oluşturduğum savunma ve kafama yediğim darbe işlemi karıştırdı ve beni yavaşlattı – fazla değil, ama ölümüne neden olacak kadar.

Beni Murphy kurtardı. Dişi Kaplan silahı bana doğrulturken Murphy ona yaklaştı, gulyabaninin silahı tuttuğu kolunu kendi koluyla kısırdı ve güçlü bacaklarını iyice açıp vücudunu kalçalarının hizasından kıvrırken sol eliyle bir şey yaptı.

Murphy sadık bir Aikido uygulayıcısıydı ve kilitleme hareketini biliyordu. Dişi Kaplan bir haykırış koyuverdi. Bir kız gibi “ah çok acıdı” haykırışı değil, bir avcı kuştan çıkmasını bekleyeceğiniz türden öfkeli, neredeyse ıslıksı bir ses. Bir kırılma ve çıtırtı sesi, sonra bir gök gürültüsü, kısa mesafeden ateşlenen bir silahın gümbürtüsü, ani ve keskin bir yanık barut kokusu geldi, ardından altıpatlar geri tepti.

Gulyabani bahçıvan makasını Murphy’ye doğru indirdi, ama Murphy gösterdiği çabayla homurdanarak uzaklaşmaya başlamıştı bile. Tam bir daire oluşturan saldırısı Dişi Kaplan’ı büyük eğreltiotu saksılarıyla dolu bir standa doğru sendeletti.

Murphy kendi etrafında dönerek gulyabaniyle yüzleşti. Ateş etme pozisyonuna geçti ve hırladı. “Yüzüstü yere yat. Tutuklusun. Konuşmama hakkına sahipsin.”

Gulyabani değişti. Ağzının kenarlarındaki deri yırtılıp düştü, ağzı kâbuslara girecek kadar büyüdü ve dudakları dişlerin-

den geriye çekilirken köpek dişleri uzadı. Omuzları seğrilip kıvrıldı, aynı anda hem kamburlaştı hem de genişledi. Giysileri gerilirken vücudu giderek daha da kamburlaştı. Parmakları uzadı, uçlarından pençeler çıktı ve elleri arkasındaki vitrinde duran bahçe tırmığıyla aynı büyüklüğe ulaşınca kadar genişledi. Aynı anda iğrenç bir çürüme kokusu etrafa yayılmaya başladı.

Murphy dönüşümü izlerken beti benzi attı. Eğer silahlı bir suçluyla uğraşıyor olsaydı başının çaresine bakardı sanırım. Ama gulyabani öyle değildi, o yüzden Murphy de başının çaresine bakamadı. Korkunun üzerine çullandığını, çıldırmış bir hayaletin önceki yıl ruhunda bıraktığı yara izlerinden içine sızdığını gördüm. Kaçık bir adamın kâbusundan fırlamış iblis çalılıklardan sıyrılır, pençelerini açar ve hırıltılı, titrek bir tıslama koyuverirken Murphy paniğe kapılıp kesik kesik nefes alır oldu. Silahı titremeye, namlusu bir sağa bir sola oynamaya başladı. Ayağa kalkıp yeniden kavgaya katılmak için çaba harcadım, ama kulaklarım hâlâ çınlıyordu ve sisin kesintisiz baskısı beni yavaşlatıyordu.

Dişi Kaplan, Murphy'yi esir alan dehşeti görmüş olmalıydı. Dişlerinin arasında köpüren salyaları çenesinden aşağı akar-ken kulak tırmalayıcı bir sesle, “Bir polis, ha?” dedi. Pençesinin uçlarını zemine sürüyerek yavaşça Murphy'ye doğru ilerlemeye başladı. “Bana avukat tutma hakkına sahip olduğumu söylemeyecek misin?”

Yerinde donmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış olan Murphy küçük, korku dolu bir ses çıkardı.

Yaratık ona güldü. “Güzel bir kız için çok büyük bir silah. Çok hoş bir kokun var. Karnımı acıktırıyor.” İlerlemeye devam

ederken her sözcüğüyle beraber gülüyordu. Çarpık, insanlık dışı sesiyle kesintisiz mırıldanıyordu. “Belki de beni tutuklama izin vermeliyim. Arabaya binene kadar beklemeliyim. Kokun bu kadar hoşsa kim bilir tadın ne kadar iyidir.”

Sanırım gulyabani gülmemeliydi. Murphy’nin bakışları netleşip sertleşti. Silahın titremesi kesildi ve Murphy, “Bunu tat, kaltak,” dedi.

Sonra da ateş etmeye başladı.

Gulyabani bir kez daha haykırdı, bu seferki hayret ve acı yüklüydü. Kurşunlar onu geriletmedi. Öyle şeyler yalnızca çizgi romanlarda ve televizyonda olur. Gerçek mermiler, kurşun ağırlıkların bir tülbendin içinden geçmesi gibi sizi delip geçer. Gulyabaninin göğsünde kocaman, kanlı delikler belirmedi ama kızıl çiçekler sırtından bir anda fışkırarak saksılardaki eğrelti otlarını kandan çiğ damlalarıyla kapladı.

Gulyabani kollarını kaldırdı, dönüp çığlık atarak geriledi ve kendini eğrelti otlarına attı.

Murphy ateş etmeye devam etti.

Gulyabani sendeledi ve eğrelti otlarının arasına devrildi. Hâlâ çılgınca havayı tekmeleyip mücadele ediyor, saksıları devirip kırıyor, zemine bitki ve toprak saçıyordu.

Murphy ateş etmeye devam etti.

Silah boşaldı ve gulyabani mahvolmuş sırtının üzerinde yarı yarıya döndü. Çaldığı mavi iş önlüğü artık kocaman deliklerle doluydu ve kandan sırlıklam olmuştu. Ağzından kan sızan yaratık öksürüp tıksırdı. Fokurdayan bir tıslama çıkardı ve yalvarır gibi ellerini kaldırdı. “Bekle,” diye hırladı. “Lütfen bekle. Kazandın, pes ediyorum.”

Murphy şarjörü çıkardı, yeni bir tane taktı ve sürgüyü çekip

mermiyi namluya verdi. Sonra yeniden ateş pozisyonuna geçti ve namlunun üzerinden nişan aldı. Mavi gözleri dikkatli, tutkusuz ve acımasızdı.

Sağındaki sislerin ardında aniden ortaya çıkan, bahçe merkezinin öteki ucundaki acil durum ışıkları tarafından aydınlatılan devasa ve iri kıyım gölgeyi görmedi. Ben gördüm ve sonunda sersemlemiş zihnimi ağaya kaldırmayı başardım. “Murph!” diye bağırdım. “Sağında!”

Murphy başını hızla çevirdi ve soluna kaçtı. Aynı anda bir bahçe çapası süratle aşağı indi ve daha demin durduğu yerin zeminindeki betonu parçaladı. Gulyabani eğreltiotlarının arasından koşuşturarak kaçtı ve her yana kan lekeleri bulaştırarak sisin içinde kayboldu. Murphy geri çekilip sisin içindeki silüete ateş etti, sonra da çömelerek başka bir kolun yay çizerek savurduğu kürekten kıl payı kurtuldu.

Ogre Grum kırmızı ciltli, üç buçuk metrelik iri vücuduyla sisin içinden ortaya çıktı. Elinde bir kürek tutuyordu. Adımlarını yavaşlatmadan yetmiş beş litrelik bir seramik saksıyı havaya kaldırdı ve bir kartopu misali Murphy’ye fırlattı. Murphy üst üste yığılmış boş yükleme paletlerinin arkasına kaçtı, saksı da paletlere çarparak paramparça oldu.

Büyük, Ogre karşısında bir işe yaramazdı. Çılgınca etrafıma bakındım, ardından yuvarlak, boyalı camdan saksı misketleriyle dolu battal boy bir plastik torbayı kaptım. “Hey!” diye bağırdım. “Sen! Uzun, kırmızı ve çirkin olan!”

Grum başını o kalın boynunun müsaade edeceğini düşündüğümde daha fazla çevirdi ve zaten boncuk gibi olan gözlerini biraz daha kıstı. Böğürtülü bir kükreme koyuverdi ve devasa ayaklarını beton zemine vurarak bana doğru döndü.

Torbayı yırtarak açtım ve içindekileri ona doğru döktüm. Mavi-yeşil misketler dalgalar halinde zemine yayıldı. Grum ilerlerken birkaç tanesinin üzerine sertçe bastı. Düşmesini umdum, fakat yavaşlamadan bana doğru gelmeyi sürdürdü. Koca ayağını kaldırdığında zeminde tozlaşmış küçük cam daireleri gördüm.

Homurtulu bir küfür savurup bahçe merkezinin derinliklerine kaçtım, Grum da ağır adımlarıyla peşimden geldi. Murphy'nin iki kere daha ateş ettiğini duydum ve zihnimde attığı kurşunları saymaya çalıştım. Yeni şarjörle dört kere miydi? Bir şarjörü daha var mıydı? Hem o Colt kaç kurşun alıyordu ki?

Keskin, daha güçlü bir patlama alanda yankılandı – tüfek sesi. Murphy'nin Colt'u iki kere daha kükredi, sonra da, "Harry, biri çıkış yönünden ateş ediyor!" diye seslendi.

"Burada biraz meşgulüm Murph!" diye bağırdım.

"O lanet şey de ne öyle?"

"Peri!" diye bağırdım. Grum zaten beni öldürmeye çalışıyordu, bu yüzden diplomatik olmanın anlamı yoktu. "Büyük, çirkin bir peri!" Raflardaki eşyalara vurarak onları arkamdaki koridora devirmeye başladım. Grum ile arayı biraz açmıştım, ama belki de sadece ivme kazanmak için zamana ihtiyacı vardı. Yeniden hırladığını duydum, sonra elindeki küreği yine savurdu. Kürek bana ulaşamadı, ama ıslık çalarak o kadar yakınımdan geçti ki elimde olmadan irkildim.

Çılginca etrafa bakarak Ogre'a fırlatabileceğim ya da kendimi korumak için kullanabileceğim çelik bir cisim aradım. Sis iki metreden ötesini görmemi engelliyordu ve görebildiğim kadarıyla bitki satışı bölümünün derinliklerine doğru gidiyor-

dum. Yaz sıcığıyla ısınmış yeşilliklerin, gübrenin ve hafif çürümenin kokusu ağzımı burnumu doldurdu. Reyonun sonuna ulaştım ve dar bir geçitten eğilerek geçip bahçe merkezinin bu kısmına gölge veren bir güneşliğin altına, etrafı yüksek bir tel örgüyle kapatılmış bir alana çıktım. Sessiz sıralar halinde dizilmiş fidanlar ve yeşilliklerle dolu çatısız bir yerdı burası.

Çılğınca etrafıma bakınarak park alanına giden bir çıkış aradım ve omzumun üstünden çabucak arkaya göz atarak Ogre ile aramda ne kadar mesafe olduğunu kontrol ettim.

Grum tel örgüyle çevrili alana açılan kapıda durdu ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle kapıyı kapadı. Ben onu seyrederken eline bir plastik çöp torbası sardı ve kapının sürgüsünü yumuşak kil gibi eğdi. Metal gıcırdadı ve kapı benim bir kravatu bağlarken ihtiyaç duyacağım çabadan daha azıyla kilitlendi.

Kalbim duracak gibi oldu ve etrafıma bakındım.

Tel örgü en az iki buçuk metre yüksekliğindeydi ve tepesi dikenli telle kaplıydı. Fidan hırsızlarının baskınlarını önlemek için sanırım. Çok daha büyük olan ikinci bir kapı kapalı duruyordu – ve onun sürgüsü de tıpkı diğeri gibi bükülerek kapatılmıştı. Küçük, hoş bir tuzaktı bu ve kovalanarak dosdoğru içine düşmüştüm.

“Kahretsin,” dedim.

Grum kulak tırmalayıcı bir şekilde güldü. Birkaç metre ötede olduğu halde sis yüzünden sadece ana hatlarını seçebiliyordum. “Kaybettin büyücü.”

“Neden yapıyorsun bunu?” diye sordum. “Kimin için çalışıyorsun?”

“Tahmin edemedin mi?” dedi Grum. Sesinde gelişigüzel bir

küstahlık tonu vardı. “Eh. Çok kötü. Sanırım mezarına öğrenmeden gideceksin.”

“Bu sözü her duyduğumda kenara bir dolar koysaydım,” diye mırıldanarak etrafıma bakındım. Birkaç seçeneğim vardı ve hiçbirini iyi değildi. Yok Diyar’a bir kapı açabilir ve ruhlar diyarında yolumu bulmaya çalışıp başka bir yerde tekrar gerçek dünyaya dönebilirdim – ama bunu yaparsam yalnızca önümdekinden de kötü bir yaratıkla karşılaşmakla kalmayabilir, şanssızlık eseri zamanın daha yavaş aktığı bir kısma denk gelip saatlerce, hatta günlerce Chicago’ma geri dönemeyebilirdim. Ya da büyümü kullanarak çitin bir kısmını yakarak eritip bir delik açabilirdim, tabii bu arada kendimi yakıp kül etmezsem. Patlatma çubuğum yanımda değildi ve o olmadan kontrolüm zayıf olacağı için kendimi yakmam gayet mümkündü.

Muhtemelen bir avuç ağaç fidanını, yükleme paletini, sakası toprağı çuvalını ve başka şeyleri tel örgünün dış duvarının yanına yığabilir ve tırmanıp dışarı çıkabilirdim. Dikenli telden atlarken bir yerim kesilebilirdi ama lanet olsun, yine de o bile burada kalmaktan daha iyiydi. Her hâlükarda durup karar vermeye çalışarak kaybedecek zamanım yoktu. En yakın ağaç fidanı kümesine doğru döndüm, bir çift fidan aldım ve onları tel örgüye fırlattım. “Murphy! Sıkıştım, ama çıkabileceğimi sanıyorum! Hemen buradan uzaklaş!”

Murphy’nin sesi sisin içinden bana doğru süzüldü, ne taraftan geldiği anlaşılmıyordu. “Neredesin?”

“Lanet olsun, Murph! Uzaklaş!”

Silahını iki kere daha ateşledi. “Sensiz olmaz!”

Yığının üstüne bir şeyler daha attım. “Ben artık büyüdüm! Başımın çaresine bakabilirim!” Uzun bir adım atıp yığının üs-

tüne çıktım ve nereye kadar uzanabildiğime baktım. Tepeye ulaşmam için yeterliydi. Kendimi yukarı çekip dikenli tel için sonradan endişelenebilirim diye düşündüm. Tırmanmaya başladım.

Dikenli tellere bakıyor ve ayak parmaklarımı çite bastırıyordum ki bir şeyin ayak bileklerime dolandığını hissettim. Aşağı bakınca bir dalın bacaklarıma sarıldığını gördüm. Sinirli bir şekilde ona tekme attım.

Ardından yığının arasından bir başka dal yükseldi ve ilkinе katıldı. Sonra bir üçüncü. Sonra bir dördüncü. Ayaklarımın altındaki dallar kabardı ve bir anda kendimi havaya kaldırılmış, baş aşağı sallanırken buldum.

Bu garip bir gözetleme noktasıydı, ama yığdığım ağaçların, bitkilerin ve toprağın hep beraber kabarıp kıvrıldığını görebiliyordum. Ağaç fidanları dallarını birbirine dolayıp gözlerimin önünde büyümeye, uzamaya ve kalınlaşmaya başladı. Diğer yeşillikler, toprak parçaları, kıvrılan sarmaşık ve yapraklar da sanki kendi iradeleriyle havayı kamçılایarak ağaçlara katıldılar ve kendilerini beni tutan şeyin kütlesine eklediler.

O şey şekil aldı ve ayağa kalktı. Belli belirsiz insanı andıran; topraktan, köklerden ve ağaç dallarından oluşan devasa bir yaratıktı bu. Kıvrılan sarmaşıklardan ve dağınık yapraklardan meydana gelen kafasında bir çift zümrüt yeşili parlak ışık noktası yanıyordu. İki buçuk veya üç metre boyunda olmalıydı ve bir o kadar da genişti. Bacakları benden kalındı ve başının üzerine yayılan dallar arka plandaki parlak zihin sisinin önünde geniş boynuzlar gibiydi. Yaratık başını kaldırıp işkence gören ormanın, gıcırdayan dalın ve uluyan rüzgarın sesiyle çılgık attı.

“Yıldızlar adına Harry,” diye mırıldandım, kalbim güm güm atarken. “ne zaman çeneni kapalı tutmayı öğreneceksin?”

YİRMİ

“Murphy!” diye bağırdım. “Uzaklaş!”

Bitki canavar – Bir dakika. Bu şeyden “bitki canavar” diye bahsedemezdim. Maskara olurdum. Bir canavara anlık bir kararlar havalı bir isim vermek zordur, fakat daha önce Bob’un telaffuz ettiğini duyduğum bir isim kullandım.

Kloroifrit beni yukarı kaldırıp bir çift marakas* gibi salladı. Kalkan bileziğime odaklanıp ani korkumdan destek olarak irademi harekete geçirdim. Kalkan etrafımda oluşurken cildim karıncalandı ve ona tam bir daire şekli verdim. Kıl payıyla. Kloroifrit beni tel örgünün direklerinden birine fırlattı. Kalkan olmasaydı sırtım kırılabilirdi. Direğe sertçe çarptım. Kalkanın enerjisinin etrafımda sıkıştığını, darbeyi sadece çarpma noktası yerine bütün bedenime yaydığını hissettim. Darbenin kinetik enerjisinin bir kısmını ısıya ve ışığa çevirdi, geri kalanıysa ani bir basınç halinde geldi. Sonuç fırında ısıtılmış, elastik bir maddeden yapılma üç beden küçük bir takım elbisenin aniden üzerime geçirilmesine benziyordu. Nefesim kesildi. Gök mavisi ve gümüşü ışık etrafımda belli belirsiz bir küre halinde ışıldadı.

* Genellikle Latin Amerika ülkelerinde kullanılan, çingırağa benzer bir tür vurmalı müzik aleti. –yhn

Fazla sekmedim, sadece betona düştüm. Ben yere çarparken kalkan daha zayıf bir şekilde parladı. Ayağı kalkıp kloroifritten uzağı kaçtım, ama yapraklı koluyla domates yetiştirme kazıklarıyla dolu bir standı yana iterek peşimden geldi. Yaklaştıkça parlak yeşil gözleri alev alev yanıyordu. Çit boyunca alanın arka ucuna doğıru koşarken kloroifrit dev yumruğunu yeniden bana doğıru savurdu.

Yumruğı karşılamak için kalkan bileziğımi kaldırdım, ama darbe beni çit boyunca üç buçuk metre ileriye ve yüzlerce yirmi kiloluk malç, saksılık toprak ve gübre paketi taşıyan çelik bölmeli devasa rafların üstüne uçurdu. Orada bir müddet, üzerinde kocaman kırmızı harflerle YABANI OT SAVAR SADECE 2,99!!! yazan boş bir raf sergisine bakarak sersemlemiş bir vaziyette yattım. Sergiye sıkıca tutunup tam zamanında ayağı kalktım ve kloroifritin başıma doğıru savurduğu yumruktan eğilerek kaçındım.

Darbe benim yerime metal raflardan birine çarptı, eğrilen metalin feryadıyla ifritin acı dolu gıcırtılı uluması duyuldu, ardından cızırdayan bir duman yükseldi. Yaratık tüten yumruğunu geri çekti, gözleri daha da parlak ve öfkeli bir şekilde yanarken yeniden bağırdı.

“Çelik,” diye mırıldandım. “Demek sen de bir tür perisin.” Koşarken başımı kaldırıp aralarından geçtiğim devasa raflara baktım ve bir saniye sonra kloroifritin dönüp peşimden gelmeye başladığını duydum. Koşarken irademi topladım ve fiziksel kalkanın yok olmasına izin vererek kendime sadece sisin zihnimi bozmasını önleyecek kadar savunma bıraktım. Ani ve çaresiz planımı gerçekleştirmek için toplayabileceğim her güç kırıntısına ihtiyacım olacaktı – eğer işe yaramazsa her

hâlükarda kalkanım beni uzun süre koruyamayacaktı. Eninde sonunda kloroifrit vura vura savunmamı aşacak ve beni ezip gübreye  evirecekti.

Onunla arayı açtım, ama ivme kazanarak bana yetişmeye başladı. Sıranın sonuna, yani  elik rafların bittiği yere ulaştı-
gımda dönüp onunla yüzleştim.

Lanet olsun, bu şey çok büyüktü. Grum'dan daha büyük. Dal ve yaprak kıvrımlarının toprakla çok sıkı kaynaşmadığı bazı yerlerinden arkasını görebiliyordum, ama bu onu daha az kocaman ya da daha az tehlikeli yapmıyordu.

Planım işe yaramazsa pişman olacak kadar bile hayatta ka-
lamayacaktım.

Çoğu büyü bayağı fazla zaman ister, zira daireler çizmek, enerjiler toplamak ve güçleri hizaya sokmak filan gerekir.  ağ-
rışım, yani hızlı ve kirli b y lerse doğrudan bir büyücünün iradesinden çekilir ve yönlendirme ya da sınırlama imkânı ol-
madan serbest bırakılır. Zor ve tehlikelidir.  ağırışımda konu-
sunda berbatımdır. Güvenilir şekilde yapabildiğim sadece iki  ağırışımda büyüsü biliyordum ve onları bile doğru düzgün bir biçimde kontrol edebilmek için kalkan bileziğim ya da patlat-
ma çubuğum gibi bir odak noktasına ihtiyaç duyuyordum.

Fakat çok fazla enerjiyle az incelik gerektiren büyük ve ap-
talca şeyler yapmak konusunda üstüme yoktur.

Kollarımı kaldırdım ve aniden akın eden havanın etkisiyle sis hareketlendi. Kloroifrit ağır adımlarla yaklaştı, ben de göz-
lerimi kapayıp rüzgara erişerek daha fazla enerji saldımd. “*Ven-
to,*” diye mırıldandım, daha fazla gücün kımıldadığını hisse-
derken. Kloroifrit yeniden böğürerek bedenimi korkuyla sarstı ve rüzgarlar daha da arttı. “*Vento! Vento, ventas servitas!*”

Güç, büyü, uzattığım kollarım boyunca aktı ve geceye hücum etti. Rüzgar ani bir kükremeye arttı, hemen önümde uğuldayarak fırl fırl dönen bir hortuma dönüştü, sonra da ağır metal raflara doğru süzüldü.

Sadece birkaç metre ötemde olan kloroifrit, çağırdığım rüzgar fırtınasının içinde boğulurken yeniden haykırdı.

Tonlarca malzemeye yüklü kocaman, ağır raflar itiraz eder gibi inledikten sonra bel vererek kulaklarımı yırtan ve beton zemini sarsan sağır edici bir çınlamayla kloroifritin üzerine yıkıldı.

Kloroifrit güçlüydü, ama o kadar da değil. Buldozerin altında kalan bir çalı gibi yere serildi ve çelik raflar onu ezip her tarafını yakarken yeniden çığlık attı. Enkazdan kötü kokulu, grimsi bir duman yükseldi ve kloroifrit çığlık atıp kıvranmaya devam ederken raflar sarsılıp kimıldı.

Büyünün gerektirdiği çaba yüzünden üzerime bitkinlik çökerken devrilmiş raflara ters ters baktım. “Düştü,” dedim nefes nefese, “ama ölmedi. Lanet olsun.” Bir müddet rafları seyrettim ve kloroifritin muhtemelen birkaç dakika daha onların altından çıkamayacağına karar verdim. Başımı iki yana salladım ve çitle çevrilmiş alana çıkan kapıya yöneldim. Grum’ın sürgüyü dışarı çıkmamı önleyecek kadar bükemediğini umdum.

Ama bükümüştü. Kapının üzerindeki metal sürgüyü pençeleriyle paramparça etmişti. Pençeler endüstriyel bir kesici gibi metalde keskin çentikler açmıştı. Kendime not: Çeliğin Grum’ın tırnaklarını durdurabileceğini sanma. Yukarıyı kontrol ettim ve çite tırmanıp dikenli teli atlama riskini almaya karar verdim.

Tel örgünün belki yarısına gelmiştim ki Murphy topallaya-

rak çitin diğer tarafındaki sisin içinden çıktı, silahı dosdoğru üzerime çevriliydi.

“Hey, sakın ol Murphy,” dedim. Ona ellerimi gösterdim ve hızla çitten aşağı düştüm. “Benim.”

Silahını indirip bir soluk verdi. “Tanrı aşkına Harry. Ne yapıyorsun?”

“Texas kafes maçı. Kazandım.” Arkamdan kloroifrit bir başka haykırış koyuverdi ve raflar gıcırdayarak yer değiştirdi. Yutkunup geriye doğru baktım. “Ama ikinci maç ümit vaat etmiyor. Sen neredeydin?”

Gözlerini devirdi. “Alışverişte.”

“Grum ile gulyabani nerede?”

“Bilmiyorum. Gulyabaninin kan izi yok oldu, ama onu izlerken biri bana ateş etti. Ogre’ı görmedim.” Kapının sürgüsüne gözlerini kırparak baktı. “Lanet olsun. Sanırım seni oraya hapsetti, ha?”

“Hemen hemen. Vuruldun mu?”

“Hayır, niye?”

“Topallıyorsun.”

Murphy yüzünü ekşitti. “Evet. O piçlerden biri zemine bir avuç misket atmış olmalı. Birine basıp kaydım. Dizim incindi.”

“Ah,” dedim. “Şey.”

Murphy gözlerini kırıştırarak bana baktı. “Sen mi yaptın?”

“Şey, o sırada bu bir planın parçasıydı.”

“Harry, bu plan filan değil. Böyle şeyler ancak Bugs Bunny çizgi-filmlerinde işe yarar.”

“Beni daha sonra öldür. Şimdi buradan çıkmama yardım et.” Yukarıdaki dikenli tele gözlerimi kısıarak baktım. “Belki bir tırmık alırsan dikenli teli benim için yukarı itebilirsin, ben de onunla çitin arasından geçebilirim.”

“Hırdavat bölümü altı metre mesafede, seni dahi,” dedi Murphy. Topallayarak sisin içinde kayboldu ve yarım dakika sonra bir cıvata kesiciyle geri döndü. Tel örgünün birazını kesti, ben de sıkışarak dışarı çıktım. Bu arada hâlâ mihlanmış olan kloroifrit arkada çırpınıyordu.

“Seni öpebilirim,” dedim.

Murphy sırtıttı. “Gübre gibi kokuyorsun Harry.” Gülümsemesi soldu. “Şimdi ne yapacağız?”

Kısıtlı kalmış canavar çırpınışıyla birkaç küçük rafı devirdi, ben de tedirginlikle arkama baktım. “Hâlâ ilk önceliğimiz dışarı çıkmak. O yaratık yerde, ama çok geçmeden peşimizden gelecek.”

“Nedir o?”

“Kloroifrit,” dedim.

“Ne?”

“Bitki canavar.”

“Ha, tamam.”

“Dışarı çıkmamız gerekiyor.”

Murphy başını iki yana salladı. “Çıkışı tutan her kimse muhtemelen diğer çıkışları da görebiliyordur. Çıkış kapısındaki bir siluet mükemmel bir hedeftir. Tıpkı bir poligon gibi.”

“Nasıl oldu da sisin içinden seni gördüler?”

“Bu şu anda gerçekten önemli mi? Görebiliyorlar ve bu da önden çıkamayacağımız anlamına geliyor.”

“Evet,” dedim. “Haklısın. Ana çıkışlar tutulmuş durumda, bahçe merkezinde o yaratık var ve Ogre Grum’ın da arkayı gözlediğine bire on bahse varım.”

“Şu Ogre. Onun olayı nedir?”

“Kurşunlar üzerinden sekiyor ve büyüden de hiç etkilenmi-

yor. Güçlü, oldukça çevik ve göründüğünden daha zeki.”

Murphy usulca küfretti. “Onu da loup-garou’yu patlattığın gibi patlatamaz mısın?”

Başımı iki yana salladım. “Ona zaten sert bir büyü yaptım. Üzerine tükürsem aynı etkiyi yapardı.”

“Dışarı çıkmak için fazla seçeneğimiz yok gibi görünüyor.”

“Seçeneğimiz olsa bile Grum ya da o bitki yaratık bizi yere serebilir, yani arabaya ihtiyacımız olacak.”

“İkisinden biriyle yüzleşmemiz gerekecek.”

“Biliyorum,” deyip gerisin geri mağazaya yöneldim.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Murphy.

“Bir planım var.”

Topallayarak peşimden geldi. “Bugs Bunny planından daha iyidir umarım.”

Cevap vermek yerine homurdandım. Onu onaylamaya gerek yoktu.

Her ikimiz de bu planın diğerinden iyi olmaması halinde Domuz Porky’nin “Hepsi bu kadar millet,” diyeceğini biliyorduk.

YİRMİ BİR

Üç dakika sonra Murphy ile beraber arka kapıdan dışarı çıktık. Grum bizi bekliyordu.

Erkek bir fil gibi böğürerek büyük çöp tenekelerinin yanındaki gölgelerin arasından yükseldi ve ayaklarını yere vurarak üzerimize yürüdü. Tek ayağını sürüyen ve kareli bir araba bataniyesine çaresizce sarınmış olan Murphy tiz bir çılgılık atıp koşmak için döndü, ama ayağı takıldı ve Ogre'in önünde yere kapaklandı.

Sol elimi arkamda tuttum ve sağ elimi havaya kaldırdım. Avucumun içinde alevler dans ederken, "Grum!" diye kükre-dim.

Ogre'in boncuk gibi gözleri bana doğru dönüp parladı. Bir kere daha yüksek sesle homurdandı.

Aşırı dramatik bir sesle "Yıkıl karşımdan!" diye bağırdım, "yoksa senden sıkılır ve canını elinden alırım!"

Ogre artık tamamen bana odaklanmıştı. İleri doğru yürüyerek hafifçe inleyen Murphy'nin yanından geçti. "Senin gücünden korkmuyorum ölümlü," diye hırladı.

Çenemi kaldırdım ve alev tutan elimi bir o yana bir bu yana salladım. "Bu sana son ikazım peri köpeği!"

Grum'ın düğme gibi gözleri öfkeyle doldu. Hoyrat bir kahkaha attı ve ilerleyişini yavaşlatmadı. “Çelimsiz ölümlü düzenbaz. Büyü ateşin bana etki etmez. Elinden geleni ardına koyma.”

Grum'ın arkasında kalan Murphy araba battaniyesini omuzlarından attı ve çalıştırma kablosunu çekerek Coleman marka yeni, gıcır gıcır bir elektrikli testereyi harekete geçirdi. Tıslayıp pırpır eden testereyi nişanladı ve tek kelime bile etmeden, havada bir yay çizerek tam da Grum'ın kalın, tüylü dizinin arkasına indirdi. Çelik testere Ogre'in postunu yapay köpük gibi parçaladı. Kan ve et parçaları iğrenç bir bulut halinde etrafa saçıldı.

Vücudu ısırapla çarpılan Ogre haykırdı. Yaralanan yerin çevresindeki kızıl deri anında şişerek karardı ve yaradan yayılan bulaşıcı görünümlü karanlık filizler göz açıp kapayıncaya kadar Ogre'in bacağıyla kalçasını kapladı. Devasa yumruğunu Murphy'ye doğru savurdu, ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Ağırılığı yaralı bacağının üstüne binen Grum yoğun bir gümbürtüyle yere düştü.

Yardım etmek için öne atıldım, ama her şey çok hızlı olup bitiyordu ve hareketlerim gözüme kâbusumsu bir biçimde yavaş geliyordu. Testerenin demirinin dokunuşu yüzünden çılgına dönen Ogre çabucak karnının üzerinde döndü ve sadece kollarını kullanarak pençelerini betona geçirerek hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir hızla Murphy'ye doğru sürünmeye başladı. Topallayan Murphy ondan aceleyle uzaklaştı, fakat Grum bir yumruğunu betona sertçe vurunca üç buçuk metre uzakta olduğu halde dengesini kaybedip düştü.

Grum, Murphy'nin ayağını kavrayıp onu kendine doğru

çekmeye başladı. Murphy hafifçe inledi, sonra da kurtulmak için debelenmeye başladı. Spor ayakkabısını ayağından çıkardı ve sürünerek Ogre'dan uzaklaştı. Yüzü gergin ve de bembeyazdı.

Grum'ın arkasına koştum ve arkamda gizlediğim sol elimi ortaya çıkardım, sağ avucumun içinde hâlâ Ogre'a gösterdiğim titrek alevi tutuyordum. Sol elimdeki büyük, sarı-yeşil pompalı su tüfeği biraz çalkalandı. Namlusunu yere doğrultup tetiğe asıldım. Grum'ın sırtına püsküren benzin Ogre'ın derisini sırlıslıkla etti. Grum yarı yarıya bana doğru dönünce bu sefer de gözleriyle burnuna sıktım. Bir kez daha haykırarak dişlerini gösterdi ve neredeyse tamamen kapanmış şiş gözlerinin arasından bana dik dik baktı.

“Büyücü,” dedi, dişlerinin ve salyalarının arasından zar zor anlaşılan bir sesle, “büyü ateşin beni durduramaz.”

Sağ elimi yavaşça döndürerek avucumun içinde tuttuğum Sterno* kutusunu Grum'a gösterdim. “O halde iyi ki bildiğimiz sıradan ateşe sahibim, ha?”

Sonra yanmakta olan Sterno kutusunu baştan aşağı benzinle kaplanmış Ogre'ın üzerine fırlattım.

Dizi sakatlanan, şimdi de bir doğum günü mumu misali alev alev yanan Grum çığlık atarak çırpındı. Ben geri çekilip çevresinden dolanarak Murphy'nin ayağa kalkmasına yardım ederken Ogre da kendini önce yere, sonra da Wal-Mart'ın arka duvarına vurdu. Aşağı yukarı yirmi saniye boyunca çılgınlar gibi bunu yapmaya devam etti. Sonra tuhaf, uluma gibi bir fer-

* Denatüre edilip jel haline getirilen konserve alkol. Kutunun içinde yanacak şekilde dizayn edilmiştir. Daha çok gezici büfelerde veya kamp alanlarında konserve yiyecekleri ısıtmak için kullanılır. -yhn

yat koyuverdi, bir çöp tenekesinin arkasındaki koyu gölgeye doğru atladı ve ortadan kayboldu. Alevlerin ışığı da onunla beraber yok oldu.

Yüzü acıdan solan Murphy ancak benim yardımımla ayağa kalkabildi. Yaralı bacağının üzerine hiç ağırlık veremiyordu. “Ne oldu?”

“Onu bozguna uğrattık,” dedim. “Tası tarağı toplayıp Periler Diyarı’na geri döndü.”

“Temelli mi?”

Başımı iki yana salladım. “Şimdilik. Bacağın nasıl?”

“Acıyor. Sanırım bir yerim kırıldı. Diğerinin üzerinde sekebilirim.”

“Bana yaslan,” dedim. Birkaç adım ilerledikten sonra Murphy tehlikeli bir şekilde sallandı. Tam devrilecekken onu yakaladım. “Murph?”

“Pardon, pardon,” dedi nefes nefese. “Sekmek kötü bir fikirdi.”

Tekrar yere oturmasına yardım ettim. “Bak. Burada, duvarın dibinde kal. Kaplumbağa’yı çalıştırıp buraya getireceğim.”

Murphy tartışamayacak kadar çok acı çekiyordu. Tabancasını çıkardı, emniyeti açtı ve bana uzattı. Başımı iki yana salladım. “Kalsın. İhtiyacın olabilir.”

“Dresden,” dedi Murphy, “bu akşam silahım ancak çelik fabrikasındaki bir çamaşır yumuşatıcı kadar işe yarar. Ama oralarda tüfekli biri var. Tüfek kullandıklarına göre de insan olmalılar ve büyü malzemelerinin çoğu yanında değil. Al şu silahı.”

Haklıydı, ama yine de karşı çıktım. “Seni savunmasız bırakmam Murph.”

Murphy kot pantolonunun bacağına yukarı çekti ve ayak bileğindeki bir kılıftan ufacık bir otomatik silah çıkardı. Sür-güsünü çekti, emniyetini kontrol etti ve, “Merak etme,” dedi.

Colt’u aldım, refleks olarak mermi yatağını ve emniyeti kontrol ettim. “Çok şirin bir silahın var Murph.”

Somurttu. “Ayak bileklerim çok küçük. Oraya yalnızca bunu gizleyebiliyorum.”

“Murphy’nin bir kız silahı var, Murphy’nin bir kız silahı var,” diye şarkı söyleyerek dalga geçtim.

Murphy bana öfkeyle baktı, sonra testereyi kolayca uzana-bileceği bir yere çekti. “İstersen bunu biraz daha yakına gel de söyle.”

Horultulu bir kahkaha attım. “Bana birkaç dakika ver,” dedim. “Sana ben olduğumu söylerim. Bu heriflerden bazıları benim kılığıma girebilirler – bu yüzden kim olduğundan emin değilsen...”

Solgun ve kararlı görünen Murphy başıyla onayladı ve elini silahın üzerine koydu.

Derin bir nefes aldım ve sisin içine girerek binanın yan ta-rafından dolaşıp öndeki park alanına doğru yürüdüm. Duvarın yakınında kalıp elimden geldiği kadar sessizce hareket ettim ve yürürken Dinledim. Kalkan bilezik için enerji topladım ve sol elimi hazırda tuttum. Silahı da sağ elimde tutuyordum. Bir çift savunmayı sol elimin çevresine odaklanmış halde tuttuğum için silahı sağ elimle ateşlemem gerekecekti. İki elimle birden ateş ederken bile iyi bir nişancı değilimdir, bu yüzden keskin nişancılık gerektirecek bir durumla karşılaşmamayı umdum.

Binanın önüne ulaştığımda bahçe merkezinin çitle çevrili alanında bir şeyin çıtırdadığını duydum. Yutkunup Colt’umu

sese doğru çevirdim. O anda silahta kaç kurşun kaldığından emin olmadığımı fark ettim.

Yaklaşırken, sisin içinde, kloroifritle beraber kapatıldığım harap olmuş alanın etrafındaki tel örgüyü gördüm. Çitin üç metre genişliğindeki bir parçası yırtılıp açılmıştı ve içeriye görebildiğim kadarıyla ağaç yaratık artık orada değildi. Harika. Çitteki açıklığa birkaç adım daha yaklaşarak parçalanmış tel örgüyü inceledim. Yırtıldığı noktada hâlâ yakacak kadar sıcak, eğilmiş ve gerilmiş teller görmeyi bekliyordum. Bunun yerine kenarlarının bir makasla kesilmiş gibi keskin ve buzla kaplı olduğunu gördüm.

Çevredeki zemini kontrol ettim ve hiçbir beş-altı santimden büyük olmayan tel parçaları buldum. Üzerlerinden buhar yükseliyordu ve çitin yakınındaki hava ürpertecek kadar soğuktu. Çit dondurulmuş, çelik gevrekleşip parçalanmıcaya kadar soğutulmuştu.

“Kış,” diye mırıldandım. “Sanırım aklıma gelmeliydi.”

Gözlerimi sisin içinde dolaştırdım, kulaklarımı açık tuttum ve elimden geldiği kadar sessizce park alanının ilerisinde bir yerde bulunan loş ve titrek ışıklara doğru yürüdüm. Kaplumbağa’yı ön kapılarla neredeyse aynı hizadaki bir sıraya park etmiştim, ama sisin içinde bir nirengi noktam yoktu. Sadece yürüdüm, ilk araba sırasını seçtim ve aralarında sessizce ilerleyerek Kaplumbağa’yı aramaya koyuldum.

Arabam ilk sırada yoktu, ama sarımtırak bir sıvı içeren ince bir akıntı vardı. Akıntıyı izleyerek bir sonraki sıraya geçtim ve uyumsuz renkleri olan Kaplumbağa’nın orada olduğunu gördüm. Bir başka sızıntı. Büyücü arabaları söz konusu olduğunda sızıntılar duyulmamış bir şey değildi, ama Kaplumbağa’nın

tamirciyi boylaması için çok kötü bir zamandı bu.

Arabaya bindim ve anahtarı kontağa sokacak kadar süreyle silahı elimden bıraktım. Sadık beygirim birkaç kere hırıldayıp inledi, ardından motor adeta özür dileyen bir öksürükle harekete geçti ve otomobil çalıştı. Arabayı vitesle takıp önümdeki boş yerden geçerek yola çıktım ve Murphy'yi almak için binanın arkasına yöneldim.

Tel örgüleri harap olmuş bahçe merkezini yeni geçmiştım ki pencerelerim aniden dondu. Göz açıp kapayınca dek üzerinde buz kristalleri oluştu ve görüşüm tamamen kapana-kadar tek kare çekimli filmlerdeki bitkiler gibi büyüdüler. Sıcaklık on derece filan düştü ve motor öksürdü. Gaza biraz daha basmasaydım tekleyecekti. Kaplumbağa ileri atıldı, ben de pencereyi indirerek neler olduğunu görme çabasıyla başımı yandan dışarı çıkardım.

Kloroifrit sisin içinden belli belirsiz ortaya çıktı ve dev, budaklı yumruğunu organik bir yıkım güllesi gibi Kaplumbağa'ya indirdi. Yumruğun gücü kaputu ince bir levha gibi ezdi, amortisörlerin aşağı göçmesiyle şasi tekerleklerle vurdu. Darbenin etkisiyle direksiyon simidine çarptım ve büyük bir acıyla nefesim kesildi.

Darbe, motoru kaputunun altında olan herhangi bir arabaya takla attırırdı. Arabanın ağırlığının büyük bölümü aşağı iner ve daha hafif olan arka tarafı yukarı kalkardı, ben de emniyet kemeri bağli olmadığı için bir patlamış mısır parçası gibi oradan oraya sekerdim.

Ama eski Vosvosların motoru arkadadır. Otomobilin ağırlığının büyük bölümünün bulunduğu arka taraf biraz havaya kalktı, sonra bir sarsıntıyla yeniden yere indi.

Gaza köküne kadar asıldım, Kaplumbağa'nın motoru da yanıt olarak cesaretle öksürdü. Kloroifrit ne kadar büyük ve güçlü olursa olsun ne katıydı ne de aynı boyuttaki bir canlı kütle kadar ağır. Kaplumbağa, kaputunun altındaki boş bagaj bölmesini ezen darbenin etkisinden kurtuldu ve ivmesini fazla kaybetmeden kloroifrite sertçe çarptı.

Canavar belki biraz şaşkınlık ve kesinlikle acı dolu bir çığlık kopardı. Otomobilim peri yarattığı biçerek gövdesinden kızıl ve titrek statik elektrik kıvılcımları ile bir duman bulutu çıkardı, ayaklarını yerden kesti ve kloroifriti kaputunun üzerine devirdi.

Ayağımı gazdan kaldırmadım, bir elimle direksiyon simidini mümkün olduğu kadar sabit tuttum ve görebilmek için başımı pencereden çıkardım. Kloroifrit yeniden çığlık attı. Yarattığın çevresini saran büyü bir bulut halinde toplanarak tüylerimi diken diken etti, ama Kaplumbağa takırdayarak onu sürüklemeye devam etti ve kloroifriti Wal-Mart'ın bahçe merkezi boyunca binanın arkasına doğru taşıdı.

Kaplumbağa'ya, "Bunu tüm o telgraf direkleri için bir hesaplaşma olarak gör," diye mırıldandım ve frenlere asıldım.

Kloroifrit yuvarlanarak arabamdan aşağı düştü, asfaltta kaydı ve acı dolu bir ulumayla metal bir çöp tenekesinin yan tarafına çarparak etrafa bir toprak bulutu saçtı. Görünüşe göre ön farlarımdan sadece biri saldırıdan sağlam çıkmıştı, o da sis ve kloroifritten yükselen toz toprak bulutu yüzünden sersemlemiş gibi titriyordu.

Arabayı geri vitese taktım, bir metre kadar geriledim, sonra boşa aldım. Motora devir verdim, ardından ayağımı debriyajdan çektim ve Kaplumbağa'yla canavara doğru bir ok gibi fır-

ladım. Bu sefer kendimi darbeye hazırlayıp çarpmadan hemen önce başımı geriye çektim. Darbe şiddetli, şaşkına çevirecek kadar gürültülü ve duygusal olarak tatmin ediciydi. Kloroifrit kırılma sesini andıran bir çatırtı çıkardı, fakat otomobili geri çekip yan pencereden dışarıyı görebilmek için direksiyonu biraz çevirene kadar neler olduğunu anlayamadım.

Yaratığı neredeyse tam ortasından ikiye bölmüş ve yıpranıp buzla kaplanmış Kaplumbağa'yla metal çöp tenekesinin arasına mıhlamıştım. Yıldızlara şükürler olsun ki çöp tenekesi fiberglas değildi. Artık yalnızca kıvrılmış bir fidan ve toprak yığınının ibaret olan bacakları çöp tenekesinin dibinde yatıyordu, kollarıysa birkaç adım öteden bana doğru sallanıyor, boş yere asfaltı dövüyordu.

Penceremden dışarı tükürdüm, arabayı yeniden vitesa tak-tım ve Murphy'yi almaya gittim.

Arabadan inip ezilmiş yolcu kapısını zorla açtım. Murphy duvardan destek alarak ayağa kalktı ve buzla kaplı Kaplumbağa'ya fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı. "Ne oldu böyle?"

"Bitki canavar."

"Bitki canavar ve Kardan adam Frosty mi?"*

Ona destek olmak için yaralı tarafına geçtim. "İcabına baktım. Haydi gidelim."

Murphy yine acı dolu küçük bir ses çıkardı, ama bunun kendisini durdurmasına müsaade etmedi. Tam arabaya binmesine yardım ediyordum ki "Harry!" diye bağırarak ağırlığını üzerime verdi.

Kloroifrit, daha doğrusu üst yarısı, her nasılsa sisin içinden

* Amerika'da çok popüler olan bir çizgi-film kahramanı. -yhn

sürünerek yolunu bulmuş ve uzun, asmalı bir uzvunu bana doğru uzatmıştı. Geriye, ondan uzağa çekildim ve Murphy'yi bedenimle korumaya çalıştım.

Beni yakaladı. Ağaç fidanı büyüklüğündeki parmaklarının boğazıma sarıldığını ve beni yavru bir köpekmişim gibi Murphy'den uzağa çektiğini hissettim. Başka dal-parmaklar da uyluklarımdan birine sarıldı ve havaya kaldırıldığımı, yavaşça çekilerek ikiye ayrıldığımı hissettim.

Yabancı bir ses, kloroifritin parlayan yeşil gözlerinin civarında bir yerden "İşgüzar," diye tısladı. "Asla bu meselelere karışmamalıydın. Neler döndüğü hakkında en ufak bir fikrin yok. Küstahlığının cezası ölüm."

Zekice bir karşılık vermeyi denedim, ama gözlerim kararıyordu ve başım yavaşça kapanan bir mengeneye sıkışmış gibiydi. Gücümü toplayıp bilezik kalkanım üzerinden itmeye çalıştım, ama bunu yaptığım anda tahta ve yapraklar hışırdarak bileziğimi bileğimden koparıp attı. Bir başka büyü toplamaya çalıştım ve o anda bunu yaparken konsantrasyonumun çok fazla dağıldığını, sisin sinsi tılsımına karşı savunmamın çökmeye başladığını fark ettim. Düşüncelerim düzensiz parçalara bölündü, onları yakalayıp tekrar bir araya getirmek için mücadele ederken vücudumun üzerindeki baskı artarak kızıl bir acı halini aldı.

Elektrikli testerenin yeniden çalıştığını ve Murphy'nin meydan okuma çılgılığını belli belirsiz duydum. Ona yaptığım tılsım benim konsantrasyonuma bağlı değildi. Uzun süre dayanmayacaktı, ama birkaç dakika daha sisi ondan uzak tutardı. Kloroifrit acıyla haykırdı. Testerenin tahtaya girdiğini duydum ve yüzüme çarpan kıymıkları hissettim.

Serbest kalarak yuvarlandım. Fidan dalları başımın ve omzumun tamamını sarmıştı, yapraklar ve toprak yüzümü kaşındırıyordu. Bacağım hâlâ kloroifritin elindeydi, ama artık nefes alabiliyordum.

Sis iyice yakınıma gelerek içimi bir tarafsızlık ve ilgisizlik hissiyle doldurdu. Daha sonra olanları anlamlandırmak zordu. Ağırlığını tek bacağının üzerine veren Murphy sekerek yaklaştı ve testereyi kloroifritin diğer koluna doğru savurdu. Yere düştüm ve etrafıma yine atıl ağaç parçaları saçıldı.

Kloroifrit kollarını Murphy'ye doğru salladı, ama artık daha önce kullandığını gördüğüm yıkıcı güçlerinden eser kalmamıştı. Kollar sadece Murphy'yi itip yere devirebildi. Homurdanarak elleriyle dizlerinin üzerinde emekleyen Murphy elektrikli testereyi de beraberinde sürükledi. Motoru hızla çalışan, hareketli kısmı havada ısıklık çalan aleti bir kez daha havaya kaldırdı ve yaratığın başına indirdi. Kloroifrit itiraz ve acı dolu bir çığlık attı, yararsız bir savunma girişimiyle kollarından geriye kalanları (hah hah, geriye kalanlar) havaya kaldırdı. Murphy onları da şak diye kesip attı, ardından testereyi dosdoğru kloroifritin parlayan yeşil gözlerinin arasına doğru indirdi.

Canavar bir kez daha haykırarak kıvrandı, ama kolları Murphy'yi bir o yana bir bu yana azıcık itmekten fazlasını yapamadı. Derken son bir kez inledi ve gözleri söndü. Murphy aniden bir toprak, yaprak ve kesik dal yığını üzerine oturdu.

Orada yatıp ona aptalca baktım, ardından bir silah sesi duydum. Bir tüfeğin keskin ve çatırtılı yankısını. Murphy kendini yere atıp bana doğru yuvarlandı. İkinci bir atış duyuldu ve Murphy'nin otuz santim sağındaki bir yaprak yığını havaya kalktı.

Geceyi bir başka ses böldü – giderek yaklaşan polis sirenleri. Murphy hem beni hem de kendisini zeminde sürükleyerek arabaya doğru çekti. Sisin içinde bir yerlerde önce usturuplu bir küfür, sonra da uzaklaşan ayak sesleri duydum. Bir müddet sonra sisin dağılmaya başladığını fark ettim.

Murphy “Harry,” diyerek beni sarstı. Ona gözlerimi kırpıştırarak bakınca endişe dolu yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. “Harry, beni duyabiliyor musun?”

Başımınla onayladım. Ağzım kurumuştı ve bedenim acı içindeydi. Zihnimi temizlemek için çabaladım.

“Arabaya binelim,” dedi sözcüklerin üzerine basarak. “Arabaya binelim ve basıp gidelim.”

Araba. Doğru. Murphy’yi kaldırıp Kaplumbağa’ya bindirdim, ben de şoför koltuğuna geçtim ve buz tutmuş ön cama boş boş baktım. Yaz gecesinin sıcaklığı buzunu şimdiden eritmeye başlamıştı. Bazı yerlerinden önümü görebiliyordum.

“Harry,” dedi Murphy, öfkeli, ince ve titrek bir sesle. “Sür!”

Ah, doğru. Sür. Uzaklaş. Kaplumbağa’yı öyle veya böyle vitesle taktım, sonra da yalpalaya yalpalaya park alanını terk ettik.

YİRMİ İKİ

“Dalga geçiyorsunuz,” dedi Billy, inanmadığını belli eden bir sesle. “Elektrikli testere mi? Benzini nereden buldunuz?”

Murphy bakışlarını yaralı bacağından ve kotunu kesip ayak bileğinden baldırının ortasına kadar uzanan uzun kesikleri temizlemekle uğraşan fidan boylu Georgia’dan kaldırıp Billy’ye baktı. “Benzinli jeneratörden. Bütün gıda dondurucularının yedek güç kaynağıdır. Kırk litrelik bir benzin bidonu vardı.”

Billy’nin dairesi büyük değildi ve içinde bir düzine insan varken klima tam güçle çalıştığı halde aşırı sıcak ve aşırı kalabalıktı. Alfalar, yani Billy’nin suç ortağı olan kurtadamların tamamı oradaydı. Uzun boylu, zayıf ve genç bir adam park alanında bizi durdurup kimliğimizi sormuş, aramıza gölgelerin içinde görünmelerini güçleştirecek kadar mesafe bırakan bir çift kurt da kapıya kadar bizi gizlice takip etmişti.

Alfalar ile ilk tanıştığım da berbat saçları, sivilceleri ve kabadayı özentisi deri kıyafetleri olan bir grup uyumsuz gençten ibarettiler. O zamandan beri geçen bir buçuk yılda değişmişlerdi. Artık hiçbirinde o solgun hal yoktu, hiçbirisi kötü bir şaka görünmüyordu ve tıpkı Billy gibi onların vücutlarındaki bebek yağı da yok olup yerini ince, fit kaslara bırakmıştı. Pembe dizi

yıldızlarından oluşan bir Hollywood çetesine ya da onun gibi bir şeye dönüşmüş filan değillerdi fakat artık daha rahat, daha emin ve daha mutlu görünüyorlardı – ayrıca çıplak uzuvlarının üzerinde kimileri çok derin olan birkaç yara izi görebiliyordum. Çoğu ya eşofman ya da şu el örgüsü elbiselerden giyyordu. Yani aceleyle içinden çıkılabilecek kıyafetler.

Masada üst üste üç tane pizza kutusu, yerde de meşrubatla dolu bir mini buzdolabı vardı. Tabaklardan birine ılık bir pizza dilimi koydum, bir kola aldım ve yaslanmak için nispeten boş bir duvar parçası buldum.

Billy başını iki yana sallayıp, “Bak Harry, anlattıklarının bir kısmı mantıklı değil,” dedi. “Demek istediğim, şu zihin sisi zimbirtısını gerçekten oluşturup etrafta dolaşabiliyor olsalardı şimdye kadar bunu duymamız gerekmez miydi?”

Homurdandım ve ağzım pizzayla doluyken, “O sis benim çevrem için bile oldukça az rastlanan bir şeydir,” diye cevap verdim. “Etkisine giren hiç kimse onu hatırlamaz. Yarın gazeteye bak. Bire on bahse varım ki acil servisler biz ayrıldıktan sonra gelmiş, yangınları söndürmüş ve bir grup kafası karışmış insanı binadan dışarı çıkarmıştır, resmi açıklama da gaz sızıntısıdır.”

Billy homurdandı. “Bu çok mantıksız. Patlayan bir gaz hattına dair kanıt olmayacak, gaz şirketinde hiçbir sızıntı görünmeyecek, sızan gazın neden olduğu devamlı yangın—”

Yemeye devam ettim. “Gerçekçi ol Billy,” dedim. “İnsanlar ‘Aslında o insanların kafasını karıştıranın ne olduğunu bilmiyoruz, bütün zarar ziyana neyin yol açtığını bilmiyoruz, neden hiç kimsenin bir şey duymadığını veya görmediğini bilmiyoruz ve olay yerinde silah sesleri duyulduğuna dair ihbarların

ne anlama geldiğini bilmiyoruz’ derlerse Belediye onları ciddiye alır mı sanıyorsun? Kesinlikle hayır. İnsanlar beceriksizlikle suçlanır, halkın önünde mahcup olur ve işlerinden atılırlar. Kimse bunu istemez. O yüzden de gaz sızıntısı.”

“Ama bunun adı aptallık!”

“Bunun adı hayat. Yirmi birinci yüzyılın en son isteyeceği şey her şeyi bilmiyor olabileceğini kabul etmek.” Kolayı açıp birazını höpürdettim. “Bacanın nasıl Murph?”

“Acıyor,” dedi Murphy, düşüncelilik edip ima ettiği “seni budala”yı sonuna eklemeyerek.

Georgia, Murphy’nin bacağıyla ilgilenmeyi bırakıp ayağa kalktı ve başını iki yana salladı. Billy’den neredeyse otuz santim uzundu ve sarı saçlarını sıkı bir örgü halinde bağlamıştı. Bu da hatlarının inceliğini vurguluyordu. “Kesikler ve morluklar pek önemli değil, ama diziniz ciddi hasar görmüş olabilir. Gerçek bir doktora görünmelisiniz Teğmen Murphy.”

“Bana Karrin de,” dedi Murphy. “Kanımı silen herhangi biri bana Karrin diyebilir.” Murphy’ye bir kola fırlattım. Onu yakalayıp, “Sen hariç Dresden. Diyet kola var mı?” dedi.

Kâğıt bir tabağa birkaç dilim pizza koyup ona verdim. “Biraz hayatını yaşa.”

Georgia, “Pekala, Karrin,” deyip kollarını kavuşturdu. “Eğer yirmi beş bin dolarlık bir ameliyat ve yedi-sekiz ay süren bir rehabilitasyon istemiyorsan hastaneye gitmen gerekiyor.”

Murphy kaşlarını çattı, sonra başıyla onaylayıp, “Önce bir şeyler yiyeyim. Karnım zil çalıyor,” dedi.

“Ben arabayı getireyim,” dedi Georgia. Billy’ye döndü. “Onu aşağı indirirken bacağına ağırlık vermemesine özen göster. Mümkünse onu düz tut.”

“Tamam,” dedi Billy. “Phil, Greg. Şu battaniyeyi alın. On dan bir sedye yapacağız.”

“Ben bir bebek değilim,” dedi Murphy.

Elimi omzuna koydum. “Sakin ol,” dedim usulca. “Başları- nın çaresine bakabilirler.”

“Ben de öyle.”

“Yaralısın Murph,” dedim. “Eğer kendi emrindekilerden biri olsaydın, kendine çeneni kapatıp sorun çıkarmamanı söy- lerdin.”

Murphy bana dik dik baktı, ama ağzı pizzayla dolu olduğu için fazla sert görünemedi. “Evet. Biliyorum. Sadece kenara çe- kilmekten nefret ediyorum.”

Homurdandım.

“Ne yapacaksın?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Kolamı bitireceğim. Ondan son- rasını henüz planlamadım.”

İçini çekti. “Pekala, Harry. Bak, birkaç saat içinde evde olu- rum. Araştırmaya devam edeceğim, Lloyd Slate hakkında bir şey bulabilecek miyim diye bakacağım. Bilgiye ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

“Dinlenmelisin,” dedim.

Yüzünü buruşturarak bacağına baktı. Dizi şişip normal bü- yüklüğünün iki katına ulaşmıştı. “Onun için bol bol zamanım olacak gibi görünüyor.”

Yeniden homurdanıp öte yana baktım.

“Hey, Harry,” dedi Murphy. Ona bakmayınca devam etti. “Bana olanlar senin suçun değildi. Riskleri biliyordum ve üst- lendim.”

“Üstlenmek zorunda kalmamalıydın.”

“Kimse kalmamalı. Kusurlu bir dünyada yaşıyoruz Dresden. Henüz sana yeterince malum olmadıysa diye söyleyeyim dedim.” Dirseğiyle bacağına dürttü. “Ayrıca. Orada olduğum için şanslıydın. Benim bakış açım göre çizimleri giyen bendim.”

Hafifçe gülümsedim. “Ne yaptın ne?”

“Çizimleri giydim,” dedi Murphy. “Çizimleri giyip canavarların kığını tekmeledim. Gulyabaniyi ben devirdim, o bitki canavarı zimbirtisinin kafasına bir elektrikli testere saplayan da bendim. Ogre’i sakatlayan da. Ya sen ne yaptın? Ona bir kutu Sterno fırlattın. Bu yardım bile sayılmaz.”

“Evet, ama önce onu benzine buladım.”

Yine ağzındaki pizzanın arasından bana homurdandı. “Sayılmaz.”

“Her neyse.”

“Murphy üç, Dresden sıfır.”

“Hepsini sen yapmadın.”

“Çizimleri giydim.”

Ellerimi kaldırdım. “Tamam, tamam. Senin... çizimlerin var Murphy.”

Burun kıvrıp neredeyse zarif bir tavırla kolasından bir yudum aldı. “Orada olduğum için şanslıydın.”

Omzunu sıkıp sesimi özellikle değiştirmeden, “Evet. Teşekkür ederim,” dedim.

Murphy gülümsedi. Alfalardan biri pencereden, “Araba hazır,” diye bildirdi.

Billy ile iki arkadaşı bir battaniyeyi yaydı, sonra da Murphy’yi dikkatle kaldırıp onun üstüne koydu. Murphy gözlerini devirerek onlara müsamaha gösterdi, ama hafif bir hareket olduğunda hemen rahatsızlıkla inledi.

“Ara beni,” dedi.

“Arayacağım.”

“Arkanı kolla Harry.” Sonra onu dışarı taşıdılar.

Biraz daha pizza aldım, Alfalardan bazılarıyla nazikçe havadan sudan konuştum, ardından oturma odasının kalabalığından kaçarak balkona çıktım. Sürgülü cam kapıyı arkamdan kapadım. Park alanında tek bir ışık aydınlatma sağlıyordu, bu yüzden balkonun büyük bölümü saklanılabilecek gölgelerle kaplıydı. Gece sıkıntılıydı ve rutubet tembel bir yaz sıcaklığıyla insanı yakıyordu, ama buna rağmen dışarısı kalabalık daireye göre daha az klostrofobik geliyordu.

Billy ile Alfaların Murphy’yi bir minibüse yükleyip uzaklaşmalarını izledim. Sonra Chicago’da olabileceği kadar sessizlik oldu. Lastiklerin asfalttaki gıcirtısı sürekli, akıcı bir arka plan sesiydi; zaman zaman araya sirenler, kornalar, mekanik gıcirtılarla hışırtılar ve muhtemelen yakınlardaki bir binanın tepesine tüneyen kayıp bir çekirgenin vızıltısı karışıyordu.

Kâğıt tabağımı ahşap balkon korkuluklarının üzerine koydum, gözlerimi kapadım ve derin bir nefes alarak zihnimi temizlemeye çalıştım.

“Ne düşünüyorsunuz çok merak ediyorum,” dedi sakın bir kadın sesi.

Az kalsın ani bir tepkiyle balkondan aşağı atlıyordum. Elim kâğıt tabağa çarpınca pizza aşağıdaki park alanına düştü. Kendi etrafımda döndüğümde Meryl’in balkonun öteki ucundaki bir sandalyede oturduğunu gördüm. Koyu gölgelerin içindeyken büyük silueti katı bir karanlık parçasından ibaretti – ama gözleri loş ışıktaki parlayıp kırmızı zerrelere yansıtıyordu. Tabağın düşüşünü izledi, sonra da, “Pardon,” dedi.

“Sorun değil,” dedim. “Sadece bu gece biraz gerginim.”

Başımı salladı. “Dinliyordum.”

Ben de ona başımı salladım ve hiçliğe bakmaya, gecenin seslerini dinlemeye geri döndüm. Bir süre sonra, “Acı veriyor mu?” diye sordu.

Sargılı elimi gelişigüzel salladım. “Biraz.”

“Onu demiyorum,” dedi. “Arkadaşınızın incindiğini görmek acı veriyor mu?”

Hızla akıp giden düşüncelerimden bazıları bir araya gelerek rahatsız bir öfkeye dönüştü. “O nasıl soru öyle?”

“Basit bir soru.”

Öfkeyle kolamdan bir yudum aldım. “Elbette acı veriyor.”

“Düşündüğümden farklısınız.”

Omzumun üstünden ona gözlerimi kısarak baktım.

“Hakkınızda hikâyeler anlatıyorlar Bay Dresden.”

“Hepsi yalan.”

Dişleri ışıldadı. “Hepsi kötü değil.”

“İyiler mi çok, kötüler mi?”

“Kimin anlattığına bağlı. Sidhe güruhu Mab için ilginç bir ölümlü evcil hayvan olduğunuzu düşünüyor. Vampir özentilerinden oluşan güruh, intikama ve kargaşaya meyilli psikopat bir kanunsuz kahraman olduğunuzu düşünüyor. Tek kişilik bir İspanyol Engizisyonu gibi. Büyücülerin büyük bölümü sizin soğuk ve tehlikeli ama zeki ve onurlu olduğunuzu düşünüyor. Hırsızlar sizin üniformalılar ya da Doğu’daki ailelerden biri için çalışan bir kiralık katil olduğunuzu düşünüyor. Sıradan kişiler insanları dolandırıp zar zor kazandıkları parayı çarpmaya çalışan bir sahtekar olduğunuzu düşünüyor. Larry Fowler hariç. O muhtemelen sizi tekrar programına konuk etmek istiyordur.”

Kaşlarımlı çatarak ona baktım. “Peki sen ne düşünüyorsun?”

“Saçınızı kestirmeniz gerektiğini düşünüyorum.” Bir teneke kutuyu ağzına götürdü ve bira kokusu aldım. “Bill bütün morgları ve hastaneleri aradı. Adı bilinmeyen yeşil saçlı bir kadın yok.”

“Olacağını düşünmemiştim. Aurora ile konuştum. Endişeli görünüyordu.”

“Görünmeli. O herkesin ablasıdır. Bütün dünyaya iyi bakması gerektiğini düşünüyor.”

“Bir şey bilmiyordu.”

Meryl başını iki yana salladı ve bir süre sessiz kaldı. Sonra, “Büyücü olmak nasıl bir şey?” diye sordu.

Omuz silktim. “Çoğu zaman saat kösteği tamircisi olmak gibi. Hem zor hem de talep az. Geri kalan zamanlarda...”

İçimdeki duygular yeniden yükselerek irademi tehlikeye soktu. Meryl bekledi.

“Geri kalan zamanlarda,” diye yeniden başladım, “çok korkutucu. Geceleri ortaya çıkan yaratıkları öğrenmeye başlıyor ve ‘cehalet mutluluktur’ sözünün alıntılanabilir bir alıntıdan fazlası olduğunu fark ediyorsun. Ayrıca—” Yumruklarımı sıkıttım. “Aşırı derecede *sinir bozucu*. İnsanların zarar gördüğüne şahit oluyorsun. Masumların. Dostlarımla. Bir fark yaratmaya çalışıyorum, ama genellikle biri hayatını kaybedene kadar neler döndüğünü anlayamıyorum. Ne tür bir işim olduğu önemli değil – o ölenlere yardım edemiyorum.”

“Zor görünüyor,” dedi Meryl.

Omuz silktim. “Sanırım diğer herkesin yaşadıklarından farklı değil. İsimler değişiyor sadece.” Kolamı bitirip kutuyu ezdim. “Peki ya sen? Metis olmak nasıl bir şey?”

Meryl bira kutusunu geniş ellerinin arasında döndürdü. “Diğerlerinden farksızsin, ta ki ergenlik çağına gelene kadar. Sonra bir şeyler hissetmeye başlıyorsun.”

“Ne tür şeyler?”

“Sidhe yarına göre değişiyor. Benim için öfke ve açlıktı. Çok fazla kilo aldım. En aptalca meselelere öfkelenmeye başladım.” İçkisinden bir yudum aldı. “Ve güçlendim. Bir çiftlikte büyüdüm. Ağabeyim bir traktörü devirip altında kalmıştı, kalçası kırılmıştı ve traktör alev almıştı. Traktörü alıp üzerinden attım, sonra onu sürükleyerek eve götürdüm. Bir buçuk kilometreden fazla bir mesafeye. On iki yaşındaydım. Ertesi sabah saçım bu renge büründü.”

“Troll,” dedim alçak sesle.

Başıyla onayladı. “Evet. Olanların ayrıntılarını bilmiyorum, ama evet. Ve o duyguları her serbest bırakışimde, her sinirlenip gücümü kullanışimde daha büyük ve güçlü oldum. Ve yaptıklarım için kendimi daha kötü hissettim.” Başını iki yana salladı. “Kimi zaman basitçe Sidhe yarımı seçmenin, insan olmaktan vazgeçmenin, acı çekmeye son vermenin daha kolay olacağını düşünüyorum. Eğer diğerleri bana ihtiyaç duymasaydı...”

“Bu seni bir canavara dönüştürürdü.”

“Ama mutlu bir canavara.” Birasını bitirdi. “Gidip Fix’e bakayım – şu anda uyuyor. Bir de Ace’i aramaya çalışayım. Siz ne yapacaksınız?”

“Bilgi toplamaya çalışacağım. Birileriyle konuşacağım. Diğer Kraliçelerle görüşeceğim. Belki bir de saçımı kestirim.”

Bir kez daha sırtıttı ve doğruldu. “İyi şanslar.” Gürültülü daireye girip kapıyı kapadı.

Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalıştım. Dişi Kaplan'ı, Grum'ı, kloroifriti ve yalnız tetikçiyi gönderen her kimse beni öldürmeye çalışıyordu. O halde doğru yolda olduğumu varsaymak mantıklı olurdu. Genel olarak, kötü adamlar bir şey keşfedecek olmasından endişelenmedikleri sürece soruşturma yapan birinin işini bitirmeye çalışmazlar.

Ama eğer bu doğruysa neden Dişi Kaplan vakayı kabul etmemden bir gün önce bana saldırmıştı? Belki de Kızıl Meclis için çalışıyordu ve aldığı yeni iş de beni öldürmektir, ama bu pek olası görünmüyordu. Eğer gulyabani iki saldırıda da aynı müşteri için çalışıyorduyse katil daha ilk günden – daha önceden değilse tabii – planları için bir tehdit oluşturduğuma karar vermiş olmalıydı.

Arabamın pencerelerindeki buz büyük ihtimalle Kış'tan birinin işiydi. Bir büyücü de aynı işi yapabiliirdi elbette, ama mahvedici büyüler göz önüne alındığında bu büyü biraz sınırlı görünüyordu. Gulyabani muhtemelen para veren herkes için çalışıyordu. Ama kloroifrit... Onun konuşmasını ya da zekaya sahip olmasını beklemiyordum.

Bitki canavar hakkında düşündükçe daha fazla soru işareti doğuyordu. Bir yer seçmiş ve müttefiklerinin beni oraya sürmesini sağlamıştı. Bu sıradan bir kötü adam davranışı değildi, büyümlü olanlar için bile. Sanki benimle görülecek bir hesabı varmış gibi kloroifritin içinde kişisel bir çatışma hissi vardı.

Peki nasıl olmuştu da Murphy onu öldürmüştü? Tanrı aşkına, o şey ortalama bir buldozerden daha güçlüydü. Tüm kalkanım etkinken beni bir kere tokatlamıştı ve hâlâ canım acıyordu. İki kere beni sıkmış ve neredeyse kemiklerimi kırmıştı.

Kloroifrit'in Murphy'yi dümdüz edip bulamaca çevirmesi

gerekirdi. Ona en az on kere vurmuş, yine de sadece şöyle bir dokunmuş gibi görünmüştü – sanki daha fazla zarar verme riskini göze alamamıştı. Derken küflü beynimin bir yerlerinde bir ampul yandı. Kloroifrit tam olarak bir varlık değildi. Bir kurguydu – dışarıdaki bir bilinç için büyülmüş bir muhafaza. Bu bilinç hem zeki hem de buyurgandı, ama her nedense Murphy saldırdığında onu öldürememişti. Neden?

“Çünkü Harry, seni budala, Murphy Peri Meclislerinden ikisine de bağlı değil,” dedim kendi kendime. Yüksek sesle.

“Bunun konuyla ne ilgisi var?” diye sordum kendime. Yine yüksek sesle. Bir de insanlar deli olduğumu düşünür.

“Hatırla. Kraliçeler doğuştan ya da anlaşma yoluyla Meclislere bağlı olmayan hiç kimseyi öldüremez. Murphy’yi öldüremezdi. Yönettiği kurgu da öldüremezdi.”

“Lanet olsun,” diye mırıldandım. “Haklısın.”

O halde bir Kraliçe olması mantıklı görünüyordu – muhtemelen Kış tarafından. Ya da, daha gerçekçi bir seçenek olarak, donmuş ön cam bir aldatmaca olabilir. Her hâlükarda kimin gerçek bir suikastçılar ordusu ve bir zihin sisi kadar karmaşık bir şeyle peşimden gelmek için sebebi olabileceğini çözemi-yordum.

Bu da bana zihnin sisinin başka bir yerden gelmiş olabileceğini hatırlattı. Kraliçelerin öyle bir şeyi Peri Diyarı’nın dışında yönetebileceğinden emin değildim. Eğer beceremiyorlarsa bu da katilin bir tetikçi tuttuğu anlamına geliyordu, öyle hassas ve tehlikeli bir büyü’nün altından kalkabilecek birini.

Bu düşünce çizgisini izlemeye devam ettim, ama sadece bir an sonra rüzgar hız kazanarak havada kükreyen ve şehri süpüren sert, ıslıklı bir esintiye dönüştü. Havadaki bu ani değişime kaşlarımı çattım ve etrafa bakındım.

Aşık bir şey bulamadım, fakat yukarıya göz attığımda ışıkların azaldığını gördüm. Çok geniş bir bulut kümesi hızla kuzeye ilerliyordu. Hızı o kadar büyüktü ki yıldızları sakladığını görebiliyordum. İkinci bir bulut duvarı güneye, ilk kümeye doğru süzülüyordu. Birkaç saniye sonra karşılaştılar, aynı anda günışığından daha parlak bir ışık ikisinin arasında parladı ve gök gürültüsü ayaklarımın altındaki balkonu sarstı. Kısa süre sonra donduracak kadar soğuk bir su damlası başıma indi, hemen ardından da insanı üşüten bir yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Hâlâ hız kazanmaya devam eden rüzgar yağmuru kamçılıyarak onu perişan edici bir sağanağa çevirdi.

Döndüm ve kaşlarımı çatarak daireye giren kapıyı açtım. Alfalar pencerelerden dışarı bakıyor, alçak sesle birbirleriyle konuşuyorlardı. Odanın diğer yanında Billy bir televizyonla uğraşmayı tamamladı ve ekranda oldukça pejmürde görünüm- lü bir hava durumu sunucusu belirdi. Görüntü parazit çizgile- riyle titriyordu ve karlıydı.

“Çocuklar, çocuklar,” dedi Billy. “Susun da dinleyeyim.” Sesi açtı.

“...daha önce eşi benzeri görülmemiş bir olay. Devasa bir kutup rüzgarı Kanada’yı ve Michigan Gölü’nü şimşek gibi geç- rek Chicago’ya ulaştı. Bu yetmezmiş gibi Meksika Körfezi’nde sakin bir şekilde duran bir tropik cephe de aynı şekilde Mis- sissippi Nehri’nin üzerinden ani bir sıcaklık dalgası halinde hızla geldi. İki cephe tam Michigan Gölü’nün üzerinde çarpış- tı. Birkaç yağmur ve dolu haberi aldık. Bütün Michigan Gölü bölgesinde gök gürültülü fırtına uyarıları yayınlandı, Cook Country’de önümüzdeki bir saat için kasırga alarmı verildi.

Ayrıca Ulusal Hava Durumu Servisi de bir ani sel uyarısı yayınladı ve Illinois'un doğu yarısına gidilmemesini tavsiye etti. Bayanlar baylar, bu bir parça güzel ama aynı zamanda da çok şiddetli bir hava. Fırtına dininceye kadar korunaklı yerlerde kalmanızı öneriyor ve...”

Billy sesi kısıtı. Odaya bakındım ve neredeyse bir düzine kişinin sabırlı ve güven dolu gözlerle bana baktığını gördüm. Pöh.

“Harry,” dedi Billy sonunda, “bu doğal bir fırtına değil, değil mi?”

Başımı iki yana salladım, soğutucudan bir kola daha aldım ve yorgun bir şekilde kapıya yöneldim. “Yan etki. Kurbağalar gibi.”

“Ne anlama geliyor?”

Kapıyı açtım ve arkama bakmadan, “Zamanımızın azaldığı anlamına geliyor,” dedim.

YIRMI ÜÇ

Göl kıyısından uzaklaşmadan Kaplumbağa'yı şehrin biraz kuzeyine sürdüm. Yağmur sağanak halinde yağıyor, şimşek çaktıkça bulutlar gölge ve alevle dans ediyordu. Şehrin merkezinden on beş kilometre kadar uzaklaştığımda yağmur azaldı ve hava hissedilir derecede soğudu – öyle ki kot pantolon ve tişörtle titremeye başladım. Sheridan Yolu üzerinde, Northwestern Üniversitesi'nin üç kilometre kuzeyinde, Winnetka tarafında arabayı kenara çektim, el frenini kaldırdım, kapıları kilitledim ve ağır adımlarla gölün kıyısına doğru yürümeye başladım.

Karanlık bir geceydi, ama ne yolumu bulmak için bir ışık çağırdım ne de bir el feneri yaktım. Gözlerim bir süre zorlandı, sonra karanlıkta şekilleri seçmeye başladım ve göl kıyısının bu tarafındaki dağınık ormanın içinden geçip suyun içerisinde birkaç metre uzanan uzun, çıplak bir kaya çıkıntısına ulaştım. Taşın sonuna kadar yürüyüp orada bir müddet durdum ve gölün üzerinde gümbürdeyen gök gürültüsünü, suyu kıpırdatarak neredeyse denizdekiler gibi dalgalar oluşturan rüzgarı dinledim. Hava çok huzursuzdu, şiddetle yüklüydü ve çiseleyen yağmur hâlâ rahatsız edecek kadar soğuktu.

Gözlerimi kapayıp çevremden, suyun taşla, havanın suyla, suyun havayla buluştuğu bu noktadaki öğelerden enerji topladım, ayrıca kendi kararlılığımdan da enerji çektim. Güç içime aktı, canlıymış gibi titreyerek dans etti ve köpürdü. Düşüncelerimi ona odakladım, şekillendirdim, sonra gözlerimi açıp kollarımı bilekleri dışarı bakacak şekilde kaldırdım, böylece büyük mavi damarlarımın her iki tarafındaki eski, solgun, yuvarlak yara izlerinin üzerlerine düşen yağmuru hissetmeye başladım.

Topladığım gücü dışarıya ittim ve gök gürültüsüyle yağmurun içine, “Peri Anne! *Vente*, *Leanansidhe*!” diye bağırdım.

Yanımda ani bir mevcudiyet belirdi ve bir kadın sesi, “Çocuğum, doğrusu çok da uzakta sayılmam. Bağırmama gerek yok,” dedi.

Şaşkınlıkla sıçradım, az kalsın göle düşüyordum. Soluma dönerek suyun yüzeyinde sakın bir şekilde duran, dalgalar ayaklarının altından geçerken hafifçe aşağı yukarı sallanan vaf-tiz peri annemle yüzleştim.

Lea neredeyse benim boyumdaydı, ama koyu kontrastları ve sert açıları değil, akıcı kıvrımları ve zarif gölgeleri olan bir yaratıktı. Alev rengi saçları kıvrımlar ve halkacıklar halinde kalçalarının altına kadar dökülüyordu. Bu gece zümrüt yeşili, dökümlü bir ipek elbise giymişti; koyu sarı ve deniz yeşili dantelleri vardı. Beline altın sarısı ipek ipliklerin bükülmesiyle yapılmış örgü bir kemer dolamıştı ve koyu kabızalı bir bıçak kemerindeki bir düğümün içinden geçip kalçasının yanında eğik bir şekilde sallanıyordu.

O ulu Sidhe fertlerinden biriydi, dolayısıyla olağanüstü bir güzelliği vardı. Biçiminin kusursuzluğunu kadınsı bir hoşluk,

dolgun dudaklar ve kaymak gibi bir cilt tamamlıyordu. Gözleri çoğu perininki gibi altın sarısı ve uzun, gözbebekleri kedimsiydi. Düştüğüm şaşkınlığı sessiz bir neşeyle karşıladı ve dudaklarına küçücük bir gülümseme yerleştirdi.

Uygun derecede kibar olmaya çalışarak, “İyi akşamlar Peri Anne,” dedim. “Bu gece yıldızlar kadar güzel görünüyorsun.”

Memnuniyetle içini çekti. “Ne kadar yağcısın. Şimdiden bu konuşmayı bir öncekine göre daha çok sevdim.”

“Bu sefer ölmek üzere değilim,” dedim.

Gülümsemesi soldu. “Bu bakış açma bağlı,” diye cevap verdi. “Büyük tehlike altındasın çocuğum.”

“Üzerinde düşünüldüğünde, genel olarak sen ne zaman yakınlarda olsan ben büyük bir tehlike altında oluyorum.”

Azarlarcasına, kısık bir sesle güldü. “Saçmalık. Ben hep senin iyiliğini istedim.”

Yüksek sesle, gür bir kakhaha attım. “Benim iyiliğim. Bak bu iyiydi işte.”

Lea bir kaşını kaldırdı. “Öyle olmadığını düşünmek için ne gibi bir sebebin var?”

“Başlangıç olarak, beni kandırıp kötülük katledici büyük bir büyülü kılıcı elimden aldın ve beni Mab’e sattın.”

“Cık,” dedi Lea. “Kılıç sadece işti çocuğum. Senin borcunu Mab’e satmaya gelince... O konuda bir seçeneğim yoktu.”

“Kesin öyledir.”

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle olduğunu bilmen gerekiyor sevgili vaftiz oğlum. Gerçek olmayan şeyler söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Son karşılaşmamızda Peri Diyarı’na büyük bir güçle döndüm ve hayati dengeleri bozdum. Bu dengelerin yeniden kurulması gerekiyordu ve Kraliçe’nin bunun için kullanmayı seçtiği mekanizma senin borcundu.”

Ona bir dakikalığına kaşlarını çatarak baktım. “Büyük bir güçle döndün demek.” Gözlerim belindeki bıçağa takıldı. “Güç dediğin vampirlerin sana verdiği o şey mi?”

Parmaklarını hafifçe bıçağın kabzasına koydu. “Onu küçük görme. Bu athame onlar tarafından yaratılmadı. Ve hediye değil, değiş tokuştu.”

“*Amoracchius* ile o şey aynı klasmanda mı yani? Bunu mu demek istiyorsun?” Eyvah. Peri vaftiz annem elinde feci derecede büyümlü bir eşya olmadan da yeterince güçlüydü. “Nedir o?”

Lea, “Ne değil, kimin demelisin,” diye düzeltti. “Her hâlükarda senin üzerindeki hakkımı Mab’e teslim etmek sana zarar vermeye yönelik bir girişim değildi. Başına kalıcı bir bela açmak gibi bir amacım hiç olmadı.”

Ona somurttum. “Beni zebanilerinden birine çevirip bir kulübede tutmaya çalıştın Peri Anne.”

“Orada gayet güvende olurdun,” diye dikkatimi çekti. “Ve çok da mutlu. Sadece senin için en iyisini istedim, çünkü sana önem veriyorum çocuğum.”

Midem biraz çalkalandı ve yutkundum. “Evet. Şey. Bu... tam sana göre. Sanırım. Kaçıkça, çılgınca bir şekilde bunu anlayabiliyorum.”

Lea gülümsedi. “Anlayacağını biliyordum. O halde işimize bakalım. Bu gece beni neden çağırdın?”

Derin bir nefes alıp kendimi biraz hazırladım. “Bak, son zamanlarda çok iyi geçinemediğimiz farkındayım. Aslında hiçbir zaman geçinmedik. Ve değiş tokuş için sunacak fazla bir şeyim yok, ama benimle bir anlaşma yapabileceğini ummuştum.”

Kızıl-altın sarısı kaşlarından birini kaldırdı. “Ne amaçla?”

“Onlarla konuşmam gerekiyor,” dedim. “Mab ve Titania ile.”

Yüzüne mesafeli, dalgın bir ifade yerleşti. “Sana saldırırlarsa seni onlardan koruyamayacağımı anlamalısın. Gücüm arttı yavrum, ama o kadar değil.”

“Anlıyorum. Ama bu konunun özüne inmez ve katili bulamazsam öldüm demektir.”

“Öyle duydum,” dedi Peri Annem. Sağ elini kaldırıp bana uzattı. “O halde bana elini ver.”

“Elime *ihtiyacım* var Peri Anne. Her ikisine de.”

Yüksek sesle güldü. “Hayır, aptal çocuk. Sadece elini benimkinin üstüne koy. Seni nakledeceğim.”

Ona yan yan baktım ve ihtiyatla, “Hangi bedelle?” diye sordum.

“Bedelsiz.”

“*Bedelsiz* mi? Sen bir bedel almadan hiçbir şey yapmazsın.”

Gözlerini devirdi ve, “Senin için bedelsiz çocuğum,” diye açıklık getirdi.

“O halde bedelini kim ödeyecek?”

“Şu anda ya da geçmişte tanıdığın biri değil,” dedi Lea.

İçimi bir önsezi kapladı. “Annem. Ondan bahsediyorsun.”

Lea elini geri çekmedi. Gülümsedi, ama sadece, “Belki,” dedi.

Bir an eline sessizce baktım, sonra, “Beni gerçekten koruyacağına inanabileceğimden emin değilim,” dedim.

“Ama korudum bile.”

Kollarımı kavuşturdum. “Ne zaman?”

“Mezarlıktaki o geceyi hatırla. Başındaki seni pekala öldürebilecek bir yarayı iyileştirdim.”

“Onu sadece senin adına kılıcı alayım diye kandırmak için yaptın!”

Lea’nın ses tonu incinmiş gibi geldi. “*Sadece* onun için değil. Ayrıca biraz daha düşünürsen, üzerinden felç edici bir bağlama büyüsünü kaldırdığımı, yirmi dört saat sonra da seni alevli bir cehennemden kurtardığımı da hatırlayacaksın.”

“Onu yapmak için kız arkadaşımdan bütün hatıralarını aldın! Yangından da beni bir köpek kulübesine koyabilmek için kurtardın.”

“Sonuçta bu seni koruduğum gerçeğini değiştirmez.”

Ona bir dakika boyunca öfkeli bir biçimde baktım, sonra da somurttum. “Son zamanlarda benim için ne yaptın?”

Lea bir an gözlerini kapadı, sonra ağzını açıp konuştu. Sesi yaşlı ve huysuz çıktı. “Bu gürültü de ne böyle? Polisi aradım bile! Apartmanımızdan çıkın, yoksa sizi hapse atarlar, sizi sapıklar!”

Gözleri kırıştırdım. “Reuel’in dairesi. O sen miydin?”

“Elbette çocuğum. Ve süper markette, bu gecenin önceki saatlerinde.” Bir elini havaya kaldırdı, uzun ve solgun parmaklarıyla karmaşık bir hareket yaptıktan sonra bir şarkının notasını söylemiş gibi yeniden ağzını açtı. Ama ağzından polis sirenleri çıktı. Biraz daha kısık ve gerçek sirenden ayırt edilemiyordu.

Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum.”

Yeniden parmaklarını hareket ettirdi ve sirenler bir başka pürüzsüz kahkahanın içine karıştı. Lea’nın yüzünde eğlendiğini belli eden, neredeyse sevgi dolu bir ifade vardı. “Anlamadığından eminim evladım.” Yeniden elini uzattı. “Gel. Zaman azalıyor.”

En azından o konuda haklıydı. Ayrıca doğruyu söylediğini de biliyordum. Sözcükleri kaçınmaya yer bırakmayacak biçimde söylemişti. Ne zaman perilerle anlaşma yapsam hep zararlı çıkmıştım ve eğer Lea bana bedelsiz yardım etmeyi öneriyorsa bir yerlerde mutlaka bir bit yeniğı olmalıydı.

Lea'nın ifadesinden ya ne düşündüğümü bildiğini ya da tahmin edecek kadar beni iyi tanıdığını anladım. Yeniden güldü. “Harry, Harry,” dedi. “Eğer senin için bir şey fark edecekse anlamamızın hâlâ yürürlükte olduğunu hatırla. Birkaç hafta daha sana zarar vermemeye zorunluyum.”

Bunu unutmuştum. Tabii ki bu konuda da ona tam olarak güvenemezdim. Bana zarar vermeyeceğine dair yemin etmiş olsa bile, eğer ondan beni bir yere götürmesini istersem sözünden dönmeden beni Unseelie canavarlarıyla dolu bir ormana atabilirdi. Geçen sene çok benzer bir şey yapmıştı.

Gök yeniden gürlledi ve bulutlar çok daha parlak bir şekilde ışıldadı. Tik-tak, tik-tak, zaman geçiyordu ve burada durup zıralayarak hiçbir şey başaramayacaktım. Ya kendimi Peri An-neme emanet edecek, ya da eve dönüp bir şeyin gelmesini ve beni ezmesini bekleyecektim.

Lea ile gitmek, istediğimi elde etmenin en iyi yolu değildi – sadece tek yoluydu. Bir nefes aldım ve elini tuttum. Cildi serin ipek gibiydi ve yağmurdan etkilenmemişti. “Pekala. Onlardan sonra da Anneleri görmem gerekiyor.”

Lea bana yan yan baktı ve, “Kendini ateşe atmadan önce hele bir selden sağ çık çocuğum. Gözlerini kapa.”

“Neden?”

Kaşlarının üzeri kızgınlıkla titredi. “Çocuğum, sorularla boşa zaman harcamayı bırak. Bana elini verdin. Gözlerini kapa.”

Mırıldanarak kendi kendime sövdüm ve gözlerimi kapadım. Peri Annem bir şeyler söyledi. Anlayamadığım bir dilde bir dizi akıcı hece – ama duyunca dizlerim lastiğe döndü ve parmaklarım aniden zayıfmış gibi geldi. Baş döndürücü ama tatsız olmayan bir kayboluş hissi yön duygumu yitirmeme neden oldu. Yüzümde bir esinti, bir hareket hissi duyumsadım, ama düşünüyor muydum, yükseliyor muydum yoksa ileri mi gidiyordum anlayamadım.

Hareket durdu ve dönme duyuları sona erdi. Gök yeniden, çok yüksek sesle gürledi ve beraberinde üzerinde durduğum yüzey sarsıldı. Işık, kapalı göz kapaklarımın üzerinde oynadı.

“Geldik,” dedi Lea kısık sesle.

Gözlerimi açtım.

Gri ve süzülen bir sisle kaplı katı bir yüzeyin üzerinde duruyordum. Sis, üzerinde bulunduğum zemini örtüyordu ve ayağımla dürtmemeye rağmen altımdakinin toprak mı, ahşap mı yoksa beton mu olduğunu anlayamadım. Çevremdeki manzara tepeler ve alçak vadiler halinde inip yükseliyordu, her yer zemin seviyesindeki sisle kaplıydı. Kaşlarımı çatarak gökyüzüne baktım. Bulutsuzdu. Gecenin kadife perdesindeki yıldızlar gerçek olamayacak kadar parlak bir şekilde ışıltıyor, her zamanki gibi boşluğun karanlığındaki solgun ve gümüş mücevherler şeklinde değil, onlarca renkte parlıyorlardı. Gök gürültüsü yine duyuldu ve sisin altındaki zemin sarsıldı. Yıldırım da onunla beraber parladı ve çevremizdeki yer aniden yavaş yavaş solan şiddetli, mavi bir ateşle aydınlandı.

Gerçeğin farkına yavaşça vardım. Ayağımyı yeniden zemine bastırdım, sonra ayağımla etrafımda bir daire çizdim. “Biz...” Öksürdüm. “Burası... Burası...”

Başını sallayarak “Bulutlar,” dedi Peri Annem. “Ya da sana öyle görünecektir. Artık ölümlüler dünyasında değiliz.”

“O halde Yok Diyar’dayız. Periler Diyarı mı?”

Başını iki yana salladı ve yine alçak sesle, neredeyse hürmetkar bir tavırla konuştu. “Hayır. Burası aradaki dünya, bazı zamanlar mekânı. Chicago ile Periler Diyarı’nın buluşup örtüştüğü yer. Chicago’nun Üstündeki Chicago da diyebilirsin. Sidhe kan dökmek istediği zaman Kraliçeler burayı ortaya çıkarır.”

“Ortaya çıkarmak mı?” dedim alçak sesle. “Yaratıyorlar mı yani?”

“Öyle olsa bile,” dedi Lea yine alçak sesle. “Savaş için hazırlanıyorlar.”

Yavaşça kendi etrafımda dönerek çevreyi inceledim. Geniş ve alçak bir vadide, bir yükseltinin üzerinde duruyorduk. Çok uzak olmayan bir yerde sisle örtülü bir gölün kıyısını seçebiliyordum. Yerdeki bulutları bir nehir bölüyordu.

“Bekle bir dakika,” dedim. “Burası... tanıdık.” Chicago’nun Üstündeki Chicago demişti. Binaların, caddelerin, ışıkların, otomobillerin ve insanların zihinsel görüntülerini eklemeye başladım. “Burası *Chicago* arazisi.”

Lea, “Onun bir modeli,” diye kabul etti. “Bulutlardan ve sisten yaratılmış hali.”

Çevremde dönmeye devam ettim ve arkamda gri, uğursuz ve devasa bir taş gördüm. Bütün bu süzülen beyazlığın ortasında insanı irkiltecek kadar katıydı. Bir adım geriye çekildiğimde taşın şeklini gördüm – kocaman bir kaya tabakasından yapılmış bir masaydı bu. Bacakları Stonehenge’deki sütunlar kadar kalın taşlardan oluşuyordu. Yüzeyinde kıvrımlı, az da

olsa tanıdık gelen bir r n yazısı vardı. Belki de Norveç r nleri? Kimileri daha çok Mısır r nlerini andırıyordu. Birçok farklı kaynaktan bir şeyler almış gibi görünüyorlardı, bu da okunmalarını imkânsız hale getirmişti. Zeminde yeniden bir  im ek  aktı ve mavi-beyaz bir ışık dalgası masanın üzerine, r nlerin içine akın ederek onları bir anlığına Las Vegas neon ışıkları gibi aydınlattı.

“Bundan bahsedildi ini duymuştum,” dedim bir an sonra. “ ok uzun zaman önce. Ebenezar ona Ta  Masa diyordu.”

Evet,” diye fısıldadı Peri Annem. “Kan kudrettir  ocu um. O taşın üzerine dökülen kan sonsuza kadar onu elinde tutanın bir parçası haline gelir.”

“O kimin elinde?”

Başını e di, yeşil gözleri ı ıl ı ıldı. “Yılın bir yarısında Masa Kı ’ın içindedir. Diğer yarısında da Yaz’m içinde.”

“El de i tiriyor,” dedim anlayarak. “Yaz Ortası’nda ve Kı  Ortası’nda.”

“Evet. Masa  u anda Yaz’m elinde. Ama bu uzun sürmeyecek.”

Masa’ya doğru yürüyüp bir elimi uzattım.  evresindeki hava gerçek anlamda sarsılarak parmaklarıma baskı yaptı ve cildimi sanki güçlü bir rüzgarla karşı kar ıyaymı ım gibi gözle görülür biçimde dalgalandırdı – ama hiçbir şey hissetmedim. Masa’nın kendi yüzeyine dokundum ve içindeki gücü hissettim, akıcı rünler boyunca yüksek voltajlı kablolardan akan elektrik gibi vızıldıyordu. Bu duyu, elimi ani bir sıcaklık ve şiddetle bir anda sarınca parmaklarımı geri çektim. Uyu mu lardı ve masaya dokunan iki parma ımın tırnaklarının uçları kararmı tı. T t yorlardı.

Parmaklarımı sallayıp peri anneme baktım. “Bakalım doğru anlamış mıyım? Masa’ya dökülen kan onu elinde tutan için güce dönüşüyor. Masa şimdi Yaz’ın elinde, ama yarın geceden sonra Kış’a geçecek.”

Lea sessizce başını salladı.

“Bunun neden o kadar önemli olduğunu anlamıyorum.”

Lea kaşlarını çatarak Masa’ya baktı, sonra etrafında yavaşça, saat yönünde dolaşmaya başladı, gözlerini benden hiç ayırmadı. “Masa sadece bir enerji deposu değil çocuğum. Aynı zamanda bir kanal. Yüzeyine dökülen kan sadece bir hayattan daha fazlasını alır.”

“Güç,” dedim. Kaşlarımı çatıp kollarımı kavuşturarak onu izledim. “Yani mesela, oraya bir büyücünün kanı dökülürse...”

Gülümsedi. “Büyük bir güç getirecektir. Ölümlü hayatı, ölümlü büyü o anda Masa’ya hakim olan Kraliçe’nin eline geçer.”

Yutkunarak bir adım geriye çekildim. “Ah.”

Lea masanın etrafında attığı turu tamamlayıp yanımda durdu. Çevresine kaçamak bir bakış attı, ardından gözlerimin içine bakarak zar zor duyulur bir sesle, “Çocuğum. Bu çatışmadan sağ çıkarsan Mab’in seni buraya getirmesine izin verme. Asla,” dedi.

Bir ürperti ensemden aşağı indi. “Evet. Tamam.” Başımı salladım. “Peri Anne, hâlâ bana anlatmaya çalıştığın şeyi anlamıyorum. Masa neden bu kadar önemli?”

Eliyle sağ ve solu, geniş vadinin karşısında birbirine bakan bir çift tepenin zirvesini işaret etti. Birine baktım. Görüşüm aniden bulandığı için gözlerimi kıstım. Diğerine bakmaya çalıştım ve yine aynı şey oldu. “Göremiyorum,” dedim. “Örtü ya da başka bir şey var.”

“Anlayacaksan görmen gerekiyor.”

Yavaşça bir nefes aldım. Büyücüler çoğu kişinin göremediği şeyleri görebilirler. Buna Görüş, Üçüncü Göz ve birçok başka isim verilir. Eğer bir büyücü Görüş’ünü kullanırsa büyü kuvvetlerinin işleyişini, neon ışığı örgüleri gibi büyüleri, bir ekrana yansıtılan görüntüler gibi parçalanmış örtüleri görebilir. Bir büyücünün Görüş’ü ona nesneleri gerçek halleriyle gösterir ve bu her zaman öyle ya da böyle rahatsız edici bir deneyimdir. Görüş ile gördüğünüz şeyler sizinle kalır. İyi ya da kötü olsun, daha yeni görmüşsünüz gibi her zaman zihninizde tazedirler. On dört yaşlarımdayken Görüş’üm ile küçük bir ağaç-ruhuna bakmıştım. Görüş’ü ilk kullanışımı ve varlığın kusursuz bir resmi hâlâ kafamın içindeydi, sanki hâlâ ona, kısmen bir çayır cini kısmense bir sincap olan o küçük, tuhaf yaratığa bakıyor gibiydim.

Sonraları daha kötülerini de görmüştüm. Çok daha kötülerini. İblisler. Ezilmiş ruhlar. İşkence görmüş ruhlar. Hepsi de hâlâ zihnimdeydi. Ama aynı zamanda daha iyilerini de görmüştüm. Beni ağlatacak kadar güzel, saf ve ışıklı yaratıkları bir-iki kez gözümün ucuyla şöyle bir görmüştüm. Ama her seferinde o görüntülerle yaşamak daha zor hale geliyor, toplu ağrılıklarına katlanmak giderek güçleşiyordu.

Dişlerimi sıktım, gözlerimi kapadım ve dikkatli bir ihtiyatla Görüş’ümü açtım.

Gözlerimi yeniden açtığımda ani bir izlenimler seline kapılmış gibi sendeledim. Bulutlu manzara tam anlamıyla büyük enerjileriyle dolup taşıyordu. Güneydeki tepenin zirvesinden yeşil ve altın sarısı azgın bir ışık püskürüyor, yarı saydam bir bahçe gibi manzaranın üzerine dökülüyor, yeşil ve altın sarısı

çiçeklerin filizleri ile diğer renklerin ısıltıları aralarına yayılıyor, hassas zemini tırmalıyor, orada burada doğrudan bakılamayacak kadar canlı ve parlak ışık noktalarına kök salıyordu.

Diğer taraftan soğuk mavi, mor ve yeşilimtırak bir güç buz kristalleri gibi, bir buzulun yavaş ve acımasız kuvvetiyle yayılıyor, kimi yerlerde ileri çıkıyor, başka yerlerdeyse eriyerek geriliyordu. Vadinin inip çıkan nehirlerinin çevresinde özellikle güçlüydü.

Enerji çatışmalarının her ikisi de tepelerin zirvelerine, küçük güneşler kadar parlak olan ışık noktaların etrafına dolanıyordu. O ışıkların tam ortasında duran somut varlıkların gölgelerini zar zor da olsa seçebiliyordum. Her birinin gölgesi bile duyularım üzerinde ezici bir baskı oluşturunuyordu. Biri ısı, nefes bile aldırmayacak kadar boğucu bir sıcaklık duyusuydu; baskı yapıyor ve beni ateşe veriyordu. Diğeri korkunç ve mutlak bir soğuktı; soğuk uzuvlarını bana doluyor, gücümü çalışıyordu. Bu varlıklar içime bir sel gibi akıyordu. Ani güzellikleri ve güçleri öyle dehşet verici, öyle canlandırıcı ve öyle muhteşimdi ki dizlerimin üzerine çökerek hıçkırdım.

O güçler birbiriyle mücadele ediyordu – bunu hissedebiliyordum, ama çatışmalarının gerçek doğasını anlayamıyordum. Enerjiler, karanlığın ve ışığın ince basınçları şeklinde birbirlerine dolanıyor, manzarayı soğuk ve sıcak renk kareleriyle belli belirsiz aydınlatılmış bir halde bırakıyorlardı. Kırmızı, altın sarısı, parlak yeşil alanların karşısında boş ve ölü olan mavi, mor, soluk beyaz bloklar duruyordu. İçlerinde bir desen oluşmuştu, çatışmanın bütünüyle tamamlanmamış bir yapısı. Bir satranç tahtasının büyük bir bölümü. Desen sadece ortada, Masa'nın bulunduğu yerde bozuluyordu. Yaz'ın yeşil ve altın sarısı gü-

cünden oluşan somut bir alan Taş Masa'nın çevresini sarmıştı. Kış'ın karanlık, kristalimsi buzu da yavaşça, her nasılsa yukarıdaki yıldızların neredeyse fark edilemeyen hızıyla eşzamanlı olarak yaklaşıyordu.

Böylece gördüm. Karşı karşıya olduğum şeye, iki Peri Kraliçesi'nin salt gücüne baktım ve benden çok daha büyük olduğunu anladım. ağırabileceğim bütün gücü son damlasına kadar çağırsam bile o alevli ışık ve büyü eşmelerinden biriyle karşılaştırıldığında titrek bir kıvılcımdan fazlası olmazdı. Bu hayatın başlangıcından beri var olan ve sonuna kadar da var olacak olan bir gct. Daha önce ölümlüleri yıldırarak tam anlamıyla tapınmaya ve korkmaya sevk etmiş bir gücü – ve nihayet nedenini anlamıştım. Ben o tür bir gücün piyonu değildim. Devlerin yanındaki bir böcek, dev ağaçların yanındaki bir imen tanesiydim.

O gücü görmenin korkunç bir cazibesi vardı. Onun içindeki bir şey benim içimdeki büyüyü çağırıyor, benzerler birbirini çekiyordu. Kendimi o alevlere, o dondurucu sonsuz soğuğa atma isteğiyle doluyordum. Pervaneler, böcek öldürücü lamбалara nasıl bakıyorsa ben de Peri Kraliçeleri'ne öyle bakıyordum.

Yüzümü kollarıma gömerek gözlerimi onlardan ayırdım. Zemine, yan tarafımın üzerine düştüm ve kıvranarak Görüşü kapamaya, o görüntülerin üzerime akın etmesini önlemeye çalıştım. Silkinerek bir şey söylemeyi denedim. Ne olduğundan emin değilim. Ağzımdan çıkan şey kekelemeler ve anlaşılmaz sesler oldu. Sonrasını pek hatırlamıyorum, ta ki soğuk bir yağmur yanağıma inmeye başlayana dek.

Gözlerimi açtığımda kendimi Michigan Gölü'nün soğuk ve

ıslak kıyısında, Peri Anneme ilk seslendiğim yerde yatarken buldum. Başım yumuşak bir şeyin üzerindeydi – onun kucağında olduğumu fark ettim. Oturur konuma geçip ondan kaçacak uzaklaştım. Başım ağrıyordu, Görüş’ün gösterdiği görüntüler yüzünden kendimi çok küçük ve savunmasız hissediyordum. Peri Anneme yeniden bakmadan önce yağmurun altında bir dakika boyunca titreyerek oturdum.

“Beni uyarmalıydın.”

Yüzünde pişmanlık yoktu, endişe ise çok azdı. “Hiçbir şeyi değiştirmezdi. Görmen gerekiyordu.” Duraksadı, ardından, “Tek yol bu olduğu için üzgünüm. Şimdi anladın mı?” diye ekledi.

“Savaş,” dedim. “Masa’nın etrafındaki alanın kontrolünü elde etmek için savaşacaklar. Eğer o alan Yaz’ın elinde kalırsa, Kış’ın zamanının gelip gelmemesi önemli olmayacak. Mab masaya erişmeyi, üzerinde kan dökmeyi ve Yaz Şövalyesi’nin gücünü Kış’a eklemeyi başaramayacak.” Bir nefes aldım. “Yaptıkları şeyin bir anlamı vardı. Bir ritüel gibiydi. Daha önce yaptıkları bir şey.”

“Elbette,” dedi Lea. “Onlar birbirlerinin karşıtı. Her biri müthiş bir güce sahip, büyücü – hem de baş meleklerle ve küçük tanrılara rakip olacak bir güç. Ama birbirlerini kusursuz bir şekilde geçersiz kılıyorlar. Ve sonuçta tahta eşit bölünecek. Küçük parçalar ortaya çıkacak ve dengeyi belirlemek için savaşacaklar.”

“Leydiler,” dedim. “Şövalyeler.”

“Ve,” diye ekledi Lea, bir parmağını kaldırarak. “Elçiler.”

“Haydi oradan. Bulutlardaki boktan bir peri muharebesine girmeye niyetim yok.”

“Belki öyledir. Belki de değildir.”

Homurdandım. “Ama bana yardım etmedin. Onlarla konuşmam, içlerinden birinin sorumlu olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.”

“Öğrendin de. Onlarla konuşarak öğrenebileceğinden daha iyi hem de.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve bildiklerimi, Taş Masa’ya yaptığım yolculukta öğrendiklerimi iyice düşündüm. “Mab’in acelesi olmamalı. Yaz’ın bir Şövalyesi olmadığı için beklemek Kış için avantajlı olacaktır. Masa’yı almasına gerek yok.”

“Evet.”

“Ama Yaz, Masa’yı korumak için hareket ediyor. Bu da Titania’nın cinayeti Kış’tan birinin işlediğini düşündüğü anlamına geliyor. Mab beklemek yerine tepki veriyorsa bu da...” Kaşlarımı çattım. “Bu da Yaz’ın neden harekete geçtiğinden emin olamadığı anlamına geliyor. O sadece Titania’nın ilerlemesini kontrol ediyor. *Bu* da onun da kimin suçlu olduğundan emin olmadığı anlamına geliyor.”

“Basit, fakat yeterince doğru bir akıl yürütme evladım. Sidhe Kraliçeleri’nin düşünceleri bu şekilde,” dedi Lea. Gölün öte yanına baktı. “Güneşiniz kısa süre sonra yükselecek. Tekrar battığında savaş başlayacak. Dengeli bir Meclis’te bu ölümlüler dünyası için önemli bir sonuç doğuramayabilirdi. Lakin o denge yok oldu. Eğer geri getirilmezse neler olabileceğini bir düşün çocuğum.”

Düşündüm. Yani, daha önce de nelerin ters gidebileceğine dair bir fikrim vardı, ama artık işin içindeki kuvvetlerin ölçeğini *biliyordum*. Kış’ın ve Yaz’ın güçleri bir pilin içindeki bir avuç elektrikten ibaret değildi. Birbirine bastıran geniş sarmal

yaylar gibiydiler. O basınç eşit olduğu sürece enerjiler kontrol altında kalıyordu. Ama herhangi bir taraftaki dengesizlik, kaymalarına neden olabiliirdi ve iki taraftan birindeki enerjilerin açığa çıkması muazzam ve şiddetli olur, yakınındaki her şeyin üzerinde kesinlikle korkunç sonuçlar doğururdu – bu durumda Chicago, Kuzey Amerika ve muhtemelen beraberinde dünyanın geri kalan kısmının önemli bir bölümü üzerinde.

“Anneleri görmem gerekiyor. Beni onlara götür.”

Lea büyük bir zarafet ve anlaşılmaz bir ifadeyle ayağa kalktı. “O da beni aşıyor çocuğum.”

“Annelerle konuşmam gerekiyor.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Lea. “Ama seni onlara götüremem. O güç bende yok. Belki Mab veya Titania götürebilir, ama şu anda başka bir işle meşguller. Kendilerini adadılar.”

“Aman ne güzel,” diye mırıldandım. “Onlara nasıl ulaşırım?”

“Annelere ulaşılmaz çocuğum. Ancak bir davete cevap verilebilir.” Hafifçe kaşlarını çattı. “Sana daha fazla yardım edemem. İkincil güçlerin Kraliçelerin yanında yerlerini almaları gerekiyor ve kısa süre içinde bana ihtiyaç duyulacak.”

“Gidiyor musun?”

Başıyla onayladı, öne adım attı ve alnımı öptü. Sadece bir öpücük, yumuşak dudakların cildime dokunuşuydu. Sonra bir elini belindeki bıçağın kabzasına atarak bir adım geri çekildi. “Dikkatli ol çocuğum. Ve de hızlı. Unutma – gün batımı.” Duraksadı ve bana hoşnutsuzlukla baktı. “Ayrıca saçını kestirmeyi de bir düşün. Karahindiba gibi görünüyorsun.”

Bunu dedikten sonra gölün üstüne adım attı, eriyerek suya dönüştü ve bir şapırtıyla fırtınanın dövdüğü suların içine düştü.

“Harika,” diye mırıldandım. Bir taşı suyun içine tekmeledim. “Kesinlikle harika. Gün batımı. Hiçbir şey bilmiyorum. Ve konuşmam gereken kişiler de dışarıdan arama kabul etmiyor.” Bir başka taşı elime aldım ve bütün gücümle göle attım. Yağmurun sesi taşın şapırtısını yuttu.

Dönüp gök gürültülerinin ve yağmurun arasından ağır adımlarla Kaplumbağa’ya doğru yürüdüm. Artık ağaçların şekillerini biraz daha iyi görebiliyordum. Bulutların arkasında bir yerde şafak yaklaşıyor olmalıydı.

Sadık Kaplumbağa’nın direksiyonunun başına oturdum, anahtarı kontağa soktum ve motoru çalıştırdım.

Yıpranmış eski Volkswagen bir kere öksürdü, vites geçirmedığım halde silkindi, sonra da dumanla dolmaya başladı. Öksürerek arabadan dışarı fırladım. Motor kapağının üzerindeki mandala basarak kaputu açtım. Dışarıya siyah bir duman yükseldi, arkasındaki alevin motorun bir kısmını yiyip bitirdiğini zar zor görebiliyordum. Ön bagaj bölmesine yürüdüm, yangın söndürücüyü aldım ve alevleri söndürdüm. Sonra yağmurun altında yorgun ve acılı bir şekilde durup yanmış motora baktım.

Şafak. Yaz ortasında, Annelere nasıl ulaşacağımı çözmek için en fazla on beş saatim olduğu anlamına geliyordu bu. Neden telefon numaralarının rehberde kayıtlı olduğundan şüpheliydim. Öyle olsaydı bile Taş Masa’nın çevresindeki savaş alanına yaptığım ziyaret Kraliçelerin hiç düşünmediğim kadar büyük bir güce sahip olduklarını göstermişti bana. Sadece varlıkları bile bir kilometre öteden az kalsın kafamı uçuruyordu – ve Anneler Mab ile Titania’dan bile bir gömlek üstündü.

Katili bulup Yaz Şövalyesi’nin pelerini Yaz Meclisi’ne iade

etmek, *sonra da* burasıyla ruhlar diyarı arasında yer alan ve nasıl erişeceğim konusunda hiçbir fikrimin olmadığı çılgınca bir öte mekânda gerçekleşen bir savaşı durdurmak için on beş saatim vardı.

Ve arabam bozulmuştu. Yeniden.

“Bu seni aşıyor,” diye mırıldandım. “Harry, bu iş tek başına altından kalkamayacağın kadar büyük.”

Konsey. Ebenezar ile irtibat kurmalı, ona olanları anlatmalıydım. Durum bir Konsey protokolü yüzünden berbat edilemeyecek kadar önemli ve dengesizdi. Belki de şansım yaver giderdi de Konsey A, bana inanır ve B, yardım etmeye karar verirdi.

Tabii. Belki kollarıma yeteri kadar tüy yapıştırırsam uçabilirdim de.

YİRMİ DÖRT

Arabamı birkaç dakika daha inceledim, içinden birkaç şey aldım ve en yakın benzin istasyonuna kadar yürüdüm. Bir çekici çağırdım, sonra da bir taksiye atlayıp daireme geri döndüm. Her şeyi Meryl'in avansıyla ödedim.

Daireme vardığımda buz kutusundan bir kutu kola çıkardım, Mister'a taze mama ve su koyup kedi kumunu değiştirdim. Ancak mutfak lavabosunun altını karıştırdıktan, bulaşık sabunu şişesini çıkardıktan ve üzerindeki tozu üfleyerek temizledikten sonra oyalandığımın farkına vardım.

Telefona dik dik baktım ve kendi kendime, "Fazla gurur insanı kör eder Harry. Gurur kötü olabilir. İnsana aptalca şeyler yaptırabilir," dedim.

Derin bir nefes alıp kolayı bir dikişte bitirdim. Ardından ahizeyi kaldırdım ve Morgan'ın bana bıraktığı numarayı çevirdim.

Daha ilk çalışını bile tamamlamamıştı ki biri açtı ve bir erkek ses, "Buyurun, kim arıyor?" dedi.

"Dresden. Ebenezar McCoy ile görüşmem gerekiyor."

"Bir dakika." Ses kesilince telefonu açan kişinin elini alıcının üzerine koyduğu sonucunu çıkardım. Sonra bir hışırtı oldu ve ahize el değiştirdi.

“Demek başarısız oldun Dresden,” dedi Morgan. Ses tonu bana kendini beğenmiş yüzündeki gülümsemenin iyi bir zihinsel resmini verdi. “Bekçiler yargılanman için seni Kıdemli Konsey’e götürmek üzere gelene kadar olduğun yerde kal.”

Yaratıcı bir küfrü yuttum. “Başarısız olmadım Morgan. Ama Kıdemli Konsey’in öğrenmesi gereken bazı bilgiler edindim.” Gurur kötüdür Harry. “Ve yardım gerekiyor. Bu tek kişinin altından kalkamayacağı kadar çetrefilli bir iş. Bu sorunu çözeceksem bilgiye ve desteğe ihtiyacım var.”

“Hep sen önce geliyorsun, değil mi?” dedi Morgan acı bir sesle. “Sen bütün kuralların istisnasısın. Kanunları çiğneyebilir ve Konsey ile alay edebilirsin, senin için hazırlanmış yargılamayı göz ardı edebilirsin, çünkü onların otoritesine uymayacak kadar önemlisin.”

“Onunla hiçbir alakası yok,” dedim. “Lanet olsun, Morgan, kafanı kışından çıkar. Perilerin güç yapısı dengesiz hale geldi ve bir şey yapılmazsa kritik kütleye ulaşacak gibi görünüyor. Bu iş beni aşıyor ve Konsey protokolünden çok daha önemli.”

Morgan avaz avaz bağırdı, sesi öyle hiddet doluydu ki irkil-dim. “Sen kimsin de buna karar veriyorsun? Sen hiç kimsesin Dresden. Hiç kimse!” Hırıltılı bir nefes aldı. “Çok uzun zamandır Konsey’in hükmünü reddettin. Artık sonu geldi. Artık istisnalar yok, gecikmeler yok, ikinci şanslar yok.”

“Morgan,” diye başladım, “sadece Ebenezar ile konuşmam gerekiyor. Bırak da buna o karar—”

“Hayır,” dedi Morgan.

“Ne?”

“Hayır. Bu sefer adaletten kaçamayacaksın seni yılan. Bu senin Yargılanman. Kıdemli Konsey’in hükmünü etkileme girişiminde bulunmaktan yargılanacaksın.”

“Morgan, bu ılgınlık—”

“Hayır. Çılgınlık henüz küçük bir oğlanken yaşamana izin vermektir. DuMorne’un canı ırağıyken. Çılgınlık iki yıl önce seni o yanan evden çıkarmaktı.” Sesi daha alçak bir tona geçti, önceki ses tonundan farklılığı rahatsız ediciydi.

“ok sevdiğim biri Archangel’daydı, Dresden. Bu sefer yalanlarınla seni bekleyen sondan kaçamayacaksın.”

Sonra telefonu yüzüme kapadı.

Ahizeye bir saniye boyunca boş boş baktıktan sonra öfkeyle hırıldadım ve ahizeyi sehpaye tekrar tekrar sertçe vurdum, sonunda plastik kırılıp elimde kaldı. Canım acıdı. Telefonu alıp şöminenin taş kısmına fırlattım. Paramparça oldu, zili sarhoş gibi çınladı. Oturma odamı ağızına kadar dolduran dağınlıklığı tekmeleyerek eski kutuları, boş kola kutularını, kitapları, kâğıtları ve ürkmüş hamambceklerini etrafa saçtım. Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra nefes nefese kaldım ve kr, bıkkın öfkem geçmeye başladı.

“Pi,” diye homurdandım. “İnatçı, bağınaz, kendini beğenmiş piç.”

Sakinleşmem gerekiyordu ve duş bunun iyi bir yolu gibi göründü. Soğuk suyun altına girip önceki günün terini ve korkusunu üzerinden atmaya çalıştım. Kısmen, cildime dokunduğı anda suyun buharlaşacağını düşündüm, ama bunun yerine o eski duş rutinine –su, sabun, durulama, şampuan, durulama– odaklanarak fkemin kayıp gitmesini sağlayabildim. İşimi bitirip titreyerek dışarı çıktığımda kendimi neredeyse ruhsal dengesi tamamen bozulmamış biri gibi hissediyordum.

Ebenezar ile nasıl irtibata geçeceğim konusunda hiç fikrim yoktu. Eğer Bekçilerin koruması altındaysa, ki onun ve diğeri

Kıdemli Konsey üyelerinin öyle olduklarından emindim, bunun kolay bir yolu olmayacaktı. Dünyanın en iyi büyü karşıtı önlemleri onu bulmaya çalışan bütün büyüler veya doğaüstü varlıklar için yanıltıcı sonuçlarla dolu bir labirent oluşturunca.

Bir an Murphy'den yardım istesem mi diye düşündüm. Konsey bir tür büyü kullanımı içermeyen bütün yöntemleri gözden kaçırma eğilimindeydi. Murphy'nin polisteki tanıdıkları konsey üyelerini tamamen eski moda yöntemlerle bulabilirlerdi. Ama bundan vazgeçtim. Murphy telefon numarasını bulsa bile Ebenezer orada olmayabilirdi ve oraya gidip ona ulaşmak için Bekçileri atlatmaya çalışırsam bu tam da Morgan'ın kelle-mi uçurmak için aradığı bahane olurdu.

Saçımı kurulayıp havluyu dar yatağıma attım. Pekala. Konsey'in yardımı olmadan idare edecektim.

Altıma bir kot pantolon, üstüme de hâlâ dolabımda asılı duran beyaz bir frak gömlek geçirerek yeniden giyindim. Kollarını dirseklerime kadar kıvrıdım. Spor ayakkabılarım çamurla kaplıydı, bu yüzden kovboy çizmelerimi dolaptan çıkarıp ayağıma geçirdim. Lanet olsun. Çizmeleri giyiyordum işte. Belki bir işe yarardı.

Büyük spor çantamı çıkardım. Hokey malzemelerini koyduğunuz türden bir çantaydı. İçine birkaç mum, bir kibrit kutusu, bir fincan, bir bıçak, tuzla dolu bir mukavva silindir, kutsanmış su dolu bir matara ve ihtiyaç duyduğumda kullanabileceğim başka büyü malzemeleriyle doldurduğum bir sırt çantasıyla beraber patlatma çubuğumu, asamı ve kılıç bastonumu da koydum. Bir kutu demir çivi ve yüzde yüz çelikten, siyah lastik tutacaklı Craftsman marka bir çatal ağızlı çekici de içine attım ve cebime iki parça tebeşir koydum.

Sonra çantayı omzuma astım, oturma odasına geçtim ve beni bana yardımcı olabilecek çok az sayıdaki insanlardan birine götüreceğim büyüğü yaptım.

Yarım saat sonra taksinin ücretini ödeyip O'Hare Uluslararası Havalimanı'nın etrafındaki otellerden birine girdim. Büyünün ince çekişi beni otelin kahvaltı için açılmış ve çoğu iş adamı olan insanlar tarafından yarı yarıya doldurulmuş restoranına götürdü. Elaine'i köşelerdeki masalardan birinde buldum. Önünde kahvaltısının kırıntılarıyla kaplı bir çift büfe tabağı vardı. Kahverengi gür saçlarını geriye atıp sıkı bir örgü yapmış ve ensesinde toplamıştı. Yüzü solgun ve yorgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Kahvesini yudumlayıp ciltsiz bir roman okuyordu. Farklı bir kot pantolon giymişti, bu daha boldu. Üzerinde siyah bir askılı atlet ve düğmeleri açık bırakılmış dökümlü, beyaz bir gömlek vardı. Ona baktığıma fark ettiğinde bir saniyeliğine kasıldı ve bakışlarına ihtiyatla karşılık verdi.

Masasına yürüdüm, yanındaki sandalyeyi çektim ve oturdum. "Günaydın."

Anlaşılmaz bir ifadeyle beni izledi. "Harry. Nasıl buldun beni?"

"Dün gece ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedim. "Yani senin beni nasıl bulduğunu. Sonra beni değil, arabamı bulduğunu fark ettim. Arabama döndüğümde içindeydin ve neredeyse bilincini yitirmek üzereydin. Böylece arabanın çevresine baktım." Bir araba lastiğinin hava supabı kapağını cebimden çıkarıp ona gösterdim. "Ve bunlardan birinin eksik olduğu dikkatimi çekti. Onu senin aldığını ve Mavi Kaplumbağa'nın yerini bulmak için kullandığını anladım. Bu yüzden diğer su-

pap kapaklarından birini aldım ve onu kullanarak eksik olanı buldum.”

“Arabana *Electric Company*’deki* bir süper kahramanın ismini mi verdin?” Elaine yanındaki sandalyede duran kahverengi deri çantaya uzanıp tıpatıp aynı bir supap kapağı çıkardı. “Zekice.”

Çantasına baktım. Uçak biletine benzeyen bir şeyler içinden dışarı taşmıştı. “Kaçıyorsun.”

“Gerçek bir aşık şeyler büyücüsün Harry.” Omuz silkemeye kalktı ama yüzü daha da soldu ve ifadesi acıyla çarpıldı. Yavaş bir nefes aldı, sonra incinmemiş omzuyla silkme hareketine devam etti. “Kaçmak için fazlasıyla motivasyonum var.”

“Bir uçak biletinin seni Kraliçelerden kurtarabileceğini mi düşünüyorsun gerçekten?”

“Savaşın merkezinden kaçacağım. O kadarı yeterli. Zamanımız tükenmeden katili bulmanın bir yolu yok – ve bir başka suikastçıyla karşılaşmaya hiç niyetim yok. İlkinden kıl payı kurtuldum.”

Başımı iki yana salladım. “Yaklaştık,” dedim. “Yaklaşmış olmalıyız. Dün gece bana da saldırdılar. Ve ikisini de kimin yaptığını bildiğimi düşünüyorum.”

Keskin bir şekilde bana baktı. “Öyle mi?”

Geride bıraktığı kızarmış ekmek kenarlarından birini aldım, kalan yumurtalara sürdüm ve yedim. “Evet. Ama muhtemelen senin yetişmen gereken bir uçak vardır.”

* Susam Sokağı’nın yaratıcıları tarafından hazırlanan benzer içerikli, eğitici bir çocuk programı. Başrollerde Morgan Freeman, Bill Cosby ve Rita Moreno gibi sonradan ünlü olan pek çok isim oynamıştır. Mavi Kaplumbağa adlı beceriksiz bir süper kötü de programda yer alan karakterler arasındadır. –*yh*

Elaine gözlerini devirdi. “Bak ne diyeceğim. Sen burada kalıp kendini beğenmeye devam et. Ben de bir tabak yiyecek daha alayım ve işin bitince döneyim.” Oldukça dik bir hareketle ayağa kalktı ve büfeye doğru yürüdü. Tabagını yumurtalar, jambon, sosis ve biraz da Fransız usulü tostla doldurup masaya geri döndü. Ağzım sulandı.

Tabağı bana itti. “Ye.”

Yedim, ama ısıkrıklarım arasında, “Başına gelenleri bana anlatabilir misin?” diye sordum.

Başını olumsuz anlamda salladı. “Anlatacak çok şey yok. Önce Mab’le, sonra da Maeve ile konuştum. Otele geri dönerken park alanında biri üzerime atladı. İlk saldırısını büyük ölçüde püskürtmeyi başardım ve onu kaçırarak kadar ateş çağırdım. Sonra arabamı buldum.”

“Neden bana gelmedin?” diye sordum.

“Çünkü kimin saldırdığını bilmiyordum Harry. Ve bu şehirde başka hiç kimseye de güvenmiyorum.”

Boğazım biraz sıkıştı. Jambonu yutmak için kahvesinden bir yudum ödünç aldım. “Lloyd Slate’i.”

Elaine’in gözleri büyüdü. “Kış Şövalyesi. Nereden anladın?”

“Ben Maeve’nin yanındayken bir kutunun içinde bir bıçak taşıyan Slate çıkageldi. Cildi yanmıştı. Bıçak kurumuş kanla kaplıydı. Maeve bıçak bir işine yaramayacak diye çok sinirlendi.”

Elaine’in kaşlarının arasında çizgiler belirdi. “Slate... Maeve üzerimde büyü yapabilsin diye kanımı alıyordu.” Gizlemeye çalışsa da ürperdiğini gördüm. “Muhtemelen o partiden çıkarken peşime takılmıştır. Yıldızlara şükürler olsun ki ateş kullanmışım.”

Başımla onayladım. “Evet. Kan kuruyunca Maeve’nin yapmak istediği şey için kullanışsız hale geldi.” Ağzıma birkaç lokma daha tıktırdım. “Sonra dün gece kiralık bir katil ve iki peri canavarı da bana saldırdı.” Ona Murphy’yi es geçerek Wal-Mart’taki saldırıyı özetledim.

“Maeve,” dedi Elaine.

“Elimdekiler bundan ibaret,” dedim. “Ona çok iyi uyuyor, ama—”

Dalgın dalgın, “Elbette uyuyor,” dedi Elaine. “Bana o sanat delisi ve erkek düşkünü psikopat kadın numarasını yuttuğunu söyleme.”

Gözlerimi kırıştırdım, sonra bir ağız dolusu Fransız usulü tostun arasından, “Hayır. Tabii ki hayır,” dedim.

“O zekidir Harry. Karşısındakinin beklentilerine oynar.”

Bir sonraki lokmamı daha yavaş çiğnedim. “Bu iyi bir teori. Ama sadece bir teori. Daha fazla bilgi edinmemiz gerek.”

Elaine kaşlarını çatı. “Yani Annelerle konuşmak istiyorsun.”

Başımla onayladım. “İşlerin nasıl yürüdüğüyle ilgili ağızlarından birkaç şey kaçırabileceklerini düşünüyorum. Ama oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum. Yaz’dan birilerine sorabilirsin diye düşündüm.”

Ciltsiz kitabını kapadı. “Hayır.”

“Yardım etmezler anlamında mı hayır?”

“Anneleri görmeyeceğim anlamında hayır. Harry, bu delilik. Çok güçlüler. Başiboş bir düşünceyle bile seni öldürebilirler – hatta daha kötüsünü de yapabilirler.”

“Şu noktada zaten boyumu aşmış durumdayım. Buradan sonra suyun ne kadar derinleştiği fark etmez.” Yüzümü buruş-

turdum. “Zaten başka bir seçeneğim de yok.”

Alçak bir vurguyla, “Yanıliyorsun,” dedi. “Burada kalmak zorunda değilsin. Onların oyununu oynamak zorunda değilsin. Ayrıl.”

“Senin gibi mi?”

“Benim gibi,” dedi Elaine. “Harekete geçirilmiş planı durduramazsın Harry, ama denerken ölüp gidebilirsin. Mab’in en başından beri istediği şey de muhtemelen buydu.”

“Hayır. Durdurabilirim.”

Hafifçe gülümsedi. “Haklı olduğun için mi? Harry, işler böyle yürümüyor.”

“Bilmez miyim? Ama durdurabileceğimi düşünmemin sebebi o değil.”

“O halde ne?”

“Senin için tehdit oluşturmayan birini öldürmeye çalışmazsın. Her ikimize de saldırdılar. O halde onları durdurabileceğimizi düşünüyor olmalılar.”

“Onlar diyorsun,” dedi Elaine. “Yaklaşmış olsak bile ‘onlar’ın kim olduğunu bilmiyoruz.”

“İşte bu yüzden Annelerle konuşacağız,” dedim. “Onlar Kraliçelerin en güçlüleri. Çoğu şeyden haberdarlar. Eğer zeki olursak ve şansımız yaver giderse onlardan bilgi edinebiliriz.”

Elaine yüzünde kararsız bir ifadeyle uzanıp saç örgüsünü çekiştirdi. “Harry, bak. Ben... Ben istemiyorum...” Bir an gözlerini kapadı, sonra acı dolu bir sesle, “Lütfen benden bunu yapmamı isteme,” dedi.

“Senin gitmene gerek yok,” dedim. “Sadece onlara gitmenin yolunu bul. Sadece dene.”

“Başına alacağın belayı anlamıyorsun,” dedi.

Boş tabağıma gözümü diktim ve, “Evet, biliyorum,” dedim. “Bundan nefret ediyorum Elaine ve korkuyorum. Kendime bir çukur kazıp içine girdikten sonra üzerini kapatmadığım için nispeten aklımı kaçırmış olmalıyım. Ama anlıyorum.” Elimi masanın öteki tarafına uzatıp elimi elinin üzerine koydum. Cildi yumuşak ve sıcaktı, dokunduğumda ürperdi. “Lütfen.”

Elini çevirip parmaklarını kısa bir süreliğine benimkilere doladı. Şimdi ürperme sırası bendeydi. Elaine içini çekti. “Sen budalanın tekisin Harry. Öyle aptalsın ki.”

“Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor.”

Hafif bir kahkaha attıktan sonra elini çekip ayağa kalktı. “Birinin bana iyilik borcu var. Borcumu isteyeceğim. Burada bekle.”

Beş dakika sonra geri döndü. “Pekala. Dışarıda.”

Ayağa kalktım. “Teşekkür ederim Elaine. Uçağına binecek misin?”

Çantasını açıp uçak biletlerini iki yirmilikle beraber masanın üstüne attı. “Sanırım hayır.” Sonra çantasından birkaç şey daha çıkardı: meşe ağacı yaprağı biçimli bir yüzük şeklinde yontulmuş ve gümüş bir zincirle benzer bir bileziğe takılmış fildişinden bir köle-yüzüğü. Bakır olması muhtemel bir maddeden yapılmış bir küpe ve gözyaşı şeklinde siyah bir taş. Sonra da üzerinden kuş kanatları şeklinde halkalar sallanan bir halhal. Hepsini taktı, ardından spor çantama baktı. “Hâlâ o uzun odak noktalarını kullanıyorsun, ha? Asa ve çubuk?”

“Kendimi erkeksi hissetmemi sağlıyorlar.”

Hafifçe gülümsedi ve çıkışa yöneldi. Peşinden gittim ve alışkanlıkla kendimi kapıyı onun için açarken buldum. Buna çok da sinir olmuş görünmedi.

Dışarıda otomobiller otelin önünde yer alan daire şeklindeki araba yoluna giriyor, havalimanı servisleri yolcuları indirip bindiriyor, taksiler iş kıyafetleri giymiş erkek ve kadınları alıyorlardı. Elaine çantasının kayışını sağlam omzuna geçirdi ve orada sessizce durdu.

Yaklaşık otuz saniye sonra asfalt yol üzerinde nal sesleri duydum. Bir çift atın çektiği bir at arabası yaklaştı. Atlardan birinin rengi boğulmuş bir ceset misali mavi-beyazdı ve nefesi havada buhara dönüşüyordu. Diğeri çimen yeşiliydi ve yelesine yaban çiçekleri iliştirilmişti. Arabanın kendisi Victoria dönemi Londra'sından fırlamış gibi görünüyordu, baştan aşağı koyu renk ahşaptan ve pirinç filigrandan yapılmaydı – ve sü-rücüsü yoktu. Atlar tam önümüzde durdu ve ayaklarını yere vurup yelelerini sallayarak öylece beklediler. Arabanın kapısı sessizce savrularak açıldı. İçinde kimse yoktu.

Kaçamak bir şekilde etrafıma baktım. Sıradan insanların hiçbirini arabayı ya da onu çeken dünya dışı atları fark etmiş görünmüyordu. Arabanın kapladığı yere doğru giden bir taksi aniden yana yöneldi ve başka bir yer buldu. Biraz çaba har-cayınca arabayı çevreleyen, muhtemelen sıradan insanları ona dikkat etmemeye teşvik eden ince ve güçlü tılsımın fısıltısını duydum.

“Sanırım bu bizim arabamız,” dedim.

“Öyle mi dersin?” Elaine saç örgüsünü bir omzunun üzerine atıp arabaya bindi. “Bu bizi oraya götürecektir, ama diğer tarafta bir korumamız olmayacak. Unutma Harry, sana bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim.”

“Önleyici ‘sana söylemiştimler,’” dedim. “Artık her şeyi gördüm sayılır.”

YİRMİ BEŞ

Araba o kadar pürüzsüz bir şekilde harekete geçti ki neredeyse hiç hissetmedim. Pencereye eğildim ve perdeyi kenara çektim. Otelden çıkıp kimsenin ruhu duymadan trafiğe karıştık. Arabalar bizi fark etmedikleri halde uzak duruyorlardı. Üzerimizdeki çok kudretli bir örtüydü. Araba hiç sarsılmıyordu ve yaklaşık bir dakika sonra sis demetleri pencereleri yalamaya başladı, kısa süre sonra da şehrin görüntüsünü tamamen kapadı. Caddeden gelen sesler azalıp yok oldu ve geriye sadece gümüş-gri sis ve at nallarının sesi kaldı.

Araba yaklaşık beş dakika sonra durdu ve kapısı savrulurak açıldı. Spor çantamı açıp çubuğumu ve asamı aldım. Kılıç bastonumu kemerime asıp muskamı göğsümün üzerine çıkardım. Elaine de kendi muskasını dışarı çıkardı. Sonra arabadan çıktık.

Yavaşça etrafıma baktım. Bir tür süngersi çimenin üzerinde duruyorduk. Alçak, ılıman meyilli bir tepedeydik ve çevremizde başka alçak, ılıman meyilli tepeler vardı. Sis toprağın üzerine sakatlanmış bir fırtına bulutu gibi çökmüştü, kimi yerlerde hantal ve kalın, kimi yerlerdeyse daha inceydi. Etraftaki arazi- de gövdeleri kalın ve kıvrık, dalları ise cılız ve uzun olan tek

tük ağaçlar vardı. Bakımsız görünen bir kuzgun yakınlardaki bir dala tünemişti, boncuk gibi gözleri siyah siyah parıldıyordu.

“Neşe verici,” dedi Elaine.

“Evet. Baskerville’i aratmıyor.” Araba yeniden harekete geçti. Arkama baktığımda sislerin içine karışıp gözden kaybolduğunu gördüm. “Pekala. Şimdi nereye?”

Kuzgun, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bet bir sesle gakladı. Silkinerek küflü tüylerinden birkaçını yere döktü, sonra da kanatlarını birkaç kez çırparak neredeyse görüş mesafemiz dışındaki bir başka dala kondu.

“Harry,” dedi Elaine.

“Evet?”

“Eğer içinde ‘bir daha asla’ sözcükleri geçen bayat bir espri yaparsan seni yumruklarım. Anlaşıldı mı?”

“Bir daha asla,” dedim. Elaine gözlerini devirdi. Ardından ikimiz birden kuzgunun peşine düştük.

Kuş ağaçtan ağaca sessizce uçarak bulutlu arazi boyunca bize rehberlik etti. Ağır adımlarla arkasından gittik, sonunda önümüzde uzanan sisin içinde ağaçlar belirip sıklaşmaya başladı. Zemin yumuşadı, hava nemlenerek bunaltıcı bir hal aldı. Kuzgun bir kere daha gakladı, sonra da ağaçların arasına karışıp gözden kayboldu.

Arkasından dikkatle baktım ve, “Ağaçlarda bir ışık görüyor musun?” dedim.

“Evet. Burası olmalı.”

“İyi.” Öne adım attım. Elaine bileğimi kavrayıp sert ve uyarıcı bir tonla, “Harry,” dedi.

Başıyla iki ağacın birbirinin üzerine devrildiği bir noktada-

ki kalın gölgeleri işaret etti. Tam bir şeyler seçebilmeye başlamıştım ki bir şekil hareket edip net bir biçimde görebileceğim kadar yakma geldi.

Unicorn bir Budweiser atı* gibi görünüyordu, hani şu ağır işlere koşulan dev yük hayvanlarından biri. Yüksekliği bir seksen metre, belki daha da fazlaydı. Geniş bir göğsü, dört ağır toynağı, öne dikilmiş kulakları ve uzun bir yüzü vardı.

Ama İskoç atlarıyla olan benzerliği orada sona eriyordu.

Kürkü yoktu. Sadece kitinli pullar ve katmanlarla kaplı, pürüzsüz ve kaygan görünümlü, koyu yeşil ve gece yarısı siyahı karışımı renginde bir kabuğu vardı. Toynakları çatallı ve kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı. Alnında sarmal biçimli, en az bir metre uzunluğunda ve feci derecede sivri bir tek boynuz uzanıyordu. Sarmalların kenarları tırtıklıydı ve bazıları pas kahve rengisi lekelerle kaplıydı. Yaban koyunlarminkini andıran bir çift kıvrımlı boynuz, tek boynuzunun kökünden çıkıp başının iki yanına doğru uzanıyordu. Yaratığın gözleri yoktu – olmaları gereken yerde sadece pürüzsüz, kayış gibi bir kitin tabakası vardı. Başını silkeledi ve çürümüş örümcek ağlarından oluşan, bir tabut örtüsü kadar uzun ve yıpranmış yelesi boynuyla ön ayaklarının etrafında dans etti.

Büyük bir güve sisin içinde uçuşarak Unicorn'a yaklaştı. Hayvan inanılmayacak bir çeviklikle dönüp saldırdı. Sarmal boynuzuyla güveyi şişledi, başını vahşice sallayarak onu zeminde attı, sonra da toynaklarının ucuyla balyoz gibi darbeler indirerek böceği düştüğü yerde toz haline getirdi. Ardından burnundan soludu ve dönerek sessizce sise gömülü ağaçların içine yürüdü.

* İri, bacaklarının alt kısmı püsküllü bir İskoç atı. -yhn

Gözleri fal taşı gibi olan Elaine bana baktı.

Ona göz attım. “Unicornlar,” dedim. “Çok tehlikelidirler. Sen önden git.”

Bir kaşını kaldırdı.

“Belki de gitmesen daha iyi olur,” dedim. “Bir koruyucu mu?”

“Öyle olduğu kesin,” dedi Elaine. “Nasıl açacağız?”

“Patlatsak?”

“Baştan çıkarıcı bir öneri,” dedi Elaine. “Ama bekçilerini öldürmemizin Anneler üzerinde iyi bir izlenim bırakacağını sanmıyorum. Bir örtüye ne dersin?”

Başımı iki yana salladım. “Unicornların normal duyularının olduğunu sanmıyorum. Doğru hatırlıyorsam düşünceleri algılıyorlar.”

“O halde seni fark etmeyecek.”

“Hah,” dedim tekdüze bir sesle. “Ha-ha, ho-ho, aman ne komik. Daha iyi bir planım var. Ben geçerken sen de dikkatini dağıt.”

“Neyle dağıtacağım? Bekaretim taze bitti ve o şey Yaz’da gördüğüm Unicornlara pek benzemiyor. Şeye pek meraklı gibi görünmüyor... zıplayıp oynamaya.”

“Düşüncelerle,” dedim. “Düşünceleri algılarlar ve saflık onları çeker. Konsantrasyonun her zaman benimkinden daha iyi olmuştur. Teorik olarak eğer bir görüntüyü zihninde tutabilirsen, sana değil ona odaklanacaktır.”

“Harikulade bir düşünce düşün. Müthiş plan, Peter Pan.”

“Daha iyi bir planın var mı?”

Elaine başını iki yana salladı. “Tamam. Onu buraya çekmeye çalışacağım.” Başıyla ağaç sırasını işaret etti. “Çektiğim anda harekete geç.”

Başımla onayladım, Elaine de bir an gözlerini kapadı, sonra yüz hatları yumuşayarak rahatladı. Öne, ağaçların içine doğru ilerlemeye başladı. Yavaş ve ölçülü bir tempoyla yürüyordu.

Unicorn Elaine'in üç metre önünde yeniden ortaya çıktı. Burnundan soludu, yeri eşeledi ve şahlanarak yelesini silkeledi. Ardından yavaş ve ihtiyatlı bir şekilde ilerlemeye başladı.

Elaine elini hayvana uzattı. Yaratık çağıldayan bir kişneme sesi çıkardı ve Elaine'in avucunu kokladı. Hâlâ bir rüyadaymış gibi yavaşça hareket eden Elaine döndü ve ağaç sırası boyunca yürümeye başladı. Unicorn da bir-iki adım arkasından geldi, boynuzunun ucu Elaine'in sağ omzunun birkaç santim üstünde sallanıyordu.

Birkaç adım daha gitmişlerdi ki planın işe yaramadığını gördüm. Unicorn'un vücut dili değişti. Kulakları düzleşerek arkaya, kafatasına doğru indi, ayakları huzursuz bir şekilde kıpırdadı. Sonunda arka ayakları üstünde yükselerek ölümcül boynuzunu Elaine'in sırtına doğru çevirdi ve saldırmaya hazırlandı.

Bir uyarı çığlığı için zaman yoktu. Sağ elimdeki patlatma çubuğumu kaldırdım, irade gücümü çağırdım ve odak noktası üzerinden iterek “*Fuego!*” diye bağırdım.

Çubuğun ucundan ateş püskürdü; ısı, alev ve güçten oluşan kızıl bir şerit hızla Unicorn'a doğru uçtu. Büyümün Ogre Grum'a nasıl vız gelip tırıs gittiğini gördükten sonra başka bir peri canavarının daha ondan etkilenmemesi riskini almak istemiyordum. Bu yüzden ateşi Unicorn'un kendisine değil, ayaklarının altındaki zemine göndermiştim.

Patlama toprakta bir metrelik bir çukur oluşturdu. Unicorn haykırıp başını sağa sola sallayarak dengesini korumaya çalıştı.

Normal bir at olsa devrilirdi, ama her nasılsa Unicorn iki ayağını sağlam zemine basmayı başardı, ardından 12 metre havaya sıçradı. Koşar halde ayaklarının üzerine indi ve vücuduyla bir daire çizerek bana doğru hücumla geçti.

En yakın ağaca koştum. Unicorn daha hızlıydı, ama fazla bir mesafe koşmam gerekmiyordu. Ağacın gövdesinin arkasına saklandım.

Yaratık yavaşlamadı. Boynuzu ölü ağacın gövdesine sertçe girdi ve sanki orada hiçbir şey yokmuş gibi diğer yanından dışarı çıktı. İrkilerek geriye kaçtım fakat uçan kıymık parçalarından birkaçının göğsümle göbeğime saplanmasına ve boynuzun tırtıklı kenarlarından birinin gömleğimi yırtıp sol kolumda kötü bir kesik açmasına engel olamadım. Yaraların acısını hissettim, ama sadece arka plan bilgisi olarak. Ağacın gövdesinin etrafından dolaştım, asamı iki elimle birden tuttum ve Unicorn'un arka ayak bileğinin hassas kemiklerine doğru bütün gücümle savurdum.

Şey, normal bir atta hassas olurlar. Ama belli ki Unicornlarda sadece birazcık nazik oluyorlardı. Peri yaratık öfkeyle haykırdı, vücudunu döndürerek ağacı yardı, serbest bırakmak için silkelediği boynuzuyla onu paramparça etti ve bana doğru döndü. Boynuzunu bana nişanlayarak ileri atıldı. Asamı basit bir savuşturma hareketiyle yukarı kaldırdım ve bir taraftan boynuzun ucunu gövdem yanına iterken diğer taraftan da iki adım sağıma koşarak hayvanın üzerime gelen ağırlığından kaçındım. Unicorn ön ayaklarını yere sabitleyip arka ayaklarını kaldırır ve her iki arka toynağını birden başıma doğru savururken hareketime devam edip çömelerek darbeden kurtuldum. Bir takla atıp doğrularak koşmaya başladım ve bir sonraki ağa-

cın arkasına saklandım. Unicorn dönüp bana doğru yürüdü ve açık ağzından köpükler saçarak ağacın etrafında daireler çizmeye başladı.

Elaine haykırınca başımı hızla çevirdim ve sağ elini kaldırdığını, parmağındaki yüzükten parlak bir zerrecik bulutun çıktığını ve yığın halinde çevresini sardığını gördüm. Küçük ışıklar hızla Unicorn'a doğru uçup etrafını sardı ve girdaplar oluşturup parlayarak göz kamaştırıcı bir bulut haline geldiler. Zerrelere biri bana sürtününce duyularım aniden donuklaştı ve yerini güneş tepemde parlarken eski püskü ayakkabılarla kaldırımda yürüdüğüm, bir çantanın kalçama çarptığı, midemin hoş açlık sancılarıyla kıvrandığı, burnuma sıcak asfalt kokusunun geldiği, çocukların yakında bir yerde gülüp eğlendiği basit bir görüntüye bıraktı. Bir anıydı bu, Elaine'den bir şey. Sendeledim ve onu uzağa iterek duyularımı tekrar kazandım.

Zerreler Unicorn'un etrafına toplanmıştı ve birer birer dalış yaparak ona sürtünüyordu. Her bir dokunuşla peri yaratık çılgına döndü. Döndü, tekmeledi, kişnedi, boynuzuyla saldırdı, vahşi bir çılgınlıkla önemsiz düşmanlarının üzerine atladı, ama hiçbirini işe yaramadı.

Zerrelerin ötesine baktığımda Elaine'in yerinde durduğunu gördüm. Elini öne uzatmıştı, yüzünde konsantrasyon ve gerginlik yüklü bir ifade vardı. "Harry," diye bağırdı. "Sen git. Ben onu tutarım."

Kalbim sıkışarak doğruldum. "Onu kıstırdın mı?"

Elaine, "Kısa bir süre için. Sen sadece Annelere git," diye cevap verdi. "Acele et!"

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Bir ter boncuğu yüzünün kenarından aşağı süzüldü. "Bırak-

mayacaksın. Yaratık serbest kaldığı zaman durup beni parçalamasını beklemeyeceğim.”

Dişlerimi sıktım. Elaine’i bırakmak istemiyordum, ama doğrusunu söylemek gerekirse benden daha iyi bir iş çıkarmıştı. Sadece bir düzine adım ötedeki Unicorn’un karşısında elini öne uzatmış bir vaziyette kıpırtısız duruyordu. Yaratık, sanki Elaine üzerine bir ağ atmış gibi zapt olmuştu. Benim ince belli, düzgün hatlı ve güzel Elaine’im.

Hatıralar ve görüntüler içime aktı. Unuttuğumu sandığım bir sürü küçük şey aynı anda aklıma geldi; karanlığın içinde usulca ve yaramazca gülüşü, ince parmaklarının benimkilere geçerken yarattığı his, yanımdaki yastıkta uyurken sabah güneşinin aydınlatığı narin ve huzurlu yüzü.

Daha fazlası da vardı, ama onları uzağa ittim. Tüm bunlar çok uzun zaman önceydi ve eğer ikimiz de önümüzdeki birkaç dakika veya saat boyunca hayatta kalamazsak hiçbir önemleri kalmayacaktı.

Ona sırtımı döndüm, o kâbusumsu Unicorn’un kuvvetine karşı mücadele eder halde bıraktım ve sisteki ışıklara doğru koştum.

YİRMİ ALTI

Yok Diyar büyük bir yerdir. Aslında en büyük yerdir. Yok Diyar, büyücülerin ruhlar diyarının tamamına verdiği isimdir. Coğrafi özellikleri, hava durumu düzenleri filan olan fiziksel bir mekân değildir. Bir gölgeler dünyası, büyülü bir diyardır ve özü düşünce kadar değişkendir. Öteki Taraf ve Öbür Dünya gibi birçok ismi vardır, aklınıza gelebilecek her türlü ruhlar diyarını içinde bir yerlerde barındırır. Cennet, Cehennem, Olimpos, Elysion, Tartarus, Gehenna – aklınıza ne gelirse Yok Diyar'ın bir yerlerindedir. En azından teorik olarak.

Yok Diyar'ın ölümlüler dünyasına en yakın olan kısımlarının neredeyse tamamı Sidhe'nin kontrolündedir. Ruhlar dünyasının bu kısmı Periler Diyarı adıyla anılır ve kendi doğal dünyamızla yakın bağlara sahiptir. Sonuç olarak Periler Diyarı birçok açıdan gerçek dünyayı andırır. Örneğin oldukça kalıcı ve değişmezdir ve birkaç çeşit hava durumu vardır. Ama Dünya olmadığından emin olabilirsiniz. Gerçeklik kuralları bizim dünyamızdaki kadar geçerli değildir, bu yüzden Periler Diyarı acımasızlık derecesinde güvenilirmez olabilir. Oraya gidenlerin çoğu asla geri dönmez.

Ve içimden bir ses Periler Diyarı'nın kalbine doğru gittiğimi söylüyordu.

Zemin aşağı doğru eğim kazandı, giderek daha ıslak ve yumuşak bir hal aldı. Sis arkamdaki sesleri çabucak yuttu, öyle ki sonunda sadece kendi kesik nefeslerimi duyabilir hale geldim. Koşmaktan kalbim küt küt atıyor, yaralı elim de acıyla zonk-luyordu. Hareket etmenin neşe verici bir yanı vardı. Uzuvarım ve kaslarım aylarca kullanım dışı kaldıktan sonra esniyor ve kendilerini canlı hissediyorlardı. Uzun süre bu tempoda devam edemezdım, ama neyse ki şok uzun bir mesafe kat etmem gerekmiyordu.

Işıkların, hafif bir yükseltinin üzerinde tek başına duran bir kulübenin iki aydınlık penceresinden geldiğini gördüm. Tepeciğin etrafında kimisi düşüp şatlamış kimisiyse hâlâ dik duran, gevşek daireler halinde şevreye yayılmış, tabut büyüklüğünde dikilitaşlar vardı. Kuzgun dikilitaşlardan birinin üzerinde dinleniyordu, boncuk gözleri ışıl ışıldı. Kuş yine bet bir sesle gakladı ve havalanıp kulübenin aşık pencerelerinden birinden içeri girdi.

Bir dakika orada durarak nefesimin düzene girmesini bekledim, sonra kapıya doğru yürüdüm. Tenim ürpertici bir duyuyla kıvranmaya başladı. Bir adım geri gidip eve baktım. Taş duvarları ve sazdan bir çatısı vardı. Yeni pişirilmış ekmek kokusunun altından küflü bir rayiha alabiliyordum. Kapı bir tür ağır, eskimiş ahşaptan yapılmıştı ve üzerine daha önce de gördüğüm kar tanesi simgesi yontulmuştu. Kış Anne, o halde. Eğer Mab'e benziyorsa herhangi bir büyücünün tüylerini ürpertecek kadar büyük bir gücü olmalıydı. Gücü, vücut sıcaklığı gibi çevresinde asılı olmalıydı. Ama taş duvarların ve ağır bir kapının diğer yanından hissedebilmem için müthiş bir vücudu olması gerekirdi. Yutkundum.

Kapıyı vurmak için elimi kaldırdım, ama paslı menteşelerinden Hammer Films* melodramlarını aratmayan bir gıcırta çıkarak kendiliğinden açıldı.

Gıcırdayan bir fısıltıdan daha yüksek olmayan bir ses, “İçeri gel çocuğum. Seni bekliyorduk,” dedi.

Yine yutkundum. Eşikten adımımı atıp loş kulübeye girmeden önce avuçlarımı kot pantolonuma sildim ve hem asamı hem de çubuğumu sıkıca tuttuğumdan emin oldum.

Bütün ev tek bir odadan ibaretti. Zemin ahşaptı, ama tah-talar yıpranmış ve kuru görünüyordu. Taş duvarlarda raflar vardı. Uzak köşede, şöminenin yakınında bir dokuma tezgâhı, onun yanında da bir çıkırık duruyordu. Şöminenin önünde hareket ettikçe gıcırdayan bir sallanan sandalye vardı, üzerinde biri oturuyordu. Kendisini bir şal ve kukuletayla gizlemişti, sanki biri bir battaniye ve kumaş demetini canlandırmış gibi görünüyordu. Şöminenin üstündeki ocakta aşağı yukarı insan dişi boyutlarında birkaç sıra diş vardı. Biri oldukça basit, bembeyaz ve pürüzsüzdü. Diğeri çürük görünümlüydü; kesici dişleri ufalanmış, bir azı dişi de kırılmıştı. Bir sonrakinde tamamen sivri dişler vardı, pas kahverengisi noktalarla lekelenmişlerdi ve aralarına çürük et parçaları gibi görünen bir şeyler sıkışmıştı. Son diş setiyse kılıç gibi parlayan gümüşümsü bir metalden yapılmıştı.

“İlginç,” dedi gıcırta sallanan sandalyedeki gıcırta ses. “Çok ilginç. Onu hissedebiliyor musun?”

“Şey,” dedim.

* 1934 yılından beri faaliyet gösteren, özellikle korku filmleriyle tanınan İngiliz sinema devi. En çok arka arkaya çekilen Frankenstein, Mumya ve Drakula serileriyle ünlüdür. -yhn

Kulübenin diğer yanından hayat dolu bir ses cık cık edince yeni gelen kişiyi görmek için kendi etrafımda döndüm. Yaşından ötürü kamburlaşmış bir başka kadın, üfleyerek bir rafın tozunu aldı, onu bir bezle sildi ve şişelerle kavanozları yerine geri koydu. Dönüp yıpranmış ama güzel yüzündeki parlak yeşil gözleriyle bana baktı. “Elbette hissedebiliyorum. Zavallı çocuk. Dikenli bir yoldan yürümüş.” Yaşlı hanım bana yaklaştı ve ellerini başımın her iki yanına sıkıca koyup her iki gözümüne dikkatle baktı. “Burada bazı yara izleri var. Dilini çıkar çocuk.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

Gevrek bir sesle, “Dilini çıkar,” diye tekrar etti. Çıkardım. Dilime ve boğazıma baktı, “Ama kuvvetli,” dedi. “Bazen zeki de olabiliyor. Görünüşe göre kızın iyi bir seçim yapmış.”

Ağzımı kapadım, o da başımı serbest bıraktı. “Sanırım siz Yaz Anne’siniz?”

Bana gülümsedi. “Evet yavrum. Bu da Kış Anne.” Belli belirsiz bir hareketle ateşin yanındaki sallanan sandalyeyi işaret etti. “Ayağa kalkmazsa gücenme. Yanlış mevsim, biliyorsun. Şu süpürgeyi uzat bana.”

Gözlerimi kırıştırdım, sonra uzanıp boğumlu bir sapı olan eski püskü süpürgeyi aldım ve Yaz Anne’ye uzattım. Yaşlı hanım onu alır almaz eski kulübenin tozlu zeminini süpürmeye başladı.

“Pöh,” dedi Kış Anne. “Toz geri gelecek.”

“Hayatın kanunu bu,” dedi Yaz. “Öyle değil mi evlat?”

Aksırdım ve tarafsız bir şeyler mırıldandım. “Şey, kusuruma bakmayın hanımlar. Ama birkaç soruya cevap verip veremeyeceğinizi merak ediyordum.”

Kış kukuletasının içindeki başını bana doğru biraz çevirmiş

gibi göründü. Yaz Anne durup çimen yeşili gözleri ışıldayarak bana baktı. “Cevaplar mı istiyorsun?”

“Evet,” dedim.

Kış hırıltıyla, “Daha doğru soruları bilmezken cevapları almayı nasıl bekliyorsun?” dedi.

“Şey,” dedim yine. Mükemmelliğin vücut bulmuş hali, işte ben buyum.

Yaz başını iki yana salladı ve, “O halde bir değiş tokuş,” dedi. “Biz sana bir soru soracağız. Ve senin cevabın karşılığında da her birimiz aradığın şeye birer cevap vereceğiz.”

“Kusura bakmayın, ama buraya bana soru sorasınız diye gelmedim.”

“Emin misin?” diye sordu Yaz Anne. Bir toz yığınının yanımdan kapının dışına süpürdü. “O amaçla gelmediğini nereden biliyorsun?”

Kış Anne’nin hırıltılı, tiksinti dolu fısıltısı kulağıma geldi. “Bütün gün gevezelik edecektir. Sorularımıza cevap ver çocuk. Ya da çık git.”

Derin bir nefes aldım. “Pekala,” dedim. “Sorun.”

Kış Anne yüzünü ateşten yana döndü. “Söyle bize çocuk. Hangisi daha önemlidir, vücut mu—”

“—yoksa ruh mu?” diye tamamladı Yaz Anne. Her ikisi de sessizliğe büründü ve odaklanmalarını cildime dayanmış bir bıçağın ucu gibi üzerimde hissettim.

“Sanırım bu kimin kime sorduğuna bağlı olur,” dedim sonunda.

“Biz soruyoruz,” diye fısıldadı Kış.

Yaz başıyla onayladı. “Ve *sana* soruyoruz.”

Konuşmadan önce ne diyeceğimi bir müddet daha düşündüm.

Biliyorum, bu beni de şok etti.

“O halde şöyle derdim: Yaşlı, hasta ve ölmek üzere olsaydım ruhun daha önemli olduğuna inanırdım. Ama ruhunu korumak için yakılarak öldürülmek üzere olan bir adam olsaydım vücudun daha önemli olduğuna inanırdım.”

Bu sözcüklerden sonra uzun bir sessizlik oldu. Huzursuzca ayaklarımı oynattığımı fark ettim.

Sonunda Kış Anne, “İyi dedin,” diye hışırdadı.

Yaz da, “Akıllıca,” diye kabul etti. “Neden o cevabı verdin çocuk?”

“Çünkü aptalca bir soru. Cevabı ya odur ya da budur diyecek kadar basit değil.”

“Tam üstüne bastın,” dedi Yaz. Ateşe doğru yürüdü ve uzun tutacaklı bir pişirme sacını çekip çıkarttı. Sacın üzerinde yuvarlak bir ekmek somunu vardı. Soğuması için onu bir rafa koydu. “Bu çocuk kızın görmediğini görüyor.”

“Kızın doğasında bu yok,” diye mırıldandı Kış. “O neyse o.”

Yaz Anne içini çekip başıyla onayladı. “Tuhaf zamanlardayız.”

“Bir dakika,” dedim. “Siz neden bahsediyorsunuz? Sözünü ettiğiniz kişi Maeve, değil mi?”

Kış Anne, gülme olabilecek alçak ve hırıltılı bir ses çıkardı.

“Sorularınıza cevap verdim,” dedim. “Sıra sizde.”

“Sabırlı ol çocuk,” dedi Yaz Anne. Şöminenin yanındaki bir kancadan bir çaydanlık aldı ve iki fincana çay koydu. Her ikisine de önce bala benzeyen bir şey, sonra da krema kattı ve bir fincanı Kış Anne’ye uzattı.

İkisi de birer yudum alana kadar bekledim, sonra, “Pekala, sabrım tükendi,” dedim. “Beklemeyi göze alamam. Bu gece Yaz

Ortası. Bu gece denge yeniden Kış'a doğru kaymaya başlıyor ve Maeve, Taş Masa'yı kullanarak Yaz Şövalyesi'nin pelerinini sonsuza kadar çalmaya çalışacak."

"Gerçekten de öyle. Her ne pahasına olursa olsun engellenmesi gereken bir şey." Yaz Anne bir kaşını kaldırdı. "O halde sormak istediğin nedir?"

"Yaz Şövalyesi'ni kim öldürdü? Pelerinini kim çaldı?"

Yaz Anne bana hayal kırıklığıyla göz attı ve çayından bir yudum aldı.

Kış Anne çayını kukuletasına kaldırdı. Hâlâ yüzünü göremiyordum – ama eli pörsümüş görünüyordu, parmakları ma-viye çalmıştı. Fincanımı indirdi ve, "Aptalca bir soru sordun çocuk," dedi. "Sen bundan daha zekisin."

Kollarımı kavuşturdum. "Bu da ne demek oluyor?"

Yaz Anne Kış'a kaşlarını çatarak baktı, "Önemli olanın kim olduğu değil *neden* olduğu anlamına geliyor," dedi.

"Ve *nasıl*," diye ekledi Kış Anne.

"Düşün çocuk," dedi Yaz. "Pelerinin çalınması ne işe yaradı?"

Kaşlarımı çattım. Birincisi, Meclisler arasındaki savaştı. Bir de hem büyülü hem de normal dünyada tuhaf olaylar yaşanmıştı. Ama en önemlisi yaklaşan savaştı, Kış ile Yaz'ın Taş Masa'da savaşmak için toplanması.

"Kesinlikle," diye fısıldadı Kış. Ensemdeki tüyler soğuk ve tatsız bir hisle diken diken oldu. Lanet olsun, *düşüncelerimi* okumuştı. "Ama düşün büyücü. Bu nasıl yapıldı? Hırsızlık hırsızlıktır, ödülü ister yiyecek, ister servet, ister güzellik, isterse güç olsun."

Bir şey fark etmediği için sesli olarak düşündüm. "Bir şey

çalındığında başına birkaç şey gelebilir. Erişilemeyeceği bir yere taşınabilir.”

“Zulalanabilir,” diye araya girdi Yaz. “Ejderhaların yaptığı gibi.”

“Evet, tamam. Şey, ya da yok edilebilir.”

“Hayır, edilemez,” dedi Kış Anne. “Bunu size kendi bilmeniz söylüyor. Dağınık saçları olan Alman adam.”

“Einstein,” diye mırıldandım. “Tamam öyleyse, ama değersiz kılınabilir. Veya başka birine satılabilir.”

Yaz Anne başıyla onayladı. “Bunların her ikisi de *değişim*dir.”

Elimi kaldırdım. “Bir dakika, bir dakika. Bakın, anladığımı kadarıyla, Yaz Şövalyesi’nin bu gücü, yani pelerini, tek başına var olamıyor. Bir muhafazanın içinde olması gerekiyor.”

“Evet,” diye mırıldandı Kış. “Kraliçelerden birinin ya da Şövalye’nin içinde olması gerekiyor.”

“Ve Kraliçelerden birinin içinde değil.”

“Doğru,” dedi Yaz. “Öyle olsaydı hissederdik.”

“Yani başka bir Şövalye’nin içine girdi bile,” dedim. “Ama eğer bu doğru olsaydı dengesizlik olmazdı.” Başımı kaşıdım ve o anda yavaşça kafama dank etmeye başladı. “Tabii değiştirilmemişse. Yeni Şövalye değiştirilmemişse. Başka bir şeye dönüştürülmemişse. Gücü tutsak, atıl, kullanışsız hale getiren bir şeye.”

Her iki Anne de sabit ve sessiz bir şekilde beni izledi.

“Pekala,” dedim. “Sorum hazır.”

Bir ağızdan, “Sor,” dediler.

“Pelerin bir Şövalye’den sonrakine nasıl geçiyor?”

Yaz Anne gülümsedi, ama yüzünde amansız bir ifade vardı.

“Kendisinin en yakın yansımasına döner. Yaz’ın en yakın muhafazasına. O da sonraki Şövalye’yi seçer.”

Bu da bu işin ardında sadece Yaz Kraliçeleri’nden birinin olabileceği anlamına geliyordu. Titania olamazdı – Mab ile savaşa girmişti, çünkü pelerinin nerede olduğunu bilmiyordu. Yapan Yaz Anne olsaydı bana bu bilgiyi vermezdi. Geriye tek bir kişi kalıyordu.

“Yıldızlar adına,” diye mırıldandım. “Aurora.”

İki Anne de çay fincanlarını aynı anda aşağı indirdiler. “Zaman azalıyor,” dedi Yaz.

Kış, “Olmaması gereken şey olabilir,” diye devam etti.

“Bize göre sen işleri tekrar yoluna koyabilecek kişisin—”

“—tabii eğer yeterince güçlüysen.”

“Yeterince cesursan.”

“Hey, ağır olun,” dedim. “Sadece bu durumu Mab ile Titania’ya açıklasam olmaz mı?”

“Artık konuşulacak safhayı geçtik,” dedi Kış Anne. “Savaşa gidiyorlar.”

“Durdurun onları,” dedim. “Siz ikiniz Mab ve Titania’dan daha güçlü olmalısınız. Onları çenelerini kapayıp sizi dinlemeye zorlayın.”

“O kadar basit değil,” dedi Kış.

Yaz başıyla onayladı. “Gücümüz var, ama belirli sınırlarla bağlıyız. Kraliçelere veya Leydilere karışamayız. Bu kadar ciddi bir konuda bile.”

“Peki ne yapabilirsiniz?”

“Ben mi?” dedi Yaz. “Hiçbir şey.”

Kaşlarımı çattım ve bakışlarımı Kış Anne’ye çevirdim.

Yaşlı, çatlaklarla dolu bir el kalkıp beni çağırdı. “Yakına gel çocuğum.”

Hayır diyecek oldum. Ama ayaklarım geri kalanıma sormadan hareket etti, sonra Kış Anne'nin sallanan sandalyesinin önünde diz çöktüm. Onu buradan bile göremiyordum. Ayakları bile koyu kumaş katmanlarıyla kaplıydı. Ama kucagında bir çift örgü şişi ile üzerinden kalın, gri, boyanmamış yün iplikler sarkan kare şeklinde basit bir kumaş vardı. Kış Anne kuru ellerini aşağı uzattı ve paslı bir makas aldı. Sarkan iplikleri kesip kumaşı bana uzattı.

Yine düşünmeden onu aldım. Yumuşak ve buzdolabından çıkarılmış gibi soğuktu; hafif, tehlikeli bir enerjiyle çınlıyordu.

"Bağlı değil," dedim alçak sesle.

"Zaten olmaması gerekiyor," dedi Kış. "Bu bir Sökme."

"Bir ne?"

"Bir bozma, çocuk. Ben bozucuyum, yok ediciyim. Tabiatım böyle. Bu ipliklerin içinde yapılmış herhangi bir büyüü bozma gücü var. Kumaşı bozulması gereken şeye dokundur. İpliklerini sök. Bozulacaktır."

Bir an kare kumaşa baktım. Sonra alçak sesle, "*Herhangi bir büyü mü? Herhangi bir dönüşüm mü?*"

"Evet."

Ellerim titremeye başladı. "Yani... Bunu vampirlerin Susan'a yaptığı şeyi bozmak için kullanabilirim. O şeyi silebilirim. Susan'ı tekrar ölümlü yapabilirim."

"Yapabilirsin Elçi." Kış Anne'nin ses tonundan bunu gülünç bulduğu belli oluyordu.

Yutkunarak doğruldum. Kumaşı katlayıp ipliklerin sarkmasına özen göstererek cebime koydum. "Bu bir hediye mi?"

"Hayır," diye hırıldadı Kış. "Bir gereklilik."

"Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Yaz Anne başını iki yana salladı. “O artık senin, kullanacak olan da sensin. Biz eylem sınırlarımıza dayandık. Gerisi sana kalmış.”

“Acele et,” diye fısıldadı Kış.

Yaz Anne de başıyla onayladı. “Hiç zaman kalmadı. Hızlı ve akıllı ol ölümlü çocuk. Gidebilirsin.”

Kış kırılgan ellerini cüppesinin yenlerine çekti. “Başarısız olma çocuğum.”

“Lanet olsun, iyi ki baskı yapmıyorsunuz,” diye mırıldandım. Her ikisine de hafifçe eğilerek selamladım ve kapıya döndüm. Kulübenin eşiğini geçtim ve, “Ha, bu arada. Gelirken Unicorn’unuza zarar verdiysek özür dilerim,” dedim.

Arkama baktığımda Yaz Anne’nin bir kaşını kaldırdığını gördüm. Kış başını kıpırdattı ve sarı dişlerinden yansıyan ışığı gördüm. “Hangi Unicorn?” diye hırıldadı.

Kapı yine kendiliğinden kapandı. Bir an ahşaba dik dik baktım, sonra da, “Kahrolası kaçık peri kocakarıları,” diye mırıldandım. Döndüm ve geldiğim yoldan geri yürümeye başladım. Sökme, cebimde serin bir ağırlık oluşturuyor ve orada uzun zaman kalırsa rahatsız edecek kadar soğuyacağa benziyordu.

Sökme’yi düşününce içim heyecanla doldu ve daha hızlı yürümeye başladım. Eğer Annelerin dediği doğruysa kumaşı kullanarak Susan’a yardım edebilecektim, bu da ilahi müdahaleye yakın bir şeydi. Bütün yapmam gereken bu vakayı çözmekti, sonra gidip onu bulabilirdim.

Elbette, diye düşündüm acı acı, bu vakayı çözmek muhtemelen beni öldürecek. Anneler olayların iç yüzünü biraz anlamamı sağlamış ve bana büyülu bir bardak altlığı vermiş olabilirlerdi, ama kesinlikle bu işi nasıl çözeceğime dair bir fi-

kir vermemişlerdi – aslında tam olarak “Aurora yaptı” demediklerini fark ettim. Bana gerçeği söylemek zorunda olduklarını biliyordum ve dedikleri şeyler beni o sonuca ulaştırmıştı – ama acaba bunun ne kadar gizemli bir şekilde doğrudan işe karışmalarının yasak olmasından kaynaklanıyordu, ne kadar bir başka peri üçkâğıtçılığıydı?

Kış’ın sesini taklit etmeye çalışarak “Acele et,” diye hırıltıdadım. Yaz’ı taklit ederek, “Sınırlarımıza dayandık,” dedim. Adımlarımı hızlandırdım ve Kış’ın yaptığı son yorumu düşünerek kaşlarımı çattım. Neredeyse elle tutulur bir neşeyle konuşmuştu, sanki bu sayede başka türlü bulamayacağı bir fırsat yakalamış gibi.

Hangi Unicorn?

Bu soruyu derinlemesine düşündüm. Eğer sadece öylesine bir mırıldanma değil de gerçekten önemli bir ifadeyse bir anlamı olmalıydı.

Kaşlarımı çattım. Bu, kulübenin etrafında bir koruyucu *olmadığı* anlamına geliyordu. Ya da en azından Kış Anne’nin koyduğu koruyuculardan biri olmadığı anlamına.

Peki kim koymuştu?

Cevap içime işledi ve bu fark edişle beraber midem bulanmaya başladı. Durdum ve Görüş’ümü açmaya hazırlandım.

Daha açamadan Grum bir örtünün altından ortaya çıktı. Elaine de hemen arkasındaydı. Grum beni hazırlıksız yakaladı. Ogre balyoz gibi yumruğunu yüzüme doğru savurdu. Gözümün önünde yıldızlar uçtu, düştüğümü hissettim ve yanaklarımın altında serin toprağı duyumsadım.

Sonra Elaine’in hafif parfümünün kokusunu aldım.

Sonra karanlık geldi.

YİRMİ YEDİ

O karanlık Yok Diyar ormanının zemininde kendime geldim. Ruhlar dünyasında olsam da üşüyordum ve kontrolsüz biçimde titremeye başladım. Bu ölü numarası yapmayı imkânsız hale getirdi, bu yüzden oturur konuma geçtim ve durumu değerlendirdim.

Yeni bir çürük ya da kırık hissetmiyordum, yani baygın haldeyken dayak yememiştim. Büyük olasılıkla uzun süre baygın kalmamıştım. Kış Anne'nin Sökme'si artık cebimde değildi. Çantam gitmişti, yüzüğüm ve bileziğim de öyle. Elbette asam ve çubuğum da alınmıştı. Ama annemin beş köşeli yıldız muskasını hâlâ göğsümde hissedebiliyordum, bu da şaşırtıcıydı. Elim, yani Mab'in lanet olası mektup açacağını sapladığı yer zonkluyordu.

Onun dışında kendimi az çok sağlam hissediyordum. Yaşasın.

Sonra gözlerimi kısarak çevreme baktım ve şapkalı mantarlardan oluşan bir halkanın etrafımı sardığını gördüm. Dev, dokunaçlı, korkunç dişleri olan mantarlar filan değillerdi, ama yine de içim biraz ürperdi. Elimi kaldırdım, tereddütle onlara doğru uzandım ve hareketle aynı anda büyücü duyularımı

uzattım. Bir duvara çarptım. Bunu tarif etmenin başka bir yolu aklıma gelmedi. Halkanın başladığı yerde uzanma, hareket etme ve doğaüstü duyularımın algılama yeteneğim sona eriyordu.

Tutsaktım. İki kere yaşasın.

İçinde bulunduğum zorluk hakkında bir fikir edindikten sonra ayağa kalktım ve beni tutsak edenlerle yüzleştim.

Beş kişiydiler, bu da hiç adil görünmüyordu. En yakınım-dakini hemen tanıdım – Yaz Leydisi Aurora. Artık üzerinde ancak savaş elbisesi olarak tanımlayabileceğim bir kıyafet vardı. Bir çeşit gümüş zincir zırhtan yapılmıştı, kumaş kadar ince ve hafifti. Boğazının üstünden el ve ayak bileklerine kadar tüm vücudunu sıkıca sarıyor, ormanın loşluğunda kendi hafif parlaklığıyla ışıldıyordu. Belinde bir kılıç asılıydı, solgun saçlarının tepesinde de canlı yapraklardan bir çelenk vardı. Yürek burkacak kadar güzel olan yeşil gözlerini üzerime çevirdi ve bana hem üzgün hem de kararlı bir ifadeyle baktı.

“Büyücü,” dedi Aurora, “iş buraya vardığı için üzgünüm. Ama müdahale etmeye çok yaklaşmıştın. Amacına hizmet ettikten sonra işlere karışmayı sürdürmene izin veremezdim.”

Suratımı ekşiterek arkasında sessizce duran kızıl derili dev Ogre Grum’a ve görünüşe göre Kış Anne’nin kulübesine giden yolu koruyan dehşet verici Unicorn’a baktım.

“Bana ne yapmayı planlıyorsun?”

Aurora, “Öldürmeyi,” dedi yumuşak bir sesle. “Bu gerekli olduğu için üzgünüm. Ama yaşamana müsaade edemeyeceğim kadar tehlikelisin.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “O halde neden öldürmedin?”

“İyi soru,” dedi dördüncü kişi. Kış Şövalyesi Lloyd Slate. Hâlâ deri motorcu kıyafetlerini giyyordu, ama aralarına bir parça zırh ve birkaç metal levha da eklemişti. Belinde bir kılıç, sırtında bir başka kılıç, kemerinde de ağır bir tabanca taşıyordu. Yüz ifadesindeki kasvetli, gergin açlık değişmemişti. Tedirgin ve sinirli görünüyordu. “Bana kalsaydı Grum seni yere serer sermez boğazını keserdim.”

Somurtarak Ogre’a bakıp, “Neden ona Grum diyorsun?” diye sordum. “Aldatma büyüsünü bırakabilirsin Teşrifatçı Lord. Artık pek bir anlamı kalmadı.”

Ogre’ın yüzü hayretle çarpıldı.

Siyah Unicorn’a kindar bir şekilde baktım ve, “Sen de Korrick,” dedim.

Hem Ogre hem de Unicorn Aurora’ya baktı. Peri Kraliçesi gözlerini benden hiç ayırmadı, ama başını salladı. Ogre’ın biçimi bulanıklaşıp büküldü ve Aurora’nın Rothchild’daki çatı katında karşılaştığım Sidhe Lordu Talos’a dönüştü. Solgun saçlarını geriye toplayarak bir savaşçı örgüsü yapmıştı, ipince ve ölümcül görünmesine neden olan ışıltılı, siyah bir metalden yapılma, üzerine tam oturan bir zincir zırh giymişti.

Aynı anda Unicorn da silkindi ve doğrularak Centaur Korrick’in iri biçimine dönüştü. O da zincir zırh giymişti ve peri yapımı silahlar taşıyordu. Dev toynağını yere vurdu, ama hiçbir şey söylemedi.

Aurora kaşlarını çatarak çevremde dolandı. “Ne zamandan beri biliyorsun büyücü?”

Omuz silktim. “Fazla olmadı. Kış Anne’nin kulübesinden dönerken anlamaya başladım. Bir kere nereden başlayacağımı bildikten sonra sonuca ulaşmak çok zor olmadı.”

“Buna zamanımız yok,” dedi Slate, yere tükürerek.

Aurora sabırlı bir sesle, “Eğer o çözdüyse diğerleri de çözebilir,” dedi. “Başka bir düşmanın gelip gelmediğini bilmeliyiz. Söyle bana büyücü. Parçaları nasıl birleştirdin?”

“Cehenneme kadar yolun var,” diye çıkıştım.

Aurora oradaki son kişiye döndü ve, “İkna edilebilir mi?” diye sordu.

Elaine diğerlerinden biraz uzakta duruyordu, sırtı dönüktü. Çantam ayaklarının yakınındaydı, çubuğum ve asam da oradaydı. Kıyafetine zümrüt yeşili bir pelerin eklemiş, her nasılsa onu doğal göstermeyi başarmıştı. Önce Aurora’ya sonra da bana baktı. Çabucak gözlerini kaçırarak, “Onu öldüreceğini söyledin bile. İşbirliği yapmayacaktır,” dedi.

Aurora başını iki yana salladı. “Başka kurbanlar. Beni buna zorladığın için üzgünüm büyücü.”

Elini hareket ettirdi. Görünmez bir güç çenemi yukarı kaldırıp gözlerimi onunkilere çevirdi. Gözleri bir renk dalgalanması halinde ışıldadı ve savunmamı aşır içime giren zihninin, iradesinin gücünün hissettim. Dengemi kaybedip sendeledim ve çaresizce beni tutsak ettiği dairenin görünmez katılığına dayandım. Onunla savaşmaya çalıştım, ama bu suyu bir tepenin üstüne itmeye çalışmaktan farksızdı – karşı koyabileceğim, odaklanacağım hiçbir şey yoktu. Onun çöplüğündeydim, onun gücünden oluşan bir dairede hapsolmuştum. Gözlerimden içime aktı ve tek yapabildiğim hoş renkleri izlemek oldu.

“Şimdi,” dedi. Sesi duyduğum en nazik, en güzel şeydi. “Yaz Şövalyesi’nin ölümü hakkında ne öğrendin?”

Yavaş ve ağır bir sesle, “Ardında senin olduğunu,” dediğimi duydum. “Onu sen öldürttün.”

“Nasıl?”

“Lloyd Slate. Maeve'den nefret ediyor. Onu sana yardım etmesi için tuttun. Elaine onu Yok Diyar üzerinden Reuel'in binasına soktu. Slate, Reuel ile dövüştü. Merdivenin üstünde yapışkan madde olmasının sebebi buydu. Reuel'in kol ve bacaklarındaki ıslaklık Yaz'ın ateşiyle Kış'ın buzunun buluştuğu yerlerdi. Slate onu merdivenden aşağı atıp boynunu kırdı.”

“Peki güç pelerini?”

“Yönlendirildi,” diye mırıldandım. “Onu topladın ve başka birinin içine yerleştirdin.”

“Kimin?”

“Metis kızın,” dedim. “Lily'nin. Ona pelerini verdin, sonra da onu taş a çevirdin. Bahçendeki o heykel. Gözlerimin önümdeydi.”

“Çok iyi,” dedi Aurora. Nazik övgüsü içimde dalgalandı. Duyularımı kazanmak, parlak yeşil gözlerinin hapsinden kaçmak için savaştım. “Başka?”

“Gulyabaniyi sen tuttun. Dişi Kaplan'ı. Mab benimle konuşmadan önce onu peşimden gönderdin.”

“Bu gulyabaniyi tanımıyorum. Hatalısın büyücü. Ben katillerle çalışmam. Devam et.”

“Seninle görüşmeye gelmeden önce bana tuzak kurdun.”

Aurora, “Ne şekilde?” diye bastırdı.

“Maeve, Slate'e Elaine'i saf dışı bırakmasını emretmiş olmalı. Slate denemiş ama başaramamış süsü verdi, ama Elaine daha fazla rol yaptı. Yaralanmış gibi yapmasına yardımcı oldun.”

“Bunu neden yaptım?”

“Beni gergin ve endişeli tutmak için, böylece seninle konuştuğumda zihnim seni bir soruyla köşeye sıkıştıracak kadar

çalışmayacaktı. Bana saldırganın sebebi de bu. Bana nasıl bir canavar haline geldiğimi söylemenin. Beni dengesiz tutmak, doğru soruları sormamı önlemek istedin.”

“Evet,” dedi Aurora. “Peki sonra?”

“Beni saf dışı bırakmaya karar verdin. Talos, Elaine ve Slate’i beni öldürmeleri için gönderdin. Ve bahçe merkezindeki o kurguyu oluşturdu.”

Slate yakına geldi. “Ürpertici,” dedi. “O kadar da zeki görünmüyor.”

“Yine de sadece aklını kullandı. Hiç kuşkusuz Kraliçeler ve Annelerden öğrendiği bilgileri de. Ona hiçbir şey söylenmedi, her şeyi kendi bir araya getirdi.” Bunu söylerken bakışları benden Elaine’e kaydı. Çekilmeye çalıştım, ama başaramadım.

“Harika,” dedi Slate. “Kimse söylememiş. Artık muhteşem Kreskin’i* öldürebilir miyiz?”

Aurora bir elini kaldırarak Slate’i durdurdu ve bana, “Bir sonraki hedefimi biliyor musun?” diye sordu.

“Yaz Şövalyesi’nin pelerinini bağlarsan Kış Anne’nin onu serbest bırakıp dengeyi geri getirmem için bir Sökme vereceğini biliyordun. Sökme’yi bana vermesini bekledin. Şimdi onu ve Lily’nin heykelini alacaksın. Heykeli savaş sırasında Taş Masa’ya götüreceksin. Sökme’yi kullanacak, Lily’yi tekrar insana çevirecek ve gece yarısından sonra masanın üzerinde öldüreceksin. Yaz Şövalyesi’nin gücü kalıcı olarak Kış’a geçecek. Periler Diyarı’ndaki güç dengesini yok etmek istiyorsun. Nedenini bilmiyorum.”

* George Joseph Kresge (1937 - ...): Amerikalı bir mentalist. Sadece zihinsel zekasını kullanarak insanları yönlendirme, hipnotize etme ve zihinlerini okuma yeteneğine sahip olduğunu iddia eder. -yhn

Aurora'nın gözleri tehlikeli bir şekilde ışıldadı. Gözlerini benden ayırdı ve aniden kendimi merdivenlerden *yukarı* yuvarlanmış gibi hissettim. Geriye sendeleyerek gözlerimi ondan ayırdım ve zemine odaklandım.

“*Neden* mi? Nedeni senin için aşikâr olmalı büyücü. Özellikle senin için.” Gümüş zırhı ışıldayarak döndü ve huzursuzca volta atmaya başladı. “Döngü kırılmalı. Yaz ile Kış aralıksız birbirini kovalıyor, diğerinin iyileştirdiğini yaralayıp ötekinin yaraladığını iyileştiriyorlar. Savaşımız, mantıksız rekabetimiz her zaman böyle olmuş olması dışında hiçbir sebep olmadan devam ettiriliyor – ve ölümlüler ikimizin arasına hapsoluyor, mücadele sırasında eziliyor, piyonlara ve oyuncaklara dönüştürülüyor.” Ürperti ve öfke dolu bir nefes aldı. “Bu sona ermeli. Ve ben sona erdireceğim.”

Titreyerek dişlerimi gıcırdattım. “Doğal dünyayı karmaşaya sürükleyerek mi sona erdireceksin?”

Aurora, “Bedeli ben belirlemedim,” diye tısladı. Göz ucuyla bakışlarını yakaladım ve takip ederek yüzüne ulaştım. Son anda kendimi yeniden aşağı bakmaya zorladım. Aurora alçak, tutkulu bir sesle konuşmaya devam etti. “Nefret ediyorum. Bunu başarmak için yapmak zorunda kaldığım şeylerin her anından nefret ediyorum – ama bu iş uzun zaman önce yapılmalıydı büyücü. Gecikmek de aynı derecede ölümcül. Maeve ve onun gibiler kaç kişiyi öldürdü ya da işkence ederek çıldırttı? Seni bile işkenceye maruz bıraktılar, kötüye kullandılar ve neredeyse köleleştirdiler. Yapılması *gerekeni* yapmalıyım.”

Yutkundum ve, “Ölümlülere yardım etmek için onları incitmek ve tehlikeye atmak. Bu çılgınca.”

“Belki de öyle,” dedi Aurora. “Ama tek yolu bu.” Yeniden

yüzünü bana döndü ve soğuk bir sesle, “Beyaz Konsey ne keşfettiğini biliyor mu?” diye sordu.

“Git işine, seni kaçık peri.”

Slate kahkahasını bastırarak bir öksürükle gizledi. Aurora’nın ani öfke selini görmekten çok hissettim. Bu seli Kış Şövalyesi başlattıysa da hedefi bendim. Vücudundan parlak bir ışık püskürdü ve vücudumun ona en yakın tarafında ani bir sıcaklık hissettim. Kolumdaki tüyler dikildi. Aurora’nın sesi sıcak, öfkeli ve güçlü bir şekilde yankılandı. “Ne dedin sen, maymun?”

Elaine, “Bilmiyorlar,” dedi gergin bir sesle. Aurora ile arama girip bana arkasını döndü. “Anneleri görmek için yola çıkmadan önce bana söyledi. Konsey olanların ciddiyetinin farkında değil. Farkına vardıklarında da harekete geçmeleri için çok geç olacak.”

“Güzel,” dedi Slate. “O halde yarım kalan son işimiz Dresden. Onu öldürüp işimize bakalım.”

“Lanet olsun Slate,” dedim. “Kafanı kullan be adam. Ona bu şekilde yardım ederek ne elde edeceğini sanıyorsun?”

Slate bana soğuk soğuk gülümsedi. “Bir defa, o yaşlı piç Reuel’in gücünü. Öncekine göre iki kat güçlü bir Şövalye olacağım – sonra da o Maeve fahişesiyle görülecek bir hesabım var.” Dudaklarını yaladı. “Ondan sonra Aurora ile birlikte ne yapacağımıza karar vereceğiz.”

Anırır gibi sertçe güldüm. “Umarım bunu yazıya döktürmüşsündür budala. Gerçekten bir erkeğin, üstelik ölümlü bir erkeğin kendisinden daha güçlü olmasına izin vereceğini mi sanıyorsun?” Slate’in gözleri ürkek bir hal aldı, ben de üzerine gitmeye devam ettim. “Bir düşün. Sana bunu dolambaşsız,

soru ya da savuşturma olmadan apaçık beyan etti mi, yoksa böyle varsaymaya mı ikna etti?”

Slate’in bakışları şüpheyile doldu, ama Aurora elini omzuna koydu. Bu dokunuşla Slate’in gözleri biraz buğulandı, sonra da kapandı. “Huzur, şvalyem,” diye mırıldandı Yaz Leydisi. “Bu büyücü bir düzenbaz, ayrıca çaresiz durumda. Onu kurtaracağını düşündüğü her şeyi söyleyecektir. Aramızda hiçbir şey değişmedi.”

Anlamsız sözleri duyunca dişlerimi gıcırdattım, ama Aurora Slate’i her nasılsa avucunun içine almıştı. Belki de Maeve ile beraber geçirdiği onca zaman onu yumuşatmış, Maeve’nin sunduğu uyuşturucu ve zevkler onu önerilere daha açık hale getirmişti. Belki Aurora sadece psikolojisinde bir açık yakalamıştı. Her hâlükarda Slate beni dinlemeyecekti.

Etrafa bakındım, ama Korrick ile Talos beni görmezden geldi. Aurora Slate’e fısıldamaya devam etti. Bu geriye konuşacak tek bir kişi bırakıyordu ve onu düşünmek bile göğsüme çiviler saplanıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. “Elaine,” dedim. “Bu ılgınlık. Bunu neden yapıyorsun?”

Bana bakmadı. “Hayatta kalmak için Harry. Beni koruduğu bütün o yıllar karşılığında ödeme olarak Aurora’ya yardım etmeyi ya da kendi hayatımı vermeyi kabul ettim. Ona söz verdiğimde senin de bu işin içinde olacağını bilmiyordum.” Bir an sessizliğe gömüldü, sonra yutkundu ve sesini zorla biraz daha yükselterek, “Bilmiyordum,” dedi.

“Eğer Aurora durdurulmazsa birileri zarar görecek.”

“Her gün birileri zarar görüyor,” diye yanıtladı Elaine. “Etrafıca düşündüğünde kimin, nasıl ve neden incindiği fark eder mi?”

“İnsanlar *ölecek* Elaine.”

Bu içine işledi. Bana baktı. Keskin bir öfke ile parlak göz-yaşlarının gri gözlerinde mücadele ettiğini gördüm. “Benim ölmemdense onların ölmesi yeğdir.”

Gözlerimi kaçırmadan onunla yüzleştim. “Benim ölmem de mi yeğdir?”

Gözlerini önce o kaçırdı, sonra dönüp Aurora ile Slate’e baktı. “Öyle görünüyor.”

Kollarımı kavuşturup şapkalı mantarlardan oluşan hücremin arka tarafına yaslandım. Seçeneklerimi değerlendirdim, ama oldukça sınırlıydılar. Eğer Aurora ölmemi istiyorsa bunu kolayca halledebilirdi ve bir süvari birliği tepenin üzerinden hızla gelmediği sürece bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bana kötümser diyebilirsiniz, ama hayatımda dikkat çekici bir süvari birliği eksikliği vardır. Şah mat.

Bu da bana yapılacak son bir büyü bırakıyordu. Bir anlığına gözlerimi kapadım, içime uzandım ve oradaki büyüyü, yaşam gücümü topladım. Her büyücünün içinde doğuştan gelen, çevresinden değil de içindeki özden çektiği bir güç deposu vardır. Aurora’nın çemberi ortamdaki büyüyü çekip kendiminkini beslememi engelliyor olabilirdi – ama içimdeki enerjiyi kullanmama engel olamazdı.

Kabul, bir kez o gücü kullandığımda geriye nefes alıp vermemi, kalbimin pompalanmasını ve elektriğin beynimde akmasını sağlayacak bir şey kalmayacaktı. Ama bu büyüye ölüm laneti demelerinin sebebi de o, değil mi?

Sadece bir an sonra gözlerimi açtım ve Aurora’nın Lloyd Slate’ten geriye çekildiğini gördüm. Kış Şövalyesi gözlerini

bana odakladı. Korkutucu gözlerinde muhakemenin izi bile yoktu. Belinden kılıcını çekti.

“Tatsız bir iş,” dedi Aurora. “Hoşça kalın Bay Dresden.”

YİRMİ SEKİZ

Doğrudan Slate ile yüzleştim. Eninde sonunda o kılıçlardan biri bana sapanacağına göre beni çabucak öldürmesini sağlayabilirim diye düşündüm. İş uzatmanın anlamı yoktu. Ama gözlerimi Aurora'dan ayırmadım ve topladığım bütün gücü hazırda tuttum.

“Üzgünüm büyücü,” dedi Aurora.

“Olacaksın,” diye mırıldandım.

Slate Uzakdoğu yapımı, ama gerçek bir katana olacak klas-tan yoksun kılıcını geri çekti ve gerilerek saldırmaya hazırlandı. Kılıç parıltıyor, gerçekten ama gerçekten çok keskin görünüyordu.

Elaine, Slate'in bileğini tuttu ve, “Bekle,” dedi.

Aurora, Elaine'e keskin ve öfkeli bir bakış fırlattı. “Ne yapıyorsun?”

“Seni koruyorum,” dedi Elaine. “Eğer Slate'in onu öldürmesine izin verirsen Dresden'in etrafındaki daireyi parçalayacak.”

Aurora önce Elaine'den bana, sonra yine Elaine'e baktı. “Ee?”

“Elaine!” diye hırladım.

Bana kısık gözlerle baktı. “Ve kendini onun ölüm lanetine

karşı savunmasız bırakacaksın. Seni de kendisiyle beraber götürecektir. Ya da keşke götürseydi dedirtecektir.”

Aurora çenesini kaldırdı. “O kadar güçlü değil.”

“O kadar emin olma,” dedi Elaine. “O karşılaştığım en güçlü büyücü. Beyaz Konsey’i tedirgin edebilecek kadar güçlü. Neden sona bu kadar yaklaşmışken anlamsız bir risk alasın ki?”

“Seni hain fahişe,” dedim. “Kahrol Elaine.”

Aurora kaşlarını çatarak bana baktı, sonra Slate’e işaret etti. Slate kılıcını indirip kınına soktu. “Yine de hâlâ canlı bırakılamayacak kadar tehlikeli.”

Elaine, “Evet,” diye onayladı.

“Ne öneriyorsun?”

“Yok Diyar’dayız,” dedi Elaine. “Ölümünü ayarla ve git. Ölümlü diyarlara geri döndüğünde sana erişemeyecektir. İsterse lanetini Mab’e ya da vaftiz annesine harcayabilir. Ama seni lanetleyemeyecektir.”

“Ama ben gittiğimde gücüm de benimle beraber gidecek. Artık çemberimde tutsak olmayacak. Ne öneriyorsun?”

Elaine bana ruhsuz bir biçimde baktı. “Boğ onu,” dedi sonunda. “Su çağır ve toprağın onu içmesini sağla. Ben kendi bağlama büyümle onu yerine çivilerim. Ölümlü büyüsü dayanacaktır, ben ayrıldıktan sonra bile.”

Aurora başıyla onayladı. “Onu tutabilir misin?”

“Savunmasını biliyorum,” dedi Elaine. “Gerektiği kadar tutarım.”

Aurora bir an sessizlik içinde bana baktı. “Ne kadar çok hiddet,” dedi. “Pekala, Elaine. Tut onu.”

Fazla uzun sürmedi. Elaine büyü konusunda her zaman benden daha becerikli ve daha zarif olmuştu. Büyüsü için seç-

tiği dilde, eski Mısır lisanının bir lehçesinde bir şeyler mırıldandı, bileğini çevirdi, parmaklarını zarafetle dalgalandırdı ve büyüsünün tam vücut bir deli gömleği gibi etrafımı sardığını, beni çenemden ayak uçlarıma kadar felç ettiğini, sessiz, görünmez bir güçle çevrelediğini hissettim. Büyü giysilerime bastırarak onları düzleştirdi ve derin nefes almamı zorlaştırdı.

Aynı anda Aurora da gözlerini kapayarak ellerini yana açtı. Sonra avuçlarını aynı hizaya getirip onları yavaşça kaldırdı. Çemberin içinden ne yaptığını algılayamıyordum, ama gözlerim ve kulaklarımda bir sorun yoktu. Zemin çağladı ve ani bir çürük yumurta kokusu yayıldı. Altımdaki toprağın kayıp bel verdiğini hissettim, ardından toprak yavaşça gümbürdeyerek yerleşti ve altımdan su yükselmeye başladı. Sadece beş saniye sonra zemin o kadar yumuşadı ki ayak bileklerime kadar ılık çamura gömüldüm. Lanet olsun.

Aurora, “Ölümlü zamanı akıyor,” deyip gözlerini açtı. “Gün bitmek üzere. Gelin.”

Bana gözünün ucuyla bile bakmadan sislerin içine karıştı. Slate hemen arkasındaydı, koyu zincir zırhı içinde zayıf ve tehlikeli görünen Talos da onları birkaç adım geriden takip etti. Centaur Korrick, bana alayla sırtıp memnuniyetle burnundan soluduktan sonra kısa, ağır bir mızrağı geniş yumruğuyla kavradı ve dönüp toynaklarını kararlı nal sesleriyle yere vurarak Yaz Leydisi’ni takip etti.

Geriye Elaine kaldı. Neredeyse bana dokunacak kadar yakınımaya geldi. Zayıf ve güzeldi. Bana sabit bir şekilde bakarken kot pantolonunun cebinden bir bant çıkardı ve saçını arkadan bağlayarak kuyruk yaptı.

“Neden Elaine?” diye sordum. Büyüye karşı öfkeyle savaş-

tım, ama benden daha güçlüydü. “Neden onu durdurdun?”

“Sen bir budalasın Harry,” dedi. “Aşırı duygusal bir aptal. Hep öyle oldun.”

Toprağa gömülmeye devam ettim ve gözlerimiz aynı hizaya geldi. “Onu durdurabilirdim.”

“Lanetini bana da göndermeyeceğinden emin olamazdım.” Omzunun üzerinden baktı. Sis içinde bulanık bir şekil halinde görünen Aurora duraklamış, bekliyordu.

Islak toprak beni aşağı çekmeye devam etti. Artık gözlerim Elaine’in çenesinin altındaki yumuşak derinin hizasına inmişti. Bana baktı ve, “Hoşça kal Harry,” dedi. Dönüp Aurora’nın peşinden yürüdü. Sonra bir bacağı bükülmüş halde durakladı ve onu profilden görmeme izin vermek için döndü. Aynı gelişigüzel, tarafsız ses tonuyla, “Tıpkı eski günlerdeki gibi,” dedi.

Sonra beni orada ölümüne terk ettiler.

O tür bir durumda paniğe kapılmamak zordur. Yani, daha önce de başım belaya girdi, ama böyle “tik tak, zamanın azalıyor” biçiminde değil. Önümdeki sorun basit, sabit ve kaçınılmazdı. Toprak giderek yumuşuyor ve durmadan onun içine kayıyordum. Toprağın verdiği his ılıktı ve çok da nahos sayılmazdı. Sonuçta insanlar çamur banyolarına para veriyor. Ama eğer çıkmanın bir yolunu bulmazsam benim banyom ölümcül olacaktı. Çamur şimdiden kalçalarımaya dek ulaşmıştı.

Gözlerimi kapayıp odaklanmaya çalıştım. Elaine’in çevremi saran büyüünün dokusunu hissetmek için uzandım ve iterek onu aşmayı denedim. Yeterince gücüm yoktu. Aurora’nın çemberi düştüğünde daha fazla güce erişebilecektim, ama zamanım çok azalmış olacaktı – hem zaten kaba kuvvet çözüm getirmeyecekti. Çevremi saran büyüye rasgele vurmak, pran-

galardan dinamit kullanarak kaçmaya çalışmak gibi olacaktı. Bağlama büyüyle beraber kendimi de parçalayabilirdim.

Yine de bu tehlikeli seçenek tek umudum gibi görünüyordu. Dayanmaya, sakın kalmaya, odaklanmaya ve Aurora'nın çemberinin çökmesini beklemeye çalıştım. Güleceğim tuttu. Nedenini sormayın, ama o anın baskısı altında halim çok komik görünüyordu. Gülmemeye çalıştım, ama ılık çamur kalçalarımın üzerinden göbeğime ve göğsüme doğru çıkarken kıkır kıkır güldüm.

“Tıpkı eski günlerdeki gibi,” diye hırıldadım. “Evet, tıpkı eski günler gibi Elaine. Seni kalles, zehirli, hain...”

Sonra bir düşünce kafama dank etti. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

“... düzenbaz, şeytani, zeki kız. Eğer bu işe yararsa sana bir midilli alacağım.”

Sözcüklerinin kasıtlı kayıtsızlığını duygusuz tavrıyla yan yana koydum. Hatırladığım Elaine bu değildi. Beni bir hiddet kriziyle öldürebileceğine, alevli bir kıskançlık yüzünden zehirleyebileceğine ya da katıksız, inatçı bir dargınlıkla arabamı bombalayabileceğine inanırdım. Ama beni öldürüp de *hiçbir* şey hissetmemesi kesinlikle mümkün değildi.

Çamur göğsümü kapladı, ama Aurora'nın çemberi hâlâ yok olmamıştı. Kalbim çılgınlar gibi atsa da soğukkanlı kalmaya çalıştım. Hızlı ve derin nefesler almaya başladım. Fazladan her saniyeye ihtiyacım olabilirdi. Çamur boğazımı kaplayıp çeneme doğru çıktı. Artık onunla mücadele etmiyordum. Burnum çamurun içine girmeden hemen önce güzel, derin bir nefes aldım.

Derken karanlık gözlerimin üzerine bastırdı ve yoğun, vı-

cık vıcık bir sıcaklığın içinde yüzmeye başladım. Tek ses kendi kalp atışımın kulaklarımdaki çınlamasıydı. Bekledim ve akciğerlerim yanmaya başladı. Ateş göğsümün üzerine yayılırken hareket etmeden bekledim. Her yanımı elimden geldiği kadar gevşek tuttum ve kalp atışlarımı saydım.

Yetmiş dörtle yetmiş beş arasında bir noktada Aurora'nın çemberi yok oldu. Güce uzanarak onu içimde topladım ve zihnimde şekillendirdim. Acele etmek istemiyordum, ama etmemek de zordu. Panîge kapılmadan dayanabildiğim kadar dayandım, sonra yeniden Elaine'in büyüsünün dokusuna uzandım.

Haklıydım. Bu çocukken kullandığımız, eski ustam Justin DuMorne beni köleleştirmeye hazırlanırken Elaine'in beni tutmak için yaptığı bağlama büyüsünün aynısıydı. Çocukken kurtulmayı başarmıştım, çünkü Elaine de ben de büyü çalışmalarımız konusunda sabırsızdık. Okul derslerinin yanı sıra tamamen farklı büyüler ve zihinsel disiplinlerle uğraşmaya mecbur bırakılmıştık. Kimi günler akşam yemeğine kadar ödev yapar, sonra saat gece yarısını geçinceye dek büyülere gömülür, gözlerimiz acıyana kadar tılsımlara ve formüllere çalışırdık.

Sonlara doğru bunu yapmak zorlaşmıştı, zira tek yapmak istediğimiz yatağa girip daha az akademik ve çok daha hormonal şeylerle uğraşmaktı, ta ki başka kısımlarımız acıyana kadar. Ehem. Bunu yapabilmek için de iş bölümü yapardık. Birimiz büyüyü çözümler, diğeri de ödevi yapardı, ardından çabucak birbirimizden kopya çekerdik, sonra da... doğru yatağa.

O bağlama büyüsünü çözümlleyen bendim. Ve çok kötüydü.

Çok kötüydü çünkü esnekliği, inceliği ve klasi yoktu. Hedefin çevresine sertleştirilmiş havadan bir koza örüyor ve onu

oraya kilitliyordu, o kadar. Hikâyenin sonu. Ergenlikte o büyü'nün etkileyici derecede verimli ve basit olduğunu düşünmüştük. Ölmek üzere olan çaresiz bir adam olarak büyü'nün kırılgan olduğunu fark ettim. Tıpkı aynı anda hem dünya üzerindeki en sert madde olan hem de doğru açıyla vurulduğunda kolayca kırılan bir elmas gibi.

Artık ne yaptığımı bildiğim için bütün enerji ipliklerini tıpkı bir yılbaşı fiyongu gibi tek bir küçük noktada toplayarak büyü'nün yıllar önce keşfettiğim hantal merkezini buldum. Çamurun ve karanlığın içinde zayıf noktanın üzerine odaklandım, irademi topladım ve ağzım sımsıkı kapalıyken, “Tapi-titaptap,” diye mırıldandım. “Mmmmpitimmpff,” şeklinde çıktı, ama bu pratik açıdan hiçbir fark yaratmadı. Büyü kafamda berraktı. Bir enerji çivisi, bağlama büyü'süne doğru atıldı ve bağlamanın gevşediğini hissettim.

Kalbim heyecanla attı. Büyüyle yeniden uzandım. Üçüncü denememde bağlama büyü'sü çözüldü. Kollarımı ve bacaklarımı esnetip yavaşça çekerek kurtardım.

Başarmıştım. Bağlama büyü'sünden kaçmıştım.

Şimdi sadece bataklıkla aynı anlama gelen bir şeyin içinde boğuluyordum.

Saniyeler aleyhime işliyordu. Ciğerlerim isteğim dışında çabalayarak içlerinde kalan az miktarda havayı dışarı vermeye ve güzel, temizleyici çamurdan derin bir nefes çekmeye çalışırken başım dönmeye başladı. Daha fazla güç çektim, onu içime topladım ve farkında olmadan ters dönmediğimi umdum. Tam ciğerlerim beni nefes vermeye zorlarken avuçlarımı ayaklarıma doğru ittim ve verdiğim nefesle, “Forzare!” diye bağırdım.

Salt güç, ayaklarıma doğru bir ok gibi fırladı ve geçerken

bir bacağıma da morarttı. Büyüde bile fizik kurallarını tamamen göz ardı edemezsiniz. Toprağa karşı kuvvet uygulayarak oluşturduğum etki eşit miktarda ve ters yönde kestirilebilir bir tepkiye yol açtı. Toprak yukarıya, bana doğru kuvvet uygulayınca çamurun dışına uçtum ve çıkarken her yana çamur, kir ve su sıçrattım. Bulanık bir şekilde sisi, kasvetli zemini, sonra da bir ağacı gördüm, ardından dişlerimi takırdatan bir çarpışma gerçekleşti.

Ağız dolusu çamuru öksürerek çıkarıp ciğerlerime yeniden hava çektiğimde gözlerimin önündeki çamuru silecek kadar aklıma başıma toplamıştım. Kendimi yerden altı metre yükseklikte, ince ağaçlardan birinin dallarından sarkar halde buldum. Kollarım ve bacaklarım altımda gevşek bir şekilde sallanıyordu ve kot pantolonum belimi sıkıyordu. Nasıl bu biçimde asılı kaldığımı anlamaya çalıştım, ama başaramadım. Muhtemelen bir elimle ayağımı farklı dallara atabilirdim, ama çok az hareket edebiliyordum ve kurtulamıyordum.

Nefes nefese, “Sen kalk, bir Peri Kraliçesi’ni engelle,” diye söylendim kendi kendime. “Kendi idamından sağ salım kurtul. Kesin ölümden kaç. Ve lanet olası bir ağaçta kısılı kal.” Biraz daha mücadele ettim, ama yararsızdı. Çamurla kaplı çizmelerimden biri düşüp ıslak bir sesle zemine çarptı. “Tanrım, umarım kimse seni bu halde görmez.”

Sisin içinden giderek yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Elimin tabanıyla sağ kaşımı ittim. Kimi günler kazanamazsınız işte.

Kollarımı kıvrıp göğsümün üzerinde sert bir şekilde kavuşturmuştum ki uzun boylu, örtüler altına sarınmış bir silüet altımdaki sisin içinden açığa çıktı. Koyu cüppesi fırıl fırıl dö-

nüyor, derin bir kukuleta yüzünü gizliyor ve eldivenli eli tahta bir asayı tutuyordu.

Kapı Bekçisi başını bana doğru çevirdi ve bir müddet hareketsiz kaldı. Sonra diğer eldivenli eliyle kukuletasına doğru uzandı. Boğuk, kısık bir ses çıkardı.

“Selam,” dedim. Akıllılar kralı, ben buyum işte.

Kapı Bekçisi bir ton gülüşü bastırmak zorunda kalmış gibi bir sesle, “Selamlar Büyücü Dresden. Bir şeyi bölmüyorum ya?” dedi.

Diğer çizmem de düşüp yere çarptı. Sarkmış, çamurlu ve çoraplı ayağıma dudaklarımı büzerek baktım. “Önemli bir şeyi değil.”

“İyi öyleyse,” dedi. Bana dikkatle bakarak biraz etrafta gezindi, sonra da, “Kemerinin içinden geçen kırık bir dal var. Sağ ayağını altındaki dalın, sol elini de üzerindeki dalın üstüne at ve kemerini gevşet. O zaman aşağı inebilmen gerek,” dedi.

Söylediğini yaptım ve o çamurlu halimle ağaçtan toprağa indim. “Teşekkürler,” dedim. İçten içe yaklaşık beş dakika önce gelseydi çok daha minnettar olacağımı düşündüm. “Burada ne yapıyorsunuz?”

“Seni arıyorum,” dedi.

“İzliyor muydunuz?”

Başını iki yana salladı. “Dinliyordum diyelim. Ama seni kısa sürelerle gördüm. Chicago’da işler sarpa sarıyor.”

“Yıldızlar adına,” diye mırıldanıp çizmelerimi aldım. “Sohbet edecek zamanım yok.”

Kapı Bekçisi eldivenli elini koluma koydu. “Var,” dedi. “Görüşüm sınırlı olabilir, ama Kış Kraliçesi’nin verdiği görevi başardığımı biliyorum. Sözüne sadık kalacak ve topraklarından

güvenle geçmemize izin verecek. Konsey için bu kadarı yeterli olacaktır. Güvende olacaksın.”

Tereddüt ettim.

“Büyücü Dresden, bu meseleyle ilgilenmeyi bırakabilirsin. Hemen şu anda uzaklaşmayı seçebilirsin. Bu yargılamayı sona erdirecektir.”

Ağrıyan, yorgun, yarı yarıya boğulmuş ve kirli yanımla bu fıkirden hoşlandım. Bitirebilirdim. Eve gidebilirdim. Sıcak bir duş alabilirdim. Sıcak bir şeyler yiyebilirdim. Uyuyabilirdim.

Zaten başarmam imkânsızdı. Büyücü bile olsam eninde sonunda yorgun, hırpalanmış ve harap olmuş bir adamdım sadece. Perilerin bugünü bırakın, iyi bir günümde bile başa çıkamayacağım kadar fazla gücü ve numarası vardı. Artık Aurora’nın neler çevirdiğini biliyordum, ama bir savaş alanının ortasına hücum etmeye hazırlanıyordu. Dahası hayatta kalmak bir yana, nasıl *bulacağımı* bile bilmediğim bir savaş alanıydı orası. Taş Masa, Yok Diyar’ın daha önce hissettiklerime hiç benzemeyen tuhaf bir cebindeydi. Ona nasıl erişeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İmkansız. Acı dolu. Fazlasıyla tehlikeli. Havlu atabilir, biraz uyuyabilir ve bir dahaki sefere daha iyi bir iş çıkaracağımı umabilirdim.

Meryl’in çirkin, yorgun ve kararlı yüzü gözlerimin önüne geldi. Ayrıca Lily’nin heykelini de gördüm. Ve içinde bulunduğu durum yüzünden kapana kısılmış olsa da bütün zorluklara rağmen kendi yöntemleriyle mücadele eden Elaine’i gördüm. Sökme’yi Kış Anne’den alırken sadece kendi amaçlarımı, Susan’a yardım etmeyi düşündüğümü hatırladım. Şimdi bambaşka bir amaç için kullanılacaktı ve ne kadar onu unutup

eve gitmek istesem de bunu yaptığım takdirde meydana gelen sonuçların sorumluluğun bir kısmı benim omuzlarımda olacaktı.

Başımı iki yana salladım ve Aurora'nın oluşturduğu çamurlu bataklıktan birkaç metre uzaklıkta duran çantamı, takılarımı, asamı ve çubuğumu buluncaya kadar etrafıma bakındım. Hepsini aldım. “Hayır,” dedim. “Daha bitmedi.”

Kapı Bekçisi hayret dolu bir sesle, “Hayır mı?” dedi. “Neden?”

“Çünkü ben bir budalayım.” İçimi çektim. “Ve başı dertte olan insanlar var.”

“Büyücü, hiç kimse senden Sidhe Meclisleri arasındaki bir savaşı durdurmanı beklemiyor. Konsey böyle bir sorumluluğu tek bir kişinin omuzlarına yüklemez.”

“Sidhe Meclisleri'nin canı cehenneme,” dedim. “Konsey'in de öyle. Tanıdığım insanların başı belada ve bunların bir kısmı benim yüzümden oldu. Bu işi çözeceğim.”

“Emin misin?” dedi Kapı Bekçisi. “Yargılama'nın dışına şimdi çıkmayacak mısın?”

Çamurla kaplı parmaklarımla bileziğin tokasını takmaya çalıştım. “Çıkmayacağım.”

Kapı Bekçisi bir müddet beni sessizce süzdü, sonra da, “O halde ben de aleyhine oy kullanmayacağım,” dedi.

İçimi bir ürperti kapladı. “Ah. Kullanacak mıydınız?”

“Vazgeçseydin seni kendim öldürecektim.”

Bir saniye boyunca ona boş boş baktım, ardından, “Neden?” diye sordum.

Sesi yumuşak ve kararlı, fakat acımasızdı. “Çünkü her hâlükarda aleyhine oy vermek de aynı kapıya çıkacaktı. Bana

göre Konsey protokolünün arkasına saklanmaktansa o tercih için tam sorumluluk almam gerekir.”

Bileziği taktım, sonra çizmelerimi ayaklarıma geçirdim. “Eh, o halde beni öldürmediğiniz için teşekkürler. İzin verirseniz başka bir yerde olmam gerekiyor.”

Evet,” dedi Kapı Bekçisi. Kadifeden küçük bir çanta uzattı. “Al bunları. İşine yarayabilirler.”

Kaşlarımı çatıp çantayı aldım. İçinde bir tür kahverengimsi jel içeren küçük, cam bir kavanoz ve bir parça ince, gümüşü bir ipliğe asılı grimsi bir taş parçası buldum. “Nedir bu?”

“Gözler için bir merhem,” dedi. Ses tonu biraz kurulaştı. “Sidhe’nin örtülerini ve aldatma büyülerini fark etmek için kullanılabilir. Görüş’e göre sinirleri daha az zorlar.”

Kaşlarımı kaldırdım. Bir parça kurumuş çamur gözlerimin içine düşünce gözlerimi kırptım. “Pekala. Ya bu taş?”

“Taş Masa’dan bir parça,” dedi. “Sana oraya gitmenin yolunu gösterecektir.”

Bir kere daha, bu sefer şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Bana yardım mı ediyorsunuz?”

“Bu Yargılama’ya müdahale etmek olurdu,” diye beni düzeltti. “Konuyla ilgili olan herkes adına sadece Yargılama’nın tam sonucuna ulaşabilmesini sağlayorum.”

Kaşlarımı çattım. “Eğer bana sadece kayayı vermiş olsaydınız belki,” dedim. “Merhem başka bir şey. Müdahale ediyorsunuz. Konsey zıvanadan çıkacaktır.”

Kapı Bekçisi içini çekti. “Büyücü Dresden, bu daha önce hiç söylemediğim ve bir daha söyleyeceğimi sanmadığım bir şey.” Yakınıma eğildi, kukuletasının içindeki zayıf ve belirsiz hatlarının gölgelerini görür gibi oldum. Siyah gözü mizah benzeri

bir hisle parlarken elini uzattı ve, “Kimi zaman Konsey’in bir şeyi bilmemesi ona zarar vermez,” diye fısıldadı.

Elimde olmadan sırttım. Elini sıktım.

Başını salladı. “Acele et. Konsey Sidhe’nin iç meselelerine karışmaya cesaret edemez, ama elimizden geleni yapacağız.” Asasını uzatıp havada bir daire çizdi. Çok hafif bir karışıklık fısıltısı yaratarak Yok Diyar ile ölümlüler dünyası arasındaki dokuyu açtı, sanki asası sadece içine adım atmam için Chicago’nun bir halkasını, tam olarak bodrum dairemin dışındaki sokağı çizmiş gibi. “Allah ve iyi talih seninle olsun.”*

Cesaret kazanmış bir halde onu başımla selamladım. Sonra geçide döndüm ve içine adım atıp Periler Diyarı’ndaki o karanlık fundalıktan evimin önündeki park alanıma geçtim. Sıcak, buharlı ve gergin yaz havası yüzüme vurdu. Yağmur sicim gibi yağıyor, gök gürültüsü yeri sarsıyordu. Işık çok azalmıştı ve gece olmak üzereydi.

Hepsini görmezden gelip daireme yöneldim. Yok Diyar’a ait bir madde olan çamur eriyerek yoğun bir yapışkan maddeye dönüştü ve şiddetli, arındırıcı yağmurun da yardımıyla hemen buharlaşmaya başladı.

Aramam gereken insanlar vardı ve çamurlu olmayan giysiler giymek istiyordum. Moda anlayışım pek gelişmiş olmasa da düşünmeden edemedim.

Savaşa giderken ne giyilir?

* Özgün metinde de “Allah” ismi kullanılmıştır. -yhn

YİRMİ DOKUZ

Tepeden turnağa siyahı seçtim.

Arayacağım insanları aradım, ön kapının dışına eski bir doktor valizi koydum, hızlı bir duş aldım ve siyah giysiler giydim. Bir çift asker stili siyah çizme, siyah kot pantolon (büyük ölçüde temiz), siyah tişört, üzerinde kırmızı bir Coca-Cola amblemi olan siyah bir beyzbol şapkası ve hepsinin üstüne de deri pardösümü giydim. Pardösüyü bir süre önce Susan vermişti. Dirseklerime kadar inen bir pelerini vardı ve oldukça kabarıktı. Hava hem mecazi hem de gerçek anlamda ağır bir pardösünün korumasını istemem için yeterince fırtınalıydı.

Malzemeleri de yükledim, yani o sabah beraberimde götürdüğüm her şeye ilaveten Kapı Bekçisi'nin hediyelerini ve ev-savunması topumu – büyük kalibreli, uzun namlulu bir Kirli Harry Magnum.* Silahı üzerimde taşıyıp taşımamayı kafamda tarttım, ama sonra bu fıkirden vazgeçtim. Beni Taş Masa'ya götürecek noktaya ulaşmak için Chicago'yu kat etmem gere-

* 357'lik Magnum mermi kullanan Smith&Wesson tabanca. Clint Eastwood'un ünlü polisiye filmi "Kirli Harry" (ve sonraki dört devam filmi) ile meşhur olmuştur. Filmde dünyanın en güçlü tabancası olarak lanse edilmiştir. 2008 yılında düzenlenen bir ankette Işın Kılıcı'nın ardından en popüler ikinci silah olarak seçilmiştir. -yhn

kecekti ve ruhsatsız bir silah yüzünden tutuklanmak istemiyordum. Silahı kılıfıyla birlikte çantama koydum ve aceleyle çıkarmam gerekmeceğini umdum.

Billy ve kurtadamlar yaklaşık on dakika sonra geldi. Minibüs dışarıya yanaşıp korna çaldı. Doktor çantasını kontrol ettim, kapadım ve spor çantam yan tarafıma çarparken minibüse doğru yürüdüm. Aracın yan kapısı kayarak açılınca eşyalarımı içeri atmak için basamağa çıktım.

Minibüsün gençlerle tıklım tıklım dolu olduğunu görünce duraksadım. İçeride on ya da on bir kişi vardı.

Billy sürücü koltuğundan bana doğru eğildi ve, “Sorun mu var?” diye sordu.

“Sadece gönüllüler demiştim,” dedim. “Nasıl bir belaya gittiğimizi bilmiyorum.”

“Doğru,” dedi Billy. “Onlara bunu söyledim.”

Minibüsteki gençler mırıldanarak onayladılar.

Püsleyerek bir nefes verdim. “Pekala millet. Geçen seferkiyle aynı kurallar. Benim sözüm geçecek ve bir emir verirsem ona sorgusuz sualsiz uyacaksınız. Anlaştık mı?”

Herkes ciddi bir şekilde başını salladı. Yanıt olarak ben de başımı salladım ve loş minibüsün arkasına, yeşil renkli mat saçları olan bir kafaya dikkatle baktım. “Meryl? Sen misin?”

Metis kız ciddiyetle başını salladı. “Yardım etmek istiyorum. Fix de öyle.”

Meryl’in yanında beyaz saçlardan ve siyah, tedirgin gözlerden yansıyan bir parıltı dikkatimi çekti. Ufak tefek adam elini kaldırıp bana titrek bir selam verdi.

“Gelirseniz,” dedim, “siz de herkesle aynı kurallara uyarısınız. Ya da burada kalırsınız.”

“Pekala,” dedi Meryl, kısa ve öz bir biçimde kafasını sallayarak.

“Evet,” dedi Fix. “Tamam.”

Hepsine göz gezdirdim ve yüzümü buruşturdum. Aşırı genç görünüyordlardı. Belki de ben yaşılanıyordum. Kendime Billy ve Alfaların ateşten gömleği zaten giydiklerini, neredeyse iki yıldır Chicago yeraltı dünyasının düşük yoğunluklu ayak takımı üyeleriyle savaşıarak becerilerini geliştirdiklerini hatırlattım. Ama bu seferki sorunun boylarını çok aştığını biliyordum.

Onlara ihtiyacım vardı ve gönüllü olmuşlardı. İş onları korkunç bir ölüme sürüklemediğimden emin olmaktaydı.

“Tamam,” dedim. “Gidelim.”

Billy yolcu kapısını iterek açtı ve Georgia kalabalık arka koltuklara geçti. Billy’nin yanına oturdum ve, “Aldın mı onları?” diye sordum.

Billy bana bir Wal-Mart poşeti uzattı. “Evet, o yüzden buraya gelmek bu kadar uzun sürdü. Her tarafta polis şeritleri ve devriye gezen polisler vardı.”

“Teşekkürler,” dedim. Turuncu maket bıçaklarıyla dolu paketi yırtarak açtım ve içindekileri doktor valizine koydum, sonra valizi yeniden kapadım. Ardından gri taşı cebimden çıkardım, üzerindeki ipliği elime doladım ve avucum aşağı bakacak şekilde gözlerimle aynı hizada tuttum. “Gidelim.”

Bana şüpheli bir bakış fırlatarak, “Tamam,” dedi Billy. “Nereye?”

Gri taş kıpırdayıp titredi. Sonra çok kati bir şekilde doğruya doğru sallanarak ipliği de beraberinde çekti, öyle ki iplik dosdoğru aşağı değil hafif bir açıyla sarkıyordu.

Taşın eğildiği yönü işaret ederek, “O yöne. Göle doğru,” dedim.

“Tamam,” dedi Billy. Minibüsü sokağa çıkardı. “Peki nereye gidiyoruz?”

Homurdanıp işaret parmağımı yukarı kaldırdım.

Şüpheli bir sesle, “Yukarı,” dedi Billy. “Yukarı mı gidiyoruz?”

Taşı izledim. Yalpalayınca kendi muskama yaptığım gibi ona odaklandım. Dengeye kavuştu ve ipi üzerinde sallanıp dalgalanmadan göle doğru eğildi. “Yukarıya, oraya,” diye açıklığa kavuşturdum.

“Yukarıya nereye?”

Bir şimşek çaktı ve onu işaret ettim. “Oraya – Yukarıya oraya.”

Billy arkadaki birine göz attı ve düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. “O halde umarım benim bilmediğim birkaç sokak biliyorsundur.” Bir süre daha sürdü, ben de ona ara ara sağa ya da sola dönmesini söyledim. Bir trafik ışığında yağmur hâlâ ön cama iner ve silecekler düzenli bir şekilde çalışırken, “Peki olay nedir?” diye sordu.

“İyi Niyetli Ama Tehlikeli Derecede Kaçık Kötü Adamlar hücumu geçti,” dedim. “Peri Meclisleri yukarıda kozlarını paylaşıyor ve muhtemelen oldukça riskli olacak. Yaz Leydisi kötü adamımız, Kış Şövalyesi de onun kölesi. Büyülü bir mendili var. Onu kullanarak bir heykeli kıza dönüştürecek ve gece yarısı onu büyük bir Çakmaktaşlar masasının üzerinde öldürecek.”

Meryl herkesi iteleyerek minibüsün önüne doğru gelirken birkaç homurtu duyuldu. “Bir kız mı? Lily mi?”

Bakışlarımı taştan ona çevirdim ve başımla onayladım. “Aurora’yı bulup durdurmamız ve kızı kurtarmamız gerekiyor.”

“Yoksa ne olacak?” diye sordu Billy.

“Kötülük.”

“Patlamalı kötülük mü?”

Başımı iki yana salladım. “Daha çok daha uzun süreli kötülük.”

“Ne gibi?”

“Buzul çağlarını sever misin?”

Billy ılık çaldı. “Şey. Birkaç soru sorabilir miyim?”

Gözlerimi taş parçasında tuttum. “Sor bakalım.”

“Pekala,” dedi Billy. “Anladığım kadarıyla Aurora *her iki* Peri Meclisi’ni de parçalamaya çalışıyor, değil mi?”

“Evet.”

“Neden? Yani, neden kendi tarafının kazanması için sadece Kış’a saldırmıyor?”

“Çünkü saldıramaz,” dedim. “Gücü sınırlı. Kendi başına olayları zorlamak için gereken güce sahip olmadığını biliyor. Kraliçeler ve Anneler onu kolayca durdurabilirler. Bu yüzden kullanabileceği tek yöntemi kullanıyor.”

“Güç dengesini alt üst etmek,” dedi Billy. “Ama bunu niye Kış’a bir miktar güç vererek yapıyor?”

“Sınırları var,” dedim. “Kış’ın gücünü Yaz’inkini dolaştırdığı gibi etrafta dolaştıramaz. İşte bu yüzden kendi Şövalyesini öldürmesi gerekti. Onun gücünü kendi seçtiği bir muhafazaya koyabileceğini biliyordu.”

“Lily,” diye homurdandı Meryl.

Omzumun üzerinden ona göz atıp başımla onayladım. “Ona güvenecek biri. Aurora’nın tılsımına karşı kendini koruyamayacak biri.”

“Peki neden kızı taşa çevirdi?” diye sordu Billy.

“Bu onun paravanıydı,” dedim. “Kraliçeler etkin bir Şövalye’yi bulabilirlerdi. Ama Lily taşa dönüştükten sonra Şövalye’nin pelerini Araf’a sıkışıp kaldı. Aurora herkesin Mab’in zekice bir şeyler çevireceğinden şüpheleneceğini ve Titania’nın savaşa hazırlanmak zorunda kalacağını biliyordu. Mab’in de tepki olarak harekete geçmesi gerekecekti ve ikisi Taş Masa’nın etrafındaki savaş alanını oluşturacaklardı.”

“Masa ne işe yarıyor?”

“Gücün Meclislerden birinin içine akmasına,” dedim. “Bu gece yarısına kadar Yaz’a ait olacak. Ondan sonra içine dökülen bütün güç Kış’a gidecek.”

“Biz de şimdi oraya gidiyoruz,” dedi Billy.

“Hı-hı,” dedim. “O ışıktan sola dön.”

Billy başıyla onayladı. “Yani Aurora gücü çalıp saklıyor ve bu da Kraliçeleri büyük masanın çevresindeki savaş alanını oluşturmaya mecbur bırakıyor.”

“Aynen. Şimdi Aurora Lily’yi oraya götürmeyi ve Sökme’yi kullanarak onu etkisinde olduğu taş lanetinden kurtarmayı planlıyor. Sonra onu öldürecek ve Peri kıyametini başlatacak. Masaya gece yarısından sonra, ama Mab’in güçleri çevresinde gerçekten cephe almadan önce ulaşması gerekiyor. Yani sadece çok küçük bir fırsat penceresi var ve onu kullanmasını engellemeliyiz.”

“Hâlâ anlamıyorum,” dedi Billy. “Ne elde etmeyi amaçlıyor ki?”

“Muhtemelen büyük savaştan sağ çıkabileceğini düşünüyor. Sonra da her şeyi küllerinden tam istediği şekilde yeniden doğuracak.”

“Tanrı’ya şükür ki çok kibirli falan değil,” diye mırıldandı

Billy. “Bana bu plan Mab’e dev bir avantaj verecek gibi geliyor. Neden Aurora basitçe Mab ile işbirliği yapmadı?”

“Büyük olasılıkla bunu denemek hiç aklına gelmemiştir. O Yaz. Mab Kış. İkisi birlikte çalışmaz.”

“Eh, bu da bir şeydir,” dedi Billy. “Peki biz yardım etmek için ne yapacağız?”

“Bir savaş alanının içinde dolaşmam gerekecek. Bunu yapmak için güçlü birilerine ihtiyacım var. Savaşmak için durmak istemiyorum. Ben Taş Masa’ya ulaşip Aurora’yı durdurana kadar sürekli hareket edeceğiz. Oraya çıkmadan önce hepinizin dönüşmesini istiyorum. Periler son derece intikamcıdır ve bazılarını sinirlendireceksiniz. Yüzlerinizi hiç görmeseler daha iyi olur.”

“Tamam,” dedi Billy. “Kaç tane periden bahsediyoruz?”

Çok parlak bir yıldırıma gözlerimi kısarak baktım. “Hepsi.”

Kapı Bekçisi’nin bana verdiği taş bizi Burnham Limanı’nın yakınlarındaki suların kıyısına götürdü. Billy minibüsü bir zamanlar şehrin can damarı olan ve her yıl hâlâ inanılmaz miktarda sevkıyat alan rıhtımların dışına park etti. Her altmış metrede bir yerleştirilmiş halojen projektörler, limanı tel örgü parmaklıkların ardındaki sessiz bir natürmort tablo haline getirmişti.

Alfalara döndüm ve, “Pekala millet. Yukarı çıkmadan önce gözlerinize biraz merhem sürmem gerek. Kötü kokuyor, ama çoğu peri aldatmacalarından etkilenmenizi önleyecektir,” dedim.

“Önce ben,” dedi Billy hemen. Küçük kavanozu açtım ve koyu merhemi siyah, yağlı, kahverengi minik yarım aylar şeklinde gözlerinin altına sürdüm. Billy aynada gözlerini kontrol etti ve, “Bir de futbol takımıyla dalga geçerdim,” dedi.

“Kurtadama dönüş,” dedim. Billy minibüsten inip eşofmanını ve tişörtünü araca geri attı. Ben de inip yan kapıyı açtım. Kurt şeklindeki Billy hızlı adımlarla minibüsün yanından ortaya çıktı ve ben yağlı merhemi diğer Alfaların gözlerine sürerken yakınımızda oturdu.

Biraz sinir bozucuydu, en azından benim için. Merhemi sürerken hepsi çıplaktı, işimi bitirir bitirmez parlayarak kurt biçimine dönüşüyor ve Billy’nin yanma gidiyorlardı. Kızlardan biri, daha önce hafif balık etli olan bir kızıl, artık erkek dergilerinden fırlamış bir manken gibi görünüyordu. Dikkat ettiğimi görünce bana biraz kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. Sonraki Alfa, kahverengi mat saçları ve omzunda uzun bir yara izi olan minyon bir kız, ona merhem sürdüğüm esnada elbisesini önünde tutarken, “Bu yıl bize çok zorluk çıkardı,” diye içini döktü.

Yarım düzine genç erkek ve yarım düzine genç kadın toplamda bir sürü kurt ediyordu. Merhemi önce Fix’e, sonra Meryl’e, en sonunda da kendime sürerken sabırla beklediler. Merhemın son kısmını ben kullandım ve derin bir nefes verdim. Silahımı omuz yerine bir kalça kılıfına taktım ve yağmurla pardösümün onu rasgele bakışlardan gizleyeceğini umdum. Sonra beş köşeli yıldızımı tişörtümün üzerine çıkardım, asamı ve patlatma çubuğumu kavradım ve çubuğu doktor valizinin kayışlarından geçirip çantayı da aldım. İpe asılı gri taşı çıkarıp elime alıncaya kadar bir müddet üzerimdeki eşyaların yerlerini değiştirdim ve belki de daha küçük odak noktaları seçme konusunda Elaine haklıdır diye düşündüm.

Kurtlar hep beraber gecenin içine baktığında yağmurun altına yeni çıkmıştım. İçlerinden biri, sanırım Billy, havladı ve

hepsi etrafa dağılarak beni, Meryl'i ve Fix'i yağmurda yalnız bıraktılar.

"N-ne?" diye kekeledi Fix. "Ne oldu? Nereye gittiler?"

Meryl, "Bir şey duymuş olmalılar," dedi. Yeniden minibüse girdi, elinde bir pala ve yangın baltasıyla geri çıktı. Ardından gümüş çatal-bıçak katmanlarıyla kaplanmış ağır bir kot ceket çıkardı. Kız onu giyerken ceket şangırdadı.

"Zincir zırh yok mu?" diye sordum.

Fix aşırı çıkıntı yapan bir çatalı düzeltti ve özür diler gibi bir ses tonuyla, "Bu kadar kısa zamanda yapabildiğimin en iyisi buydu. Ama çelik. Yani bir şeyin onu ısırması daha zor olacak," dedi. Tekrar minibüse girdi ve son derece ağır görünen kocaman bir alet kutusuyla çıktı. Onu alışkın bir hareketle omzunun üstüne atıp dudaklarını yaladı. "Ne yapıyoruz?"

Taşı kontrol ettim ve hâlâ gölü işaret ettiğini gördüm. "İlerliyoruz. Eğer orada bir şey varsa Billy bize haber verecektir."

Fix yutkundu. Kıvrıkcık beyaz saçları yağmurun etkisiyle yavaş yavaş başına yapışıyordu. "Emin misin?"

"Yakınımda kal Fix," dedi Meryl. "O tarafa nasıl gideceğiz Dresden? Çit var. Liman güvenliği de."

Hiçbir fikrim yoktu, ama bunu söylemek istemedim. Onun yerine en yakın kapıya yöneldim. "Haydi."

Kapıya ulaştık ve açık olduğunu gördük. Bir kenarından kopmuş bir zincir sarkıyordu. Parçalanmış zincirin bir kısmı yakındaki zemindeydi. Uçları kesilmemiş, bükülmüştü ve yağmur damlalarının temas ettiği kısımlarından ufak, cızırtılı bir buhar bulutu yükseliyordu.

"Koparılmış," dedim. "Ve uzun zaman olmamış. Bu yağmur metali çabucak soğuturdu."

“Bir peri tarafından da değil,” dedi Meryl alçak sesle. “Onlar böyle bir çitin yakınına gelmekten hoşlanmazlar.”

“Aptalca,” dedi Fix burnunu çekerek. “Ucuz bir cıvata kesicileri olsa gayet düzgün bir zinciri koparmalarına gerek kalmazdı.”

“Evet, kötü adamlar bu tarz mantıksız işler yapabiliyor,” dedim. Taş, gölün içine uzanan heybetli rıhtımlardan birinin sonuna doğru eğilmeye devam ediyordu. “O tarafa.”

Kapıdan geçtik, yaklaşık altı metre yrmştk ki halojen projektörler söndü ve bizi fırtınanın karanlığında bıraktı.

şmş parmaklarımla muskamı aradım, ama Fix ile Meryl’in benden önce davrandı. Fix alet kutusunu gm diye yere koydu ve bir an sonra sanayi tipi bir el feneriyle doğruldu. Neredeyse aynı anda bir plastik ırtırtısı duyuldu ve Meryl kimyasal bir ışık tüpünü sallayarak ürkütücü, yeşil bir ışıltı açığa çıkardı.

Keskin ve gürültülü bir silah sesi duyuldu, Meryl irkilerek bir tarafa sendeledi. Başını eğip korku ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle kot pantolonuna yayılan kana baktı.

“Yatın!” dedim ve beline atılarak silah yeniden ateş alırken onu zemine indirdim. Fosforlu ubuğu alıp pardsmn içine soktum. “Sndr şu ışığı!”

Fix el fenerini söndürmeye çalışırken bir başka silah sesi geldi ve alet kutusundan etrafa kıvılcımlar sııradı. Fix cıyıklayarak feneri elinden düşürdü. Fener bir tarafa yuvarlanarak arkamızda aydınlık bir koni oluşturdu.

ışık, gulyabani suikast Dişi Kaplan’ın siluetini aydınlattı, artık insan şekline girmeye bile zahmet etmiyordu. Doğal biçiminde kambur omuzlu, gri derili bir canavar; insanoğlunun,

sırtlanın ve babunun en kötü özelliklerini bir araya getiren bir şeydi. Bütün vücudunu kaplayan kısa, sıırım gibi kızıl tüyleri diken diken olmuştu. Bacakları bodur ve güçlü, kolları aşırı uzundu. Elleri turnaklarının yerini almış sivri kemik çıkıntılarla son buluyordu. Başının etrafındaki saçları sıırılsıklam, matlaşmış bir öbek halindeydi ve hiddet dolu gözleri ileriye koşarken kötülükle parlıyordu. Cildinin üzerindeki pembe ve gri yara izleri, yani Murphy'nin bir gece önce ona verdiği bütün zararı iyileştirdiği şişkin bölgeler dikkat çekiyordu. Dört ayağı üzerinde, ağzı sonuna kadar açık bir vaziyette koşarak zeminin üzerinden bize doğru uçu.

Arkasından etrafını saran Alfaları görmedi.

Gözlerinin altında hâlâ siyah, yağlı yarım halkalar olan ilk kurt sağ bacağına saldırarak çenesiyle hızlı bir çekme ve silkeleme hamlesi yaptı. Gulyabani hayretle haykırp yere düştü ve yuvarlandı. Çabucak ayağa kalktı ve onu yaralayan kurda saldırdı, ama gri renkli büyük hayvan, daha uzun, daha alaca bir kurt onun üzerinden atlarken yuvarlanarak kenara kaçtı. İkinci kurt da gulyabaninin diğer bacağına kaptı ve gulyabani ondan yana döndüğünde sıçrayarak uzaklaştı, bu arada üçüncü bir kurt da Dişi Kaplan'ın sırtına hücum etti.

Gulyabani çığlık attı ve yeniden koşmaya çalıştı. Kurtlar buna izin vermedi. Ben izlerken bir başka kurt gövdesine hızla çarparak onu yere serdi. Gulyabani yuvarlanarak yüzüstü döndü, ama dizleri yaralanmıştı ve bacakları artık kullanışsız birer ağırlıktan ibaretti. Pençelerini hızla savurup kan döktü, ama saldırdığı kurt sırtına sıçradı ve çenesini gulyabaninin ensesine kilitledi. Yaratık son bir çılgın, çağlayan çığlık atıverdi.

Sonra kurtadamlar onu bir post ve ışıldayan diş selinin al-

tına gömdüler. Yarım dakika sonra geri çekildiklerinde kalın-
tıları tanınmayacak haldeydi. Midem kalktı ve kusmadan önce
kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

Meryl'i kollarının altından kavrayıp en yakın depoya doğru
çekmeye başladım. Fix'e, "Yardım et bana," diye hırladım, o da
kızın diğer yanına geçti. Şaşırtacak kadar güçlüydü.

"Aman Tanrım," diye inledi Fix. "Aman Tanrım, Meryl,
aman Tanrım."

Onu binanın diğer köşesine doğru sürüklerken Meryl nefes
nefese, "Kötü değil," dedi. "Çok kötü değil Fix."

Fosforlu çubuğu çıkarıp kontrol ettim. Kot pantolonu yeşil
ışıkta siyah görünen kanla lekelenmişti, ama düşündüğüm ka-
dar kötü değildi. Kumaş boyunca uzanan uzun bir yırtık bul-
dum ve ılık çaldım. "Şanslısın," dedim. "Sıyırmış. Fazla kana-
mıyor gibi." Bacağını dürttüm. "Bunu hissedebiliyor musun?"

Yüzünü buruşturdu.

"İyi," dedim. "Burada kal. Fix, sen de onunla kal."

Çantamı orada bıraktım ve tabancamı çıkardım. Namluyu
yere dönük tuttum ve kendimi başka tüfek atışlarından koru-
yabilmek için kalkan bileziğimin içine enerji toplayarak onu
kaldırılmaya hazır hale getirdim. Tabancamı tamamen kaldırı-
madım. Kaza eseri ateş almasını ve bir kurşunun kendi kalka-
nımdan sekip beynime girmesini istemiyordum.

Köşeyi dönerken önce kısa bir çılgılık, sonra da bir dizi kes-
kin havlama duydum. Kurtlardan biri Fix'in düşmüş ışığının
konisinde belirdi, feneri ağzına aldı ve hızla bana doğru yü-
rüdü.

"Tehlike geçti mi?" diye sordum.

Kurt başını iki kere hızla eğerek onayladı ve el fenerini

ayaklarımın dibine bıraktı. Onu yerden aldım. Kurt yeniden havladı ve rıhtıma doğru yürümeye başladı. Ona kaşlarımı çat-tım ve, “Seni izlememi mi istiyorsun?” dedim.

Gözlerini devirdi ve yeniden başını salladı.

Peşinden gitmeye başladım. “Eğer mesele Timmy’nin kuyu-da mahsur kalmasıysa eve gidiyorum.”*

Kurt beni taşın işaret ettiği rıhtıma götürdü ve orada, ze-minde, kurtların oluşturduğu çemberin ortasında siyah panto-lon ve beyaz ceket giymiş genç bir adam buldum. Kanayan eli-ni karnına koymuştu ve nefes nefeseydi. Yakınlarda bir tüfek, onun yanında da kırık bir güneş gözlüğü duruyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve yüzünü ekşitti. Keçi sakalının arkasın-daki yüzü solgundu.

“Ace,” dedim. Başımı iki yana salladım. “Gulyabaniyi tutan sendin.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye yalan söyledi. “Bu yaratıkları benden uzaklaştır Dresden. Bırak da gideyim.”

“Geç kalıyorum Ace, yoksa biraz daha sohbet edecek kadar sabrım olurdu.” En yakındaki kurda başımla işaret ettim ve, “Burnunu kopar,” dedim.

Ace çığlık atarak geriye kaçtı ve her iki koluyla yüzünü ört-tü. Kurda gözümü kırptım ve öne çıkarak atarak metisin tepe-sine dikildim. “Ya da kulaklarını. Ya da ayak parmaklarını. Ne dersin Ace? Hangisi en çabuk şekilde konuşmanı sağlar? Yoksa hepsini birden aynı anda mı denesem?”

Ace, “Cehenneme git,” dedi nefesi kesilerek. “Ne yaparsan yap konuşmayacağım. Cehenneme kadar yolun var Dresden.”

Arkamızdan ayak sesleri geldi. Topallayan Meryl, Ace’i gö-

* Ünlü televizyon dizisi Lassie ve sahibi Timmy’ye bir gönderme. -yhn

recek kadar yaklaştı ve bir müddet orada öylece durarak adama dik dik baktı. Meryl'in arkasından gelen Fix de gözlerini Ace'e dikti.

"Ace," dedi Fix. "Sen miydin? Meryl'i sen mi vurdun?"

Sakallı metis yutkunup kollarını indirdi ve Meryl ile Fix'e baktı. "Üzgünüm. Meryl, bu bir kazaydı. Sana nişan almamıştım."

Yeşil saçlı metis Ace'e dikkatle baktı, "Dresden'i öldürmeye çalışıyordun. Ron'un dışında bize yardım etmek için çaba harcamış tek insanı. Lily'ye yardım edebilecek tek kişiyi."

"İstemişyordum. Ama biçtikleri bedel buydu."

Tekdüze bir sesle, "Kimin biçtiği?" dedi Meryl.

Ace dudaklarını yalayarak gözlerini tedirginlikle etrafta dolaştırdı. "Söyleyemem. Beni öldürürler."

Meryl öne çıkıp Ace'in karnını tekmeledi. Sertçe. Ace iki büklüm oldu ve nefesi kesilerek, titreyerek ve hıçkırarak kustu. Bağırarak kadar nefes alamadı.

"Kimin biçtiği?" diye sordu Meryl tekrardan. Adam konuşmayınca tekrar tekme atacakmış gibi ağırlığını kaydırdı. Ace bağırdı.

"Bekle," diye inledi. "Bekle."

"Yeterince bekledim," dedi Meryl.

"Tanrım, söyleyeceğim. Söyleyeceğim Meryl. Vampirlerdi. Kırmızılar. Slate'ten, o Maeve fahişesinden korunma elde etmeye çalışıyordum. Eğer büyücünün icabına bakarsam bunu halledeceklerini söylediler."

"Piçler," diye mırıldandım. "Böylece Dişi Kaplan'ı tuttun."

"Seçeneğim yoktu," diye cıyıkladı Ace. "Yapmasaydım beni öldüreceklerdi."

“Bir seçeneğin vardı Ace,” dedi Fix alçak sesle.

Başımı iki yana salladım. “Buraya geleceğimizi nereden bildin?”

“Kırmızılar,” dedi Ace. Bana nereye geleceğini söylediler. Yalnız olmayacağını söylemediler. Meryl, lütfen. Üzgünüm.”

Meryl ona ifadesizce baktı. “Kes sesini Ace.”

“Bak,” dedi Ace. “Bak, gidelim buradan. Olur mu? Üçümüz buradan uzaklaşırız. Hâlâ şansımız varken uzaklaşmamız gerekiyor.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi Meryl.

Ace, “Biliyorsun,” deyip dikkatli gözlerle Meryl’e doğru eğildi. “Onu hissediyorsun. Onun bizi Çağırdığını duyuyorsun. Benim gibi sen de onu hissediyorsun. Kraliçe bizi Çağırıyor. Bütün Kış’ın kanını.”

“Çağırıyor,” dedi Meryl. “Ama ben cevap vermiyorum.”

“Eğer kaçmak istemiyorsan ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyor. Bu savaş sona erdikten sonra Maeve ile Slate yeniden peşimize düşecekler. Ama eğer sadakat ilan edersek, eğer Seçersek—”

Meryl bir kez daha Ace’in midesini tekmeledi. “Seni değersiz pislik. Sadece kendini düşünüyorsun. Seni öldürmeden defol buradan.”

Ace öğürdü ve itiraz etmeye çalıştı. “Ama—”

Meryl, “Hemen!” diye hırladı.

Ace kelimenin şiddetiyle geri çekildi ve çabalayarak ayağa kalktıktan sonra koşmak için doğruldu. Kurtlar bana baktı, ama başımı iki yana salladım. “Bırakın gitsin.”

Meryl omuz silkti ve yüzünü yağmura kaldırdı.

“İyi misin?” diye sordu Fix.

“Olmam gerekiyor,” dedi. Belki de bana öyle geliyordu, ama sanki sesi biraz daha alçak ve kaba çıkmıştı. Daha Troll gibi. Yutkundum. “Gidelim büyücü.”

“Evet,” dedim. “Şey, evet.” Kapı Bekçisi’nin taşını kaldırdım ve onu izleyerek rıhtımın son iskelesine, oradan da iskelenin sonuna gittim. Hiçbir gemi ya da tekne yoktu. Bir düzine kurt ve iki metis peşimden geliyordu. Iskelenin ucunda Michigan Gölü’nün soğuk sularından ve gürleyen fırtınadan başka hiçbir şey yoktu ve taş kıpırıyor, solgun ipliği üzerinde neredeyse yatay vaziyette sallanıyordu.

“Yapma ya,” diye mırıldandım. “Yukarıda olduğunu biliyorum.” Tek elimi öne doğru uzattım ve bir şey, önümde dans edip fırl fırl dönen bir enerji çınlaması hissettim. Biraz daha ileri uzandım ve çınlama daha da somut ve katı bir hal aldı. İrademin birazını çekip hafif bir enerji dalgası halinde ileriye, o güce gönderdim.

Önümde değişken, yanardöner renk tonlarıyla yanıp sönen parlak bir ışık yükseldi. Dolunay kadar parlak, buz kadar katıydı. Işık çözülerek yıldızlardan bir merdivenin, iskelenin sonundan başlayıp tepemizdeki fırtınanın içine yükselen basamakların ana hatlarına dönüştü. Öne çıkıp bir ayağımı en alttaki basamağa koydum. Ağırlığımı taşıdı ve kendimi Michigan Gölü’nün rüzgarla kabarmış sularının üzerinde, yarı saydam ay ışığından yapılmış bir bloğun üstünde dururken buldum.

Nefesi kesilen Fix, “Vay canına,” dedi.

“Ondan mı çıkacağız?” diye sordu Meryl.

“Hav,” dedi Kurtadam Billy.

“Gençken yaşamak gerek,” dedim ve sonraki basamağa adımımı attım. “Haydi.”

OTUZ

Kimi zamanlar en olağanüstü şeyler bile sıradan görünür. Demek istediğim, üzerinde düşündüğünüz zaman jet uçaklarla yolculuk etmek gayet olağanüstüdür. Bir uçağın içine girerseniz, uçak hava basıncıyla ilgili bir boşluktan yararlanarak bütün gezegenin yerçekimine meydan okur ve birkaç yüzyıldan uzun süredir kullanılmış bütün yolculuk yöntemleriyle kat edilmesi aylar, hatta yıllar alacak mesafeleri uçarak kat eder. Bir şeye çarpmanız halinde sizi anında öldürmeye yetecek kadar yüksek bir hızla dünyanın üzerinde son sürat giderseniz ve yalnızca birileri sizin adınıza içinde makul miktarda hava barındıracak kadar sıkı bir teneke kutu yaptığı için nefes alabilirsiniz. Hava yolculuğunun gelişmesi için yüz milyonlarca saatlik çalışma, çaba, araştırma, kan, ter, gözyaşı ve hayatlar feda edilmiş, bu da gezegenimizin yüzünü ve toplumlarımızı kökünden değiştirmiştir.

Ama ülkedeki herhangi bir uçağa bindiğiniz zaman bütün bu inanılmaz başarıya rağmen tutup da içkilerden şikayet etmeye başlayacak birini bulacağınıza kesinlikle emin olabilirsiniz.

İçkiler diyorum.

Chicago'nun Üstündeki Chicago'ya çıkan merdivenlerin üzerindeki o adam bendim işte. Evet, üzerinde durduğum şey yalnızca katılaştırılmış yıldız ışığından ibaretti. Evet, vahşi bir fırtınanın içinden geçiyordum, rüzgar her an beni merdivenlerden koparıp Michigan Gölü'nün çok aşağılardaki dondurucu sularına düşürmekle tehdit ediyordu. Evet, bir boyutla diğeri arasındaki sınırı aşmak için efsanevi ve tılsımlı bir yolculuk yöntemini kullanıyor, doğanın kadim güçleri arasındaki epik bir savaşa doğru gidiyordum.

Ama basamakları nefes nefese tırmanırken söyleyebildiğim tek şey, “Evet. Elbette. Bunun yerine bir *asansör* yapmaları mümkün değildi tabii,” oldu.

Uzun lafın kısıası: Yaklaşık bir buçuk kilometre uzunluğundaki merdiveni tırmandık ve Peri Annemin daha önce bana gösterdiği yere, Chicago'nun tepesindeki fırtına bulutlarının üzerinde bulunan araziye ulaştık.

Ama hiç de perdeyi aralamadan önceki hali gibi görünmüyordu.

Daha önce bulutlardan yontulmuş, bir vitrin mankeni kadar pürüzsüz ve çıplak görünen o engebeli, sessiz arazi artık ses, renk ve şiddetle doluydu. Savaş alanının altındaki fırtına, üzerinde süren fırtınanın soluk bir yansımasından ibaretti.

Taş Masa'nın vadisine bakan tepelerden birinin üzerine çıkmıştık ve aşağıdaki bulutların şimşek parıltılarıyla aydınlanan etrafımızdaki yamacın her boyda ve türde periyle kaplı olduğunu gördük. Havada sesler yankılanıyordu – yıldırımın çatırtılı patlaması ve onu izleyen gök gürültüsünün gürlemesi. Coşkun ve hoş, derin ve pirinçsi boru sesleri. Bir düzine farklı ritimde çalan, birbiriyle eş zamanlı olarak hem gümbürdeyen,

hem de gürleyen savaş davulları. O davullarla aynı anda çınlayan bağırış ve çığlıklar, insan boğazından çıkabilecek haykırışlar, beraberinde insan boğazından çıkamayacak böğürtü ve kükremeler. Bir bütün olarak alındığında bu kendi başına vahşi bir müzik fırtınasıydı, çok büyüktü, dış takırdatıcıydı, eziciydi ve adrenalin yüklüydü. Wagner* bu kadar iyi bir müzik yazabilmeyi çok isterdi.

Bizden en fazla on iki metre uzakta kısa boylu, kahverengi derili, beyaz saçlı küçük yaratıklardan oluşan bir kalabalık duruyordu. Elleri ve ayakları olması gerekenin iki katı büyüklüğünde, bir tür kemikten yapılmış gibi görünen miğferlerinin ardındaki soğansı burunlarıysa elektrik ampulü boyutundaydı. Kemik zırhlar kuşanmışlardı, kalkan ve silah taşıyor, taburlar halinde duruyorlardı. Derisi yağmurdan sırlıslık olmuş siyah pardösüm dalgalanarak bulutların içinden çıktığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. Billy ile kurtadamlar yukarı çıkar çıkmaz gevşek bir çember halinde etrafımı sardı, Fix ile Meryl de hemen ardımdan geldi.

Diğer tarafımızda en az iki buçuk metre uzunluğunda bir Troll duruyordu. Derisi budaklı, tüylü sigillerle kaplıydı. Düz, cansız ve yağlı saçları devasa omuzlarının arkasına iniyordu ve küçücük kırmızı gözleri çalı gibi tek kaşının altında parıltıyordu. Burun delikleri genişledi ve dudaklarından salyalar akarak bana doğru döndü, ama kurtlar etrafıma çömelerek hırladı. Troll uzun bir an boyunca onlara bakıp gözlerini kırpıştırarak bir düşünceyi kafasında işledi, sonra ilgilenmiyormuş gibi

* Richard Wagner (1813 – 1883): Alman asıllı opera bestecisi, müzisyen, tiyatro direktörü ve orkestra şefi. Müziğin, dansın, repliklerin ve sahnenin aynı anda etkin bir biçimde kullanılmasını sağlayarak sahne dünyasını derinden etkilemiştir. -yhn

başka yöne döndü. Uzunca bir taş atımlık mesafede başka yaratıklar da vardı. Aralarında tamamen peri zırhları kuşanmış, lacivert, menekşe ve siyah renkli, uzun bacaklı savaş atlarına binmiş bir grup Sidhe şövalyesi de bulunuyordu. Elli metre öteden çok güzel, kanatlı bir kız gibi görünecek olan yaralı bir hava perisi yakına çömelmişti – fakat bu mesafeden kanla kaplı pençelerini ve ışıldayan keskin kenarlı kanatlarını görebiliyordum.

Aşağıdaki vadinin tamamını göremiyordum. Üzerinde bir tür sis ya da pus asılıydı ve koşturan birlikler ile varlık kümelerini, az çok insana benzeyen iç içe geçmiş yaratık taburlarını ancak şöyle arada bir seçebiliyordum; bazılarını yalnızca “canavar” denilebilecek başka yaratıklarsa diğerlerinin üzerinde yükseliyor, muazzam çatışmalarla birbirlerine vurarak etraflarındaki diğer yaratıkları tesadüfi kayıplardan ibaretmiş gibi eziyorlardı.

Daha önemlisi, Taş Masa’yı da göremiyordum, hatta olması gereken yere göre nerede durduğuma dair makul bir tahminde bile bulunamıyordum. Kapı Bekçisi’nin bana verdiği taş sabit bir şekilde bir yöne eğiliyordu, ama o yön dosdoğru aşağıımızdaki çılgınlığın içine iniyordu.

Meryl, “Şimdi ne yapacağız?” diye bağırdı bana. Sadece bir metre uzakta olduğu halde bağırarak zorunda kalmıştı – üstelik hâlâ aşağıdaki savaşın gerçek şiddetinin üzerinde bir yerde duruyorduk.

Başımı iki yana sallayıp cevap vermeye başladım, ama Fix kolumu çekiştirdi ve bağırarak savaş seslerinin bastırdığı bir şey söyledi. İşaret ettiği yere baktım ve at üzerindeki Sidhe şövalyelerinden birinin diğerlerinin yanından ayrılıp bineğini bize doğru sürdüğünü gördüm.

Garip bir biçimde süslenmiş, biraz böceksi görünen miğferinin siperliğini kaldırdı. Bir müddet solgun peri derisi ve altın sarısı kedi gözleriyle bineğinin üzerinden bizi süzdü, sonra başıyla beni işaret ederek bir elini havaya kaldırdı. Bom! Sanki biri radyoyu kapatmış gibi savaş sesleri anında kesildi. Sessizlik yüzünden dengemi yitirmeme ramak kaldı.

“Elçi,” dedi Sidhe şövalyesi. “Seni ve yoldaşlarını selamlıyorum.”

“Selamlar savaşçı,” diye cevap verdim. “Acilen Kraliçe Mab ile konuşmam gerekiyor.”

Başıyla onayladı, “Sana kılavuzluk edeceğim. Beni izle ve yoldaşlarına Majesteleri’ne yaklaşmadan önce silahlarını kaldırmalarını söyle,” dedi.

Başım la onayladım ve yanımdakilere, “Dişleri ve çatal bıçağı kaldırın millet. Bir süre daha uslu durmamız gerekiyor,” dedim.

Tepenin eğimi boyunca şövalyeyi izleyip zirveye çıktık. Burada hava insanı üşütecek kadar soğuktu. Pardösüme sıkıca sarındım. Kirpiklerimin üzerinde oluşan buz kristallerini neredeyse görebiliyordum. Saçımın donup kırılmayacağını umdum.

Mab tepenin zirvesinde, beyaz bir atın üzerinde oturuyordu. Saçları ipeksi dalgalar halinde dönerek aşağı iniyor, atının yelesiyle kuyruğuna karışıyordu. Üzerinde beyaz ipekten bir elbise vardı. Elbisenin kolları ve etekleri zarif kıvrımlarla inerek bineğinin ayaklarındaki bulutlu zemini süpürüyordu. Dudakları ve kirpikleri mavi, gözleri ay ışığı bulutları kadar beyazdı. Keskin, soğuk ve acımasız güzelliği kalbimi duraklattı ve midemde tedirgin kelebeklerin uçuşmasına neden oldu.

Çevresindeki hava güçle titriyor, soğuk beyaz ve mavi bir ışıkla parlıyordu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Fix.

Arkama göz attım. Kurtadamlar da tıpkı Fix gibi Mab’e öylece bakıyorlardı. Meryl zorlama bir tarafsızlık maskesinin ardından onu süzdü, ama gözleri vahşi ve hevesli bir şekilde aydınlanmıştı. “Sakin olun millet,” dedim ve öne adım attım.

Peri Kraliçesi bakışlarını bana çevirerek mırıldandı. “Elçim. Hırsızı buldun mu?”

Başımı ona doğru eğdim. “Evet, Kraliçe Mab. Yaz Leydisi, Aurora.”

Mab’in gözleri öyle büyüdü ki sadece bu bilgiyle bütün konuyu anladığı izlenimini edindim. “Demek öyle. Peki bize bunun kanıtını getirebilir misin?”

“Eğer hızlı hareket edersem,” dedim. “Gece yarısından önce Taş Masa’ya ulaşmalıyım.”

Mab boş gözlerini yukarıdaki yıldızlara çevirdi ve içlerinde bir endişe işareti gördüğümü sandım. “Bu gece hızlı hareket ediyorlar büyücü.” Durakladı, sonra nefesini vererek neredeyse kendi kendine, “Zamanın kendisi bile aleyhine işliyor,” dedi.

“Beni oraya ulaştırmak için ne yapılabilir?”

Mab başını iki yana salladı ve yeniden altımızdaki alana baktı. Aniden savaş alanının bir bölümünün tamamı altın bir ışıkla kaplandı. Mab elini kaldırıncı çevresindeki hava yoğunlaştı ve aurası gök mavisi bir ateşle yandı. O alev altın olana hücum etti ve ikisi zümrüt rengi bir enerji sağanağı halinde çarpışarak birbirini sıfırladı. Mab elini indirdi ve dönüp yeniden bana baktı. Solgun ipliğe takılı taş parçasına ilişen gözleri tekrar büyüdü. “Rashid. Onun bu meseleyle ilgisi ne?”

“Şey,” dedim. “Kesinlikle, eee, Konsey’i temsil etmiyor ve onlar da müdahale ediyor filan değil.”

Mab, gözlerini savaştan ayırarak aptal olduğumu açıkça ima etmesine yetecek kadar bir süre boyunca bana baktı. “Orasını biliyorum. Merhemini de. Onun tarifi. Kokusundan tanıdım.”

“Evet, burayı bulmama yardım etti.”

Mab’in dudaklarının kenarları seğirdi. “Demek öyle. İhtiyar çöl tilkisi bu sefer neyin peşinde?” Başını iki yana salladı. “Fark etmez. Taş seni Masa’ya götürmez. Dolambaçsız rota seni savaşın herhangi bir faniyi öldürmeye yetecek kadar şiddetli bir kısma götürür. Başka bir yoldan gitmelisin.”

“Dinliyorum.”

Yukarı baktı ve, “Hava Kraliçesi olabilirim, ama bu gökler hâlâ ihtilaflı,” dedi. “Titania gücünün doruğunda, ben de en düşük noktasındayım. O yoldan olmaz.” Her yanı altın sarısı ve mavi sislerle tuhaf bir şekilde aydınlanmış alanı işaret etti. İkisinin birleştiği noktalarda yeşil bir sis şiddetle kıvrılıyordu. “Ve her şeye rağmen Yaz avantaj kazanıyor. Şövalyemiz bizimle beraber savaş alanına çıkmadı. Baştan çıkarıldığını varsayıyorum.”

“Evet,” dedim. “Aurora ile beraber.”

Mab, “Bir daha Maeve’nin yardımcı tutmasına izin veremeyeceğim. Onu çok şımartıyorum,” diye mırıldandı. Elini kaldırdı. Belli ki bu bir sinyaldi, zira her biri yelken kanat büyüklüğündeki onlarca yarasa arkasından bir yerden akın ederek ağ-kanatlı bir bulut halinde yukarıdaki göklere yükseldi. “Nehir hâlâ bizim elimizde büyücü, ama şu anda her iki tarafta da toprak kaybediyoruz. Vaftiz annen ve kızım oraya odaklandılar. Ama nehre erişersen seni savaşın içinden Taş Masa’nın olduğu tepeye çıkaracaktır.”

“Nehre ulaşayım,” dedim. “Tamam. Onu yapabilirim.”

“Bana ait olanlar seni tanıyorlar büyücü,” dedi Mab. “Onlara bir sebep vermediğin müddetçe seni engellemeyeceklerdir.” Benden öte yana dönerek dikkatini yeniden savaşa verdi. Savaşın sesi bastırılmış bir dalga gibi çatırdayarak geri geldi.

Ona sırtımı dönüp kurtadamlarla metislerin yanına gittim. “Nehre gidiyoruz,” diye bağırdım. “Mavi sisin içinde kalmaya çalışın ve hiçbir şeyle dövüşmeyin.”

Bayır aşağı yürümeye başladık, bildiğim kadarıyla bu suyu bulmanın en kolay yoludur. Yüzlerce farklı taburun arasından geçtik, bunların büyük bir bölümünün ilk çarpışmanın şokundan kurtulan birimler olduğu çok açıktı: peri zırhı giymiş kızıl ve mavi derili Ogrelar üzerimde yükseliyordu, ciltleri ve zırhlarıyla karşılaştırıldığında kanları neredeyse donuktu. Kahverengi derili Gnomelardan oluşan bir başka bölük yosundan yapılma bir tür sargıyla yaralılarına ilkyardım yapıyordu. Bir grup hava perisi kanlı ve kötü kokulu bir leş yığının etrafında çömelmiş, akbabalar gibi dalaşıyordu. Yüzleri, göğüsleri ve yusuçuk kanatları baştan aşağı kanla kaplanmıştı. Uzun ve ince çeneleri ile yarasamsı geniş kulakları olan hırpalanmış, irikliyim insansılardan, yani Goblinlerden oluşan bir başka bölükse ölülerini ve yaralılarından bazılarını hava perilerine doğru sürüklüyor, türdeşlerinin zayıf feryat ve ulumalarına rağmen onları sistemli bir verimlilikle leş yığının üzerine fırlatıyorlardı.

Midem kalktı. Hem korkumu hem de tiksintimi bastırdım ve etrafımdaki kâbusumsu katliam görüntülerini görmezden gelmek için mücadele ettim.

Ayaklarımı tam olarak hissetmediğim bir kararlılık hissiyle yere basarak ilerlemeyi sürdürdüm ve kurtadamları da peşim-

den sürükledim. Billy, Georgia ve diğerlerinin daha da kötü etkilendiğini sadece tahmin edebiliyordum – gelişmiş duyuları vasıtasıyla benim gördüğüm, duyduğum ve kokladığım her şeyi daha da fazla algılıyorlardı. Onları cesaretlendirmek için bağırdım, ama velvele yüzünden beni duyup duyamadıklarını ve duyuyorlarsa da bunun bir işlerine yarayıp yaramadığını bilmiyordum, fakat onları buraya sürükleyen ben olduğum için bu yapmam gereken bir şey gibi görünüyordu. Fix'in yanında yürümeye, etrafımdaki en kötü manzaraları ondan saklamaya çalıştım. Meryl bana başını minnetle eğdi.

Mavimtırak sisler önümüzde yerlerini yeşilin bulanık tonlarına bırakmaya, peri çeliği peri çeliğinin üzerinde çınlayıp gıcırdamaya, acı dolu haykırışlar ve savaş çığlıkları daha da gürültülü bir hal almaya başladı. Daha önemlisi, çığlık ve bağırışların ortasında suyun çağıldadığını duyabiliyordum. Nehre yaklaştık.

“Pekala millet!” diye bağırdım. “İleri koşuyor ve nehre varıyoruz! Kimseyle kozlarınızı paylaşmak için yavaşlamayın! Suya girinceye kadar durmayın!”

Ya da bir peri askeri bacaklarınızı biçinceye kadar, diye düşündüm.

Sonra da o malum kavganın içine koştum.

OTUZ BİR

Önümüzdeki savaşın ahenkli velvelesinden öfkeli bir uğultu yükseliyor ve biz ilerledikçe daha da artıyordu. Bir başka Goblin asker grubunun kaba bir kare formasyonu oluşturarak çömeldiğini gördüm. Karenin dış kısmındaki Goblinler suyun üstündeki sisten titreşip ısılk çalarak gelen oklara karşı kalkanlarını kaldırmaya çalışırken iç kısımdakiler uğultu sesinin kaynağına, yani havada sallanıp dalış yapan, park bankları kadar büyük elli civarı yabanarısına karşı mızraklarını kullanıyordu. Yerde zehir spazmlarıyla kasılan ya da boğazlarına veya gözlerine saplanmış beyaz ve yeşil tüylü oklar yüzünden ölüp gitmiş bir düzine Goblin görebiliyordum.

Battal boy arıların bir düzinesi Goblinlerden ayrılıp bize doğru geldi. Kanatları atölye derslerindeki şerit testereler gibi ötüyordu.

“Amanın!” diye bağırdı Fix.

Kurtadam Billy şaşkınlık içinde, “Hav?” diye bağırdı.

“Arkama geçin!” diye bağırıp asam ve patlatma çubuğum dışındaki her şeyi bıraktım. Arılar bana kilittlendi ve vızlayarak üzerime geldiler. Kanatlarının rüzgarı, sisli toprağı bir helikopter pervanesi gibi kaldırıyordu.

Asamı önümde tutarak irademi topladım ve odak noktasının içine ittim. İrademi sertleştirip bir kalkan haline getirerek asama gönderdim ve yaklaşan arıları geri püskürtecek salt kuvvetten bir duvar inşa etmeye odaklandım. Darbeyi gözlerinin akını görünceye kadar beklettim, ardından asamı sağdan sola doğru savurdum ve, “*Forzare!*” diye haykırdım.

Alevli bir kızıl enerji perdesi önümde kıvrılarak yükseldi ve yaklaşan arılara dev bir otomobilin ön camı gibi çarptı. Şiddetli çarpma sesleriyle kalkandan sektiler. Bazıları sersemleyip yere çakıldı, ama iki-üç tanesi son saniyede yön değiştirdi ve yenisaldırmak için daire çizmeye başladı.

Patlatma çubuğumu kaldırarak en yakındakine nişan aldım. Biraz daha irade topladım ve “*Fuego!*” diye bağırdım. Kızıl enerjiden, beyaz çekirdekli bir mızrak patlatma çubuğunun ucundan fırladı ve dev arının yolu boyunca ilerledi. Ateşim yarattığın kanatlarına isabet etti ve onları yakıp buharlaştırdı. Arı düşüşe geçti, bir kanadının kalan kısmıyla çırpınarak bir sarmal çizip nehir kıyısına çakıldı. Diğer ikisi geri çekildi, Goblinlere saldıran türdeşleri de onları takip etti. Nehrin kenarındaki sis yeşil tonlarını yitirdi ve koyulaşarak mavileşti. Goblinler kulak tırmalayıcı, hırıltılı bir sevinç çılgılığı attı.

Etrafıma baktım ve Fix ile Meryl’in fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktığını gördüm. Fix’in yutkunduğunu ve ağzının, “Vay,” sözcüğünü oluşturduğunu gördüm.

Az kalsın öfkeden saçımı başımı yolacaktım. “*Hadisenize!*” diye bağırdım ve harekete geçmeleri için onları itip kakarak suya doğru koşmaya başladım. “Hadi, hadi, hadi!”

Kıyıya ulaşmamıza üç metre kalmıştı ki nehrin diğer tarafından yaklaşan toynak sesleri duydum. Başımı kaldırdığımda

sisin içinde yüzen atları gördüm – uçan atlar değil, postları ve yeleleri altın sarısı-yeşil renklerle parlayan uzun bacaklı peri atlarıydı bunlar. Üzerlerindeki binicileriyle beraber nehrin karşı tarafından öylece sıçramışlardı.

Toynakları nehrin bizim olduğumuz tarafına ilk önce temas eden en öndeki atın sırtında Kış Şövalyesi vardı. Lloyd Slate’in üstü sadece kan olabilecek çeşitli renklerdeki sıvılarla kaplanmıştı. Bir elinde bir kılıç, diğer elindeyse atının dizginleri vardı ve gülüyordu. Atıyla beraber yere indiği anda yakındaki Goblinler hücumu geçti.

Slate onlara doğru döndü; kılıcı girdaplar çizip dondurucu rüzgarların ulumasını topluyordu, ucu buzla kaplıydı. İlk Goblin’in kılıcını kendisinininkiyle karşıladı ve bodur peri askerinin silahı parçalandı. Slate omuzlarının yönünü değiştirdi ve atını bir metre yana sıçrattı. Arkasındaki Goblin’in kafası omuzlarından uçtu ve gövde sisli zeminin üzerindeki başın yanına devrilmeden önce birkaç saniye yeşilimsi bir kan püskürttü. Geri kalan Goblinler geri çekildi, Slate de atını döndürerek benimle yüzleşti.

“Büyücü!” diye bağırdı gülerek. “Hâlâ hayatta!”

Nehrin üzerinden birkaç peri atı daha atladı. Yaban çiçeği renkleriyle bezenmiş miğfer ve zincir zırhlar giymiş Yaz Sidhe savaşçıları Slate’in arkasındaki zemine indi. İçlerinden biri siyah zincir zırhı içindeki Talos’tu, onun da üstü kanla kaplıydı ve taşıdığı ince kılıç o kadar farklı renkte sıvılarla lekelenmişti ki yavru bir gökkuşağının boğazını kesmiş gibi görünüyordu. Aurora da toprağa indi, savaş elbisesi parlıyordu. Bir süre sonra daha büyük toynakların gümbürtüsü ve bir çaba homurtusu duyuldu, ardından Korrick toynaklarını zemine iyice gömerek

nehri bizim bulunduğumuz tarafına indi.

Hem insan hem de at olan Centaur'un omuzlarına çömelmiş bir kız heykeli bağlanmıştı – şu anki Yaz Şövalyesi Lily.

Aurora durakladı ve gözleri büyüdü. Atı onun rahatsızlığını hissetmiş olmalıydı, çünkü yarı yarıya şaha kalktı ve tedirginlikle sağa sola dans etti. Yaz Leydisi elini kaldırdı ve bir kere daha savaşın gürültüsü aniden kesildi.

“Sen,” dedi yarı fısıldayarak.

“Sökme’yi bana ver ve kızı bırak Aurora. Artık bitti.”

Yaz Leydisi’nin yeşil ve aşırı parlak gözleri ışıldadı. Başını kaldırıp yıldızlara, sonra da bana baktı. Bakışlarında yine o aynı aşırı gergin baskıyı görünce anlamaya başladım. Ölümlülere yabancı olan bir Sidhe ferdi olması zaten yeterince kötüydü. Tamamen anlamadığım amaçlar uğruna hareket eden, çok az kavrayabildiğim kuralları izleyen bir Peri Kraliçesi olması da yeterince kötüydü.

Aynı zamanda deliydi de. Keçileri kaçırmıştı.

“Zaman geldi büyücü,” diye tısladı. “Kış yeniden doğacak – ve bu anlamsız döngü sona erecek. Gerçekten de bitti!”

“Mab biliyor, Aurora,” dedim. “Yakında Titania da öğrenecek. Artık bir anlamı kalmadı. Bunu yapmana izin vermeyecekler.”

Aurora başını geriye atarak bir kahkaha patlattı, sesi delici derecede hoştu. Gülüşü sinirlerimi ayağa kaldırdı ve bir irade çabasıyla öfkemi düşüncelerimin dışına itmeme gerekti. Kurtdamlar ve metisler bunu o kadar iyi beceremedi. Kurtlar ince cıyıklamalar ve korku dolu hırlamalarla geriye kaçtı, Fix ile Meryl ise dizlerinin üstüne çöküp elleriyle kulaklarını kapadılar.

“Beni durduramazlar büyücü,” dedi Aurora. Sözcüklerinde hâlâ o çılgın kakhaha duyuluyordu. “Sen de durduramazsın.” Gözleri öfkeyle parladı ve parmağıyla beni işaret etti. “Korrick, benimle gel. Kalanlarınız. Harry Dresden’i öldürün. Hepsini öldürün.”

Dönüp nehir boyunca ilerlemeye başladı. Altın sarısı ışık, etrafında altı metrelik bir daire oluşturarak mavi sisin içinde yanıyordu. Centaur da peşinden gitti. Uzaklaştıklarında savaş gürültüsü, borular ve davullar, çığlıklar ve haykırışlar, müzik ve korku gümbürdeyerek yeniden kulaklarımıza doldu. Yirmi Sidhe savaşçısı bana odaklanıp ya kılıcını çekti ya da elindeki uzun mızrağı kaldırdı. Ogre biçimine dönüşebilmesini sağlayan, büyü geçirmeyen zincir zırhı içindeki Talos, kılıcındaki renkli sıvıları silkeleyip attı ve o ölümcül kedi dikkatiyle bana odaklandı. Slate bir kere daha gülerek kılıcını elinde küstahça çevirdi.

Kurtadamların çevremde çömeldiğini, boğazlarından köpürtülü hırıltılar çıktığını duydum. Kulaklarından kan akan Meryl toparlanarak ayağa kalktı ve koca ellerinden biriyle bal-tasını aldı, diğer eliyle de palasını çekti. Kulakları kanayan, solgun yüzünde kararlı bir ifade olan Fix titreyen elleriyle alet kutusunu açtı ve büyük, eski, yağ lekeleriyle kaplı bir İngiliz anahtarı çıkardı.

Asamı ve patlatma çubuğumu kavradım ve ayaklarımı sıkıca yere bastım. Gücümü kendime çağırdım, asamı kaldırdım ve yere sertçe vurdum. Güç, asa boyunca çatırdadı ve zemin boyunca gök gürültüsü gibi gürleyerek peri atlarını korkutup huysuzlandırdı.

Slate kılıcını bana yöneltti ve bir haykırış koyuvererek pani-

ğe kapılmış, korkuyla şahlanmış hayvanı tam taarruza geçirdi. Çevresindeki Yaz Meclisi savaşçıları da onu izledi. Yıldızların ve ayın ışığı kılıçlarında ve zırhlarında parladı, atları kişnedi ve ölümcül, mücevherlerle süslü bir dalga gibi üzerimize doğru geldiler.

Kurtadamlar ürkütücü ve vahşi bir şekilde genizlerinden uludu. Meryl vahşi ve gürültülü bir çığlık attı, hatta Fix bile ince bir savaş narası attı.

Gürültü sağır ediciydi, kimse beni duyamayacak olsa da ben de kendi savaş naramı attım. Denemeye değerci.

“Perilere inanmıyorum!”*

* Ne zaman bir çocuk ‘Perilere inanmıyorum,’ dese, bir yerlerde bir peri düşüp ölür (Peter Pan). –yhn

OTUZ İKİ

Süvari saldırılarının en önemli kısmı momentumdur. Bir sürü öfkeli at ve savaşçı aynı yönde gider ve yollarının üzerindeki her şeyi dümdüz eder. Sidhe süvarileri nehir kıyısı boyunca gümbürdeyerek bize doğru gelir, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atar ve bacaklarım salt korkuyla titremeye başlarken, eğer sonraki birkaç saniyeden sağ çıkmak istiyorsam o momentumu çalıp kendim için kullanmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum.

Patlatma çubuğumu yere atarak asamı her iki elimle kavradım ve önüme uzattım. Bunu yaptığım anda Sidhe atlıları çabucak savuşturma hareketleri yapmaya başladılar. Buna kesik kesik büyülu basınç patlamaları eşlik etti ve her bir süvarinin önünde onlara fırlatacağım herhangi bir büyüü engelleyecek ayrı ayrı koruma tılsımları yükseldi.

Ama atlar öyle bir şey yapmadı.

Bir kalkan oluşturdum, ama önüme çektiğim bir duvar şeklinde değil. Böyle bir savuşturma büyüü peri soylularına temas ederdi ve hiçbir büyücü tek başına bir büyüü yirmi peri lordunun iradesine karşı ayakta tutamazdı. Sadece yarım metre yüksekliğinde bir kalkan oluşturdum ve onu Slate'in atının ayaklarının altındaki zemin boyunca bir şerit gibi yanlara yaydım.

Dev gibi, gri-yeşil bir hayvan olan Kış Şövalyesi'nin atı ona neyin çarptığını hiç anlayamadı. Çağırdığım alçak duvar dizlerine çarpınca feryat ederek sisli toprağa çakıldı ve Slate'i de beraberinde sürükledi. Slate'in sağındaki Talos bineğini durduracak ya da duvardan kaçınacak kadar hızlı tepki veremedi, ama atı düşerken üzerinden atladı, bütün dövüş filmi hayranlarını tatmin edecek kadar çevik ve keskin bir hareketle yuvarlanarak yere indi ve hareketini tamamlayarak ayağa kalktı. Bir şekilde savaş alanının muazzam şarkısıyla eşzamanlı olarak, dans benzeri bir adımla kendi etrafında döndü ve kılıcını başıma doğru savurdu.

Belli belirsiz bir biçimde diğer atların da feryat ettiğini, sadece benim duvarıma değil birbirlerine takıldıklarını duydum, ama büyü'nün geri kalan Sidhe savaşçıları üzerinde ne kadar etkili olduğu hakkında hiç fikrim yoktu. Talos'un ilk saldırısını savuşturmak ve bir sonrakinin menzili dışına kaçmakla fazlasıyla meşguldüm.

Meryl ikimizin arasına adım attı ve Talos'un kılıcını baltası ve palasının oluşturduğu X ile durdurdu. Kız, Yaz'ın Teşrifatçı Lordu karşısında gerildi. Bütün vücudunu gösterdiği çabaya odakladı, kasları titredi. Metis kızın tam olarak ne kadar güçlü olduğunu hissetmiştim, ama Talos yüzünde sakin bir ifadeyle o gücü kolayca bastırdı ve yavaşça ona üstün geldi.

"Neden yapıyorsun bunu metis kız?" diye seslendi Talos. "Çok uzun zamandır Kış'a karşı mücadele ettin. Bu faydasız. Kenara çekil. Sana zarar vermek istemiyorum."

"Lily'ye zarar vermek istemediğin gibi mi?" diye bağırdı Meryl. "Bunu ona nasıl yapabildin?"

"Beni memnun etmiyor çocuk, ama karar vermek bana düşmez," diye cevap verdi Talos. "O benim Kraliçem."

Meryl, “Benim değil,” diye hırladı ve Talos’un burnuna kafa attı. Öyle sert vurdu ki darbenin sesi kulağıma kadar geldi ve peri lordu birkaç adım geriye sendeledi.

Meryl, Slate’in birkaç metre uzakta ayağa kalktığını ve çömelerek yan tarafına hızlı bir hamle yaptığını görmedi.

Arbedenin içinde, “Meryl!” diye bağırdım. “Dikkat et!”

Beni duymadı. Kış Şövalyesi’nin kılıcı en alttaki kaburgasının hemen altına saplandı. Buzla kaplı çeliğin otuz santimden fazla bir kısmı yukarı ve geriye doğru saplandı. Slate’in kılıcı vücudunun içini yararak ceketinden ve onu kaplayan çatal-bıçağın arasından kanlı bir çim yaprağı gibi çıktı. Meryl bocaladı, ağzı acıyla açıldı. Hem baltası hem de palası ellerinden düştü.

Fix yakından, “Meryl!” diye çığlık attı.

Slate güldü ve duymadığım bir şeyler söyledi. Sonra kılıcı yürek burkan bir çıtırtıyla çevirdi ve hızla geri çekti. Meryl ona bakakaldı ve bir elini uzattı. Slate o eli aşağılayıcı bir biçimde tokatlayıp sırtını kıza döndü. Meryl gevşekçe yere devrildi.

Hiddetin içimde yükseldiğini hissettim ve tekrar ayağa kalkarak asamı her iki elimle kavradım. Slate aşağı eğildi ve tek eliyle Talos’u yerden kaldırdı.

“Slate!” diye bağırdım. “Slate, seni katil piç!”

Kış Şövalyesi başını hızla bana doğru çevirdi. Kılıcını kaldırıp savunma pozisyonuna geçti. Gözleri büyüyen Talos parmaklarıyla bir dizi hızlı savuşturma hareketi yaptı.

Öfkemi bir araya topladım ve altımdaki zemine uzanarak orada fırtınanın benimkiyle uyumlu hiddetini buldum. Asamın ucunu donmuş bir gölde delik açarmış gibi aşağıya, sisli bulutlardan oluşan zemine sapladım, sonra sağ elimi Kış Şövalyesi’ne doğru uzattım. “*Ventas!*” diye bağırdım. “*Ventas fulmino!*”

Altımızdaki fırtınanın hiddeti ahşap asamdan kükreyerek çıktı, vızıltılı bir ışık ve enerji kükremesi halinde zeminden elektrik yükseldi, sonra da hem asamın hem de vücudumun çevresine sarmallar çizmeye başladı. Öne uzattığım sağ kolum boyunca girdaplar oluşturarak, mavi-beyaz bir yıldırımdan ibaret bir yılan gibi ilerledi, bir saniyelğine duraksadı, ardından benimle Lloyd Slate'in kılıcının ucu arasındaki boşluğu hızla kat etti, kılıcın üstüne tutundu ve Slate'i kıvrılan gök mavisi kıvılcımlarla dolu bir ışıkla yıkadı.

Slate'in vücudu kasıldı ve sırtı şiddetli bir şekilde arkaya eğildi. Gök gürültüsü havayı parçalarken yıldırım Slate'e isabet etti ve onu havaya fırlatıp şiddetli bir biçimde yere vurdu. Yıldırımın şok dalgası beni ve yakındaki diğer herkesi yere devirdi.

Talos dışında herkesi.

Yaz'ın Teşrifatçı Lordu sanki sert bir esintiden ibaretmiş gibi bir elini gözlerinin önüne kaldırarak kendini sarsıntıya karşı hazırladı. Sonra, onu izleyen kör edici sessizlikte kılıcını kaldırıp dosdoğru üzerime geldi.

Zeminde, yakında bir yerde duran patlatma çubuğuma uzandım, onu kaldırdım ve Talos'a çabuk bir alev kamçısı gönderdim. Sidhe lordu onu eliyle yana savuşturmaya bile zahmet etmedi. Alev üzerine çarpıp yana sektikten sonra Talos kılıcını savurarak patlatma çubuğumu elimden söküp yana uçurdu. Sol elimle, zayıf bir kalkan olarak asamı kaldırdım, ama onu da yana uçurdu.

Duyma yetim kısmen geri geldi ve, "Ve işte böylece bitiyor," dediğini duyabildim.

"Kesinlikle haklısın," diye mırıldandım. "Aşağı bak."

Baktı.

O sol elimden asayı uçururken ben de sağ elimle 357'lik Smith&Wesson tabancamı çekmiştim. Sağ dirseğimi zemine dayadım ve tetiği çektim.

Silahın namlusundan ilkinden daha keskin ikinci bir gök gürültüsü çıktı. Kurşunun siyah peri zırhına işlediğini sanmıyorum, çünkü Talos'un içine girmedi. Bunun yerine ona bir balyoz gibi vurdu ve geriye itip zemine devirdi. Orada bir an sersemlemiş halde yattı.

Bu ucuz bir numaraydı, ama lanet olası bir savaştaydım ve oldukça sinirliydim. Çizmemin topuğuyla yüzünü tekmeledim, sonra üzerine eğilip 357'lik tabancamın ağır namlusuyla kendini korumaya yönelik sersemlemiş hareketleri dinip hareketsiz kalıncaya ve yüzünün çelikle temas eden kısımları yanıp su toplayıncaya kadar ona vurdum.

Başımı tam zamanında kaldırarak sağ kolu işe yaramaz halde sarkan Lloyd Slate'in kırık bir mızrağın sapını başıma doğru savurduğunu gördüm. Bir ışık ve acı patlaması hissettim, ne kadar kötü bir darbe aldığımı bilemeyecek kadar sersemlemiş halde yere düştüm. Silahı yeniden doğrultmaya çalıştım, ama Slate onu elimden aldı, bir parmağının etrafında döndürdü ve horozu çekerek namluyu başıma doğru indirmeye başladı. Silahın aşağıya indiğini gördüm, aynı zamanda Slate'in dramatik bir diyalog için duraklamayacağını da anladım. Namlunun siyah halkasını gördüğüm anda kendimi bir yana atarak kollarımı kaldırdım. Silah kükredi ve aşağıya doğru ineceğinden emin olduğum bir tünelin sonundaki ışığı görmeyi bekledim.

Slate ıskaladı. Yırtıcı, ince bir öfke çılgılığı duyuldu ve başını o yana çevirdi. Kavgaya yeni biri girmişti.

Fix, İngiliz anahtarını iki eliyle birden savurarak Lloyd'un

bileğine vurdu. O noktadaki hassas kemikler bir çatırtıyla kırıldı ve silahım uçup suya düştü. Slate bir hırıltı çıkarıp kırık kolunu Fix'e doğru savurdu, ama ufak tefek adam çevikti. Saldırını iki eliyle birden tuttuğu İngiliz anahtarıyla karşıladı ve bu darbenin etkisiyle çılgık atıp sendeleyen kişi Slate oldu.

"Onu yaraladın!" diye bağırdı Fix. Bir sonraki saldırısı Slate'in sol dizkapağının yanına çarptı ve Kış Şövalyesi'ni yere indirdi. "Meryl'i yaraladın!"

Slate yuvarlanarak kaçmaya çalıştı, ama Fix İngiliz anahtarıyla sırtına iki elli darbeler yağdırdı. Belli ki Slate'in bir yıldırım okuna aldırış etmemesini sağlayan güç her neydiyse ya bitmişti ya da Fix'in silahının soğuk çeliğine dayanamamıştı. Ufak tefek metis çılgıklar atarak Slate'in sırtına vurmaya sürdürdü, sonunda darbelerden biri ensesine denk geldi. Kış Şövalyesi gevşedi ve tamamen hareketsiz kaldı.

Fix yanıma gelip kalkmama yardım etti. Aynı anda kurtlar etrafımızı sardı, birkaçı kanla kaplıydı ve hepsi de dişlerini gösteriyordu. Gözlerim kızarmış bir halde üzerlerinden ileriye göz atınca Sidhe savaşçılarının yeniden toplandığını, iki yaralıyı çekerek götürdüklerini gördüm. Bir at yerde yatmış feryat ediyordu, diğerleri etrafa dağılmıştı ve sadece tek bir savaşçı, yeşil bir zırh giymiş ve maskeli bir miğfer takmış bir başka zayıf Sidhe atının üstünde kalmıştı. Silahları hâlâ ellerinde olan Sidhe fertleri yeniden üzerimize hücum etmeye hazırlanıyordu.

Fix, "Yardım et bana," diye yalvararak çaresizce Meryl'in omzunu kaldırmaya çalıştı. Titrek bacaklarımla o yana adım attım, ama biri sürtünerek yanımdan geçti. Parlak peri kanıyla kaplı olan çıplak Billy, Meryl'i omuzlarının altından kavradı ve kurtadam sürüsünün sunduğu korumanın arkasına sürükledi.

"Bu kötü olacak," dedi. "Bir avantajımız vardı – atları biz-

den korkuyordu. Yaya olarak saldırdıklarında onlarla nasıl başa çıkabiliriz bilmiyorum. Neredeyse herkes yaralı. Harry nasıl?”

Meryl kalın sesiyle, “Lanet olsun,” diye homurdandı. “Bırakın gideyim. O kadar kötü değilim. Büyücüyle ilgilenin. O ölürse hiçbirimiz eve dönemeyiz.”

“Meryl!” dedi Fix. “Kötü yaralandın sanıyordum.”

Metis kız oturur konuma geçti. Yüzü solgun, giysileri kanla sırlıskılandı. “Büyük bölümü benim değil,” dedi ve yalan söylediğini anladım. “O nasıl?”

Billy belli bir noktada beni yere oturttu. Başıma dokunduğunu hissettim. Acıyınca geri çekildim. Oturmak işe yarıyordu, yeniden kafam çalışmaya başladı.

“Kafatasında kırık yok,” dedi Billy. “Belki bir beyin sarsıntısı olabilir, bilmiyorum.”

“Bana bir dakika verin,” dedim. “Düzeleceğim.”

Billy rahatlama belirten bir hareketle omzumu kavradı. “Tamam. Koşmamız gerekecek Harry. Bize yaklaşan yeni bir dövüş var.”

Billy haklıydı. Sis in içinde, yakın bir yerlerden başka atların sesini ve yüzlerce Goblin çizmesinin uygun adımda yere sertçe vuruşunu duyabiliyordum.

“Kaçamayız,” dedi Meryl. “Lily hâlâ Aurora’nın elinde.”

Billy, “Sonra konuşuruz. İşte geliyorlar!” dedi. Başımızı kaldırıp Sidhe savaşçılarının bize doğru geldiğini gördüğümüz sırada bulanıklaştı ve dört ayak üzerine düşüp yeniden kurt biçimini aldı.

Arkalarındaki sular aniden püskürdü, suyun durgun yüzeyi kaynadı, dalgaların altından her biri lacivert, deniz yeşili ve koyu mora bürünmüş süvariler yükseldi. Bu biniciler başka

Sidhe savaşçılarıydı ve stilize edilmiş kar taneleriyle süslenmiş ĉarpık görünüşlü zırhlar kuşanmışlardı. Yaz savaşçıları yirmi kişiyyken onlar sadece bir dzineydi, ama at zerindeydiler ve arkadan saldırıyorlardı. Bembeyaz bir zincir zırh giymiş, soluk ve soğuk görünümlü bir kılıĉ taşıyan bir savařĉının önderliğindeki savařĉılar kılıĉları ışıldayarak Yaz savařĉılarının saflarını yardılar. Yaz savařĉıları savaşmak iĉin dndlerse de hazırlıksız yakalanmışlardı ve bunu biliyorlardı.

Kış saldırısının lideri bir savařĉıyı biĉti, ardından bir başkasına döndü ve elini ĉevirerek bir dizi hareket yaptı. O hareketlerin ĉevresinde soğuk bir gĉ dalgalandı ve Yaz savařĉılarından biri hareket etmeyi öylece kesti, etrafındaki havanın ĉatırtısı giderek artarken iĉeriden dışarıya donan vücudunun ve zırhının yüzeyinden buz kristalleri fışkırdı. Birkaĉ saniye sonra iĉindeki altın sarısı ve yeşil bir şeklin etrafında yavařĉa büyüyen bir buz bloğuna dönüştü. Solgun sürücü neredeyse umursamadan atını dürterek ona sert bir ĉifte attırdı.

Buz paramparĉa oldu ve karmakarışık bir yığın halinde zemine düştü.

Solgun sürücü miğferini ĉıkarıp bana parlak, kızlara özgü bir gülümseme gönderdi. Kış Leydisi Maeve'ydi bu. Yeşil gözleri kana susamışlıkla ışıldıyordu ve rastalarını başının yakınına bağlamıştı. Kılıcındaki kanı neredeyse dalgınca bir hareketle yalarken sırtı suya dönük olan bir başka Yaz savařĉısı tek dizinin üzerine düştü ve kılıcını karşısındaki sürücülere karşı ĉaresizce kaldırdı.

Sular yeniden dalgalandı ve solgun, sevimli kollar dışarı uzanarak savařĉının boğazına arkadan sarıldı. Kısa bir süreliğine altın sarısı gözler ve yeşil dişli bir gülümseme gördüm,

ardından savaşçı su yüzeyinin altına sürüklendi ve çığlığı yarıda kaldı. Yaz savaşçıları hızlı ve planlı bir biçimde geri çekildi. Geri kalan atlı Kış savaşçıları onların peşine düştü.

Maeve, “Vaftiz annen selamlarını yolluyor,” diye seslendi bana. “Daha önce harekete geçerdim, ama o zaman adil bir kavga olurdu ve onlardan uzak dururum.”

“Masa’ya ulaşmam gerekiyor,” diye seslendim.

“Ben de öyle duydum,” dedi Maeve. Atını Lloyd Slate’in hareketsiz vücuduna doğru sürdü, güzel ve genç yüzünde bir başka parlak gülümseme belirdi. “Süvarilerim nehrin daha aşağısından saldırıyor, Yaz kuvvetlerini o yana çekiyorlar. Nehir yukarı yönde gidebilirsin.” Aşğı eğildi ve, “Selam Lloyd. Konuşmamız gerek,” diye mırladı.

Meryl, “Haydi öyleyse,” diye homurdandı. “Yürüyebilecek durumda mısın büyücü?”

Cevap olarak ayağa kalktım. Meryl de ayağa kalktı, ama bunu yaparken yüzünün acıyla çarpıldığını gördüm. Fix kanla kaplanmış İngiliz anahtarını kaldırdı. Ben de asamı aldım, ama patlatma çubuğum ortalıkta yoktu. Siyah doktor valizi yakınımda duruyordu. Onu da aldım ve içindekileri kontrol ettikten sonra yeniden kapadım. “Pekala millet, gidelim.”

Nehir boyunca ağır ağır koşarak ilerlemeye başladık. Ne kadar yolumuz olduğunu bilmiyordum. Çevremizdeki her şey karmaşı ve karışıklık içindeydi. Bir keresinde minik perilerden oluşan bir bulut yanımızdan uçarak geçti ve nehrin ötesinde futbol topu büyüklüğündeki örümceklerin ağlar örerek düzinelerce minik periyi ipliklerinde hapsedtikleri bir başka genişlik gördüm. Bir grup yeşil, gri ve vahşi peri tazısı, suya doğru koşan uzun ve panterimsi bir yaratığı çok yakından takip

ederek yanımızdan geçti. Oklar ısıklık çalarak uçuyordu ve her yanda ölmüş ya da ölmek üzere olan periler yatıyordu.

Sonunda zeminin yükselmeye başladığını hissettim. Başımı kaldırıp baktığımda Taş Masa tepesinin önümüzde yükseldiğini gördüm. Hatta zirvede Korrick'in iri vücudunu bile seçebiliyordum. Centaur az önce masanın üstüne koyduğu taşlaşmış Lily'den geriye çekiliyordu. Atından inmiş olan Aurora bize yukarıdan öfkeyle bakan ince, parıltılı bir siluetti.

Meryl, "Lily!" diye seslendi, ama sesi titrekleşmişti. Fix enişe dolu gözlerle dönüp ona baktı, Meryl de çirkin, dürüst yüzü acıyla çarpılarak bir dizi üstüne düştü. "Git ona Fix. Kurtar onu ve eve götür." Etrafına bakınıp bana odaklandı. "Ona yardım edecek misin?"

"Bunun için ödeme yaptın," dedim. "Burada kal. Başını kaldırma. Yeterince uğraştın."

Başını iki yana salladı ve, "Bir şey daha kaldı," dedi. Ama zemine çöktü ve nefes nefese elini yaralı tarafına bastırdı.

Aurora Korrick'e tiz bir şeyler söyledi. Centaur başını ona doğru eğdi ve eliyle mızrağını kavrayarak tepeden bize doğru indi.

"Kahretsin," dedim. "Billy, bu adamın eli ağırdır. Ona yaklaşmayın. Dikkatini dağıtabiliyor musunuz, bir deneyin bakalım."

Billy havlayarak onayladı. Centaur inerken kurtadamlar ile-ri fırladı ve onun etrafına yayıldı. Bir kısmı yanlarını ve arkasını tutarken bir kısmı da toynaklarını ve mızrağını savuşturdu.

Fix'e, "Meryl'in yanında kal," dedim ve kurtadamların yanından sıvışıp tepe boyunca Taş Masa'ya doğru çıkmaya başladım.

Zirveye yeterince yaklaştığımda Aurora'nın Lily'nin heykelinin üstünde durduğunu gördüm. Parmaklarında Kış Anne'nin Sökme'sini tutuyor, heykele bastırıyor ve ipliklerinden sertçe çekerek onu parçalara ayırmaya başlıyordu. O bunu yaparken bir şey, büyücü duyularımı keskin ve tırmıklayan parmaklarla çekiştiren bir tür karanlık çekim hissettim. Sökme Aurora'nın ince ellerinin altında iplik iplik, çizgi çizgi parçalanmaya başladı.

Adrenalin ve acı bana büyü için bol bol yakıt sağlıyordu. Elimi uzattım ve, "*Ventas servitas!*" diye bağırdım. Rüzgar ani bir hamleyle ileri fırlayarak Sökme'yi yakalayıp Aurora'nın parmaklarından kopardı ve bana doğru uçurdu. Onu kaptım, Aurora'ya dilimi çıkardım ve "Bip, bip"* diye bağırarak olanca gücümle koşmaya başladım.

Aurora, "Lanet olsun sana büyücü!" diye haykırdı ve sesi beni sivri uçlu pençelerle tırmıkladı. Ellerini kaldırıp başka bir şey haykırdı ve zemin sarsılarak ayaklarımı yerden kesti. Yere iner inmez tepenin dibine varıncaya dek elimden geldiği kadar düzgün bir şekilde yuvarlandım. Bir saniye nefes aldım, sonra sırtüstü dönerek oturur konuma geçtim.

Ani bir rüzgar üzerime hızla saldırıp beni yeniden yere serdi ve Sökme'yi ellerimden aldı. Yukarı baktığımda Aurora'nın kumaş parçasını kayıtsız bir küstahlıkla havada kaptığını ve yeniden tepeyi tırmanmaya başladığını gördüm. Oturur konuma geçmek ve peşinden gitmek için mücadele ettim, ama rüzgar beni oraya mıhlıyor, doğrulmamı engelliyordu.

Aurora, "Başka müdahale olmayacak," diye tısladı ve tek eliyle bir hareket yaptı.

* Meşhur çizgi-film karakteri Road Runner'a bir gönderme. -yhn

Zemin haykırdı. İçinden elim büyüklüğünde dikenleri olan bir çalı çıktı ve havayı kamçılayan yırtıcı hareketlerle yukarı doğru kıvrıldı. Yükselerek tepenin orta kısmını çevreleyen bir halka haline geldi. O kadar yoğundu ki arkasındaki Aurora'yı göremiyordum.

Aurora'nın büyüüne karşı savaştım, ama fiziksel olarak üstesinden gelemedim ve sadece ana büyü gücümle onu parçalara ayırmayı deneme zahmetine bile katlanmadım. Mücadele etmeyi bıraktım ve içini hissetmeye başlamak, onu içten çökertmek için gözlerimi kapadım. Ama aynı anda Fix, "Harry? Harry! Yardım et!" diye bağırdı.

Kurtadamlardan biri, sonra bir diğeri ıstırap dolu, ince birer çığlık attı. Konsantrasyonum bocaladı ve onu yeniden kazanmak için uğraştım. O insanlar benim yüzümden buradaydı ve kesinlikle başlarına başka bir şey gelmesine izin veremezdim. Odaklanmaya, konsantre olup Aurora'nın büyüünü yok etmek için ihtiyaç duyduğum uzaklaşmaya tutunmaya çalıştım, ama korkum, öfkem ve endişem bunu imkânsız hale getirdi. Bu üçü bir büyüye güç verirdi, ama bu hassas bir işti ve sık sık bana güç kaynağı olan duygularım şu anda yoluma çıkmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Derken toynaklar yakınımdaki zemine vurarak bana doğru dörtlüye yaklaştı. Başımı kaldırdığımda yeşil zırhlı savaşçının, o ilk Sidhe süvarileri arasında bineğinin üzerinde kalan tek binicinin, mızrağını başıma yöneltmiş bir vaziyette tepemde dikildiğini gördüm. Atı toynaklarını yere vuruyordu.

"Yapma!" dedim. "Bekle!"

Ama sürücü beni kâle almadı, gümüş ışıktaki ucu parlayan mızrağı kaldırdı ve korumasız boğazıma doğru indirdi.

OTUZ ÜÇ

Mızrak boynumun yanındaki toprağa saplandı ve binici sabırsız bir kadın sesiyle, “Kıpırdama,” diye tısladı.

Peri atından indi, yukarı uzandı ve maskeli miğferini çıkardı. Elaine’in buğday rengi saçları yaptığı topuzdan kaçarak aşağı döküldü. Onları sinirli bir tavırla tamamen aşağı çekti. “Kıpırdama. Seni o şeyden kurtaracağım.”

“Elaine,” dedim. Bir dizi hararetli duygu hissettim ve hiçbirine ayıracak vaktim yoktu. “Seni gördüğüme sevindiğimi söyleyecektim, ama emin değilim.”

Ters bir sesle, “Çünkü hep biraz kalın kafalı oldun Harry,” dedi. Sonra yüz hatları yumuşadı, gözlerini yarı yarıya kapadı ve eldivenli ellerini göğsüne koydu. Kendi kendine bir şeyler mırıldandı, ardından, “İşte. *Samanyana*,” dedi.

Hafif bir güç dalgası hissettim ve beni yere mıhlayan rüzgar aniden kesildi. Çaba harcayarak yeniden ayağa kalktım.

“Pekala,” dedi. “Haydi buradan gidelim.”

“Hayır,” dedim. “Benim işim bitmedi.” Valizimi ve asamı aldım. “Bu dikenleri aşmam gerekiyor.”

“Aşamazsın,” dedi Elaine. “Harry, bu büyüü biliyorum. Bu dikenler sadece sivri değil, zehirliler de. Eğer bir tanesi seni çizerse iki dakika içinde felç olursun. İki ya da üç tanesi seni öldürür.”

Engele kaşlarımı çatarak baktım ve asamı daha sıkı kavradım.

“Yanmazlar da,” diye ekledi Elaine.

“Ah.” Dişlerimi sıktım. “O halde onları zorla yanlara açarım.”

“O da bir tel kapıyı açık tutmak gibi olur, Harry. Konsantasyonun bocaladığı anda yeniden yerlerine dönerler.”

“O halde bocalamaz.”

“Yapamazsın Harry,” dedi Elaine. “Eğer bastırmaya başlarsan Aurora bunu hissedecek ve seni parçalayacaktır. Dikenleri kendinden uzakta tutarken kendini savunamazsın.”

Asamı indirdim ve dikenlerden Elaine’e baktım. “Pekala,” dedim. “O zaman senin onları benden uzakta tutman gerekecek.”

Elaine’in gözleri büyüdü. “Ne?”

“Sen dikenleri uzakta tut. Ben aradan geçerim.”

“Aurora ile mi yüzleşeceksin? *Tek başına mı?*”

“Sen de bana yardım edeceksin,” dedim.

Elaine dudağını ısırarak öte yana baktı.

“Haydi ama Elaine,” dedim. “Zaten ona ihanet ettin. Ve sen yardım etsen de etmesen de bu dikenleri aşacağım.”

“Bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun,” dedim. “Eğer beni öldürecek olsaydın daha önce öldürürdün. Ve eğer Aurora yaptığı işi tamamlarsa zaten öleceğim.”

“Anlamıyorsun—”

“Anlamadığımı biliyorum,” diye çıktım. “Neden ona yardım ettiğini anlamıyorum. Nasıl kenara çekilip yaptığı şeyleri yapmasına izin verebildiğini anlamıyorum. Nasıl burada durup

o kızın ölmesine izin verebildiğini anlamıyorum.” Söylediklerimin içine işlemesini için bir saniye bekledikten sonra alçak sesle, “Ve nasıl bana böyle ihanet edebildiğini anlamıyorum. Yeniden,” diye ekledim.

“Biliyorsun, üçüncü kere de ihanet edebilirim,” dedi Elaine. “Yarı yolda o dikenlerin üzerine kapanmasına izin verebilir ve seni Aurora adına öldürebilirim.”

“Belki öyle,” dedim. “Ama buna inanmak istemiyorum Elaine. Bir zamanlar birbirimizi sevdik. Ne ödleğ ne de katil olmadığını biliyorum. Aramızdaki ilişkinin bir şey ifade ettiğine inanmak istiyorum, şimdi bile. Sen nasıl bana canını emanet edebilirsen benim de sana canımı emanet edebileceğime inanmak istiyorum.”

Küçük ve acı bir kahkaha attı. “Artık benim ne olduğumu bilmiyorsun Harry,” dedi. Bana baktı. “Ama sana inanıyorum. Sana güvенеbileceğimi biliyorum.”

“O zaman yardım et bana.”

Başını salladı ve, “Koşman gerekecek. Senin kadar güçlü değilim ve bu kaba kuvvet gerektiren bir iş. Dikenleri uzun süre kaldıramayacağım,” dedi.

Başım la onayladım. Şüp he içimi kemiriyordu. Ya yeniden ihanet ederse? Elaine’in yüzde yüz dürüstlük sicili çok iyi sayılmazdı. Odaklanmasını, hoş yüzünün ifadesizleşmesini seyrettim ve kollarını bir Mısır lahdi gibi göğsünün üzerinde kavuşturup avuçlarını omuzlarına koyarken gücünü içine çektiğini hissettim.

Lanet olsun, çevremde ölümüne neden olabilecek on milyon ihtimal vardı. Bir ihtimal daha eklesem ne olurdu ki? En azından eğer bu şekilde yok olursam işe yarar bir şey yaparken

ölmüş olacaktım. Döndüm ve valizimle asamı elime alarak çömeldim.

Elaine bir şeyler mırıldandı ve bir rüzgar çevresinde harekete geçerek saçını havalandırdı. Gözlerini açtı, ama gözleri uzak ve odaksızdı. Her iki elini yanlara açtı.

Rüzgar yaklaşık bir buçuk metre genişliğinde bir sütun halinde ileri atıldı ve diken duvarına çarptı. Dikenler titredi, sonra Elaine'in büyüsyyle bükölerek ayrılmaya başladı.

"Git!" dedi nefes nefese. "Git, acele et!"

Koştum.

Rüzgar beni neredeyse kör etmişti. Eğilerek koştum ve açıktaki hiçbir yerimin dikenlere sürünmeyeceğini ummam gerekiyordu. Bir şeyin ceketimi sertçe çektiğini hissettim, ama deriyi delmedi. Elaine beni hayal kırıklığına uğratmadı. Birkaç saniye sonra duvarın diğer yanından çıktım ve Taş Masa tepesinin zirvesindeki açıklığa ulaştım.

Masa daha önceki yerindeydi, ama yüzeyine kazınmış rünler ve mühürler artık altın sarısı bir ışıkla parlıyordu. Aurora Masa'nın yanında duruyor, parmaklarını Sökme'nin üzerinde hızla dolaştırıyor, ipliklerini hâlâ masanın üstünde duran diz çökmüş kız heykelinin başına bastırıyordu. Görüş alanının dışında kalmak için hafifçe yana kaydım ve ona doğru koştum.

Sadece birkaç metre kalmıştı ki Sökme aniden soğuk, beyaz bir ışık yayarak patladı. Işık bir dalga halinde heykelin üzerinden geçti ve geçerken soğuk beyaz mermer ısınarak ete dönüştü, taştan saç dalgaları da zümrüt yeşili bukleler haline geldi. Lily gözlerini açtı, nefesi kesildi ve sersemlemiş bir şekilde etrafına bakındı.

Aurora Lily'yi boğazından yakaladı, eliyle metisi Taş

Masa'nın yüzeyine bastırdı ve kemerinden bıçağını çekti.

Pek centilmence bir hareket olmasa da asamı iki elimle birden savurarak Yaz Leydisi'nin sırtına sertçe vurdum.

Belli ki tam o anda yıldızlar doğru konuma ulaştı, gece yarısı oldu, yazın doruk noktası sona erdi ve Masa'nın üstündeki parıltılı rünler altın sarısından soğuk, buz gibi bir maviye dönuştü.

Darbe bıçağı Aurora'nın elinden uçurup masanın yüzeyine düşürdü. Lily bir çığlık atıp Aurora'nın elinin altından çıktı ve masanın yüzeyi boyunca yuvarlanarak ondan uzaklaştı.

Aurora bütün Sidhe fertleri kadar müthiş bir hızla bana döndü, sırtını masaya yasladı ve her iki ayağını da göğsüme koydu. Sertçe tekmeleyerek beni geriye itti ve henüz yuvarlanmamı tamamlamadan bir ateş küresi çağırarak bana doğru fırlattı. Dizlerimin üzerinde doğrularak asamı havaya kaldırdım, irademi çağırdım ve saldırıyı tam zamanında savuşturarak alev topunu sisli gökyüzüne sektirmeyi başardım.

Alevin kızıl ışığı dikenlerin üzerinden atlayan yeşil bir peri atının üzerine düştü. At duvarın üzerinden atlamayı başaramayıp yedi metre kadar önce düştü ve zehirli dikenlerin üzerine inerek korkunç bir şekilde haykırdı. Ama sürücüsü onunla beraber düşmedi. Yüzü kanla kaplı Talos atının sırtından sıçradı, havada ustaca bir takla attı ve zarar görmeden diken çemberinin içine indi.

Aurora çılgınca güldü ve, "Öldür onu Teşrifatçı Lord!" diye bağırdı.

Talos kılıcını çekip bana doğru geldi. İlk saldırısının karınma doğru bir saplama hareketi olacağını sandım, ama beni kandırmıştı. Hareketinin yarısında kılıcını yana savurarak asamı elimden dikenlere doğru uçurdu. Ağır adımlarla üzerime

yürürken valizimi kavradım, geriye kaçtım ve etrafıma bakarak bir silah, bana birkaç saniye kazandıracak bir şey, başka seçenekler aradım.

Derken kalın bir böğürtü tepenin zirvesini sarstı ve Aurora'yı bile bir saniyeliğine dondurdu. Diken duvarı sarsılıp titredi. Devasa bir şey yeniden böğürerek onu parçalayıp açtı. Troll kocaman, yeşil, iğrenç ve güçlüydü. Tek eliyle bir balta-
yı plastik bir piknik bıçağı gibi tutuyordu, üstü başı şişmiş izlerle, zehirli yaralarla ve kendi koyu yeşil kanıyla kaplıydı. Yan tarafında korkunç bir yara vardı, içinden oluk oluk irin akıyordu. Yaralarına rağmen kendisini yürümeye zorluyordu, ama ölmek üzereydi.

Bu Meryl'di. Kız Seçimini yapmıştı.

Troll'ün çılgınca bir öfkeyle çarpılmış yüzünün ardında Meryl'in hatlarını seçtiğimde yapabildiğim tek şey ağzım açık bakakalmaktı. Talos'a uzandı, ama Yaz'ın Teşrifatçı Lordu hızla döndü ve parlak kılıcıyla Troll'ün ellerinden birini kopardı. Ama Meryl diğer eliyle Talos'un bacağına kaptı ve düşerken onu altına doğru çekti, kendi ağırlığıyla periyi yere mıhladı, sonra da boğuk, çağlayan bir hiddet ve zafer çılgılığıyla onu zeminde ezdi.

Arkama baktığımda Aurora'nın Lily'yi yeşil saçından yakaladığını ve gerisin geri Masa'ya doğru çektiğini gördüm. Oraya koştum, yontulmuş taştan yapılma eğik bıçağa Aurora'dan önce ulaştım ve onu Masa'nın üzerinden kendime çektim.

"Aptal," diye tısladı Aurora. "Kızın boğazını ellerimle parçalayacağım."

Bıçağı yana attım ve, "Hayır, parçalayamayacaksın," dedim.

Aurora güldü, çılgın ve kışkırtıcı gözlerle, "Nedenmiş o?" diye sordu.

Valizimin mandalını açtım. “Çünkü senin bilmediğin bir şey biliyorum.”

“Ne?” dedi gülerek. “Şu anda önemli olan ne bilebilirsin ki?”

Ona soğuk bir şekilde gülümsedim ve, “Pizza Spress’in telefon numarasını,” dedim. Valizi açtım ve, “Saldır Tüf!” diye bağırdım.

Valizin içinden tiz bir boru sesi duyuldu ve Tüf-tüf ardında kızıl kıvılcımlardan bir iz bırakarak dışarı uçtu. Küçük peri hâlâ derme çatma zırhını giyyordu, ama silahlarını Billy’ye Wal-Mart’tan aldığım malzemelerle değiştirmişti – ince ucu tutacağından ileri uzanan turuncu bir maket bıçağı.

Aurora bir kahkaha daha attı, bu seferki daha çirkindi. “Bu küçük şey ne yapabilir ki?” dedi.

Tüf borusunu yeniden öttürdü ve cırtlak bir sesle, “Pizza Tanrısı adına! Saldırın!” diye bağırdı.

Ardından valiz kızıl bir kıvılcım bulutuyla patladı. Hepsinin elinde turuncu plastikle kaplanmış soğuk çelik bıçaklar bulunan ufak bir peri sürüsü havaya yükseldi ve kızıl bir kıvılcım ve ışıltılı bıçak bulutu halinde Aurora’ya doğru dalışa geçti.

Periler ona yaklaşıırken göz göze geldik. Üzerine gelenin ne olduğunu fark edince yüzünde beliren ani korkuyu gördüm. Bir elini havaya kaldırdı, altın sarısı bir güç topladı, fakat ufak perilerden biri uzanıp maket bıçağını savurdu ve Aurora’nın elini boydan boya yardı. Elinden kan boşanan Aurora çığlık attı ve altın sarısı ışık söndü.

“Hayır!” diye uludu. “Hayır! Şimdi olmaz!”

Ufak periler üzerine akın etti. Bu hiç de hoş bir manzara değildi. Savaş elbisesinin parlak peri zırhı, çelik bıçaklara karşı

hiçbir koruma sağlamıyordu ve bıçaklar onu bir mukavva gibi yardı. Sadece birkaç saniye içinde, Tüf-tüf ve yoldaşları fırl fırl dönen bir bulut halinde her yönden onlarca kez saldırdı ve parlak çelik bıçaklar havaya kızıl kanlar sıçrattı.

Vızlayan, dalış yapan ölüm yeni kesikler açıp solgun derisini yüzerken Aurora'nın gözlerinin açıldığını ve parlak bir biçimde yandığını gördüm. Kendisini masanın üzerine doğru bıraktı.

Eğer orada, masanın üzerinde kan kaybindan ölürse amacına ulaşmış olacaktı. Olağanüstü bir gücü Kış Meclislerine aktaracak ve Peri Meclisleri arasındaki dengeyi yok edecekti. Kendimi önce Masa'nın üzerine, oradan da Aurora'ya doğru atarak onu tekrar zemine indirdim.

Düş kırıklığıyla çığlık attı ve benimle mücadele etti – ama hiç gücü kalmamıştı. Birkaç kere tepeden aşağı yuvarlandık, sonra durduk. Onu yere mihlayıp hareketsiz tuttum.

Aurora bana baktı. Yeşil gözleri solup rengini kaybetmişti ve boş boş bakıyordu. “Bekle,” dedi. Sesi zayıf ve her nasılsa çok gençti. Artık çıldırmış bir peri efsuncusu gibi değil, korku içindeki bir kız gibi görünüyordu. “Bekle. Anlamıyorsun. Sadece durdurmak istedim. Acıları durdurmak istedim.”

Kanlı bir kakülü gözlerinin önünden çektim ve kendimi çok yorgun hissederek, “Hiç acı çekmeyenler sadece ölülerdir,” dedim.

Gözlerinin ışığı söndü, nefesi yavaşladı. Zar zor duyulan bir sesle, “Anlamıyorum,” diye fısıldadı.

“Ben de anlamıyorum,” diye cevap verdim.

Gözünden bir damla yaş akıp kanla karıştı.

Sonra öldü.

OTUZ DÖRT

Başarmıştım. Kızı kurtarmış, hırsız durdurmuş, Mab'in masumiyetini kanıtlamış ve Beyaz Konsey'e destek vermesini sağlayıp böylece kendi kırımını da kurtarmıştım.

Yaşasın.

Orada Aurora'nın cansız vücudunun yanında yattım. Hareket edemeyecek kadar yorgundum. Kraliçeler beni yaklaşık on beş dakika sonra buldular. Üzerimde buluşan ısı ısı altın sarısı ve mavi ışıklarının hayal meyal farkındaydım. Altın sarısı ışık, bir an cesedin üzerinde toplandı, sonra ölü bedeni de beraberinde götürerek uzağa aktı. Zeminde üşümüş ve yorgun bir halde kalakaldım.

Altın ışığın ayrılmasıyla geriye sadece soğuk mavi kaldı. Bir an sonra Mab'in parmaklarının başıma dokunduğunu hissettim. "Büyücü. Senden çok memnun kaldım," diye mırıldandı.

"Git başımdan Mab," dedim yorgun bir sesle.

Gülerek, "Hayır, ölümlü. Şu anda gitmesi gereken kişi sensin. Sen ve yoldaşların," dedi.

"Peki ya Tüf-tüf?" diye sordum.

"Bir ölümlünün herhangi bir Peri'yi, hatta en önemsizlerini bile Çağırması sıra dışıdır, ama daha önce olmamış bir şey değildir. Küçük savaşçıların için korkma. Onlar senin silahındı

ve hareketlerinden sorumlu tutulabilecek tek kişi de sensin. Çeliklerini beraberinde götürmen yeterli olacaktır.”

Ona baktım ve, “Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirecek misin?” dedim.

“Elbette. Büyücüler güvenli geçiş hakkında sahip olacak.”

“O anlaşma değil. Bizim aramızdaki.”

Mab’in güzel, tehlikeli ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Önce sana bir teklifte bulunmama izin ver.”

Eliyle bir hareket yaptı ve dikenler ayrıldı. Orada, beyaz zırhı içindeki Maeve duruyordu ve tamamen siyah giysilere bürünmüş Kış Anne de hemen arkasındaydı. Lloyd Slate önlerinde diz çökmüştü. Direnci kırılmıştı, kesinlikle acı çekiyordu ve elleri boğazını saran, tamamen bulanık buzdan yapılmış gibi görünen bir tasmaya zincirlenmişti.

“Aramızda bir hain var,” diye mırıldadı Mab. “Ve hak ettiği muameleyi görecek. Ondan sonra yeni bir Şövalye’ye ihtiyacımız olacak.” Gözleriyle beni izledi ve, “Onun halefinin güvenilmeyi daha çok hak eden biri olmasını isterim. O gücü kabul edersen aramızdaki bütün borçlar silinir,” dedi

“Hayır, kesinlikle hayır,” diye mırıldandım. “Hayatta olmaz.”

Mab’in gülümsemesi genişledi. “Peki öyleyse. Eminim teklifi yeniden yapacak kadar zaman geçene dek kendimizi bu adamla eğlendirmenin bir yolunu bulabiliriz.”

Slate kızarmış gözlerle bana baktı ve panik içinde, sözcükleri ağzında geveleyerek konuştu. “Hayır. Hayır Dresden. Dresden, onlara izin verme. Beni almalarına izin verme. Kabul et, ne olur, beni bekletmelerine izin verme.”

Mab yeniden başıma dokundu ve, “O halde sadece iki dilek daha, sonra benden kurtulacaksın,” dedi.

Ve gittiler.

Lloyd Slate'in çılgınlıkları arkalarından yankılandı.

Hareket edemeyecek kadar yorgun olduğum için hava kararmaya başlayana kadar orada oturdum. Hayal meyal Ebenezar'ın beni yerden kaldırdığını ve kolumu omuzlarının üstüne attığını hatırlıyorum. Kapı Bekçisi bir şeyler mırıldandı, Billy de ona cevap verdi.

Kendi dairemde, yatağımda uyandım.

Yatağın yanındaki sandalyede uyuklayan Billy bir horultuyla uyandı ve, "Hey, uyandın demek. Susadın mı?" dedi.

Boğazım konuşamayacak kadar kuruduğu için başımı salladım. Billy bana bir bardak soğuk su verdi.

Konuşabilecek hale geldiğim zaman, "Neler oldu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Meryl öldü. Benden Seçimini yaptığını ve pişman olmadığını sana söylememi istedi. Sonra değişti. Onu yerde, senin yakınında bulduk."

Gözlerimi kapayıp başımı salladım.

"Ebenezar birçok kişiyi öfkeden deliye döndürdüğünü ama bir süre onlar için endişelenmene gerek olmadığını söyledi."

"Heh," dedim. "Ya Alfalar?"

Billy, "Haşat oldular," dedi. Sesinde biraz gurur vardı. "Toplamda yüz elli beş dikiş atıldı, ama hepimiz az çok tek parça kalmayı başardık. Bu akşam benim dairemde pizza partisi ve oyun var."

"Pizza" sözcüğünü duyunca midem guruldadı.

Bir duş aldım, kurulandım ve temiz giysiler giydim. Bu gözlerimi kırpmama neden oldu. Banyoda etrafa bakındım, son yatak odama göz attım ve Billy'ye, "Ortalığı temizleyip bulaşıkları mı yıkadın sen?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır.” Kapı çalınınca, “Bir dakika,” dedi. Dışarı çıkıp kapıda bir şey söylediğini duydum, sonra geri geldi. “Ziyaretçilerin var.”

Çoraplarımı ve spor ayakkabılarımı giydim. “Kim?”

“Yeni Yaz Leydisi ile Şövalyesi,” dedi Billy.

“Bela mı arıyorlar?”

Billy sırtıttı ve, “Sadece gel ve konuş onlarla,” dedi.

Ona ters ters baktım ve peşinden oturma odasına gittim. Oda pırıl pırıldı. Mobilyalarımın çoğu bol miktarda ahşap ve dokunmuş kumaş içeren elden düşme, sağlam, eski eşyalardı. Onlar da temiz görünüyordu ve üzerlerinde hiç leke yoktu. Efsanevi Arabistan göklerinden uçup gelmiş gibi görünenlerden tutun da turist tuzağı sahte Navajo işlerine kadar uzanan çeşit çeşit kilimlerim de temizlenmiş ve havalandırılmıştı. Kilimlerin altındaki zemini kontrol ettim ve paspaslanıp iyice temizlendiğini gördüm. Odun kovaşında yeni odunlar vardı ve şömüne sadece boşaltılmakla kalmamış, silinip parlatılmıştı da.

Asam ve patlatma çubuğum köşede duruyor, cilalanmış gibi ışıltıyorlardı ve silahım da yağlanmış bir vaziyette kılıfından sarkıyordu. O da cilalanmıştı.

Fırının, lavabonun ve buz kutusunun durduğu küçük giriştiye gittim. Elektrikle yaşadığım sorunlar nedeniyle buz kutusu gerçek buz depolayan eski moda bir şeydi. Temizlenmişti ve içine yeni buz koyulmuştu. Tıka basa yiyeceklerle doldurulmuştu – taze meyve sebzeler, meyve suları, kolalar – ve buzlukta dondurma da vardı. Kilerim kuru yiyeceklerle, konserve yiyeceklerle, makarnalarla ve soslarla doluydu. Mister’ın da ahşaptan yapılma, plastikle kaplı ve taze kumla dolu yeni bir kum kutusu vardı. Ayrıca ahşaptan oyma bir mama kabı ve ona

eş bir su kabı da vardı. Mama kabını boşaltmıştı. Mister zemine uzanmış, kiler kapısındaki bir ipten sarkan bez bir kedi nanesi kesesine tembel tembel pençe atıyordu.

“Öldüm,” dedim. “Öldüm, biri bir kayıt hatası yaptı ve cenneteyim.”

Etrafa bakındığımda Billy’nin bana aval aval sırtıttığını gördüm. Başparmağıyla kapıyı işaret etti. “Yüksek mevkililer seni bekliyor.”

Kapıya gittim ve ihtiyatla açıp baktım.

Kapıda tamirci tulumu içindeki Fix vardı. Kıvrıkcık beyaz saçları başının çevresinde uçuşuyor ve gülümsemesini tamamlıyordu. Ellerinde ve yüzünde gres yağı vardı; eski alet kutusu hemen yanında, yerde duruyordu. Diğer yanında da Lily vardı. Biçimli vücudu giydiği basit kumaş pantolonu ve yeşil bluzu öne çıkarıyordu. Saçını at kuyruğu şeklinde toplamıştı.

Ve saçı kar beyazına dönmüştü.

“Harry,” dedi Fix. “Nasılsın?”

Gözlerimi kırıştıtarak onlara baktım ve, “Yeni Yaz Leydisi sen misin?” dedim.

Lily sevimli bir şekilde kızardı ve başıyla onayladı. “Biliyorum. İstemedim, ama Aurora... Aurora öldüğünde gücü en yakındaki Yaz muhafazasına aktı. Çoğunlukla bu diğer Kraliçelerden biri olurdu, ama Şövalye’nin gücü bendeydi ve onun gücü... İçime cuk diye oturdu.”

Kaşlarımı kaldırdım ve, “İyi misin?” dedim.

Kaşlarını çattı. “Emin değilim. Bu üzerinde uzun uzun düşünülmesi gereken bir olay. Ve ilk defa bu tür bir güç bir ölümlüye geçiyor.”

“Yani... Henüz... Henüz?”

“Seçmedim mi?” dedi Lily. Başını iki yana salladı. “Sadece benim. Ne yapacağımı bilmiyorum, ama Titania bana öğreteceğini söyledi.”

Yana göz attım. “Ve Fix’i de şövalyen seçtin, ha?”

Fix’e gülümsedi. “Ona güveniyorum.”

“Bana uyar,” dedim. “Fix şimdiden Kış Şövalyesi’nin kıcını bir kere tekmeledi.”

Lily gözlerini kırıştıırıp Fix’e baktı. Ufak tefek adam kızardı ve yemin ederim bir ayağını yerde sürüdü.

Lily gülümseyip bana elini uzattı. “Sizinle tanışmak istedim. Ve teşekkür etmek Bay Dresden. Hayatımı size borçluyum.”

Başımı iki yana salladım ve, “Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Görünüşe göre zor durumdaki kadınları artık refleksif olarak kurtarıyorum,” dedim. Gülümsemem soldu ve, “Ayrıca. Ben sadece yardım için tutulmuş biriydim. Meryl’e teşekkür et,” diye ekledim.

Lily kaşlarını çatarak, “Olanlar için kendinizi suçlamayın,” dedi. “Yaptığınız her şeyi iyi yürekli biri olduğunuz için yaptınız Bay Dresden. Tıpkı Meryl gibi. Böyle bir iyiliğin karşılığını ödeyemem ve ancak yıllar sonra şeyimi... şeyimi doğru düzgün kullanabileceğim.”

“Gücünü mü?”

“Tamam, gücümü. Ama eğer yardıma ya da güvenli bir yere ihtiyacınız olursa bana gelebilirsiniz. Elimden geleni yaparım.”

“Ev işlerine yardım eden iyi huylu perilere gelip daireni temizlemelerini emretti Harry,” dedi Fix. “Ben de arabayı tamir etmeyi az önce bitirdim, yani şimdilik çalışacaktır. Umarım bu senin için bir sorun değildir.”

Birkaç kere gözlerimi kırptıktan sonra, “Sorun değil. İçeri gelin de size bir içecek ikram edeyim,” dedim.

İyi vakit geçirdik. Düzgün çocuklara benziyorlardı.

Herkes gittiğinde karanlık çökmüştü. Kapı bir kere daha çaldı. Açtığımda karşımda Elaine’i buldum. Bir tişörtle güzel bacaklarını açığa çıkaran bir kot şort giymişti. Saçlarını bir Cubs beyzbol şapkasının altına toplamıştı. Girizgah yapmadan, “Ayrılmadan önce seni görmek istedim,” dedi.

Eşiğin ona yakın tarafına yaslandım. “Sanırım paçayı kurtardın.”

“Sen de. Mab borcunu ödedi mi?”

Başım la onayladım. “Evet. Ya sen? Hâlâ Yaz’a borçlu musun?”

Elaine omuz silkti. “Her şeyi Aurora’ya borçluydum. Ona borcumu tam olarak ödeyip ödemediğim konusunda kaçamak cevaplar verirdi, ama artık bu tartışmaya açık bir husus.”

“Nereye gidiyorsun?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Çok fazla insanın olduğu bir yere. Belki bir süre okula giderim.” Derin bir nefes aldı ve, “Harry, işler böyle gittiği için üzgünüm,” dedi. “Seninle Aurora hakkında konuşmaktan korktum. Sanırım bahsetmeliymişim. Sağ salim kurtulduğuna sevindim. Gerçekten sevindim.”

Buna verecek bir sürü cevabım vardı, ama seçtiğim şu oldu: “İyi bir şey yaptığını düşünüyordu. Sanırım senin neden öyle... Bak, olan oldu artık.”

Başını salladı. Sonra, “Şömine rafındaki fotoğrafları gördüm. Susan’ın fotoğraflarını. O mektupları. Ve o nişan yüzüğünü,” dedi.

Şömine rafına göz attım ve kendimi her bakımdan kötü hissettim. “Evet.”

“Onu seviyorsun,” dedi Elaine.

Başımıyla onayladım.

Bir nefes verdi ve başını aşağı indirdi, böylece şapkasının ucu gözlerini sakladı. “O halde sana bir tavsiye verebilir miyim?”

“Neden olmasın?”

Bana baktı ve, “Kendine acımayı bırak Harry,” dedi.

Gözlerimi kıptım ve “Ne?” dedim.

Başıyla dairemi işaret etti. “Bir lağımda yaşıyordun Harry. Kendini suçladığın bir şey olduğunu anlıyorum. Ayrıntıları sadece tahmin edebiliyorum, ama o olay yüzünden kendini yerden yere vurduğun gayet açık. Aş artık o olayı. Canlı bir küf koleksiyonu olarak ona hiçbir iyiliğin dokunmaz. Kendini ne kadar kötü hissettiğini düşünmeyi bırak – çünkü eğer sana değer veriyorsa, seni birkaç gün önce gördüğüm gibi görmek onu harap edecektir.”

Bir an ona bakakaldım, sonra, “Romantik bir tavsiye. Senden?” dedim.

Bana yarı yarıya gülümsedi ve, “Evet. İronik. Sonra görüşürüz,” dedi.

Başımı eğdim ve, “Güle güle, Elaine,” dedim.

Eğilip yanağımı tekrar öptü, sonra döndü ve uzaklaştı. Gidişini izledim. Ve yasa dışı bir zihin sisi kullanmış olsa da Konsey’e ondan asla bahsetmedim.

O gecenin sonraki saatlerinde Billy’nin dairesine gittim. Kapının altından müzik sesi ve servis edilmiş pizza kokusuyla birlikte kahkaha sesleri geliyordu. Kapıyı çaldım, Billy açtı. İçerideki konuşmalar kesildi.

Daireye girdim. Bir düzine yaralı, bereli, kesiklerle kaplı ve

mutlu kurtadam içeceklerle, Pizza Spress kutularıyla, zarlarla, kalemlerle, kâğıt desteleriyle ve büyük bir kareli kâğıt üzerindeki minyatür modellerle dolu uzun bir masanın etrafından beni izliyordu.

“Billy,” dedim. “Ve geri kalanlar, yukarıda gerçekten iyi iş çıkardığınızı söylemek istedim. Beklediğimden veya umduğumdan çok daha iyi. Sizi daha fazla itimat etmeliydim. Teşekkürler.”

Billy başını eğdi ve, “Çabamıza değdi. Değil mi?” dedi.

Odadan bir onaylama mırıltısı yükseldi.

Başım la onayladım. “Peki öyleyse. Birisi bana bir pizza, bir kola ve birkaç zar versin, ama adalelere ihtiyacım olacağını anlamamanızı istiyorum.”

Billy gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Ne?”

“Adaleler,” dedim. “Büyük, şişkin adaleler istiyorum ve fazla düşünmek istemiyorum.”

Billy’nin yüzüne bir sırıtış yerleşti. “Georgia, hiç barbar karakter sayfamız kaldı mı?”

Georgia, “Elbette,” dedi ve bir dosya dolabına gitti.

Masadaki bir sandalyeye oturdum, verilen pizza ve kolay aldım, yeniden başlayan sesleri ve sohbeti dinledim. İçimden bunun bir geceyi daha kendimi laboratuvar da çarmıha gererek geçirmekten çok daha iyi olduğunu düşündüm.

Bir süre sonra Billy bana, “Beni hayal kırıklığına uğratan ne biliyor musun?” dedi.

“Hayır, ne?”

“Bütün o perileri, düelloları, çılgın kraliçeleri filan gördük ve kimse ihtiyar Billy Shakespeare’den alıntı yapmadı. Bir kere bile.”

Bir dakika boyunca Billy'ye baktım ve kahkaha atmaya başladım. Ağrılarım, morluklarım, kesiklerim ve yaralarım bana acı veriyordu, ama bu dürüst, esnek bir acıydı, iyileştiren bir şeydi. Birkaç zar, biraz kâğıt, biraz da kalem aldım ve dostlarımla oturup Barbar Thorg rolünü oynamaya, yemeye, içmeye ve neşelenmeye koyuldum.

Tanrım, şu ölümlüler ne kadar aptal oluyorlar.*

* Bir Yaz Gecesi Rüyası – William Shakespeare. –yhn

HARRY DRESDEN

–BÜYÜCÜ–

Kayıp eşyalar bulunur. Paranormal soruşturmalar.

Danışma. Tavsiye. Makul fiyatlar.

Aşk iksirleri, bitmek bilmez servetler
ve çılgın partiler iş kapsamı dışındadır.

Kız arkadaşı kana susamışlığıyla baş etmek için Chicago'yu terk ettiğinden beri Harry Dresden bitkin ve çökmüş bir haldeydi. Kirasını ödeyemiyordu. Dostlarından uzaklaşıyordu. Hatta en son ne zaman duş aldığını bile anımsayamıyordu.

Telefon rehberindeki tek profesyonel büyücü
umutsuz bir adama dönüşmüştü.

Tam işler bundan daha kötü gidemezmiş gibi görüldüğü sırada Perilerin Kış Kraliçesi çıkageldi. Harry'nin reddedemeyeceği bir teklifi vardı. Tabii eğer vaftiz Peri Annesi'nin kendisi üzerindeki doğaüstü bağlarından ve kötü talihinden kurtulmak istiyorsa...

Tek yapması gereken Yaz Kraliçesi'nin sağ kolunu, yani Yaz Şövalyesi'ni kimin öldürdüğünü bulmak ve Kış Kraliçesi'nin adını temize çıkarmaktı.

Oldukça basit görünüyordu ama Harry, Peri politikalarına bulaşmaması gerektiğini iyi biliyordu. Ta ki tüm dünyanın kaderinin bu davayı çözmesine bağlı olduğunu öğrenene kadar...

www.ithaki.com.tr

facebook.com/ithakiyayin

twitter.com/ithakiyayinlari

İnternet satış:
www.ilknokta.com

ISBN: 978-605-375-297-4

